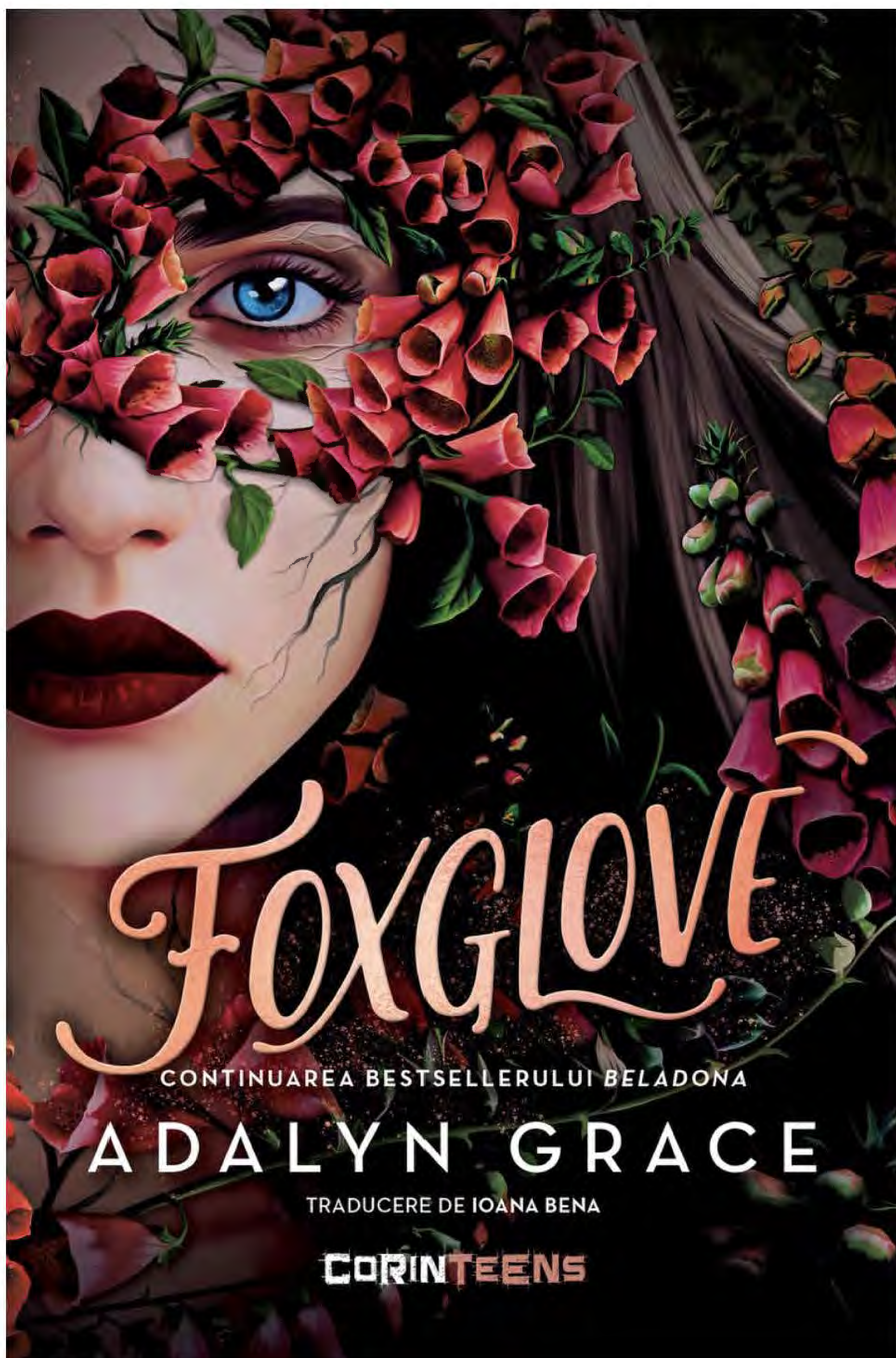

FOXGLOVE
CONTINUAREA BESTSELLERULUI BELADONA
ADALYN GRACE
TRADUCERE DE IOANA BENA
CORINTEENS

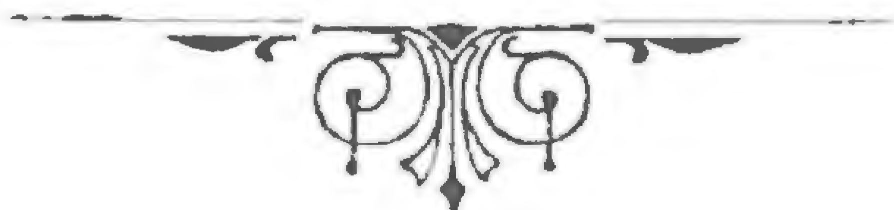
În timpul unui interviu de angajare,
o prietenă a fost întrebată:
„Ce te face să te ridici dimineața din pat?”
Iar ea a răspuns: „Deșteptătorul.”

Această carte este pentru ea — pentru că îmi este
prima cititoare mereu, cea mai bună tovarășă de călătorie,
o călăuză de nota 10 și pentru că mă face să râd
chiar și atunci când nu vrea.

PARTEA ÎNTÂI

PROLOG

Cam un mileniu îi trebuise Destinului ca să învețe cântecele firelor și încă și mai mult ca să descopere cum să le țeasă.

Stătea pe podeaua unei pivnițe abia luminate de-o lumânare aproape arsă, aplecat peste tapiseria goală pe care o avea în poală. Deasupra pânzei, plimbat de niște degete agile, strălucea un ac, purtând un fir a cărui culoare se schimba mereu, în timp ce Destinul făurea încă o viață.

Prima culoare era întotdeauna aceeași – un imn de alb care însemna o viață nouă. Îi adăuga imediat un zumzet liniștitor de albastru înșirat pe pânză și hrănit de melodia care-i murmura prin vene. Urmau acorduri pasionale de roșu și un vuiet de galben, culorile explodând peste tapiserie ca niște raze de soare, în timp ce Destinul se lăsa consumat de viața unei aristocrate bogate, care într-o zi avea să devină atât de devastator de frumoasă, încât urma să inspire arta cea mai rafinată. Picturi și sculpturi, muzică și poezie – niciuna dintre ele nu ar fi putut vreodată să-i surprindă pe deplin farmecul. Viața ei – o înșiruire de aventuri toride, fiecare dintre ele țesute din fire diafane, pe cât de fragile, pe atât de rafinate. Cu fiecare nou amant pe care și-l lua și cu fiecare întorsătură pe care o prezicea, Destinul devenea tot mai frenetic, sfâșiindu-i viața pe un crescendo numai de el auzit.

Oricine l-ar fi văzut lucrând ar fi crezut că Destinul era mai degrabă un muzician decât un artizan – acul era arcușul său, iar tapiseria, vioara, interpretând o viață pe o pânză. Cu fiecare mișcare a acului, se grăbea să capteze o viață întreagă, care îi venea în câteva secunde, torcând cântecele în culori. Țesea cu atâta grabă, că nu avea timp de gânduri. Nu respira. Era atât de pierdut în poveste, încât, atunci când suna lovitura unui acord minor și firul acului său se înnegrea pentru a marca sfârșitul tapiseriei, apărea câte-o secundă în care nu își amintea cine este și cu atât mai puțin ce meșterește.

În cele din urmă totuși, izbutea să se adune, privind camera goală cu pereții cenușii și goi, și-și dădea seama că acele culori vibrante nu-i mai aparțineau lui, ci celor cărora le prezicea poveștile. Pentru că, deși tapiseria Destinului strălucise cândva cu aur pur și sclipitor, ultimul fir îi fusese pătat de o nouă culoare timp de secole – un argintiu liniștit, perfect, pe care nu se putea hotărî să-l privească, pentru că însemna tot ceea ce îi fusese luat. Tot ceea ce *Îngerul morții* îi luase.

Când a stins lumânarea, pereții din jurul lui s-au transformat în rânduri de tapiserii care atârnau de niște linii în mișcare, întinzându-se până hăt-departe, la nesfârșit. În clipa în care s-a ivit un spațiu liber, Destinul a oprit linia cât să-și agațe cea mai nouă creație. Și-a trecut degetul peste volutele sale de roșu purpuriu bogat – culoarea lui preferată între toate, pentru că dragostea și pasiunea atât de puternice alcătuiau întotdeauna cele mai captivante povești. Tapiseria a început să înainteze când Destinul și-a retras mâna și avea să continue așa până când toate firele urmau să se desfacă, iar pânza avea să se întoarcă pe următoarea linie, goală și pregătită să primească o nouă poveste.

Ochii aurii îi alunecaseră deja spre următoarea pânză, când un sunet din spate i-a atras atenția. Nu se asemăna cu niciunul auzit până atunci – la fel de suav ca un cântec de harpă și totuși la fel de categoric ca un acord minor al Îngerului morții. A înecat toate celelalte zgomote și, cu toate că își făcuse o regulă din a nu reveni niciodată asupra tapiseriilor pe care le agățase deja – căci de ce să modifice o capodoperă? –, nu a putut rezista chemării sale.

Destinul s-a mișcat printre rânduri, ferindu-se și ocolind tapiseriile în timp ce se îndrepta spre el. Șirul s-a oprit în timp ce se apropia, iar el a văzut că acel cântec nu venea de la o tapiserie, ci de la două.

Prima era poate cea mai urâtă pe care o țesuse vreodată, pentru că prea mult din ea era cenușiu, iar purpuriu, doar cât o zgârietură. Totuși, era una cu care Destinul nu se grăbise, fiecare fir fiind cusut cu precizie, căci făurise acest dar crud pentru fratele său: o femeie pe care Îngerul morții avea s-o iubească, dar care nu avea să fie a lui niciodată. Destinul s-a încruntat abia acum, privind tapiseria, căci cumva creația îi fusese alterată. Griul se transformase în linii de negru, care se contopiseră în roșu și auriu. Galben. Albastru. Și apoi și mai mult negru – nu doar o singură linie, ci mii de fire care continuau să se coasă singure chiar și atunci când Destinul a strâns în pumni creația stricată.

Cea de-a doua tapiserie nu era mai grozavă decât prima. Vârtejuri de trandafiri decolorați și de pete de albastru înghețat erau lovite de

linii groase de alb și negru, la nesfârșit, precum clapele unui pian. S-a aplecat să-i asculte cântecul – cel mai întunecat și mai liniștit imn, în care fiecare notă te lovea cu puterea unui pumn – și s-a tras înapoi, respirând adânc. Frumusețea melodiei era de netăgăduit și totuși ceva era *greșit.*

Luând un ac pe care îl păstra după ureche, Destinul l-a înfipt în cea de-a doua tapiserie, ca să vadă ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi încercat să țeasă ultimul fir negru al morții. Spre surprinderea lui, tapiseria i-a scuipat acul înapoi în palmă. Și-a strâns pumnul în jurul lui.

Orice vor fi fost aceste monstruozități, nu le crease el. Vederea lor i-a acrit stomacul și a smuls ambele tapiserii de pe liniile lor. Chiar și după ce Destinul și le aruncase pe umăr, ele continuau să crească, cusături albe și negre care îi cădeau în cascadă pe spate, măturând fiecare treaptă a scărilor pe care le urca, încercând să nu se împiedice. S-a grăbit spre o vatră de piatră încinsă, care arunca o strălucire de chihlimbar peste o altă încăpere goală – aceasta având doar un singur fotoliu de piele, așezat în fața flăcărilor care trosneau.

Destinul a aruncat tapiseria vărgată în flăcări și s-a cufundat în fotoliu, nerăbdător să o privească cum arde. Cu toate astea, flăcările au sfârâit și s-au stins în momentul în care focul a ajuns la țesătură, aducând un fior mult prea familiar în încăpere. Se simțea de parcă gheața i-ar fi pătruns prin oase, punându-i stăpânire pe corp și trimițându-i tremurături pe șira spinării.

Destinul s-a ridicat în picioare și a smuls țesătura, încruntându-se când vatra s-a reaprins. Mânios, a luat tapiseria, acum sluțită hidos, și a aruncat-o în flăcările care îi scuipau funigei aprinși spre față. S-a tras repede înapoi, protejându-se. Când a privit în jos, la foc, acesta nu era nici roșu, nici portocaliu, ci de-o culoare pe care crezuse că nu avea s-o mai vadă vreodată.

Culoarea îi lingea fața în timp ce își strângea degetele tremurânde în jurul tapiseriei, fără să-i pese de căldura care îi ardea palmele când o scotea din flăcări. A împins fotoliul la perete, ca să poată desfășura țesătura pe podea, în fața lui. S-a așezat în genunchi, privind-o, căutând – și erau acolo, scânteind ca stelele: firele argintii. Fire argintii perfecte, imposibile. Până când a clipit – și firele au dispărut.

Respirația îi devenea tot mai încordată. Probabil că ceea ce vedea nu era decât un produs al singurătății sale. Un delir provocat de prea multă muncă. Pentru că, după atâta timp dedicat căutărilor... oare era cu putință s-o fi găsit, în sfârșit?

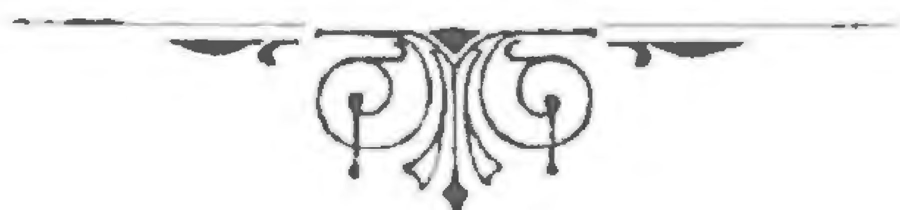
La fel de delicat ca un amant, și-a trecut mâna peste fire pentru a vedea exact cui aparține această tapiserie – o fată pe care o făurise din răutate, pentru a-l ispiti pe Îngerul morții, suficient cât să-l

răvășească atunci când avea să iasă la iveală faptul că nu mai puteau fi împreună. Totuși, soarta ei continuase cumva să se învârtă în spirală, fără să mai fie sub controlul lui.

A doua tapiserie era similară, aparținând unei fete care sfidase Destinul nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori. Îngerul morții îl avertizase adeseori că era prea cavaler cu destinele pe care le țesea – că nu existau creații perfecte și că, într-o zi, cineva avea să depășească viitorul pe care i-l hărăzise și să-l învingă pe propriul teren. Până acum, nu crezuse niciodată că acest lucru ar fi putut să fie adevărat.

Avea nevoie să știe. Avea nevoie să o vadă cu ochii lui pe această fată cu fire de argint, această Signa Farrow. Așa că Destinul și-a luat pălăria și mănușile și s-a dus neinvitat la o petrecere.

UNU

SE SPUNE CĂ MĂNUȘA-DOAMNEI ESTE CEA MAI OTRĂVITOARE CHIAR înainte de coacerea semințelor.

Signa Farrow nu se putea abține să nu se gândească la această floare deopotrivă atrăgătoare și veninoasă, precum și la conacul familiei sale, care îi purta numele – căci asta însemna Foxglove în dialectul local – în timp ce privea în jos la cadavrul celui care fusese ducele de Berness. Lordul Julius Wakefield.

Toată viața auzise povești despre felul în care muriseră părinții ei în acel conac, cu respirația curmată de otravă. Când era mică, Signa găsise, îngropate în podul bunicii sale, tăieturi de ziar îngălbenite de vreme care detaliau incidentul și își amintea că se gândise ce seară tragic de frumoasă trebuie să fi fost. Își imaginase trupuri dansând sub o lumină tamizată de culoarea untului și rochii de satin învârtindu-se pe podeaua sălii de bal, chibzuind cât de minunat trebuie să fi fost în acele ultime clipe înainte de sosirea Îngerului morții. Se consolase știind că mama ei murise într-o rochie de bal, făcând ceea ce iubise cel mai mult.

Signa nu-și dăduse voie niciodată să-și imagineze tragedia unei astfel de morți și nici nu se gândise la paharele sparte și la țipetele asurzitoare precum cele care răsunau acum în sala de bal de la Thorn Grove. Până în clipa în care verișoara ei, Blythe, nu s-a clătinat, gata să cadă, când cineva a împins-o în trecere, Signa nu se gândise cum era să fii atent la mâinile și mersul celorlalți, pentru a evita să fii călcat în picioare de cei care umblau în grabă pe lângă trupul ce zăcea mort pe jos, și se repezeau spre o ieșire.

Moartea asta nu era cea frumoasă și liniștită pe care o visase pentru părinții ei.

Moartea asta era nemiloasă!

Everett Wakefield s-a prăbușit în genunchi lângă tatăl său. Stătea ofilit deasupra cadavrului, fără să dea semne că ar fi fost conștient de haosul în creștere, nici măcar atunci când verișoara sa, Eliza

Wakefield, l-a apucat de un umăr. Fața fetei era verde ca lichenul. Aruncând o privire tulbure spre unchiul ei mort, s-a apucat de burtă și și-a vărsat cina pe podeaua de marmură. Everett nici măcar nu a tresărit când voma i s-a împrăștiat pe cizme.

Cu câteva clipe înainte, ducele de Berness fusese numai zâmbet în timp ce se pregătea să se asocieze cu familia Hawthorne în afacerea lor de renume, Grey's Gentleman's Club. Aranjamentul fusese cea mai notabilă bârfă a orașului timp de săptămâni întregi și o afacere cu care Elijah Hawthorne, fostul tutore al Signei, se împăuna de și mai mult timp. Totuși acum, stând lângă cadavrul acelui aproape partener, cu un pahar de apă tremurându-i în mâini, Elijah Hawthorne nu se mai lăuda. Pălise într-atât, încât pielea îi era ca marmura, cu vinișoare albastre desenate sub ochi.

— *Cine mi-a făcut asta?*

Spiritul lordului Wakefield plutea deasupra corpului său, fără ca picioarele translucide să atingă pământul în timp ce se întorcea cu fața către Îngerul morții și Signa – singurii care îl puteau vedea.

Signa își punea aceeași întrebare, deși, cu agitația mulțimii din jurul lor, nu prea putea să-i răspundă cu voce tare lordului Wakefield. Aștepta să vadă dacă aveau să mai cadă și alte trupuri, întrebându-se în tot acest timp dacă așa fusese și la conacul lor în ceasul morții părinților ei. Dacă nu cumva noaptea fusese prea strălucitoare, prea scânteietoare față de răul care mânjise apoi aerul și dacă rochia plină de sudoare și părul ud ale mamei ei atârnaseră la fel de greu atunci ca ale Signei acum. Era atât de pierdută în gândurile și în spaimele ei, încât a tresărit când Îngerul morții a șoptit lângă ea:

— Ușurel, Micuță Pasăre! Nimeni nu are să mai moară în seara asta.

Dacă asta era ceva menit s-o liniștească, atunci ar fi trebuit să se străduiască mai mult.

Everett ținea strâns în mâinile lui mâna moale a tatălui său, iar lacrimile îi cădeau într-o tăcere înfiorătoare. Spiritul bătrânului s-a prăbușit în genunchi în fața lui.

— *Există vreo cale să schimbăm situația asta?*

Lordul Wakefield a privit-o pe Signa atât de serios și cu atâta speranță, încât ei i s-au surpat umerii de atâta durere. Doamne, ce n-ar fi dat să poată să-i spună că da!

A trebuit să pretindă că nu-l aude, pentru că atenția îi fusese atrasă de un bărbat care stătea în fața cadavrului, privind-o și analizându-i fiecare mișcare. Simpla lui prezență a făcut-o să se tragă înapoi, cu pielea toată ca de găină.

Nu-l mai văzuse niciodată pe acest bărbat, dar a știut cine e din clipa în care privirea lui topită a pătruns-o. Odată cu ea, ceața

luminilor s-a estompat, iar țiperele de panică ale petrecăreților s-au atenuat, ajungând cât un zumzet îndepărtat. Deși strânsoarea Îngerului morții asupra ei se întărea, Signa a constatat că nu reușea să se întoarcă să se uite la el. Bărbatul care se prezentase drept Destinul o absorbea, iar umbra de zâmbet de pe buzele lui arăta că știe asta.

— Este o plăcere, domnișoară Farrow!

Vocea lui era la fel de bogată ca mierea, deși nu avea nimic din dulceața ei.

— Te caut de foarte mult timp!

Era mai înalt decât Îngerul morții în înfățișarea sa umană, dar mai subțire și plin de mușchi delicat desenați. În timp ce Îngerul morții avea pielea albă și trăsăturile ascuțite date de maxilarul puternic bine conturat și de obrajii scobiți, Destinul avea gropițe înșelător de fermecătoare pe o piele ca de bronz. În timp ce Îngerul morții era o intrigă întunecată, Destinul strălucea ca un far, cât pentru toată lumina lumii.

— Ce cauți aici?

Îngerul morții a fost cel care a rostit vorbele astea pe un ton amar, de gheață, căci buzele Signei erau acum niște lucruri amorțite și inutile.

Destinul și-a înclinat capul pentru a privi mâna Îngerului morții pe umărul Signei – doar o bucată de pânză le stânjenea atingerea.

— Am vrut s-o întâlnesc pe tânăra care i-a furat inima fratelui meu.

Signa s-a blocat. „Frate." Îngerul morții nu îi spusese vreodată că ar fi avut vreunul și, după tensiunea din aer, nu era deloc sigură că ar fi trebuit să creadă asta. Niciodată nu mai simțise o asemenea putere letală din partea Îngerului morții, ale cărui umbre se îngrămădiseră sub el. Tânjea să se retragă și să găsească alinare în învăluirea lor protectoare, dar, oricât de mult și-ar fi implorat corpul să se miște, era de parcă picioarele i-ar fi fost țintuite în cuie de podea. Sub privirea Destinului, Signa se simțea doar cu puțin mai mult decât un gândac, aproape așteptând ca acesta să-și ridice cizma pentru a o strivi. În schimb, el a făcut doi pași înainte și a luat fața Signei într-o mână atât de surprinzător de moale, încât ea a tresărit, gândind „o mână de nobil". S-a aplecat până a ajuns la nivelul ei, iar atingerea lui îi ardea pielea.

— Dă-i drumul!

Umbrele Îngerului morții s-au aruncat înainte ca niște spirale de fum, oprindu-se lângă ceafa Destinului când acesta și-a trecut degetul mare peste gâtul Signei.

— Nu merge așa ceva cu mine!

Destinul nici măcar nu și-a ridicat privirea ca să dea vreun semn că s-ar fi sinchisit de amenințarea Îngerului morții.

— Chiar dacă domnești peste morți și muribunzi, să nu uităm totuși că mâna mea este cea care controlează destinele celor vii. Atâta timp cât respiră, aceasta este a mea.

Când Îngerul morții a rămas nemișcat, frigul a dispărut ca prin farmec din încăpere. Signa s-a zbătut să scape din strânsoarea Destinului, dar bărbatul a ținut-o strâns. S-a aplecat, aproape nas în nas cu Signa, ca s-o cerceteze. Și, deși nu a rostit niciun cuvânt, o privire iscoditoare se ițea în ochii lui bătrâni. Ceva atât de întunecat și de febril, încât fata și-a mușcat limba, neîndrăznind să facă vreo mișcare împotriva acestui om care-l liniștise chiar și pe Îngerul morții.

În șoaptă, Destinul a întrebat-o:

— Domnișoară Farrow, ai idee cine sunt?

Să-l privești era ca și cum te-ai fi uitat la soare. Cu cât Signa se uita mai mult la el, cu atât lumea devenea mai încețoșată, iar dungi de soare îi dansau în fața ochilor. Vocea lui devenea și ea cețoasă, iar cuvintele erau moi ca smântâna, abia închegându-se.

Tâmplele Signei pulsau de o durere de cap înfloritoare.

— Doar după nume, a reușit să îngaime ea câteva cuvinte.

De la atingerea lui și până la voce, totul la acest bărbat era arzător.

Destinul i-a strâns și mai tare fața în palme, încercând s-o forțeze să se concentreze.

— Gândește-te mai bine!

— Nu e nimic la ce să mă gândesc, domnule!

Dacă nu se îndepărta repede de el, simțea că avea să-i crape capul de durere.

— Nu te-am văzut nici măcar o singură dată în viața mea.

— Chiar așa?

Destinul a eliberat-o din strânsoare. Deși asprimea lui era evidentă, era totuși ceva familiar legat de furia lui. Ceva care îi amintea Signei de puiul de pasăre neajutorat pe care îl ținuse în mâini cu luni în urmă sau de animalele rănite pe care le întâlnise în pădure. În timp ce Destinul își îndrepta umerii și își scutura o scamă de pe cravată, Îngerul morții s-a strecurat lângă ea, învăluind-o cu umbrele lui. A strâns-o la piept, înfășurându-i o mână în jurul taliei.

— Ce ți-a spus?

Umbrele îi erau mai reci decât de obicei, pâlpâitoare și mânioase. Signa a încercat să-i răspundă, să-l liniștească, dar de fiecare dată când deschidea gura să rostească cu voce tare întrebarea Destinului, buzele i se pecetluiau. A încercat de trei ori înainte de-a înțelege că nu durerea de cap care pulsa și nici șocul nu erau cele care o

împiedicau să vorbească – și s-a întors să arunce o privire cruntă Destinului.

Îngerul morții nu a spus nimic în timp ce s-a strecurat pe lângă ea. Întunericul se scurgea din el la fiecare pas, sugând culoarea de pe pereții auriți și așternându-se pe coloanele de marmură. Signa a răsuflat ușurată, nemaifiind nevoită să mijească ochii atunci când Îngerul morții, în înfățișarea lui umană, s-a așezat față în față cu Destinul și a tunat cu vocea unui Secerător întâlnit doar în cele mai terifiante coșmaruri.

— Mai pune un deget pe ea și va fi ultimul lucru pe care îl vei face vreodată!

Destinul și-a mânuit ironia ca pe-o armă meșteșugită cu măiestrie și ascuțită la perfecțiune.

— Uită-te la tine, cât ai crescut! Și ce protector feroce ai devenit!

A pocnit din degete, iar lumea s-a pus din nou în mișcare. Țipetele în surdină au redevenit stridente în urechile Signei. Înghionteala trupurilor grăbite – mai intensă. Mirosul de migdală amară care plutea dinspre cadavrul de la picioarele lor – din ce în ce mai evident.

— Nu ești singurul care poate azvârli cu amenințări, frate. Să arunc și eu una?

Era imposibil de spus cât timp trecuse sau dacă trecuse măcar ceva timp, dar în curând Elijah zorea un jandarm în sala de bal pentru a inspecta cadavrul. Destinul nu mai stătea în fața lor, fiind acum în mijlocul micii mulțimi care mai rămăsese. Deși Signa nu a putut auzi cuvintele pe care le-a șoptit la urechea unei femei, nu s-a sinchisit deloc de groaza care se strecura pe chipul acesteia. Febrilă, doamna în cauză a șoptit ceva cu bărbatul de lângă ea, care, la rândul său, i-a împărtășit soțului său tot ce aflase. Curând, întreaga sală de bal a fost cuprinsă de bârfe și de priviri aprinse aruncate spre Elijah și spre fratele său, Byron, care-i stătea alături, cu bastonul din lemn de trandafir tremurându-i în mână. Oaspeții se țineau la distanță și de Blythe, de parcă numele de Hawthorne ar fi fost o molimă care i-ar fi putut infecta pe toți cei care ar fi îndrăznit să se apropie prea mult.

Cu toate că Elijah a înfruntat cu fruntea sus suspiciunea bruscă a mulțimii, șoaptele zgomotoase au ajutat-o pe Blythe să priceapă. Ochii ei mijiți s-au ascuțit în timp ce măturau sala, care dintr-odată părea mult prea mare și mult prea luminoasă, întâlnind doar fețe care nu mai îndrăzneau să-i susțină privirea.

Familiarizată cu acest sentiment și cu cât de adânc putea să sfâșie o persoană, Signa s-a întors spre cei care priveau.

— Nu vă este rușine? Un om tocmai a murit și totuși vă comportați ca și cum ați fi la teatru. Plecați și lăsați-l pe jandarm să-și facă treaba!

Deși câțiva au strâmbat din nas, invitații nu s-au grăbit prea mult să plece, mai ales când Destinul a pășit prin mulțime și s-a apropiat de jandarm. Signa a dat să se îndrepte spre el, pentru a opri orice ar fi pus la cale, dar Îngerul morții a prins-o de cot și-a tras-o înapoi.

Nu încă, a avertizat-o Îngerul morții – cuvintele lui i-au răsunat în cap. *Nu ar trebui să facem nicio mișcare până nu știm ce vrea.* Signa și-a încleștat pumnii pe lângă ea și s-a străduit din răsputeri să nu cedeze tentației.

A urmat apoi un număr realizat atât de natural, încât ar fi trebuit să vândă bilete pentru el: cu un gest spectaculos, Destinul a întins un deget acuzator spre frații Hawthorne.

— El a fost! a anunțat Destinul, îndreptându-se din spate în mijlocul murmurelor.

Signa nu a avut nici măcar o clipă să reacționeze la faptul că, spre deosebire de Îngerul morții, Destinul era acum pe deplin vizibil celor din încăpere.

— Elijah Hawthorne a fost cel care i-a înmânat lordului Wakefield o băutură. L-am văzut cu ochii mei!

S-au auzit murmure aprobatoare. Glasuri joase și înăbușite ale oamenilor care se convingeau că și ei văzuseră exact ceea ce spusese acest om.

Fața polițistului a împietrit în timp ce s-a aplecat lângă cadavru și a luat un ciob din cupa de șampanie spartă. L-a ridicat ca să miroasă reziduul și a strâmbat din nas.

— Cianură, a spus el categoric, iar Signa a trebuit să-și amintească să se arate surprinsă.

Jandarmul nu împărtășea nimic din uimirea mulțimii, iar Signa s-a întrebat dacă nu cumva stăpânirea lui de sine avea vreo legătură cu ceea ce tot citise în ziare în ultimele luni.

Otrava – în special cianura – devenea neliniștitor de populară. Aproape nedetectabilă, era o modalitate inteligentă de a comite o crimă. Unii merseseră până la a o numi „arma femeii", pentru că cerea puțin efort și zero forță brută – deși Signa s-ar fi putut lipsi de eticheta asta.

Ochii i-au căzut pe Everett și Eliza Wakefield. Eliza era încă întoarsă de la cadavru, strângându-se de burtă, în timp ce frisoane tăcute îl zguduiau pe Everett.

Destinul a făcut un mic pas înainte pentru a-și așeza o mână pe umărul lui Everett. Ghemuindu-se pentru a ajunge la nivelul lui, Destinul l-a întrebat:

— L-ai văzut pe Elijah Hawthorne înmânându-i paharul tatălui tău, nu-i așa?

Everett a ridicat capul. Ochii i se adânciseră în orbite și toată lumina dispăruse din ei.

— Amândoi, a spus, ridicându-se în picioare, cu un foc mistuitor în glas. Byron a fost și el lângă ei. Vreau ca amândoi bărbații Hawthorne să fie arestați!

Signa a simțit o arsură în piept când a văzut o strălucire slabă de aur pe vârful degetelor Destinului. Le mișca foarte încet, iar când și-a mijit ochii, fata ar fi putut jura că între ele străluceau fire subțiri ca niște pânze de păianjen.

— Ascultă aici, băiete! a început Byron.

S-a oprit doar când Elijah l-a apucat de braț și a rostit:

— Am fi bucuroși să-ți spunem tot ce știm. Te asigur că vrem să aflăm adevărul la fel de mult ca și tine.

Signa era mai încântată ca oricând de sobrietatea proaspăt regăsită a lui Elijah. Nu îndrăznea să-și imagineze cum ar fi reacționat acesta cu câteva luni în urmă, pe vremea când delira din cauza durerii sufletești provocate de moartea soției sale și de boala fiicei sale, Blythe. Probabil că ar fi găsit umor în ironia situației. Acum însă, se simțea ușurată să vadă că gura lui era fixată într-o linie sumbră.

Nu se știa ce joc juca Destinul, dar cu siguranță Elijah și Byron nu urmau să aibă probleme cu jandarmul. Acesta i-a escortat pe frații Hawthorne prin sala de bal, lăsându-i doar o clipă să se oprească lângă Blythe și Signa.

Elijah a cuprins fața lui Blythe cu amândouă mâinile și-a sărutat-o pe frunte.

— Nu trebuie să te îngrijorezi pentru asta, bine? Vom rezolva totul până dimineață.

Elijah a îmbrățișat-o apoi pe Signa, iar trupul i s-a încălzit din cap până în picioare când el i-a sărutat fruntea, așa cum își sărutase propria fiică. Amândouă fetele – care se țineau de mână – erau în pragul lacrimilor și poate că din cauza asta Elijah părea atât de calm. Ca un om care mergea la un ceai, nu unul acuzat public de crimă.

— Nu vă tulburați mintea cu griji, fetele mele! a spus, punând câte o mână pe umerii lor. Ne vedem curând!

Apoi Elijah și Byron au plecat, conduși afară din Thorn Grove ca niște domni ce erau. Signa a continuat să privească în urma lor chiar și după ce dispăruseră, clipind des ca să-și oprească lacrimile, astfel încât Destinului să nu-i fie oferită satisfacția de-a o vedea plângând.

Elijah avea să fie bine. Aveau să urmeze câteva întrebări, iar apoi presupusa implicare a fraților Hawthorne în această moarte urma să

fie scoasă din discuție înainte chiar ca un medic legist să ajungă să cerceteze cadavrul.

Signa a strâns-o de mână pe Blythe pentru a-i semnala acest lucru, deși verișoara ei nu se uita la ea și nici măcar la tatăl ei, care se îndepărta. În loc de asta, Destinul era singurul asupra căruia Blythe își concentra toată furia. Înainte ca ea sau Îngerul morții să o poată opri, Blythe și-a desprins mâna din mâna Signei și-a pornit hotărâtă prin sala de bal, strângându-și atât de tare fustele, încât părea că avea să rupă țesătura.

— Nu ai văzut așa ceva în seara asta, nici de la tatăl meu, nici de la unchiul meu!

Chiar și pe tocuri, Blythe era cu mult mai scundă decât Destinul, deși asta nu a împiedicat-o să se apropie cât mai mult cu putință de el, înfigându-și degetul în abdomenul lui de parcă ar fi fost o armă.

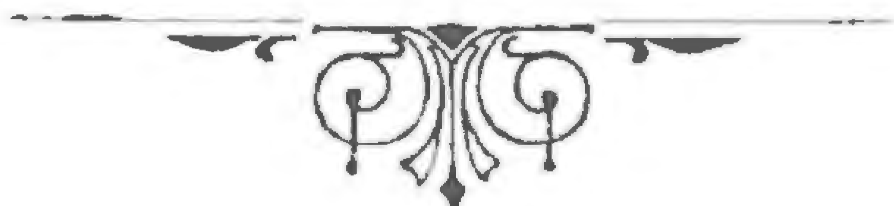
— Nu știu ce vrei de la familia mea, dar să fiu a naibii dacă am să-ți permit vreodată să obții ce vrei!

Blythe a trecut pe lângă el fără să se preocupe de cei care ar fi putut să privească și s-a îndreptat spre majordomul de la Thorn Grove, Charles Warwick. Destinul a râs batjocoritor, dar nu i-a mai aruncat nicio privire înainte de-a se întoarce spre Îngerul morții și Signa.

— Următoarea mutare e a ta, frate! a spus. Vezi să fie o mișcare bună!

La fel de repede cum apăruse, Destinul a dispărut din nou, lăsând în urma sa doar haos.

DOI

O oră mai târziu, încăperile de la Thorn Grove erau sinistru de liniștite.

Signa se ținea în umbră, cu degetele prinse de lemnul noduros al balustradei, coborând scările cu pași precauți, fără să se grăbească. Când zăvoarele de fier au fost încuiate în urma ultimului dintre bârfitori, iar Warwick s-a retras în camera lui, Signa a devenit conștientă de fiecare geamăt și scârțâit al lemnului care răsuna în hol.

Nasul o gâdila din cauza fumului iscat de prea multe lumânări stinse în grabă, gest care aruncase conacul într-o beznă atât de adâncă, încât Signa n-ar fi trebuit să vadă nici la două degete înaintea ei. Și totuși, ar fi putut la fel de bine să se afle într-o poieniță, într-o noapte de vară, pentru că strălucirea unui spirit se strecura pe sub ușile duble ale sălii de bal și desena cu ușurință o cale către acestea. Signa se aștepta ca Îngerul morții să fie încă acolo, pregătindu-l pe răposatul duce, iar ea încerca să tragă discret cu ochiul în încăpere, când a simțit cum i se ridică părul la ceafă de spaimă la auzul unei voci în spatele ei.

— A cerut să rămână câteva minute singur cu fiul său.

Signa s-a tras înapoi, mai să leșine de spaimă, înainte de a-și da seama că vocea joasă și răsunătoare aparținea Îngerului morții. A aruncat o privire în spate, asigurându-se că nimeni nu pândea pe casa scării, înainte de-a-i face semn cu mâna spre hol. Ultimul lucru de care aveau nevoie cei din casa Hawthorne era să o găsească pe întuneric vorbind de una singură, la câteva momente după o crimă.

Îngerul morții revenise la înfățișarea sa de umbră, alunecând pe pereți în spatele Signei, care încerca să nu tremure din cauza apropierii de el. Un milion de întrebări îi frământau mintea, dar prima care i-a alunecat de pe buze în timp ce închidea ușile salonului a fost:

— Când aveai de gând să-mi spui că ai un frate?

Suspinul Îngerului morții a venit ca o boare de vânt care a suflat șuvițele de păr de pe fața Signei, în timp ce îi lua mâinile într-ale lui. Dacă nu ar fi purtat mănuși, atingerea lui ar fi fost suficientă pentru a-i liniști inima și a scoate la iveală puterile Secerătorului care zăceau adormite în ea. Dar, datorită mănușilor, Signa a rămas în întregime umană în timp ce își încolăcea degetele în jurul degetelor lui.

— Nu am mai vorbit cu el de câteva sute de ani, i-a răspunse în cele din urmă Îngerul morții, iar umbrele lui erau pline de blândețe în timp ce-i aranjau o șuviță de păr după ureche, cu mare grijă să nu-i atingă pielea. Dacă nu ne-ar fi imposibil să murim, nici măcar nu aș fi sigur că mai am un frate.

Signa și-a amintit felul în care se strânsese el în prezența Destinului și tensiunea lui în timp ce o ținea în brațe. Chiar și acum, singur și lipit de biblioteca dintr-un colț al camerei, Îngerul morții vorbea cu voce joasă. Signa se străduia să nu scrâșnească din dinți, căci ura să-l vadă atât de neliniștit. Îngerul morții nu era menit să tremure. Nu era menit să se *teamă*. Cine era Destinul, mai exact, ca să dea buzna și să-l facă pe fratele său să reacționeze în acest fel?

— Se joacă doar cu noi, a rostit Signa.

Simțea că o mănâncă pielea și era mai neliniștită decât voia să recunoască. S-a liniștit doar când Îngerul morții a tras-o aproape, inima ei zvâcnind când degetul lui mare a desenat o linie liniștitoare de-a lungul unei mănuși.

— Bineînțeles că se joacă. Destinul controlează viețile creațiilor sale – ce văd, ce vorbesc, cum se mișcă… Căile și acțiunile lor sunt toate prezise de mâna lui. Fratele meu este periculos și, oricare ar fi motivul pentru care se afla aici, putem fi siguri că nu are intenții bune.

Signei nu i-a păsat prea mult că i se spusese că e una dintre „creațiile" destinului. După tot ceea ce reușise să depășească, faptul de-a-și reduce alegerile la Destin făcea ca succesul ei să pară nemeritat. De parcă el ar fi avut cumva vreun amestec în toate deciziile ei cele mai grele, dar și în cele mai mari triumfuri.

— Cu siguranță nu te-a tratat ca pe-un frate.

Signa a apăsat ușor cu degetul mare în palmele Îngerului morții, dorindu-și să-și scoată mănușile ca să poată simți mai mult din el.

— În cea mai mare a timpului, noi doi ne-am avut doar unul pe celălalt, a spus Îngerul morții. Am ajuns să ne considerăm frați, deși titlul ăsta înseamnă prea puțin în zilele noastre. Destinul mă urăște mai mult decât m-a urât vreodată vreo persoană din această lume.

Signa n-a avut ocazia să insiste mai mult înainte ca Îngerul morții să-și desprindă mâna dintr-a ei, luându-i bărbia și ridicând-o spre el. Oricât de întuneric ar fi fost în salon, fata încă îi mai putea zări linia

feței printre umbrele mereu schimbătoare. Umerii i s-au destins când el i-a atins pielea pentru prima dată în acea seară. Răcoarea lui i-a inundat trupul, iar Signa și-a înclinat capul spre el, savurându-i atingerea.

— Spune-mi adevărul!

Buzele Îngerului morții i-au atins urechea, iar ea a simțit că i se înmoaie genunchii.

— Ți-a făcut vreun rău, Micuță Pasăre?

Signa și-a blestemat inima trădătoare. Și-ar fi dorit să aibă mai multe informații, căci abia în acel moment începuse să își dea seama că mai avea extrem de multe de învățat despre acest bărbat pe care crezuse că îl înțelege. Dar cu cât Îngerul morții o ținea mai mult timp în brațe, cu atât mai tare simțea Signa că se topește sub atingerea lui, în timp ce, bătaie cu bătaie, inima ei se liniștea.

Cât timp trecuse de când nu o mai ținuse așa? Zile? Săptămâni? Pentru ca ei să se poată vedea, trebuia ca o persoană din apropierea ei să fie moartă sau pe moarte, iar de când Blythe își revenise după otrăvirea cu beladonă, astfel de ocazii erau rare. Signa se bucura de asta, desigur, căci i-ar fi prins bine puțină stabilitate și ceva mai puțină pieire în viața ei. Totuși, își petrecuse prea multe nopți amintindu-și de arsura buzelor Îngerului morții pe buzele ei și de felul în care se simțise când umbrele lui îi alunecaseră pe piele. Prea mult timp reușise să comunice cu el doar prin gânduri, dar cu el prezent fizic, își pierdea stăpânirea de sine. Poate că mintea ei dorea răspunsuri, dar corpul ei îl dorea *pe el*.

— Încerci să-mi distragi atenția? l-a întrebat, în timp ce-și desprindea mănușile și le arunca pe podea.

Sunetul profund al râsului Îngerului morții i-a stârnit un val de căldură în josul pântecelui. Sângele Signei ardea de dorință când a întrebat-o:

— Și merge?

— Prea bine!

Signa și-a plimbat o mână pe brațul lui, privind cum umbrele se topeau sub vârfurile degetelor ei și făceau loc pielii. Apoi părului, alb ca osul, și unei siluete înalte ca o salcie și solide ca un stejar. Unor ochi adânci ca niște galaxii, care străluceau în timp ce o priveau cu aceeași foame care pulsa și în adâncul sufletului ei.

— Dar nu îndeajuns ca să mă împiedice să te întreb cum a fost viața ta înainte de-a ne întâlni. Vreau să știu totul, Secerătorule! Cu bune și cu rele.

Nesfârșită a fost tăcerea care s-a așternut atunci între ei, singurul răspuns fiind cel al unei crengi care zgâria geamul, un sunet ascuțit și șovăitor în briza de primăvară. Într-un târziu, Îngerul morții a șoptit:

— Ce ai putea să crezi când ai să descoperi că răul depășește binele?

Signa se străduia să memoreze senzația pe care i-o dădea pielea lui când o atingea, savurând-o cât mai putea.

— Am să mă gândesc că tot ceea ce ai trăit te-a făcut omul care se află astăzi în fața mea. Și îmi place foarte mult acel om.

Brațul Îngerului morții i-a șerpuit în jurul taliei, degetele acestuia agățându-i-se în pliurile rochiei.

— Cum se face că întotdeauna știi ce trebuie să spui?

Signa a râs, topindu-se în contururile trupului lui.

— Parcă îmi amintesc că m-ai acuzat de contrariu acum câteva luni. Sau ai uitat deja?

— N-aș putea să uit limba asta isteață a ta nici dacă aș vrea, Micuță Pasăre. Și îți voi spune tot ce vrei să știi despre mine. Dar, mai întâi, cred că avem ceva de recuperat.

Îngerul morții și-a așezat câte o mână pe șoldurile Signei, în timp ce umbrele lui au măturat în spatele ei, împrăștiind piesele de dame pe podea, și a așezat-o pe masa pe care ea și Elijah jucaseră cu câteva luni înainte. Signa a avut un gând fugar, plin de umor, la faptul că pe atunci îl ura cu atâta pasiune pe Îngerul morții! Și totuși, iat-o, luni mai târziu, cu picioarele încleștate în jurul lui și cu fustele ridicate în timp ce îl săruta cu sete. Îi gustase buzele și nu se mai gândea la nimic altceva decât la cât de mult își dorea ca ele s-o consume, toată. S-a încleștat în jurul lui și, când s-au săturat de masă, s-au mutat pe canapea, unde el a coborât peste ea, cu un genunchi așezat între picioarele ei.

Buzele Îngerului morții i-au savurat gâtul, dulceața claviculelor, carnea fragedă de deasupra corsetului.

— M-am gândit la tine în fiecare zi!

Vocea lui era un pârâu grăbit, trăgând-o în adâncul curentului și devorând-o în întregime.

— M-am gândit la *asta* și la toate felurile în care aș putea să-mi compensez absența de lângă tine.

Nu existau cuvinte destule în această lume pentru a descrie felul în care o făcea să se simtă atingerea Îngerului morții. Într-o zi, când avea să fie bătrână și când viața ei umană își va fi urmat cursul, urma să vină un moment în care frigul avea s-o cheme și nu avea să-i mai dea drumul. Nu era nerăbdătoare să vină acea zi, dar nici nu se temea de ea. Învățase să aprecieze frigul care îi cuprinsese venele; să se bucure de puterea lui, căci făcea parte din ceea ce îi era menit să fie. Așa că l-a condus pe Îngerul morții și mai aproape, așezându-i mâinile pe șireturile corsetului ei.

Numai că, în loc să-i dea drumul la mâini, Signa a înghețat când a recunoscut canapeaua pe care erau așezați ca fiind cea pe care stătuseră Blythe și Percy pentru a urmări primele lecții de etichetă ale Signei. Ochii i s-au îndreptat apoi spre covorul persan gros de care se împiedicase când Percy o ajutase să învețe să danseze. Signa s-a îndepărtat de Îngerul morții, strângându-și pieptul în timp ce se gândea la ultima dată când își văzuse vărul – într-o grădină în flăcări, prada unui câine al iadului înfometat.

— Signa?

Pierdută în ceața amintirilor, Signa abia a auzit chemarea Secerătorului. Nu-și regreta decizia; dacă ar fi luat alta, Blythe ar fi fost moartă. Și totuși, nu putea să nu audă iar râsul lui Percy. Nu se putea împiedica să nu-i vadă zâmbetul cu ochii minții și să nu-și amintească cât de roșu i se făcea nasul ori de câte ori se aventurau în zăpadă.

— Aici am învățat să dansez.

Și-a înfipt degetele în perne, târându-și unghiile pe țesătură.

— Percy m-a ajutat să învăț.

Asta era tot ce avea nevoie să înțeleagă Îngerul morții, care și-a schimbat poziția astfel încât să o poată lua în brațe. Signa s-a așezat între coapsele lui, ocrotită de răcoarea atât de plăcută a pieptului său.

— Nu ești responsabilă pentru ceea ce i s-a întâmplat vărului tău.

Îi era recunoscătoare pentru că spunea asta, dar nu însemna și că era adevărat.

— Am avut de ales, a șoptit ea, și am ales.

Cu bărbia lui sprijinită pe capul ei, Signa a simțit zumzetul blând al Îngerului morții înainte de a-l auzi.

— Vrei să spui că, dacă ai fi din nou în acea situație, ai alege o altă cale?

Nu ar fi făcut-o – și asta o îngrozea mai mult decât orice altceva. Ceea ce o ținea trează noaptea nu era faptul că dăduse ordinul de a schimba viața lui Percy pe cea a lui Blythe, ci faptul că ar fi făcut-o din nou. Începuse să-l iubească pe Percy cu adevărat. Dar fusese aproape prea ușor să-l lase să moară. Poate că era deja ea însăși un Secerător mai mult decât își dăduse voie să creadă.

— N-am să te mint spunându-ți că e o existență ușoară.

Atingerea Îngerului morții era tandră, o mână strângându-se în jurul taliei ei, în timp ce ea își înclina capul pe umărul lui.

— Poate că a fost greșit din partea mea să îți cer să faci această alegere, dar nu exista un răspuns ușor. Nu am vrut să îi pierzi pe amândoi.

— Nu mă poți proteja de ceea ce sunt.

În timp ce rostea aceste cuvinte, a simțit cum o pătrunde adevărul lor. Signa acceptase de mult puterea întunecată din ea. Totuși, existase întotdeauna acea șoaptă. Cea cu care crescuse, care o făcuse să creadă că tot ce era în legătură cu ea era greșit.

Când cineva și-a dres glasul în pragul ușii, Signa a sărit de lângă Îngerul morții și s-a întors să se uite la cel care intrase în tăcere în cameră, fără ca ea să fi auzit ușa deschizându-se. Din fericire, aceasta rămăsese închisă; era spiritul lordului Wakefield, care îi privea fix din prag.

— *Nu e de mirare că nu te-ai arătat mai interesată de fiul meu.*

Spiritul și-a încrucișat mâinile la spate, fără să se obosească să ascundă tonul dezaprobator sau felul în care pielea i se încrețise la coada ochilor în timp ce o cerceta pe Signa, apoi s-a întors spre Îngerul morții.

— *Oricât de mult aș încerca să evit să mă gândesc la ceea ce ar putea urma, se pare că mă tot aflu venind înapoi la tine.*

Îngerul morții i-a întins mâna ducelui.

— Este un lucru bun! Înseamnă că ești pregătit să mi te alături și să lași acest loc în urmă.

Ducele nu s-a tras mai aproape, ci a întrebat:

— *Te doare când treci dincolo?*

Zâmbetul blând al Îngerului morții era o priveliște strălucitoare.

— Nici pe departe!

Signei i se topea inima auzindu-l cu câtă tandrețe vorbea și se bucura că toți acești ani nu-l împietriseră. Tensiunea din pumnii ducelui s-a mai domolit, așa că acesta a întins mâna spre cea a Îngerului morții, doar pentru a o retrage cu o clipă înainte să-l atingă.

— *Fiul meu trebuie să-mi preia îndatoririle,* a rostit repede lordul Wakefield, *dar nu sunt sigur că l-am pregătit pentru asta.*

Din nou, Îngerul morții și-a întins mâna către el.

— Ți-ai făcut treaba pe care trebuia să o faci. Fiul tău are să se descurce.

— *Îndatoririle sunt solicitante,* a insistat lordul Wakefield. *Poate că ar trebui să rămân și să am grijă de el. Nu are să-și afle odihna până când nu-mi va fi găsit ucigașul.*

— Știu, i-a răspuns Signa.

Având în vedere cum o posedase ultimul spirit pe care îl avusese în preajmă, a trebuit să lupte din răsputeri cu instinctul corpului ei, care îi spunea să fugă, când atenția lordului Wakefield s-a îndreptat spre ea. Deși nu-l cunoștea bine pe Everett, îi văzuse chipul în timp ce-și ținea tatăl în brațe.

— Sunt sigură că ai dreptate în privința lui Everett și am în mod clar intenția să-l ajut să îl găsească pe ucigașul tău, milord.

Fie că Signa voia, fie că nu, Destinul se asigurase că aceasta era sarcina de care trebuia să se ocupe.

A durat o clipă până când ducele și-a plecat capul, nemaigăsind nicio altă scuză.

Ochii i-au căzut din nou pe mâna Îngerului morții și, de data aceasta, a luat-o.

— *Ai grijă de el!*

Vocea ducelui s-a frânt în timp ce umbrele Îngerului morții se înfășurau în jurul lui. Dar, înainte de a pleca, Secerătorul i-a aruncat Signei o ultimă privire.

Nu știu când sau cum, i-a spus el, iar cuvintele i-au răsunat aproape ca o șoaptă în minte, *dar voi găsi curând drumul înapoi la tine.*

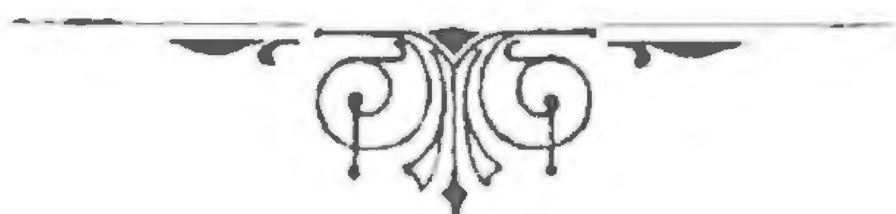
Signa s-a străduit să zâmbească, dorindu-și să poată accepta cu ușurință acele vorbe. Îndoiala și singurătatea trebuiau să fie lucruri care țineau de trecut. Cu toate acestea, în timp ce umbrele îi consumau în întregime pe Îngerul morții și pe duce, și-a dat seama că poate acesta era doar începutul lor.

În timp ce își recăpăta respirația, Signa și-a aranjat fustele și și-a pus mănușile. În momentul în care a dat să pornească spre ușă, bătăile inimii ei, abia întoarse, au devenit neregulate. S-a poticnit și a trebuit să se țină de marginea unei măsuțe de ceai ca să nu cadă.

Nu era nici pe departe prima dată când Signa încerca moartea, dar de data asta… ceva era diferit. De data asta, Signa s-a sufocat când și-a recăpătat respirația, tușind în mănuși, copleșită de o criză. Și-a înfipt unghiile în lemn; se simțea de parcă ar fi înghițit cioburi de sticlă, care încercau să-și croiască drum prin ea.

Au trecut câteva minute până când a reușit să-și tragă sufletul. Iar când și-a desprins mâinile de la gură, fără suflare și tremurând, mănușile albe ale Signei erau înroșite de sânge.

TREI

Blythe

Cerul deja palid anunța sosirea zorilor, însă Blythe nu primise deocamdată nicio veste despre starea tatălui și a unchiului ei. Se plimba de colo-colo prin salon, frământând cu picioarele un covor persan gros, pe care nu se putea abține să nu-l calce cu și mai mult sârg, căci frumusețea lui i se părea vizibil deplasată în raport cu o noapte atât de gravă precum asta.

Blythe nu-și schimbase încă rochia, care strălucea în timp ce o târa în urma ei. Cât de fericită fusese să o îmbrace, având în sfârșit o ocazie să poarte ceva luxos. Acum se încrunta când aceasta i se înfășura în jurul picioarelor la fiecare răsucire și întoarcere.

A continuat să aștepte zgomotul clanței. Ca Warwick sau Signa sau *cineva* să sosească în sfârșit cu vestea că tatăl ei se întorsese și că totul fusese o neînțelegere. Poate că nu fusese vorba de cianură, ci de un infarct cu o sincronizare îngrozitor de nepotrivită. Nu putea decât să se roage și să spere, pentru că, dintre toate locurile în care un om putea să moară, din tot pământul verde al lui Dumnezeu, de ce trebuise să fie tocmai Thorn Grove?

Și de ce trebuise ca acel om să fie *duce*? Blythe abia începuse să se simtă suficient de bine ca să se aventureze din nou în societate și era deja epuizată de privirile și bârfele care îi înconjurau casa și familia. Gândurile i se întorceau iar și iar la chipurile șocate care îl priviseră pe lordul Wakefield căzând – ale unor oameni care își îndreptaseră atenția apoi înspre tatăl ei, considerându-l vinovat pentru cele petrecute.

Blythe și-a încleștat pumnii. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să vâre șosete în gura fiecărui spectator în parte ca să oprească bârfele acelea ridicole. Da, familia ei suferise mari tragedii în ultima vreme. Și da, presupunea că Thorn Grove era într-adevăr puțin ciudat, cu decorul lui straniu și monotonia generală, dar nu era nimic supranatural în toate astea.

Sau așa... așa spera ea că stau lucrurile. Încetul cu încetul însă, Blythe a trebuit să recunoască faptul că o fărâmă de îndoială începuse să umple cele mai întunecate cotloane ale minții ei cu idei nebunești și imposibile. Bănuieli că poate existau mai multe chestiuni stranii legate de situația asta decât s-ar fi putut ghici la suprafață, căci în ultima vreme fuseseră prea multe nopți în care se trezise la ora vrăjitoarelor cu amintiri despre cum bătuse la ușa morții.

Își amintea prea puțin despre acele momente devorate de febră din urmă cu câteva luni, când avusese senzația că peste realitate fusese aruncat un văl, îndepărtând-o de viața adevărată. Dar visele ei nu erau la fel de încețoșate. Își amintea cum tatăl ei îi ținuse părul la spate în timp ce ea dăduse afară puținul care-i mai rămăsese în stomac. Își amintea cum el o învinovățise apoi pe guvernantă, pe Marjorie, și cum Signa vorbise cu cineva – o siluetă fără chip, fără formă, pe care nimeni altcineva nu părea să fie în stare s-o vadă.

În visele ei, Blythe își amintea de ceva ciudat agitându-i-se în interior, ceva ușor și cald care pulsase de fiecare dată când fusese la un pas de moarte. Îl simțise cu câteva zile înainte de sosirea Signei și din nou în noaptea în care Percy dispăruse din Thorn Grove. Chiar și acum, uneori, o spirală încordată și fierbinte i se înghesuia în coșul pieptului, strângându-se din nou și din nou până când simțea că abia mai putea să respire pe lângă ea. Era plăcut uneori – o amintire blândă și mângâietoare a tot ceea ce reușise să depășească. Alteori, ca astăzi, în salon, ardea în ea și nu o lăsa să se liniștească.

Gândul la omul care îl acuzase pe tatăl ei nu făcea decât să înrăutățească situația. Blythe nu-l mai văzuse niciodată pe bărbatul cu pielea brun-aurie și cu ochii orbitori ca soarele, deși presupunea că asta nu însemna mare lucru, având în vedere că fusese bolnavă aproape un an întreg și nu avea nici cea mai vagă idee cine erau mulți dintre oamenii întâlniți zilele astea.

Avea înfățișarea și ipocrizia unui nobil, dar fie că era prinț, fie duce, fie Dumnezeu însuși coborât din ceruri pentru a-i lovi pe toți, era un prost să vină în casa ei și să-i acuze tatăl. Din câte știa, *el* ar fi putut să fie ucigașul, și avea de gând să facă cunoscut acest lucru oricui ar fi ascultat-o.

Abia după răsăritul soarelui, Blythe s-a străduit să se liniștească, fugind de la masă la pat, apoi din nou în salon ca să găsească scaunul care ar fi putut să o ajute cel mai bine în încercarea asta. După ce, puțin mai devreme în cursul serii, refuzase ajutorul cameristei, Blythe a fost nevoită să se agațe de orice parte a corsetului la care putea ajunge, încercând să-și facă loc să respire. În cele din urmă, s-a prăbușit pe o canapea și și-a trântit picioarele-ncălțate pe măsuța din fața ei. Când s-a auzit o bătaie la ușă, i s-a părut că trecuseră ore

întregi de când privea fără țintă spre tavan și-aproape a țâșnit în picioare. Părul îi era cu siguranță zburlit, iar fardul de pe obraz și de pe buze se întinsese, fără îndoială. Cu toate acestea, n-a făcut niciun efort pentru a se face mai prezentabilă, pentru că exista un singur lucru care conta acum.

— Tată?

A încercat să-și ascundă dezamăgirea când în prag s-a arătat Elaine Bartley, camerista sa.

— Încă nu se știe nimic despre el, domnișoară.

Elaine s-a îndreptat spre salon, cercetând starea lui Blythe cu o încruntare solemnă.

Deși Blythe ar fi preferat niște vești înainte de toate, n-a putut să-și ascundă pofta când a zărit tava cu ceai și prăjiturele pe care Elaine o așezase pe masă.

— M-am gândit că nu dormi. Și domnișoara Farrow e trează. Și domnul Warwick. Micul-dejun va fi gata peste două ore, dar m-am gândit că poate ți-e foame, deoarece mă îndoiesc că ai închis ochii vreun pic.

Lui Blythe chiar îi *era* foame. Era hămesită. Dar înainte de-a-și turna o ceașcă de ceai, Elaine a adăugat:

— Ce-ar fi să te îmbrăcăm în ceva mai confortabil? Îmi imaginez că o rochie de bal nu este ideală nici pentru a dormi, nici pentru a mânca.

În ciuda luminii de zi care se întrezărea de după perdele, Elaine a adus o cămașă de noapte și a ajutat-o pe Blythe să se schimbe. Abia atunci, atât de aproape de Elaine, Blythe a văzut cât de roșii și obosiți erau ochii femeii, care și-a trecut o mână peste frunte, părând nesigură pe picioare.

— Ești bolnavă? a întrebat-o Blythe, ținându-și puțin respirația pentru orice eventualitate.

Abia ce se pusese pe picioare, și ultimul lucru pe care și-l dorea era să se îmbolnăvească de o boală care i-ar fi putut distruge tot progresul.

Elaine s-a îmbujorat.

— Din când în când, domnișoară, deși nu cred să fie nimic mai mult decât ambrozia. În fiecare an, polenul stoarce tot ce e mai bun din mine.

Elaine s-a îndepărtat pentru ca Blythe să-și poată netezi cămașa de noapte. Era ușoară ca aerul, mult mai confortabilă decât ținuta ei de dinainte. S-a uitat spre oglinda cea mare, ca să vadă în ce stare oribilă se află, însă reflexia lui Elaine a fost cea care i-a atras atenția.

O groaza rece a străbătut-o și apoi a pus complet stăpânire pe ea, privind către imaginea unei ființe cu pungi purpurii sub ochi și o

siluetă scheletică și ofilită. Elaine cea din oglindă nu era cu mult mai mult decât o brumă de carne agățată de oase, iar lui Blythe i s-a pus un nod în gât, ca un țipăt pe care nu reușea să-l scoată. Nu se putea opri din tremurat și era incapabilă să-și întoarcă privirea de la oglindă, în timp ce chipul scheletic se întorcea spre ea, cu fiecare os al feței și conturul fiecărui dinte vizibile prin pielea subțire ca o foaie de hârtie.

— Ai răcit cumva? a întrebat-o Elaine.

Vocea ei era ca scrâșnetul unor crengi pe geam, atât de abrazivă, încât Blythe s-a tras înapoi, simțind cum o cuprinde greutatea familiară a bolii. Poate că adormise și totul fusese doar un vis, căci ce altceva ar fi putut explica șuvițele de umbră care se infiltrau în pielea lui Elaine și se răspândeau prin ea ca o ciumă neagră?

Blythe și-a smuls privirea de la oglindă, respirând atât de greu, încât servitoarea i-a luat mâinile ca s-o liniștească. Fiecare centimetru din corpul lui Blythe se răcise.

— Domnișoară? a șoptit Elaine. Domnișoară Hawthorne, te simți bine?

De data asta, Blythe a țipat, cu inima în gât, îndepărtându-se de atingerea scheletică a femeii. Doar că... nu era nimic scheletic în ea. Elaine care stătea în fața ei era cea pe care Blythe o cunoscuse dintotdeauna. Chiar și atunci când Blythe a aruncat din nou o privire către oglindă, Elaine cea reflectată era plină de viață și, cu excepția ochilor înroșiți și sticloși, părea să fie perfect sănătoasă.

Blythe a înghițit în sec. Dacă nu visa, atunci poate că delira din cauza lipsei de somn? Și-a întors privirea de la Elaine, încercând să-și liniștească stomacul înainte ca greața s-o determine să verse pe podea și să-i dea lui Elaine un motiv să rămână în camera ei fie și o secundă în plus.

— O pauză ți-ar face bine.

Vocea lui Blythe tremura cu fiecare cuvânt pe care se forța să-l rostească, încercând să înlăture ciudățenia a ceea ce văzuse cu câteva clipe în urmă.

— Ar trebui să-ți iei o zi liberă.

Ultima dată când Blythe avusese halucinații... Nu! Nu putea fi otrăvită din nou! Refuza să se gândească măcar la asta.

— Ești tare bună, dar nici nu aș visa la așa ceva, a spus Elaine. Ce fel de om aș fi dacă v-aș părăsi tocmai acum pe tine și pe verișoara ta?

În timp ce Blythe se așeza, Elaine s-a ghemuit ca s-o ajute să-și dea jos mănușile albe și lungi. A fost nevoie de toată stăpânirea de sine de care putea da dovadă ca să nu tresară când degetele slujitoarei i-au atins pielea goală.

Reci. Degetele lui Elaine erau atât, atât de reci…

Elaine, din fericire, și-a terminat rapid lucrul și s-a ridicat în picioare.

— Oricum, nu sunt o mare iubitoare de timp liber. Mai ales în zilele astea.

A rostit ultimele cuvinte atât de amenințător, încât Blythe a înțeles imediat că se referea la tot ceea ce se întâmplase în Thorn Grove în ultima vreme, la zvonurile despre spirite sau fantome, sau oricum li s-ar mai fi spus, precum și la ciudatul șir de crime.

Numai că… după ceea ce tocmai văzuse în oglindă, Blythe ezita să le mai numească zvonuri. S-a mai uitat o dată la Elaine, mijindu-și ochii.

Nici vorbă de paloare bolnăvicioasă ori de semnele vreunei boli. Vocea lui Elaine revenise și ea la normal. Era ca și cum Blythe și-ar fi imaginat totul.

— Mulțumesc pentru ajutor! a spus Blythe pe un ton tăios de concediere.

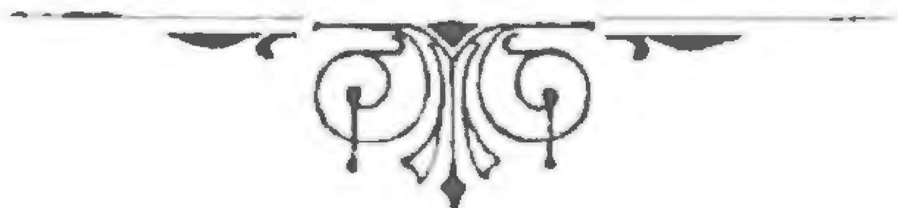
S-a întors și-a început să-și bată darabana cu degetele pe un șold, doar ca să aibă altceva asupra căruia să se concentreze. Fără îndoială, mintea îi juca feste. Băuse șampanie la petrecere, iar ziua fusese lungă și obositoare. Asta era tot.

— Ne vedem la micul-dejun!

Elaine a făcut o reverență înainte de a ieși din încăpere, iar din momentul în care ușa s-a închis în urma ei, o oboseală profundă s-a instalat în oasele lui Blythe.

Poate că petrecerea fusese prea mult și prea curând după boala ei. Nu a reușit să ajungă până la pat, în schimb a întins mâna după ceai și o brioșă cu afine, prea dulce pentru gustul ei, pe care a băgat-o în gură. În timp ce mestecа, se gândea plină de speranță că, până când avea să se trezească pentru micul-dejun, tatăl ei se va fi întors în siguranță la Thorn Grove, totul urma să fi bine, iar ziua aceea nefericită avea să fie pentru totdeauna ceva ce ținea de domeniul trecutului.

PATRU

SIGNA NU AVEA NICIO IDEE CÂȚI OAMENI MAI RĂMĂSESERĂ LA THORN Grove zilele astea. Elijah eliminase majoritatea personalului după îmbolnăvirea lui Blythe, lăsându-i doar pe cei în care avea cea mai mare încredere și pe cei pentru care fetele garantau personal, ca Elaine. Fuseseră angajate câteva persoane noi, desigur, pentru că era totuși nevoie de ajutor la îngrijirea cailor și la curățenia conacului atât de întins. Dar, plimbându-se pe holurile mohorâte în orele încă cenușii ale dimineții și trecând pe lângă portretele impunătoare ale unor Hawthorne de mult morți, Signa nu se putea abține să nu se gândească la faptul că Thorn Grove semăna mai degrabă cu un cimitir, cu atâtea amintiri ale foștilor săi locuitori imprimate în pereți și niciun suflet viu la vedere. N-ar fi fost surprinsă dacă, după moartea lordului Wakefield, personalul și-ar fi împachetat lucrurile și ar fi plecat în altă parte pentru a-și găsi un nou loc de muncă.

Exista totuși măcar un aspect pozitiv – oricare va fi fost boala de care suferise Signa noaptea trecută, aceasta părea să fi trecut repede. Își îngropase mănușile însângerate în curte și le alungase din minte. Nu putea muri, la urma urmei, și fusese supusă în ultima vreme unui stres greu de suportat. Poate că era vorba de o boală trecătoare. Poate că era otravă. Sau poate că era ceva asupra căruia trebuia să cugete mai mult decât era pregătită să o facă acum.

Când a coborât scările pentru micul-dejun, a fost ușurată să vadă că fusese pusă masa pentru ea, ceea ce însemna, de fapt, că se mai afla și altcineva la conac. Poate alertat de zgomotul făcut de scaunul ei alunecând pe podea în timp ce se așeza, Warwick a ieșit din bucătărie, cu ochelarii pe vârful nasului. În spatele lor se aflau niște ochi posomorâți, injectați de sânge. Signa era sigură că singurul motiv pentru care ochii ei nu reflectau aceeași întunecare profundă era că niciunul dintre evenimentele recente nu i se păruse nou sau surprinzător. Chiar dacă nu anticipase sosirea Destinului, știa că viața ei nu avea să fie niciodată *ușoară*. Poate că ar fi trebuit să-și

schimbe modul de gândire – să anticipeze întotdeauna ce era mai rău și să fie plăcut surprinsă dacă nu se întâmpla nimic oribil.

— Bună dimineața, domnișoară Farrow!

Când cuvintele i-au ieșit ca un soi de cârâit, Warwick și-a dres vocea și a încercat din nou.

— Să vă aduc micul-dejun?

Signa a aruncat o privire în jur, la scaunele goale, tulburată de liniștea profundă.

— De ce nu mănânci cu mine, Warwick? l-a întrebat, în ciuda faptului că știa că există probabil mai mult de o sută de reguli de etichetă stupide cu privire la caracterul nepotrivit al unei astfel de sugestii. Ai aflat ceva despre Byron sau Elijah?

Mustața neagră și stufoasă de deasupra buzei superioare a lui Warwick s-a îndreptat peste ceea ce Signa putea doar să presupună că era o gură încleștată. Nu i-a răspuns la invitația de-a lua micul-dejun cu ea, însă a rămas în picioare.

— Nu încă, mă tem că nu!

Signa și-a pus o mână pe abdomenul crispat. Nu putea să iasă nimic bun dintr-o vizită la poliție care dura atât de mult.

— Ce se întâmplă cu domnișoara Hawthorne? Cum se simte?

Warwick a dat să deschidă gura, când a intervenit o voce feminină venind din spate.

— A avut, cu siguranță, și zile mai bune.

Blythe aproape că s-a târât până în sufragerie, arătând mai rău decât oricare dintre ei. Părul ei blond-alburiu nu fusese pieptănat și era încă doldora de agrafele care îi fixaseră buclele. Șuvițele fine, în dezordine, îi cădeau ca niște vrejuri peste umerii osoși. Resturi de pudră i se mai agățau încă de pliurile feței și urme de ruj îi mânjeau buzele. Așa cum o făcuse și tatăl ei de atâtea ori, Blythe purta doar papuci de catifea verde și un halat asortat peste o cămașă de noapte lejeră. Deși Warwick a tresărit la apariția ei, Signa nu a ezitat să-și îmbrățișeze verișoara, căci avusese de fapt nevoie, și chiar mai mult decât își dăduse seama, să se asigure că Blythe e nevătămată. Aceasta din urmă și-a îndreptat spatele înainte de a se așeza lângă Signa și a apucat ziarul din fața lor.

L-a deschis și a răsfoit rapid paginile, până când, răsuflând ușurată, a anunțat:

— Nu pare să existe nicio mențiune despre moartea lordului Wakefield.

— Poate că îi plătește Everett pe gazetari, a spus Signa, fără să știe dacă să se îngrijoreze sau, dimpotrivă, să se simtă ușurată. Îmi imaginez că astfel de știri ar fi ținut altfel prima pagină a ziarelor.

Continuând să citească, Blythe a întrebat:

— Îl vor proclama duce pe Everett, nu-i așa?

— Bănuiesc că da!

Închizând ziarul și aruncându-l deoparte, Blythe s-a întors spre Warwick.

— Oferta ta de mic-dejun se poate extinde și la mine?

Acesta și-a ridicat ochelarii, grăbit să se corecteze. Signa și-a spus că ar fi trebuit să fie familiarizat cu astfel de ciudățenii, având în vedere că lucra direct cu Elijah. Însă faptul de-a o vedea pe Blythe copiind acțiunile tatălui ei părea să fie o premieră pentru el. Acest lucru nu era poate cel mai liniștitor semn al stării de spirit a tinerei, dar Signa admira totuși lipsa totală de considerație a verișoarei sale față de așteptările societății – o invidia și având în vedere că ea însăși se trezise devreme pentru a se îmbrăca pentru ziua de azi. Acum, din perspectiva a tot ceea ce se întâmplase în noaptea precedentă, un astfel de lucru i se părea ridicol.

Warwick a dispărut pentru a se întoarce câteva minute mai târziu și a așezat pe platourile din fața lor terci de ovăz, felii de șuncă, biscuiți, icre, ouă și pâine prăjită. A apărut și Elaine, cu obrajii rozalii și fredonând în timp ce le turna ceaiul în cești, lăsând apoi ceainicul pe masă.

Blythe și-a luat ceaiul neîndulcit, cu ochii ei tăioși ațintiți asupra cameristei, care a zburat afară din încăpere cu o mică reverență.

— Ți se pare cumva că Elaine ar fi bolnavă? a întrebat Blythe, aplecându-se cu o șoaptă conspirativă. Ți se pare că ar avea febră? Că ar fi apatică?

Oricât de ciudată ar fi fost întrebarea, Signa s-a mulțumit cu un răspuns simplu.

— Nu cred, deși nu-mi amintesc să o mai fi auzit vreodată fredonând.

— Exact asta vreau să spun!

Blythe și-a dus ceașca aburindă la buze.

— Tocmai astăzi, dintre toate zilele.

Având în vedere relația ei specială cu cei morți, Signa nu putea să critice modul prin care ceilalți plângeau după cineva sau făceau față unor astfel de momente tulburi. Cu toate acestea, Elaine fusese întotdeauna de partea bunelor maniere, iar un astfel de comportament era cu siguranță ciudat.

— Totul e foarte ciudat! Nu înțeleg de ce durează atât de mult cu poliția.

— Eu nu înțeleg nimic din toate astea.

Blythe și-a ridicat picioarele și le-a încrucișat pe scaun, întorcându-se complet spre Signa.

— Ce i-ar putea face să creadă că tatăl meu ar fi dorit să-l ucidă pe duce? Doar el voia să plece de la Grey's mai mult decât orice altceva.

Asta era adevărat și, cu toate că Signa nu simțea nicio dorință de-a fi cea care să-i dea această veste verișoarei sale, s-a simțit obligată să spună pe un ton de scuză:

— Totuși, el *a fost* cel care i-a oferit lordului Wakefield o băutură. Apoi, înainte ca Blythe să-i smulgă capul de pe umeri, Signa a apucat-o de mână și s-a grăbit să adauge: Știu că asta nu-l face un ucigaș, dar îi dă polițistului un motiv de suspiciune.

— Ce-i cu bărbatul de aseară? a întrebat Blythe, înfigându-și degetele în pâinea prăjită. Cel care l-a acuzat pe tata. L-ai mai văzut vreodată?

Din nou întrebarea. Aceeași pe care i-o pusese și Destinul cu o seară mai devreme.

— Nu!

Signa și-a pus un munte de unt pe brioșa ei cu lămâie și a încercat să ignore amărăciunea care clocotea în ea. Deși cuvintele erau adevărul ei, nu putea să nu simtă că minte. Ajunsese să o privească pe Blythe ca pe o soră și, pe zi ce trecea, nevoia de-a-i împărtăși ceea ce era cu adevărat și tot ceea ce era capabilă să facă devenea din ce în ce mai greu de ignorat. Dar, pe de altă parte, cum ai fi putut să-i spui cuiva lipsit de orice experiență a lucrurilor paranormale nu numai faptul că Îngerul morții este o ființă sensibilă, care o ajutase pe Signa să-l vâneze pe ucigașul lui Blythe – care se întâmplase să fie tocmai fratele pe care Blythe îl credea încă în viață –, ci și faptul că omul care îl acuzase pe tatăl lui Blythe fusese Destinul, fratele Îngerului morții?

De parcă toate astea nu ar fi fost suficient de complicate, ar fi trebuit să-i explice că ea și Îngerul morții erau intimi și că fusese înzestrată cu puterile unui Secerător. Cu siguranță, ar fi fost mult de asimilat pentru oricine, iar Signa nici măcar nu era convinsă că ar fi putut deschide o astfel de discuție.

Așa că, în loc să mai spună ceva, și-a umplut farfuria cu șuncă și ouă, și-a mai pus unt pe o altă brioșă cu lămâie. Chiar dacă totul s-ar fi dus naibii, măcar s-ar fi putut baza oricând pe brioșele cu unt.

— Oricine ar fi, are cu siguranță ceva tupeu, a insistat Blythe, sorbindu-și ceaiul cu o ferocitate pe care Signa nu i-ar fi bănuit-o. Sau poate vreun motiv ascuns. Am de gând să-l găsesc și să văd cine este.

Simplul gând a distras-o atât de mult pe Signa, încât a uitat să sufle în ceai și și-a ars limba.

— Nu uita că ești o Hawthorne, a spus ea cu grijă, amestecând o a treia linguriță de zahăr. Familiei tale îi este sortit să aibă dușmani, din motive fie de gelozie, fie de amărăciune. Poate că tatăl tău a refuzat intrarea cuiva în club. Poate că nu are nicio legătură cu Elijah, ci cu lordul Wakefield. Dacă cineva îi vrea titlul, Everett ar putea fi următoarea victimă. Nu ne putem arunca în această poveste fără să ne gândim bine.

Blythe s-a lăsat pe spate în scaun, înfigându-și furculița într-o bucată de șuncă.

— Atunci, ce propui să facem? Doar nu te aștepți să stau cu mâinile în sân.

Signa ura faptul că o astfel de întrebare îi făcea pielea ca de găină, în timp ce o mică parte din ea revenea la viață. Nu și-ar fi dorit să retrăiască vreodată ceva asemănător descoperirii ucigașului lui Blythe, dar, pentru Hawthorne, nu ar fi ezitat. Totuși, era enervant cât de repede i se insinuase în minte ideea unui nou puzzle care atârna în fața ei. Se trezise încercând deja să potrivească piesele împrăștiate.

— Cred că deocamdată ar trebui să așteptăm să vedem ce se întâmplă cu Elijah.

Blythe n-a fost prea încântată de răspuns, deși o mică parte din ea trebuie să își fi dat seama că era totuși cea mai bună opțiune.

— Trebuie să te avertizez că răbdarea mea este limitată, verișoară, a spus Blythe.

— Și eu trebuie să te avertizez că, dacă te-ai aventura în lume chiar acum, arătând așa cum arăți și comportându-te atât de grosolan cum o faci, nu ai face decât să întărești convingerea că există ceva ciudat în legătură cu familia Hawthorne.

Signa a zâmbit când Blythe i-a aruncat o privire tăioasă, deși gluma a fost de scurtă durată, căci un *toc-toc-toc* puternic a răsunat dincolo de ușile sufrageriei. Sunetul era atât de familiar, încât Signa și Blythe și-au aruncat o privire, apoi au țâșnit amândouă în picioare când ușile duble s-au dat în lături și și-a făcut apariția lordul Byron Hawthorne.

Era aplecat de spate, iar obrajii și gâtul sfrijit erau umbriți de o barbă întunecată. Signa s-a uitat în urma lui, spre locul unde stătea Warwick, singur, și s-a agățat de spătarul scaunului ca să se sprijine.

Blythe l-a văzut pe Warwick în aceeași clipă, iar zâmbetul i s-a șters de pe față.

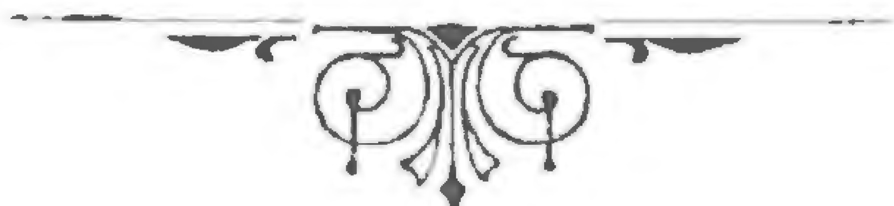
— Unde e tata?

— Am făcut tot ce am putut.

Byron și-a încleștat mâna pe baston și și-a privit nepoata în ochi.

— Îmi pare rău, Blythe, dar mă tem că Elijah este reținut pentru asasinarea lordului Wakefield!

CINCI

ORICÂT AR FI FOST DE OBIȘNUITĂ CU MOARTEA, SIGNA ÎNTÂLNISE totuși foarte puțini criminali. Fusese Percy, desigur. Și probabil că și ea însăși, deși încerca să nu se gândească la asta. Totuși, nu avea nevoie de mai multă experiență ca să înțeleagă că Elijah Hawthorne nu era un criminal.

— Ce motiv cred ei că ar fi putut avea? a întrebat Signa, în timp ce piesele de puzzle i se împrăștiau în minte. Doar voia să termine cu Grey's!

— Lordul Wakefield plătise deja o sumă considerabilă ca să-și asigure viitorul în afacere.

Byron arăta de parcă ar fi îmbătrânit cu douăzeci de ani peste noapte. Și-a scos mănușile și le-a aruncat pe masă.

— Teoria lor e că Grey's era la limita ruinei financiare din cauza neglijenței lui Elijah și că acesta avea nevoie de bani, dar nu voia să renunțe la proprietatea deplină.

Fruntea îi era transpirată, iar Warwick s-a grăbit să-i aducă un pahar cu apă și un scăunel pe care să-și sprijine piciorul bolnav când Byron s-a așezat în sfârșit.

— Dar asta n-are nicio noimă!

Oricât de palidă ar fi fost, fața și gâtul lui Blythe erau acum roșii de furie. Byron a dat din cap către ea, apoi a cercetat-o atent când a băgat de seamă cum arăta nepoata sa.

— Ce naiba faci... Oh, nu contează! Oricare ar fi adevărul, Elijah a fost cel care i-a adus băutura lordului Wakefield. Prostul a recunoscut el însuși acest lucru.

Pufnetul indignat al lui Blythe a fost suficient pentru a sugera că și ea credea că tatăl ei fusese ridicol să recunoască un asemenea lucru. Signa a fost de acord, mai ales având în vedere circumstanțele. Știa din experiență cât de îngrozitor este ca oamenii să creadă că ai fost motivul morții cuiva. Darămite ca oamenii să creadă că ai ucis un

duce! Avea să apară în curând în ziarele din întreaga țară, distrugând reputația familiei Hawthorne și, odată cu ea, pe cea a lui Grey's.

— Dacă încerca să salveze Grey's de la ruina financiară, a spus Signa, atunci de ce ar fi ucis un duce, pătând astfel reputația clubului? Unde este logica în asta?

Byron și-a mijit ochii, iar Signa a încercat să nu se arate ofensată de surpriza lui. Byron era de departe cel mai tradițional membru al familiei Hawthorne; în lunile petrecute la Thorn Grove, aflase că, atunci când Elijah preluase inițial afacerea familiei, Byron fusese cuprins de o asemenea gelozie, încât, în loc să lucreze alături de Elijah, se înrolase în armată pentru a se face remarcat. Potrivit lui Elijah, Byron urcase foarte sus în ierarhie înainte ca un accident să-l trimită acasă cu un genunchi bolnav. Nu avusese încotro după aceea și trebuise să participe la afacerea familiei, deși instrucția militară îl făcuse mai rigid ca niciodată.

Byron era convins că există o ordine bine stabilită în toate lucrurile – că femeile își au locul lor și la fel și bărbații. Signa fusese chiar puțin surprinsă că bărbatul acceptase această conversație. Poate că ultimele câteva luni avuseseră, până la urmă, o influență pozitivă asupra lui.

— Ai dreptate! a rostit Byron lăsând jos paharul cu apă. Nu e deloc logic. Din păcate, după anul care-a trecut, nimeni nu se *așteaptă* ca Elijah să gândească rațional.

— Nu se mai complace în starea de dinainte, a susținut Blythe. Nici măcar puțin.

Ridurile fine din jurul ochilor lui Byron s-au încrețit într-o scuză autentică.

— Odată ce ți-ai câștigat o reputație, e greu să schimbi modul în care te percep ceilalți. Mă tem că tatăl tău se confruntă cu un urcuș lung și dificil.

— Dar tu îl crezi, nu-i așa? a insistat Blythe.

Signei i s-a strâns stomacul când Byron și-a întors privirea. Era bucuroasă că Blythe nu putea vedea umbrele care îi întunecau expresia.

— Nu am căderea să decid, a răspuns el.

Signa s-a gândit la toți cei care veniseră la petrecerea din seara dinainte. S-a gândit la zâmbetele arborate și la cuvintele lor frumoase, la toți cei care îl felicitaseră pe Elijah pentru ca să-l condamne o clipă mai târziu. Cât de repede se întorseseră toți împotriva lui. Cât de repede s-ar fi întors împotriva *oricui*. Timp de prea mulți ani fusese dispusă să lupte pe viață și pe moarte pentru un loc în societate, iar acum se ura pentru asta. Se ura pentru cât de

mult încercase să se modeleze și să se transforme în ceva mai rău decât orice otravă pe care o gustase vreodată.

— Cu siguranță tatăl meu a primit băutura de la adevăratul ucigaș, a sugerat Blythe.

Scaunul lui Byron a scos un scârțâit ușor când bărbatul s-a lăsat pe spate, a închis ochii și a început să-și maseze tâmplele.

— Susține că a luat-o de pe o tavă de servire și nu-și amintește de la cine.

Signa s-a dus să ia o înghițitură din ceaiul ei, dar a constatat că-l băuse deja pe tot. Mintea îi fusese prea ocupată ca să proceseze toată informația cea nouă ca să mai observe asta, căci lucrurile nu prea se legau. Nimeni altcineva de la petrecere nu fusese bolnav, așadar, cum de reușise cineva să otrăvească o singură băutură de pe o tavă de servire și să se asigure apoi că aceasta ajunge exact unde trebuie. Doar dacă nu cumva, poate...

— Credeți că este posibil ca persoana care ar fi trebuit să fie victimă să nu fi fost lordul Wakefield? a întrebat ea, gândindu-se la Percy și la modul în care ceaiul pe care îl otrăvise fusese destinat mamei sale biologice, Marjorie.

Blythe a înțepenit.

— Crezi că otrava era pentru tatăl meu?

— E o posibilitate.

Signa a început să bată darabana cu degetele pe masă în timp ce dezvolta ideea asta.

— Ar fi putut fi destinată oricui, de fapt. Dacă i-ar fi fost destinată lui Elijah, persoana din spatele acestui lucru nu știa că el nu mai bea.

— Putem face supoziții toată ziua.

Byron părea gata să adoarmă pe scaunul lui.

— Tot ceea ce contează acum este că autoritățile cred că Elijah este criminalul. Și dacă nu vor găsi un vinovat mai evident până la proces...

Nu a fost nevoie să spună restul; adevărul plutea deja, greu, în aerul dimprejur. Pedeapsa pentru crimă era execuția. Dacă nu aveau să-l găsească pe adevăratul vinovat, Elijah urma să fie spânzurat.

Blythe nu mai luase nici măcar o înghițitură de mâncare de când intrase Byron, dar încă ținea furculița în mână, strângând-o atât de tare, încât încheieturile degetelor îi erau albe ca osul.

— Nu putem lăsa asta în seama unui jandarm, a spus Signa.

Deoarece se amestecase și Destinul, opțiunea asta nu s-ar fi soldat decât cu pierderi. Totuși, Signa nu ar fi putut spune asta cu voce tare, iar Byron, care nu se schimbase îndeajuns de mult, nu se putea împiedica să n-o fixeze cu o privire neîncrezătoare.

— Știu că e ceva ciudat în ceea ce te privește, domnișoară Farrow, a început el, nu neapărat cu răutate.

Sau, cel puțin, nu era cu răutate pentru *el*.

— Cu toate acestea, știu că deja mi-ai ajutat familia o dată. Dar nu ești o Hawthorne, iar acesta nu este un lucru în care ar trebui să se implice vreo domnișoară. Nimeni nu te-ar învinovăți dacă te-ai întoarce mai devreme la Foxglove.

Signa nu-și dăduse seama că ar fi putut simți acele cuvinte ca pe o bâtă până când nu au lovit-o.

Lângă ea, Blythe și-a aruncat furculița pe masă cu zgomot.

— La *Foxglove*? a întrebat ea. De ce naiba s-ar duce acolo?

— Pentru că acolo este casa ei, Blythe. Ca să fiu sincer, ultimul lucru de care avem nevoie este să dăm cuiva încă un motiv să ne cerceteze familia, iar Signa atrage atenția – și nu e vorba de ceva care să ne avantajeze.

Signa nu a avut timp să-și formuleze propriile gânduri înainte ca Blythe să se îndrepte de spate, fumegând.

— Cum crezi că ar părea lucrurile dacă ne-ar părăsi acum? Oamenii ar crede că am speriat-o!

Oricât de bine ar fi putut Signa să audă și să conștientizeze cearta din jurul ei, cu greu i-ar fi putut da atenție. Inima îi stătea acum în gât, bătând atât de puternic, încât se temea că avea să i se facă rău.

Foxglove!

Conacul acela o pândea de luni întregi. Când împlinise douăzeci de ani și moștenise averea părinților ei, Elijah îi oferise tot ajutorul de care ar fi putut avea nevoie, astfel încât să înceapă să pregătească conacul pentru sosirea ei. Îi dăduse recomandări, date de contact pentru un ziar care ar fi putut publica anunțuri pentru personal și se oferise chiar să îi cumpere un bilet de tren. În cele din urmă însă, pe măsură ce registrele cu notițele și sfaturile lui începuseră să se umple de praf în salonul fetei, Elijah încetase complet să mai vorbească despre Foxglove. Cu mult timp în urmă îi spusese Signei că putea să rămână la Thorn Grove cât dorea – și părea să fi vorbit serios.

Signa știa că avea să fie nevoită să plece în cele din urmă, dar gândul de a se întoarce la Foxglove o făcea să se simtă de parcă ar fi pășit într-un trecut pe care îl lăsase de mult timp în urmă. Aici, la Thorn Grove, avea în sfârșit o familie. Și, în timp ce Blythe își strecura pe sub masă mâna în mâna Signei, strângând-o puternic, Signa nu se putea gândi decât la cât de mult își dorea să rămână aproape de acea familie.

— Signa nu pleacă nicăieri, a spus tranșant Blythe, fără să se clintească sub privirile lui Byron.

Ambele fete s-au prefăcut că ignoră felul în care acesta și-a trecut palmele peste față.

— Dacă rămâne, va trebui să ne ajute.

A îndreptat către Signa niște ochi iscoditori, cercetându-i fața. S-a încruntat, părând să nu-i placă ceea ce văzuse.

— Puteți face asta, domnișoară Farrow?

Signa a trebuit să se lupte ca să-și regăsească vocea când a întrebat:

— Ce ar trebui să fac?

— Tu și Blythe veți face ceea ce toate domnișoarele de vârsta voastră sunt menite să facă.

Signa s-a cutremurat când a auzit asta. Totuși, când Byron s-a aplecat înspre ea, i-a imitat gestul.

— Concentrează-te pe consolidarea numelui acestei familii! Sau măcar pe păstrarea reputației ei. Dumnezeu știe câtă nevoie de ajutor are Elijah. Dacă vrei să rămâi, nu te putem lăsa să stai înăuntru îmbufnată. Trebuie să fii activă, să faci lucrurile pe care le faci de obicei, ca să dovedești că ești încrezătoare în nevinovăția acestei familii. Dacă oamenii vor crede că ne-am ascuns de frică, asta nu va face decât să alimenteze flăcările.

Spre propria-i surprindere, Signa nu a avut nimic de obiectat. Când intrase prima dată în cameră, se gândise la cât de prostesc i se părea să ia micul-dejun și să continue să pretindă că totul e normal. Dar poate că, dacă ar fi făcut o figură bună și ar fi menținut o impresie că totul e bine, asta ar mai fi potolit bârfa. Ca să nu mai vorbim de faptul că, dacă asta însemna să rămână la Thorn Grove cu Blythe și Elijah, era dispusă să facă orice.

Byron s-a ridicat de pe scaun, gata să iasă, când ușile duble ale sufrageriei s-au deschis, iar o cameristă cu părul negru ca pana corbului, pe care Signa o văzuse doar în treacăt, s-a grăbit să intre cu o scrisoare așezată pe o tavă de argint. Slujnica a făcut o reverență – ceva cu care Signa încă se lupta să se obișnuiască –, apoi i-a întins tava. Tânăra a aruncat o privire la plicul auriu și a simțit un gust acru în gură.

Știa fără să se uite de la cine e biletul, căci nuanța în sine era prea asemănătoare cu ochii aurii ai Destinului pentru a fi doar o coincidență. Curiozitatea lui Blythe a iritat-o puțin pe Signa când a luat plicul de pe tavă.

— Deschide-l! a îndemnat-o Blythe, aplecându-se ca să arunce o privire asupra cuvintelor scrise.

Byron le observa și el și, cum nu avea încotro, Signa a deschis plicul. Înăuntru nu era nicio scrisoare, doar o invitație scrisă cu litere aurite.

Inefabilei domnișoare Signa Farrow,

Simțea deja nevoia să-l ardă pe Destin de viu pentru modul ridicol de adresare.

A cărei prezență este solicitată pentru a se alătura
Majestății Sale, prințul Aris Dryden de Verena,
la Wisteria Gardens,
sâmbătă seara, la ora șase,
la un mare bal pentru a sărbători sosirea sa în Celadon.

Signa a reușit cu greu să se abțină să nu mototolească invitația. Un *prinț*! Cât de ridicol era acest om ca să-și imagineze că ar fi putut să dea buzna folosind așa o fațadă grandioasă! Avea de gând să rupă pergamentul în bucăți până când Blythe, care citise peste umărul ei cu ochii strălucitori, i-a smuls invitația din degete.

— *Signa!*

Vocea verișoarei sale era gâtuită de emoție, iar Signa și-a dat seama că, indiferent de jocul pe care îl juca Destinul, ea îl pierduse deja.

— Trebuie să mergem! Dacă reușim să impresionăm un prinț, poate că ne va ajuta să spălăm rușinea care întinează numele tatălui meu.

Signa a trebuit să-și muște limba, căci nu ar fi putut să recunoască faptul că știa că acest bărbat nu e un prinț.

— Blythe are dreptate.

Byron a smuls invitația din mâinile nepoatei sale. Din câte se părea, în familie exista obiceiul ăsta prost.

— Este ocazia perfectă. Trebuie să participi, măcar ca să demonstrezi tuturor încrederea ta în această familie. Nu ești o Hawthorne de sânge, dar poate că asta este în avantajul nostru. Alții ar putea fi dispuși să te creadă mai ușor.

Signa a încercat să nu strâmbe din nas. Avea s-o facă, desigur, deși ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost să se arunce din nou în ghearele societății în sezonul ăsta. S-a străduit să nu se uite la Byron sau la Blythe, concentrându-se pe mâinile ei adunate în poală.

La fel de tăcută ca noaptea, Blythe a șoptit:

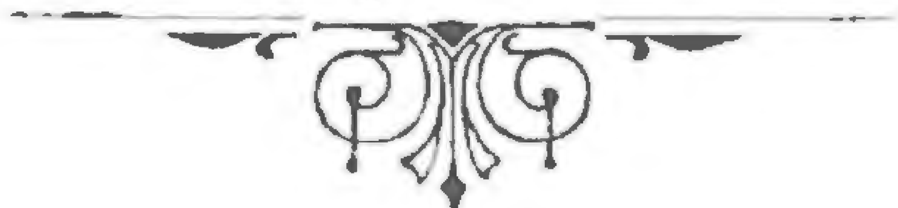
— Tatăl meu este nevinovat. Știu că este. Te rog, spune-mi că ai să îl ajuți.

Signa s-a întărit, îndreptându-și umerii și adunându-și fiecare gram de curaj din ea. Dacă trebuia să joace jocul Destinului, atunci

așa să fie! Era o Secerătoare – o umbră a nopții cu o atingere letală. Avea să-și protejeze familia. Casa ei. Și când va fi terminat cu el, Signa urma să se asigure că Destinul avea să regrete ziua în care o provocase.

— Bineînțeles că am s-o fac! a promis Signa, privind cu hotărâre în ochii verișoarei sale. Voi merge la petrecere sau îl voi curta pe prinț, sau orice este nevoie. O să-l salvăm pe tatăl tău, Blythe! Sunt sigură de asta!

ȘASE

SIGNA S-A RETRAS CURÂND ÎN APARTAMENTUL EI, STRÂNGÂND invitația în mână. Dacă voia să-l învingă pe Destin la propriul lui joc, avea nevoie de mai multe informații. A încuiat ușa grea de stejar în urma ei, apoi s-a gândit să tragă peste ea și dulapul, ca să blocheze și mai bine intrarea, înainte de-a decide că asta nu ar face decât să atragă și mai mult atenția. Încuietoarea singură ar fi trebuit să fie destul.

Gundry o privea de la picioarele patului, căscând din spatele faldurilor baldachinului, în timp ce Signa își lipea urechea de ușă. S-a dus la noptieră doar când a fost sigură că nu se plimba nimeni pe holuri, apoi a deschis sertarul de sus și a scos un mic pachet dintr-o țesătură de mătase. Ținându-l strâns la piept, a mers cu el până la pat și l-a desfăcut peste cearșaf, scoțând la iveală o mână de boabe atât de întunecate, încât erau aproape negre.

Beladonă.

În spatele ei, Gundry a mârâit din fundul gâtlejului. Câinele iadului fusese cu ea în ultimele câteva luni, trimis de Îngerul morții ca să-i țină companie. Își petrecea zilele lenevind lângă foc sau, dacă vremea era bună, jucându-se prin maldărele de frunze arămii ale grădinii. Signa le spusese tuturor că e un câine vagabond pe care îl găsise în timpul unei plimbări prin pădure, iar Elijah fusese de acord să-l lase să rămână.

Nimeni dintre cei care îl văzuseră pe Gundry nu ar fi crezut că acest câine de vânătoare ar fi putut fi și-un câine de pază, dar uneori, când Signa îl privea agitându-se în timpul orelor de vrăjitorie, își amintea de umbrele care se scurseseră din fălcile lui deschise și de modul în care își încleștase acele fălci în jurul lui Percy la o singură comandă.

— Liniște! i-a spus bestiei, dându-i un bobârnac peste botul umed. S-ar putea să regret asta, dar am nevoie de ajutorul tău!

Când Signa își lua înfățișarea de Secerător, doar Îngerul morții era cel care o putea vedea sau auzi. Putea eventual să arate că e aproape printr-o rafală bruscă sau cu niște ferestre care se trânteau din senin. Dar dacă spera să comunice cu Elijah, avea nevoie de ajutor.

— Pregătește-te, Gundry! Plecăm într-o aventură!

Gundry și-a lăsat urechile pe spate. S-a uitat de la ea la boabe cu un scâncet pe care Signa nu l-a băgat în seamă, trăgând draperiile și-apoi mâzgălind în grabă un bilet pe o bucată de hârtie pătată de ceai. Cerneala era încă umedă când a împăturit foaia și s-a întins să-l scarpine pe Gundry pe bărbie, strecurându-i biletul sub zgardă.

— Are să fie bine, i-a spus Signa. Îți promit!

Nu mai rămăseseră prea multe boabe – poate vreo cincisprezece – și mai erau câteva luni până când beladona de lângă Thorn Grove avea să fie din nou în floare. Erau boabele uscate și zbârcite din rezerva de toamna trecută, care probabil că aveau un gust la fel de putred ca și înfățișarea lor. Ar fi trebuit totuși să-și facă treaba. Îi trebuiau cel puțin cinci boabe pentru ce avea nevoie, așa că a luat în palmă exact cinci fructe, după care a strâns pânza și a pus-o deoparte.

Signa s-a așezat pe pat și și-a pus toate cele cinci boabe pe limbă. Erau crocante și amare, iar putreziciunea lor îi mânjea gura. Cu toate acestea, le-a înghițit și și-a strâns degetele în blana moale a lui Gundry, așteptând să se instaleze efectele.

Signa a închis ochii când vederea a început să i se tulbure, luând înghițituri lente de aer printre buzele întredeschise, până când nu a mai putut să absoarbă nimic. A întredeschis un ochi de-abia atunci când beladona a revendicat-o, iar puterea Secerătorului i s-a răspândit în vene. A întâmpinat-o ca pe-un amant, îmbrățișând frigul și întunericul care îi adiau în jurul vârfurilor degetelor.

— Bună ziua vouă! a șoptit către umbrele care îi înfășurau mâinile.

Gundry încă stătea cu bărbia în poala ei, deși era schimbat. Erau umbre acum în locul unde îi fuseseră înainte ochii și altele care i se scurgeau ca fumul din bot. Ultima dată când luase această înfățișare, fusese prea întuneric ca să bage de seamă că coastele lui Gundry îi împungeau prin piele sau că măruntaiele sale scobite i se vedeau printr-o gaură deschisă în pântece, plină de un întuneric care se rotea. Gundry arăta întrutotul ca o bestie care se târâse afară din adâncurile iadului, cu canini enormi și labe masive, de două ori mai mari decât fața. Și totuși, era același Gundry, care scâncea și-și freca nasul umed de șoldul Signei.

— Sunt bine, a spus ea, alunecând de pe pat. Vino, ar trebui să ne grăbim.

Signa și-a oțelit nervii. Îngerul morții îi spusese cândva că puterile ei erau legate de intenție – dacă vrei ceva, atunci îl iei. Cu fața la cel mai golaș perete din apartamentul ei, s-a concentrat asupra chipului lui Elijah în timp ce își imagina un portal de umbre care avea să o ducă să îl vadă. Era cu siguranță posibil; Îngerul morții făcuse ceva asemănător în noaptea în care o dusese să vadă podul de suflete. Totuși, faptul că ceva *putea* fi făcut nu însemna neapărat și că ea știa cum să-l facă. Îi era greu să se concentreze când fărâme de lumină solară pătrundeau prin ferestre. Puterile îi păreau nelalocul lor la lumina zilei, poate chiar interzise. Doar la adăpostul nopții putea să nu se mai gândească la cât de ciudat era să nu simtă pe piele atingerea căldurii primăverii.

Însă gândurile de acest gen erau cele care i-ar fi putut aduce probleme Signei. Nu avea de ales decât să lase deoparte îndoielile și să pășească în umbrele care se desenau pe zid. Din nefericire, Signa s-a izbit cu fața de perete în momentul în care a încercat s-o facă și s-a tras înapoi, blestemând locul ăla nenorocit de parcă acesta s-ar fi repezit s-o atace.

În încăpere a răsunat brusc un râs profund și tenebros. Signa și-a strâns pleoapele, refuzând să se întoarcă și să se uite la Îngerul morții, care aștepta pe patul ei.

— De cât timp mă privești?

— De suficient de mult timp.

Suna plin de sine, dar Signa nu l-a învrednicit nici măcar cu o privire ca să se convingă că expresia lui oglindea într-adevăr asta.

— Ce pui la cale, Micuță Pasăre?

Signa își simțea bietul nas de parcă tocmai ar fi primit o cărămidă drept peste el și a încercat să-l maseze ca să-și aline puțin durerea.

— Ce ți se pare că am de gând să fac? Încerc să-mi folosesc puterile astea bestiale.

A chicotit din nou și-abia atunci Signa i-a aruncat o privire – atât de usturătoare, încât zâmbetul i s-a șters de îndată. S-a străduit să pară serios, deși ochii îi sclipeau vizibil amuzați.

— Pentru ce? a întrebat-o. Credeam că ne-am înțeles că ai să folosești boabele astea doar în caz de urgență.

Signa a aruncat o privire spre rezerva de beladonă – mai rămăseseră doar zece boabe. Dacă voia să nu fie nevoită să mai ia din ele, atunci nu prea avea timp să stea la taclale.

— Fratele tău și-a dat drept misiune să-mi distrugă familia cât mai repede. Dacă asta nu e o urgență, atunci chiar nu știu ce este.

Un val de panică a străbătut-o, iar Signa și-a dus mâna la piept, căci inima i-o luase razna. Îngerul morții a ajuns lângă ea într-o

clipită, punându-i mâinile pe umeri. Signa s-a lipit de trupul lui, iar inima i s-a liniștit din nou și și-a ridicat mâinile înspre mâinile lui.

— M-am agitat prea tare. N-are să se mai întâmple...

— Corpul tău încearcă să se acomodeze cu beladona.

Îngerul morții i-a luat o șuviță de păr de pe față și i-a dat-o după ureche.

— N-ar trebui s-o mai folosești.

— Elijah este în *închisoare*.

Ochii Îngerului morții erau plini de atâta îngrijorare, încât Signa a preferat să-și coboare privirea înspre pieptul lui.

— O să vorbim mai târziu despre asta!

Abia atunci și-a slăbit strânsoarea asupra ei, deși, pentru a o ajuta să-și mențină starea, nu i-a dat drumul de tot.

— Foarte bine!

Și-a fluturat o mână spre perete, unde mișunau niște umbre pline de râvnă.

— Asta e ce voiai?

Signa și-a ridicat bărbia.

— Da!

— Minunat! Îmi place destul de mult cum arată fața ta acum și nu sunt sigur că ar mai putea suporta încă una dintre încercările tale.

Și-a lăsat mâna să-i alunece în jos de pe umărul ei ca s-o ia de mână, apoi a tras-o înspre umbrele care se zvârcoleau.

— Când ești gata...

Pe urmele ei, Gundry a scos un scâncet slab. Signa a aruncat o privire rapidă la pergamentul de sub zgarda lui, asigurându-se că e încă acolo, apoi l-a mângâiat cu blândețe pe cap și a făcut un pas înainte.

Era o senzație familiară să se lase purtată de umbre dintr-un loc în altul, ca și cum ar fi alunecat printr-un lac și ar fi ieșit totuși uscată. Ciudat și puțin tulburător, dar și înșelător de liniștit, având în vedere locul unde ajunseseră.

Nu se mai aflau în dormitorul Signei, ci într-o cameră prea mică, cu atât de puțină lumină, încât, la început, Signa a crezut că-i fusese răpită vederea. Însă, pentru că era o Secerătoare, vederea i-a revenit la normal, întunericul cedând curând pentru a dezvălui conturul unui mic pat de campanie. O oală de noapte. Și, în cele din urmă, un bărbat ghemuit pe podeaua rece de piatră, cu genunchii strânși în piept.

Signa a dat să pornească spre el, dar a simțit strânsoarea Îngerului morții.

— Amintește-ți că ești un Secerător în acest moment. Ai grijă cu atingerile!

Signa s-a tras cu spatele lângă un perete, cu brațele strânse în jurul ei.

— Suntem în închisoare?

Se bucura că nu era sub înfățișarea ei umană în acel moment, căci piatra care se desprindea de pe pământ era acoperită cu atât de mult praf, încât n-ar fi putut respira. Avea impresia că o singură mișcare greșită ar fi fost suficientă pentru ca acest loc să se prăbușească peste ei.

— Da!

Îngerul morții i-a vorbit pe tonul liniștitor pe care îl folosise cu lordul Wakefield și cu alte spirite neliniștite și, deși Signa a recunoscut tactica, a și apreciat-o.

— Nu este permisă lumina în celule. Ideea este de a-i orbi pe prizonieri – să nu-i lase niciodată să se vadă între ei sau împrejurimile, astfel încât să se simtă complet singuri. Am luat mult prea mulți oameni din încăperi ca aceasta, aduși la nebunie din cauza izolării.

S-a uitat la Elijah, iar cuvintele Îngerului morții au îndurerat-o profund.

— Du-te la el! a șoptit Signa, chemând câinele de vânătoare la ea.

Gundry i-a aruncat o privire, apoi și-a plecat capul și a făcut cei câțiva pași care îl despărțeau de Elijah. Umbrele care înveleau coastele proeminente ale animalului au început să cadă de pe el cu fiecare pas, desprinzându-i-se de pe piele, până când trupul i s-a umplut, iar Gundry n-a mai fost decât un câine de vânătoare obișnuit, cu un scâncet blând.

Elijah s-a speriat de zgomot și și-a întors brusc capul către el. Partea stângă a feței îi era vânătă și umflată. Mâinile și îmbrăcămintea îi erau acoperite de murdăria din încăpere, de un cenușiu ca de funingine. Signa și-a pus mâna la gură îngrozită, văzând tăietura care-i brăzda fruntea până la os și cu un început de infecție.

— Cine este? a mormăit el, străduindu-se să vadă ceva prin întuneric. E cineva acolo?

Signa s-a încleștat de mâna Îngerului morții, încercând să-și păstreze echilibrul. L-a văzut pe Gundry îmboldind piciorul lui Elijah și stând apoi liniștit și nemișcat chiar dacă Elijah s-a tras deoparte.

— Gundry? Se poate să fii tu?

Gundry și-a lipit botul de piciorul lui Elijah, care și-a întins mâinile tremurânde ca să-l mângâie. Când și-a vârât degetele în blana lui Gundry, Elijah a scos un râs răgușit.

— Se pare că am început să delirez.

Și-a plimbat mâna pe spatele lui Gundry, în jos și-apoi, ușurel, în sus, oprindu-se când vârfurile degetelor au atins hârtia ascunsă sub zgarda câinelui. Elijah a înghețat la auzul foșnetului ei și a aruncat o privire înspre ușă înainte de-a scoate biletul.

L-a ridicat, deși nu era destulă lumină ca să-l poată citi, mai ales acolo unde unele litere se pătaseră. Mâinile îi tremurau în timp ce s-a îndreptat foarte încet spre ușa celulei și a apropiat biletul de gaura cheii din încuietoarea de fier, într-o slabă urmă de lumină, mijindu-și ochii pentru a citi literă cu literă,

Există vreun suspect?

A durat dureros de mult, într-atât încât Signei i-a trecut prin cap să se întoarcă și să-i aducă o brichetă. Dar abia i se formase ideea în minte când ușa celulei a zăngănit. Elijah a băgat biletul în gură și l-a înghițit, în timp ce ușa s-a deschis, aproape lovindu-l. Ochii lui Elijah au zburat imediat spre Gundry, dar câinele de vânătoare nu se mai vedea nicăieri – era deja înapoi alături de Îngerul morții și Signa, ascuns în umbră.

„Hidos" era singurul mod de a-l descrie pe bărbatul care a intrat în celulă. Fața îi era prea mică pentru corpul său, rotundă și uleioasă, și arbora un rânjet macabru, pe care Signa și-ar fi dorit să-l șteargă de pe buzele lui crăpate:

— Ridică-te, Hawthorne! Ăsta nu e un club pentru domni.

Signa nu-și dăduse seama cu câtă putere o ținea Îngerul morții de spate până când nu i-a strâns și mâna.

Ușurel, Micuță Pasăre! Cuvintele sunau ca un zumzet blând în mintea ei. *Ușurel!*

Dacă nu ar fi fost prezența Îngerului morții, un asemenea lucru i-ar fi părut imposibil când bărbatul l-a prins pe Elijah de guler, trăgându-l sus în picioare. Oricât de îngrozitor ar fi fost de privit, Signa s-a bucurat că Elijah nu a ripostat. Cine știe ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi îndrăznit să facă o mișcare împotriva acestor oameni?

Paznicul i-a aruncat lui Elijah un soi de mască, nimic mai mult decât un sac cu fante pentru ochi. Elijah și-a pus-o fără să protesteze, deși, cu o clipă înainte de-a-și trage monstruozitatea pe față, ochii lui s-au îndreptat înspre fundul celulei înghesuite, chiar acolo unde Signa stătea lipită de Îngerul morții. Ea a înțepenit, deși, pe măsură ce el continua să caute, a devenit clar că nu o putea vedea.

— Byron nu a vorbit în numele meu.

Cuvintele lui Elijah au fost atât de ușoare, încât gardianul închisorii și-a dus mâna pâlnie la o ureche ca să-l audă.

— Ce-ai zis, Hawthorne?

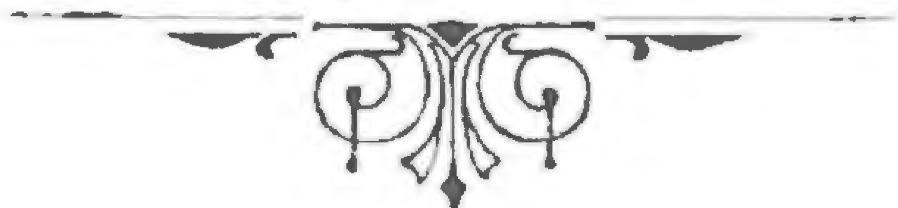
Creatura hidoasă a făcut un pas înainte, trăgând masca până la capăt pe fața lui Elijah.

— Ai ceva de spus?

Signa abia putea vedea ochii rugători care o căutau, dar acum știa suficient pentru a înțelege. Elijah nu a mai spus nimic în timp ce paznicul l-a târât afară din celulă, însă mesajul lui era clar și puternic: Byron Hawthorne mințise când spusese că făcuse tot ceea ce putea ca să-l protejeze pe Elijah.

Ceea ce însemna că Signa avea un prim suspect în asasinarea lordului Wakefield.

ȘAPTE

Signa abia a simțit trecerea când Îngerul morții a luat-o din celula lui Elijah, printre umbrele care îi ștergeau orice picătură de căldură care ar fi dat să-i însuflețească pielea, aducând-o înapoi în siguranță în apartamentul ei din Thorn Grove. Mintea îi era un potop de gânduri, toate despre Byron. A încercat să se sprijine de marginea măsuței de toaletă, uitând înfățișarea sub care era, și a fost gata-gata să cadă când mâna i-a trecut prin măsuță.

De ce să fi fost implicat Byron în asta? Încă mai voia Grey's? Ar fi fost capabil să ucidă pentru asta? Signa crezuse că, în cele din urmă, bărbatul se împăcase cu ideea de-a se despărți de afacere, deoarece în acest sezon manifestase un interes deosebit pentru femeile eligibile. Păruse că avea de gând să-și găsească o soție și să se așeze la casa lui.

Signa se ținea de burtă, luptându-se cu greața care o cuprindea de câte ori își reamintea fața însângerată, bătută a lui Elijah. Ar fi putut să-l ucidă pe omul care îi făcuse asta și se gândea chiar la modul în care s-o facă. Ar fi putut să se întoarcă la închisoare. Să-l urmeze în întunericul nopții și să-și înfășoare mâinile în jurul gâtului lui. Ar fi fost mort într-o clipită, iar în ceea ce-i privește sufletul... Ah, cum ar fi vrut să-l distrugă! Să-și adune umbrele într-o seceră și să-l taie felii-felii, până când însăși esența lui ar fi fost ștearsă de pe fața pământului.

De parcă ar fi fost în stare să simtă gândurile amare care o otrăveau, Îngerul morții a tras-o pe Signa lângă el, plimbându-și mângâietor mâinile pe brațele ei.

— Înțeleg ce simți și am acționat în urma acestui impuls de mai multe ori decât aș putea socoti. Rareori merită, Micuță Pasăre. Oricât de îngrozitor ar fi acel om, are totuși o familie. Pe care nu o tratează atât de prost și care se bazează pe el. Dacă am învățat un lucru, acesta e că nu putem să ne jucăm de-a Dumnezeu. Nu putem să interferăm cu Destinul, mai ales când acesta ne suflă în ceafă.

Signa și-ar fi dorit ca Îngerul morții să nu-i fi vorbit astfel și ca acele câteva cuvinte să nu fi fost de ajuns pentru a-i sădi în minte ideea că omul acela avea o familie. Pentru acei oameni și-a închis ochii și s-a străduit să-și alunge din minte gândurile urâte despre moarte.

Doamne, ce se întâmpla cu ea?

— Byron ne-a spus că a încercat totul, a șoptit Signa, încercând să se gândească la altceva, la un nou puzzle care trebuia rezolvat.

— Atunci va trebui să aflăm de ce a mințit.

Cu cât Signa lăsa mai mult focul din ea să se stingă, cu atât mai tare slăbea strânsoarea Îngerului morții.

— Între timp, am să mă asigur că nimeni nu-l mai atinge pe Elijah.

Signa a privit cum Gundry se îndrepta spre salonul ei, învârtindu-se în cerc de câteva ori înainte de-a se așeza lângă secreter.

— Elijah trebuie să creadă că a înnebunit din pricina lucrurilor pe care le-a văzut astăzi. Să-l folosesc pe Gundry a fost singurul mod în care m-am gândit să comunic cu el.

— Elijah nu e prost, i-a spus Îngerul morții. Merită mai multă încredere decât îi acorzi tu. A bănuit supranaturalul în cazul spiritului soției sale, așa cum cred că l-a bănuit mereu și în cazul tău.

Lucrul ăsta a făcut-o să înghețe, iar un val de teamă i-a strâns gâtul.

— Crezi că Elijah știe despre mine?

— Știe că ai reușit să comunici cu Lillian. Și cred că a știut dintotdeauna că ești mai mult decât pari.

Degetul lui i-a atins pielea goală a gâtului și, pe măsură ce aluneca în jos, a simțit cum i se șterge tensiunea din corp.

— Relaxează-ți mintea, Micuță Pasăre! O să rezolvăm asta!

A încercat să lase acele cuvinte să o pătrundă. Să le înfășoare în jurul sufletului ei și să găsească alinare în ele. Nu asta avea să fie mereu viața ei; aveau să-l salveze pe Elijah și apoi coșmarul urma să ia sfârșit.

Încă o dată. Încă un mister. Și apoi ar fi putut să aibă în sfârșit, *în sfârșit,* viața liniștită pe care și-o dorise dintotdeauna. Fără alte crime. Fără alte mistere care să o facă să-și stoarcă mintea la orice oră din noapte. Doar o viață liniștită, alături de familia Hawthorne și de bărbatul pe care îl iubea.

Signa a lăsat să-i cadă o parte din greutatea de pe umeri când Îngerul morții i-a cuprins fața în palme și s-a aplecat să o sărute cu buze care aveau un gust dulce ca nectarul și erau la fel de mistuitoare ca iarna. Și-a lăsat capul pe spate în timp ce el îi presăra sărutări pe piele și, deși și-ar fi dorit să-l lase să continue, să fie distrasă de

degetele lui iscusite care îi desfăceau șireturile de mătase ale rochiei și să-i simtă umbrele de-a lungul coapselor, s-a străduit totuși să se desprindă de el.

— Avem câteva lucruri de discutat!

Signa și-a dres vocea, căci fiecare cuvânt i se părea forțat și stângaci. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să cadă pe pat și să-l tragă peste ea. Să-i lase trupul să devină cea mai de seamă preocupare a ei și să-i îngăduie să-i liniștească temerile până când, într-un târziu, ar fi adormit – pentru prima dată în mai mult de 24 de ore. Dar mai era încă problema Destinului – și până când nu afla mai multe despre cel pe care îl înfruntau, mintea ei nu i-ar fi permis vreo altă preocupare.

— Întâi și-ntâi, fratele tău!

Îngerul morții și-a încleștat maxilarul.

— Am să mă ocup eu de fratele meu. Tu nu trebuie să-ți faci griji cu...

Ochii lui au trecut apoi pe lângă ea și au ajuns la plicul auriu de pe noptieră. Ca ghidat de-un instinct, Îngerul morții și-a lăsat mâna de pe Signa ca să se îndrepte spre obiectul abia descoperit, iar Signa a tresărit la fierbințeala subită care i-a cuprins trupul în absența lui. Și-a închis ochii, luptându-se cu valul de greață care o străbătea.

— Secerătorule! a strigat, întinzând mâna spre el.

— Ce e asta?

A luat plicul și a scos biletul, râzând batjocoritor în timp ce citea cuvintele aurite.

— Cine se crede el, valsând pe-aici ca un afurisit de rege...

— *Secerătorule!* a strigat din nou Signa, dar era prea târziu.

S-a îndoit de spate în timp ce respirația își croia din nou drum în plămânii ei. A simțit cum i se strânge stomacul și a căzut în genunchi lângă un coș de gunoi, cu câteva secunde înainte de-a voma o dată, de două ori și-apoi o a treia oară. În cele din urmă, a reușit să se așeze la loc, cu gâtul rochiei ud de transpirație. Vedea ca prin ceață umbrele Îngerului morții legănându-se ba înăuntru, ba înafară, în timp ce acesta se ghemuia lângă ea.

— Sunt bine, a șoptit ea printre dinții care-i clănțăneau, străduindu-se să nu-l piardă din ochi.

Era un efort zadarnic; aveau să treacă doar câteva clipe până când beladona urma să-i iasă complet din corp.

E sigur că nu ești bine. Vocea Îngerului morții i-a umplut din nou mintea. *Izul morții ți se agață de piele, Signa. Ce se întâmplă?*

Și-a coborât ochii înspre podea.

— Nu este nimic. Doar o simplă febră.

Clănțănitul dinților i se liniștea cu fiecare cuvânt și, încet-încet, începea să se simtă mai mult ea însăși.

Asta nu este febră. Umbrele lui s-au răsucit în spatele ei, trăgând din pat o pătură pe care i-a înfășurat-o cu grijă pe umeri. Nu a reușit însă să-i calmeze frisoanele care o străbăteau. *De ce nu ești surprinsă de asta?*

Signa a apucat cu o mână un colț al păturii. Deși avea o teorie despre ceea ce se întâmpla, nu nutrea nicio dorință să rostească adevărul cu voce tare. Din nefericire, Îngerul morții era un bărbat plin de răbdare. Nici nu ar fi putut scăpa în vreun fel de el, având în vedere că putea vorbi – la propriu – în mintea ei. Nu avea așadar altă alegere decât să-i spună adevărul.

— Nu este prima dată când mi se întâmplă așa ceva.

A trecut o bună bucată de timp în care Îngerul morții nu a scos nicio vorbă, iar în acele clipe, inima Signei a început să bată cu putere. Avea să plece? Oare plecase deja? Era pe punctul de-a-l chema, dar apoi i-a auzit din nou vocea tăioasă și fermă întrebând-o: *Când?*

— Noaptea trecută, a șoptit ea, simțind cum se spulberă cu fiecare cuvânt.

Știa deja ce avea să creadă el, la fel cum știa și că nu mai puteau exista secrete între ei.

— După ce ai plecat cu lordul Wakefield, am început să scuip sânge.

A urmat o schimbare în cameră, iar Signa a simțit că Îngerul morții se îndepărtase de ea. *După ce ai traversat vălul înapoi în viață,* a spus el. *Știam că boabele alea sunt o idee proastă! Dacă îți face atât de rău să treci de o parte și de alta a vălului, atunci nu trebuie să le mai iei!*

Și-a încleștat mâna liberă pe podea, zgâriind scândurile cu unghiile. Nu se putea *opri.* Nu putea să nu-l mai vadă. Dar nu i-ar fi făcut niciun bine s-o spună, așa că, în loc de asta, a întrebat:

— Cum altfel să mă apăr de fratele tău?

Ți-am spus deja că Destinul este responsabilitatea mea. Vocea lui părea și mai îndepărtată, iar ea știa, după direcția din care venea, că se retrăsese înspre fereastră. *Dacă are să viseze măcar să te atingă, am să fiu acolo. Dacă trebuie să folosești boabele, fă-o doar în caz de urgență! Promite-mi, de data asta! Jură-mi! Boala asta e cu siguranță mâna Destinului.*

Signa a aruncat o privire spre masă, unde zăcea biletul auriu și strălucitor pe care i-l trimisese Destinul. Poate că animozitatea lor începuse ca o vrajbă între doi frați, dar în momentul în care Destinul îi implicase pe cei din familia Hawthorne, devenise și războiul Signei. Așa că nu i-a răspuns Îngerului morții, știind că avea intenția clară să meargă la acea petrecere și să-l înfrunte pe Destin față în față. În schimb, l-a întrebat:

— De ce face asta? Ce s-a întâmplat între voi doi?

Oricât de mult mi-aș dori să-ți pot spune că totul a fost o neînțelegere, mă tem că fratele meu are tot dreptul să mă urască. Răspunsul a fost șoptit la început, de parcă Signa l-ar fi ascultat cu urechile pline de apă. Fata a trebuit să-și concentreze toată atenția ca să-l audă când a spus: *Nu l-am mai văzut din anul 1346, când am ucis-o pe singura femeie pe care Destinul a iubit-o vreodată.*

Signa s-a agățat de finalul acestei propoziții, așteptând mai mult. Și totuși tăcerea se prelungea – mai întâi un minut, apoi două.

— Secerătorule?

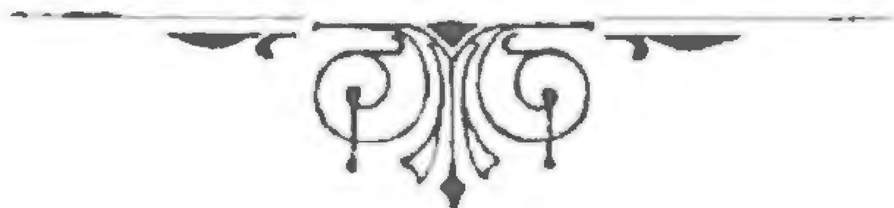
Signa s-a ridicat în picioare, strângând pătura. Era o asemenea liniște în mintea ei, una cum nu mai cunoscuse de multă vreme – atât de grea, încât și-a dat seama dintr-odată că ceva nu e în ordine.

— Secerătorule! l-a strigat din nou, simțind cum spaima îi arde gâtlejul.

Putea încă să-i simtă prezența în aerul care se răcise la apropierea lui și știa că e încă acolo, căci i se făcuse pielea ca de găină.

Dar nu-l mai putea vedea. Nu-l mai putea atinge. Și acum, cu o spaimă tot mai mare în piept, Signa și-a dat seama că nu-l mai putea auzi.

OPT

Signa îl căuta peste tot pe Îngerul morții. Uneori, când temperatura scădea repede sau când simțea mângâierea unei brize deosebit de blânde pe obrazul ei, își imagina că el e acolo, alături de ea. Își făcea plimbările de dimineață când cerul primăvăratic era încă de-un cenușiu mohorât și iarba strălucea de rouă, asigurându-se că nu era nimeni în jur în timp ce vorbea cu un bărbat despre care nici măcar nu știa dacă e acolo, povestindu-i ultimele noutăți despre cercetările ei.

Trecuse aproape o săptămână din ziua în care Elijah fusese luat. Aproape o săptămână în care îl urmărise pe Byron în timp ce se plimba prin Thorn Grove, ocupându-se cu angajarea de personal și cu repartizarea sarcinilor, inspectând toate lucrările cu un ochi critic. Cum afacerea cu Grey's Gentleman's Club căzuse, se ducea adesea în biroul lui Elijah, de la răsăritul soarelui și până la apus, ca să cerceteze registrele și hârtiile.

Signa nu prea avea ce altceva să facă cât timp Byron era acolo înăuntru, așa că-și luase obiceiul să-și petreacă multe după-amiezi înțepându-se cu un ac în deget și urmărind cum i se umfla o picătură de sânge, care se oprea câteva secunde mai târziu, fără vreo durere. Puterile ei încă funcționau; se părea că se simțea rău doar când traversa vălul și avea acces deplin la ele.

Blythe își pusese și ea șapca de detectiv și, spre deosebire de Signa, era mai puțin distrasă de grijile privind Destinul sau de imaginea lui Elijah cocoșat și bătut în celula lui. Cu toate acestea, nici ea nu deținea toate informațiile, iar Signa habar nu avea cum să abordeze acea conversație. *Bună dimineața, Blythe! Sunt un Secerător întunecat, care și-a folosit puterile pentru a-ți vizita tatăl în celula lui. Mi-a sugerat să îl cercetez pe unchiul tău. Vrei să mi te alături în misiunea mea neîntreruptă de a-ți distruge familia?*

Nu! Dacă asta însemna să o scutească pe Blythe de durerea aflării unui astfel de adevăr, Signa și-ar fi purtat povara pentru totdeauna.

La fel cum avea de gând să facă și cu adevărul despre Percy.

Blythe își petrecea diminețile și după-amiezile în bibliotecă, citind despre otrăvuri și studiind cu atenție orice articol de presă pe care îl găsea despre crime care implicau cianură. Primele câteva seri de când Elijah fusese întemnițat și le petrecuse la masa din sufragerie, împărtășind detaliile descoperirilor sale cu oricine o asculta. Odată ce Byron și-a dat seama că Blythe nu avea nicio intenție să discute subiecte mai potrivite mesei de seară, le-a instruit pe cele două fete să ia cina în altă parte, ca să aibă și el puțină liniște, ceea ce însemna că serile se desfășurau după următorul model: Signa tăind o bucată de friptură în timp ce Blythe discuta – cu detalii extraordinare – de ultima crimă despre care citise.

Până la serata Destinului – sau, mai degrabă, serata prințului Aris, pentru că acesta era numele sub care se prezentase –, ziua a reprezentat deopotrivă o amânare mentală, cât și o șansă de a-l înfrunta pe acest bărbat față în față. De fiecare dată când Signa îi citea numele și vedea literele aurite, o altă încrețitură brăzda invitația.

Elaine o ajutase să se pregătească în acea după-amiază – și acum Signa era cu adevărat strălucitoare, îmbrăcată într-o rochie superbă de satin de culoarea mușchiului de toamnă și împodobită cu broderii aurite. Rochia era poate cu câteva nuanțe prea închisă atât pentru stilul anului, cât și pentru anotimpul respectiv, însă Signa adora ce vedea în oglindă. O simțea mângâietoare pe piele și îi venea mănușă – strâmtă în jurul taliei și aproape scandalos de decoltată pe bust. Pentru că nu era căsătorită, își lăsase părul pe spate, dezvelindu-și fața, îl împletise și-l prinsese în bucle elegante. Și-a desfăcut câteva dintre ele, în timp ce se cerceta în oglindă, dorindu-și ca Îngerul morții să fie acolo să o vadă. Poate că avea să fie. Poate că era deja aici și încerca să o avertizeze să nu participe la serată, dar cum comunicarea lor era întreruptă, nu avea cum să-și dea seama.

— Dacă nu o să fie o sută de bărbați chipeși care să-ți ceară mână până la sfârșitul sezonului, atunci cu siguranță nu mai rămâne nicio urmă de speranță pentru niciuna dintre noi.

Elaine și-a coborât mâinile în șolduri în timp ce o privea pe Signa. Ea era, în aceste zile, singurul trandafir în atât de bine-numitul Thorn Grove[1], iar Signa se întreba dacă nu cumva era spre binele ei și al lui Blythe faptul că obrajii lui Elaine erau atât de roz și zâmbetul ei era atât de luminos, pentru a compensa murdăria care otrăvea conacul. Cu cât trecea timpul, cu atât părea mai autentic. Când Signa o întâlnise pentru prima dată pe Elaine, tânăra fusese tăcută și rezervată. Acum fredona când se plimba pe holuri și împărtășea povești și vești fericite ori de câte ori lua ceaiul. Deși veselia ei era

uneori nelalocul ei, circumstanțele sumbre de acum o făceau cu mult mai apreciată.

Cât despre comentariul ei privind bărbații... Signa și-a netezit mănușile lungi și albe, de copil, despre care nu își dăduse seama până atunci cât puteau să fie de interesante. Averea ei nu era un secret și, fiind atât de bine hrănită în familia Hawthorne, Signa se împlinise nespus de frumos. Pielea îi era mai fină decât atunci când ajunsese la conac și, deși existau unii care încă îi priveau ochii cu mult scepticism – căci unul era de un albastru de iarnă și celălalt de un auriu topit –, Signa știa că era suficient de drăguță pentru a stârni interesul. Cu toate acestea, faptul că nu putea să-l invoce pe Îngerul morții ori de câte ori dorea o făcea să tânjească și mai mult după el și să caute atenția celorlalți mai puțin ca niciodată.

— Ah, nu face fața asta! i-a reproșat Elaine, uitându-se la reflexia Signei în oglinda din fața lor. Dacă e să vorbim despre domnul Everett Wakefield, chiar și eu știu că are o pasiune pentru tine. Sunt convinsă că, odată ce domnul Hawthorne va fi dovedit nevinovat, totul are să fie bine. Deși, dacă mă întrebi pe mine, aș zice că... de ce să nu-l alegi pe prinț în locul lui? Mai ales dacă e chipeș.

Signa nu dădea doi bani pe tonul jucăuș al lui Elaine și nici pe felul sugestiv în care își mișca sprâncenele. Mai mult decât orice însă, ura sugestia că un om atât de josnic ca Destinul ar fi putut vreodată să fie considerat *chipeș*. Era mai oribil decât oricine altcineva pe care pusese vreodată ochii – ceea ce era mare lucru, având în vedere că Signa crescuse văzând tot felul de spirite ciudate cu părți ale corpului ciuntite, putrezite sau aruncate în aer în cine știe ce vechi războaie.

N-a avut însă inima s-o alunge pe Elaine când camerista i-a pus puțină culoare pe obraji și a condus-o la ușă.

— Ar fi bine să pornești, domnișoară! Unchiul te așteaptă în trăsură.

Deși faptul de-a fi escortată de Byron întreaga seară avea să-i îngreuneze pașii, Signa era nerăbdătoare să-l scoată din Thorn Grove și să-l îndepărteze de biroul lui Elijah. Destinul nu era singurul la care trebuia să fie atentă; trebuia să vadă și cum se comporta Byron în public. Pe cine avea să abordeze sau cu cine avea să discute? Care i-ar fi fost gesturile? Orice ar fi făcut, Signa avea să fie acolo ca să-i urmărească fiecare mișcare.

Cu fustele într-o mână și cu cealaltă streașină la ochi, Signa încerca să se ferească de lumina orbitoare a soarelui, în timp ce se grăbea spre o trăsură lustruită trasă de doi armăsari negri și musculoși. Grăjdarul zvelt care i-a deschis portiera nu era nicidecum masca umană a Îngerului morții, Sylas Thorly, iar Signa a simțit o mică înțepătură în piept în timp ce tânărul a ajutat-o să urce.

Spre surprinderea Signei, nu Byron era cel care o aștepta înăuntru.

— Bună, verișoară!

Vocea lui Blythe era mai veselă decât ar fi avut dreptul să fie, iar Signa a fixat-o cu cea mai răutăcioasă privire piezișă pentru a-i semnala asta.

— Ah, nu te mai uita așa la mine! Știai cu siguranță că am să vin.

— Mă așteptam să te gândești la asta, deși am sperat că aveai să fii înțelegătoare.

Signa s-a oprit în fața ușii, gândindu-se la posibilitatea și avantajele de-a o apuca de fuste ca s-o dea jos, când vizitiul și-a dres vocea.

— Grăbește-te și așază-te! a certat-o Blythe. Am întârziat deja.

Purta o nuanță de albastru atât de palidă, încât aproape că putea trece drept alb, iar părul era lăsat liber, însă în limitele convențiilor sociale. Avea o roșeață sănătoasă în obraji, iar Signei îi era ciudă să vadă sclipirea de hotărâre din ochii ei, căci nu își dădea seama cum ar fi putut să o convingă pe Blythe să rămână acasă.

— Unde e Byron? a întrebat-o Signa.

— O să vină cu următoarea trăsură, i-a răspuns Blythe. Cu rochiile noastre, nu ar fi fost loc pentru el să-și întindă picioarele.

Vizitiul și-a dres din nou vocea. Recunoscând că pierduse runda asta, Signa a suspinat și s-a lăsat să cadă pe bancheta de catifea din fața lui Blythe. Verișoara ei și-a încrucișat mâinile în poală și și-a privit inelul de safir de pe degetul înmănușat, fără să-și ridice ochii către Signa.

— N-ar fi trebuit să vii.

— Ba sigur că trebuia să vin, a spus Blythe ușor sfidătoare, de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Uită-te numai la mine! Nu puteam să las rochia asta să se irosească.

— Vorbesc serios, Blythe…

— Și eu la fel!

Blythe și-a ridicat abia atunci privirea, cu o severitate întunecată în ochii ei de gheață.

— Viața tatălui meu este în joc. Nu-mi pasă dacă prințul are șaizeci de ani sau dacă este cel mai grosolan om care a pășit vreodată pe acest pământ. Există o putere în a fi o fată frumoasă într-o rochie frumoasă și, dacă am vreo șansă să-l aduc de partea noastră, intenționez s-o fac. Mă ajuți acum… sau nu?

Blythe i-a întins mâna și, împotriva logicii, Signa și-a lăsat degetele să alunece printre cele ale lui Blythe.

Chiar și prin mănuși, Signa putea simți fiecare oscior al mâinii verișoarei ei. Era încă atât de slabă, atât de fragilă! Deși Blythe încerca să nu o arate, era clar încă în convalescență, iar ultimul lucru

pe care și l-ar fi dorit Signa era ca fata să pătimească din pricina urzelilor Destinului – încă și mai mult decât pătimise familia Hawthorne până atunci.

— Am să te ajut întotdeauna!

Signa a strâns cu putere mâna lui Blythe.

— Dar, având în vedere starea actuală a familiei Hawthorne și faptul că pe invitație apare numele meu, poate că ar fi prudent să vorbesc eu mai întâi cu prințul.

— Poate că da, a ridicat Blythe din umerii ei delicați. Deși unchiul spune că invitația a fost probabil pentru familie. Îți înțeleg îngrijorarea, dar am fost în iad și înapoi în ultimul an. Am crezut că nu voi mai participa niciodată la un bal, darămite să mai merg într-o trăsură. Și totuși, iată-mă aici! Un prinț nu mă sperie, verișoară. Mai ales unul care nici măcar nu are decența de-a mă invita cum se cuvine la serată.

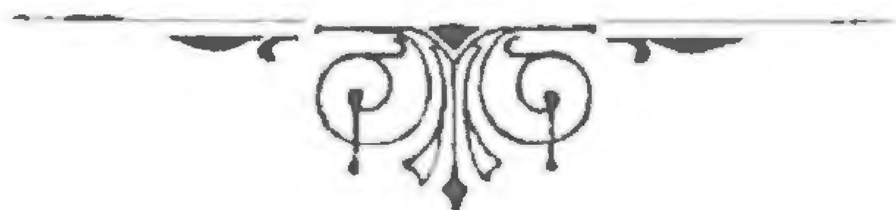
Signei nu i-a mai rămas decât să se sprijine de spătarul banchetei și să-și așeze mâinile în poală. Cât de simplu ar fi fost dacă i-ar fi putut mărturisi lui Blythe adevărul! Pas cu pas, se apropia tot mai mult de pânza pe care Destinul o țesuse pentru familia ei. Dar dacă Blythe nu voia să se protejeze, atunci așa să fie! Signa avea să muncească de două ori mai mult pentru a-i ține pe cei din familia Hawthorne în siguranță și departe de capcana lui.

Indiferent de ce avea să se întâmple în acea seară, nici nu se gândea să-i permită Destinului să învingă.

---

[1] Thorn Grove se traduce prin „crângul cu spini" (n. tr.).

NOUĂ

Călătoriseră ore întregi, așa li se părea, pe niște drumuri întortocheate și pante atât de abrupte, încât Signa și Blythe simțiseră nevoia să închidă ochii de teamă să nu cadă. În cele din urmă însă, pădurea a făcut loc unor dealuri întinse, colorate în portocaliu-aprins de soarele la apus, și și-a făcut apariția și primul semn al domeniului numit Wisteria Gardens.

Palatul era așezat pe hectare de iarbă de un verde atât de plin, încât îi amintea Signei de paginile cu desene din vechile cărți de basme. Era situat pe un versant întins al unui munte și era atât de mare, încât, prin comparație, Thorn Grove părea doar o modestă casă de fermier.

Signa și Blythe s-au lipit de geamuri în timp ce trăsura lor trecea pe lângă porțile de fier cotropite de iederă și înverzite de mușchi. În fața lor se afla un șir de încă cel puțin o duzină de trăsuri, care își rostogoleau roțile printr-o curte pavată cu pietre albe, imaculate. Între ele creștea o iarbă de culoarea rochiei Signei, atât de meticulos tunsă, încât aleea părea o tablă de șah în mărime naturală, gata pregătită pentru o partidă. Trăsura le-a lăsat la locul stabilit, iar când Signa a pus piciorul pe acele pietre, inima a început, fără veste, să-i bată cu putere.

Wisteria Gardens era de o frumusețe aproape stranie. Soarele la apus ardea în spatele palatului, iar briza era atât de blândă și de liniștitoare, încât, pentru o clipă, tânăra a fost gata-gata să creadă că locul nu e altceva decât o nevinovată reședință de la țară a unui prinț. A privit în dreapta ei, unde, pe un versant al muntelui, se întindeau pășuni verzi, pline de cai la păscut și de oi care behăiau. Era ciudat totuși cum sunetele pe care le scoteau păreau să se repete ca într-o buclă și cum în aer nu simțea nici urmă de vreun miros specific animalelor. Signa simțea doar parfumul de glicină și și-a întors privirea spre curte, unde a văzut arbuștii înfloriți care dădeau numele proprietății, cu florile lor purpurii atârnând de ramuri cățărate pe

partea laterală a palatului. Exista chiar și o boltă încărcată de glicină de-a lungul aleii de promenadă, întreținută cu rafinament.

— Locul ăsta e incredibil! a exclamat Blythe cu uimire în voce, grăbind pasul și luând-o de braț pe Signa. Ce ciudat că nu am mai fost niciodată aici! Nici nu știam că există.

Signa și-a mușcat limba. Nu avea nici cea mai vagă idee cum de plănuise Destinul să dea buzna în Celadon cu un palat apărut din senin și să pretindă și că e prinț. Și totuși, nimeni nu părea să se îndoiască de asta; nici măcar Blythe, care o trăgea pe Signa după ea, în timp ce Byron se dădea jos din următoarea trăsură și se grăbea să le ajungă din urmă. Blythe i-a condus spre o impunătoare fântână de marmură, reprezentând o femeie într-o rochie împodobită cu iederă și flori care se despica la jumătatea coapsei și se răsucea în jurul gleznelor. Apa curgea din potirul pe care îl ținea ușor înclinat în mâini. La picioarele ei pluteau flori de lotus și nuferi.

Mai erau și alte fântâni. Mai mici, una mai extravagantă decât cealaltă, înconjurate de garduri vii în spirală sau împodobite cu cele mai bizare flori, care îi aminteau încă o dată Signei de un basm – lucruri vechi și magice, care păreau nelalocul lor în lumea reală. În jurul lor se înălțau arbuști de glicină în plină floare, cu petalele lor bogate atârnându-le deasupra capetelor ca o boltă splendidă. Toată lumea rămânea cu gura căscată de încântare, întinzând mâinile spre florile care, nu se știe cum, erau întotdeauna de neatins. Cu toate acestea, oricât de frumoasă ar fi fost, grădina era ternă în comparație cu palatul în sine.

Signa nu mai văzuse niciodată ceva atât de măreț. În timp ce Thorn Grove era întunecat, exteriorul palatului de la Wisteria Gardens era de un alb imaculat, împodobit cu basoreliefuri aurite și cu mai multe ferestre decât putea număra Signa, fiecare dintre ele având vitralii minunate. O alee lungă de piatră ducea până la palat, străjuită de un iaz de o parte și de alta. Din apă se înălțau sculpturi reprezentând femei superbe sau bărbați cu trupuri puternice, în timp ce altele erau bestii zămislite de cea mai sălbatică imaginație. Păreau făcute din marmură, unele dintre ele acoperite de mușchi și de ficus târâtor, și care mai de care mai fără de măsură. Signa și-a întins degetele ca să le atingă piatra umedă, dar s-a întors spre Byron când i-a auzit ciocănitul bastonului pe cărare.

— Vreau să vă comportați amândouă cât mai bine cu putință, le-a avertizat el, luptându-se cu aceeași uluire care-i lăsase cu gura căscată pe toți oaspeții domeniului Wisteria Gardens. Poate că prințul are să fie cheia reabilitării lui Elijah.

Signa se îndoia foarte tare de asta.

Blythe a strâns-o de braț pe Signa, grăbind pasul spre palat, pe urma unei dâre de crinoline pline de agitație. Se auzeau diverse șoapte. Unele păreau entuziasmate, dar majoritatea erau joase, iar Signa a simțit cum i se face pielea ca de găină. S-a întors și a surprins ochii prea multor străini care căscau gura la ei, cu priviri ascuțite ca un pumnal și cu zvonuri răutăcioase arzându-le pe limbă.

Deși Signa era obișnuită cu un astfel de comportament, era totuși la fel de usturător de fiecare dată – mai ales acum, când se crezuse în sfârșit scăpată de el. Blythe își ținea și ea fruntea sus și arbora o expresia indiferentă, refuzând să se lase pradă vulturilor nesățioși. Ea fusese cea care o avertizase pe Signa cu atâtea luni în urmă despre cât de dispusă era societatea să-i smulgă pielea de pe oase cuiva doar ca să-i înrăutățească orice rană ar fi avut. Și dacă era un lucru pe care Signa îl învățase despre societate, acela era că oamenilor nu le plăcea nimic mai mult decât să-i privească pe cei de deasupra lor căzând în dizgrație.

— Vino! a îndemnat-o Signa pe verișoara ei. Ard de nerăbdare să văd interiorul! Îmi imaginez că trebuie să fie și mai măreț!

Ah, și câtă dreptate avea! Dacă exteriorul palatului era opulent, interiorul era absolut somptuos. La fel ca exteriorul, pereții dinăuntru erau luminoși și imaculați, decorați cu un tapet extravagant de culoarea fildeșului, cu ornamente aurii. Din câte se părea, Destinul avea gustul culorii, căci oglinzile și tablourile erau, de asemenea, placate cu aur.

— Ah, e magnific!

Blythe și-a întins gâtul ca să privească cu trei etaje mai sus, spre tavanul vopsit într-o nuanță de roșu strălucitor, și a dat cu ochii de cele mai elaborate modele florale cu putință pictate de jur împrejur. În față se aflau două scări grandioase, care se întâlneau la mijlocul primului etaj. Erau acoperite cu un covor gros, roșu și auriu, iar fetele au urmat exemplul oaspeților care urcau treptele. Au încetinit pasul pentru Byron, iar Signa a folosit timpul pentru a admira fiecare centimetru al decorului.

De-a lungul pereților era atârnată colecția cea mai nebunească de picturi în ulei, fiecare dintre ele reprezentând lucruri ciudate și fără sens. Una dintre ele prezenta o grădină plină de zâne care dansau în jurul unor ciuperci uriașe, în timp ce o alta înfățișa două femei dansând într-o sală de bal, la lumina lumânărilor, în timp ce trenele rochiilor le luau foc. În fiecare colț erau așezate cel mai fin lucrate vase sau sculpturi. Majoritatea erau potolite, în timp ce altele stârneau îmbujorări jenate și murmure de îngrijorare – cum ar fi statuia a trei persoane în toiul pasiunii amoroase și o alta a unui bărbat care își trecea mâna peste obrazul iubitei sale, cu o tandrețe

care i-ar fi părut Signei imposibil de transmis printr-o bucată de piatră.

Fiecare tablou spunea o poveste, cu o asemenea bogăție de detalii, încât arta părea vie. Signa nu era convinsă că, dacă ar fi privit în altă parte, acestea nu ar fi revenit la viață, continuându-și istoria.

— Domnia sa este un adevărat colecționar, a spus cineva din față, iar Signa a recunoscut vocea ascuțită ca aparținând Dianei Blackwater, o fată ștearsă și necivilizată, care putea fi găsită adesea agățată de trena Elizei Wakefield.

Era probabil unul dintre cei mai răi vulturi pe care Signa îi întâlnise până atunci, așa că a avut grijă să rămână tăcută, încercând să se ferească de ochii Dianei.

— Un colecționar, într-adevăr.

Iritarea lui Byron creștea cu fiecare obiect de artă pe lângă care treceau.

— Ar fi trebuit să ascundă măcar provizoriu lucrurile astea. Nu vă uitați, fetelor! Nu trebuie să vedeți asemenea atrocități.

Încă braț la braț cu verișoara ei, Blythe s-a aplecat înspre Signa și i-a șoptit:

— Se pare că nu are nici cea mai vagă idee despre ce se află în jumătate din cărțile care ajung pe noptierele noastre.

Signa și-a strâns buzele ca să nu izbucnească în râs. Deși și-a plecat capul, prefăcându-se că urmează instrucțiunile lui Byron, ochii i-au rămas ridicați, ca să inspecteze fiecare centimetru al palatului și obiectele de artă.

Oricât de mult i-ar fi displăcut s-o recunoască, Wisteria Gardens era frumos. Era însă ceva ciudat la el. O greutate care plutea în aer și care o făcea să-și dorească ca Îngerul morții să-i fie alături. O dureau palmele de absența atingerii lui, în timp ce se forța să urce fiecare treaptă, simțind că merge în gol. Când și-a mijit ochii, o ceață aurie, ciudată, a învăluit totul. Totuși, nimeni altcineva nu a scos un cuvânt despre asta și, destul de curând, au ajuns la ultimul etaj, în ceea ce era, din păcate, cea mai frumoasă sală de bal pe care o văzuse vreodată.

Spre deosebire de restul palatului, sala de bal nu era luminoasă și decorată cumva minimalist, ci împodobită cu panouri ornamentate acoperite cu foiță de aur. Nu exista perete gol; toți erau acoperiți fie de oglinzi, fie de basoreliefuri aurite cu vulpi care se cățărau în copaci sau se rostogoleau printre flori, toate scăldate în lumina caldă și chihlimbarie pe care o răspândeau candelabrele.

— Ce n-aș da să locuiesc aici!

Cuvintele lui Blythe erau însuflețite și pline de încântare. Toată lumea părea să fie de acord cu ea; toți invitații se extaziau și șopteau

între ei, învârtindu-se prin încăpere pentru a-i descoperi minunățiile. În timp ce restul palatului era decorat cu obiecte de artă, această cameră rafinată *era* însăși arta.

Byron s-a îndreptat sub strălucirea de chihlimbar și le-a șoptit fetelor:

— În seara asta nu trebuie să vă răsfățați prea mult. Amestecați-vă cu ceilalți, dar păstrați-vă mintea ageră și limbile blânde, ați înțeles?

— Am înțeles! a replicat Blythe cu dispreț. Dar îndrăznesc să-ți spun, unchiule, că Signa și cu mine nu vom reuși niciodată să atragem privirile prințului cu tine veghind ca o cloșcă asupra noastră. Am putea oare să ne plimbăm singure prin încăpere?

Byron a deschis gura să vorbească, însă buzele i s-au închis în timp ce scruta mulțimea. Alertată imediat, Signa a încercat să-i urmărească privirea pentru a afla cine îi atrăsese atenția, deși era mult prea multă lume pentru a descoperi care oaspete îi atrăsese atenția.

— Foarte bine! a pufnit Byron, aranjându-și cravata. Fiți atente la modul în care vă prezentați! Și anunțați-mă dacă vreuna dintre voi o găsește pe gazda acestei seri.

Signa nu putea decât să spere că avea să fie prima care să dea peste Destin, deși nu urma să fie ușor, având în vedere că trebuia să fie atentă și la Byron.

Cu blândețe, și-a desprins brațul de cel al lui Blythe.

— Avem mai multe șanse să-l găsim pe prinț dacă ne despărțim. Ai să te descurci? Decizia asta putea foarte bine să se întoarcă împotriva ei, deși Signa avea nevoie de ceva spațiu de manevră dacă intenționa să-l supravegheze pe Byron.

Blythe și-a dat părul pe spate cu un „Sigur că da" tăios și a dispărut în mulțimea de invitați. Nu după mult timp, Signa a tresărit, simțind o mână pe umărul ei.

— Domnișoară Farrow?

Și-a înghițit un suspin de neplăcere, căci vocea cea stridentă era cea pe care o auzise ceva mai devreme, pe când urcau scările.

— Domnișoară Blackwater!

Signa a schițat o umbră de zâmbet în timp ce se întorcea spre Diana, abia mișcându-și buzele. Noroc că încăperea era atât de întunecată!

— Ce bine îmi pare că te văd!

— Asemenea!

În ochii Dianei era o sclipire care o făcea pe Signa să se simtă de parcă ar fi fost un șoarece, iar Diana, cea mai înfometată felină.

— Trebuie să recunosc că nu mă așteptam să ieși atât de repede în lume, având în vedere scandalul.

Se părea deci că ajunseseră direct la subiect. Foarte bine! Dacă era un lucru pe care Signa îl învățase până în clipa aceea, acela era că o persoană nu se putea ghemui atunci când era ținta unui vultur, pentru că un astfel de gunoier nu ar fi făcut decât să continue să-i dea târcoale. Să ciugulească și să-și epuizeze prada până când aceasta ar fi fost gata pentru ospăț.

Signa Farrow putea să fie o grămadă de lucruri, dar sigur nu o pradă. Neavând nicio intenție s-o lase pe Diana să continue s-o ciugulească, Signa s-a îndreptat de spate și-a făcut apel la o abilitate pe care orice doamnă adevărată e nevoită să o folosească într-un moment sau altul, fie în beneficiul ei, fie în beneficiul unui bărbat al cărui orgoliu trebuie mângâiat: să se prefacă neștiutoare.

— Scandalul?

Signa și-a apăsat o mână pe piept.

— Pot doar să presupun că te referi la tragedia care s-a abătut asupra lordului Wakefield. Omul a fost ucis cu sânge-rece, domnișoară Blackwater. Doamne, nu îndrăznesc să reduc ceea ce i s-a întâmplat la un simplu scandal!

Ah, cât de bine s-a simțit să vadă cum se împurpurează obrajii Dianei!

— Mă bucur că domnul Hawthorne a fost atât de dispus să ajute la investigarea unei asemenea tragedii.

Signa a scos și-un mic oftat, destul de mândră de prestația ei. Ce păcat că Blythe nu era pe-aproape ca să le vadă! Ar fi încântat-o.

— Bineînțeles că nu!

Gura Dianei se făcuse mică și țuguiată, cu buzele strânse într-o linie atât de subțire, încât păreau aproape inexistente.

— Deși nu-ți face niciun bine să fii asociată cu acea familie. Erai în relații atât de bune cu Everett, însă nu îmi imaginez că îl mai poți interesa acum!

Zâmbetul nemilos al Signei a rămas neclintit.

— Ce mai face lordul Wakefield? a întrebat ea, referindu-se la Everett.

I s-a părut că noul lui titlu îi suna ciudat pe buze, mai ales având în vedere circumstanțele.

— Întreab-o pe Eliza!

Diana a deschis un evantai alb și lung și l-a fluturat pe lângă ea, dând din cap înspre mulțime.

— Se pare că, în ciuda circumstanțelor, nu a putut refuza o invitație din partea prințului.

Signa a urmărit privirea Dianei. Era clar că Eliza nu era acasă, plângând pierderea unchiului ei. Nici măcar nu îmbrăcase hainele tradiționale de doliu, ci era înveșmântată într-o rochie frumoasă de

culoarea lavandei. Cu toate acestea, Eliza era palidă și avea cearcăne adânci, iar Signa o putea urmări conversând cu câteva persoane care își exprimau condoleanțele. A fost surprinsă să vadă că unul dintre bărbații cei mai apropiați de Eliza era Byron.

— Ce moment să flirtezi în felul ăsta la un bal!

Diana a fluturat scurt din evantai, fără să reușească să-și ascundă zâmbetul crud.

— Presupun că nu și-a iubit unchiul chiar atât de mult pe cât a vrut s-o credem.

În vechile cărți de etichetă ale Signei nu se vorbea prea mult despre particularitățile relațiilor cu familia regală, mai ales atunci când o rudă tocmai trecuse în neființă. Deși prezența Elizei la bal părea într-adevăr neobișnuită, Signa se îndoia că ar fi fost ușor pentru cineva să refuze o invitație directă din partea unui prinț. Și totuși... era remarcabil de ciudat, mai ales având în vedere că tânăra stătea de vorbă cu Byron.

— Domnișoara Wakefield face tot ce poate.

Vorbise o altă voce; una care, în mod normal, ar fi alinat-o pe Signa, dar în acel moment i-a făcut pielea ca de găină – Charlotte Killinger. Cea mai veche prietenă din copilărie a Signei și singura persoană care o văzuse urmându-l pe Percy în grădină în noaptea în care toți credeau că dispăruse de la Thorn Grove. Signa făcuse tot posibilul să o evite pe Charlotte și ochii ei iscoditori, dar cu siguranță că acest lucru avea să fie mai dificil acum, când Destinul o împinsese iar în ghearele societății.

— Cu toții facem asta.

Signa ura faptul că se încordase când Charlotte îi pusese o mână pe umăr. Ura faptul că simțea cum crește vinovăția în ea, amenințând să se scurgă ca dintr-un robinet ruginit.

Nu regreta ce făcuse sau alegerea de a pune capăt vieții lui Percy în favoarea celei a lui Blythe. Dar nici nu voia ca altcineva să afle despre asta. Niciodată!

— Cum o mai duci? a întrebat-o Charlotte.

Signa și-ar fi dorit ca prietena ei să fie mai puțin amabilă. Să fi fost la fel de tăioasă și de rezervată cum fusese când Signa ajunsese pentru prima dată la Thorn Grove, în toamna anului trecut.

— Cu toții suntem nerăbdători să aflăm adevărul, a spus Signa drept răspuns, ignorând greutatea din piept. Ce face Everett?

— Încă se luptă cu gravitatea situației, cred. Abia dacă a scos un cuvânt din noaptea aceea.

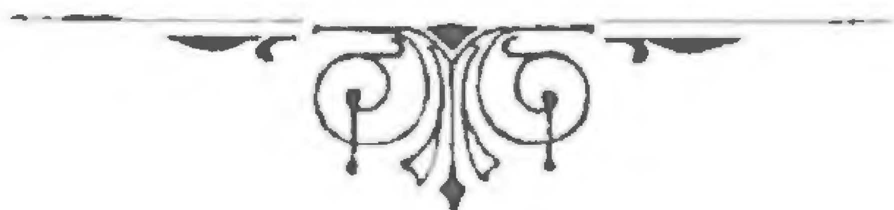
Chiar dacă Signa nu-și putea aminti de părinți, își amintea însă de bunica ei, pe care o iubise din tot sufletul. Își amintea și durerea care

o încercase la pierderea ei și nu ar fi vrut să mai retrăiască vreodată stările prin care știa că trece acum Everett.

— Ucigașul ducelui are să fie descoperit.

Signa rostise cuvintele cu atâta convingere, încât Charlotte și Diana s-au îndreptat brusc amândouă de spate, de parcă li s-ar fi reproșat ceva. Signa nu s-a sinchisit de asta, căci era singurul mod prin care spera să se convingă pe ea însăși. Găsise deja un ucigaș cu ceva vreme în urmă. Trebuia doar să o mai facă încă o dată. Privindu-l pe Byron, care completa în carnetul de dans al Elizei, Signa s-a întrebat dacă nu cumva Elijah o pusese deja pe drumul cel bun.

ZECE

Blythe

Blythe știa când nu era dorită undeva. Mai ales pentru că era o experiență cu totul diferită de zâmbetele dulci și vocile prea vesele cu care fusese obișnuită. În jurul ei se aflau chipuri pe care le cunoștea de-o viață întreagă, dar nici măcar o singură persoană nu a întrebat-o cum o duceau ea sau familia ei.

Dar a-și face griji pentru asta ar fi fost o prostie – faptul de a fi subiectul bârfelor avea întotdeauna un termen de valabilitate, căci vulturii își luau zborul în momentul în care următorul scandal își înălța capul hidos. Iar când aveau să se hotărască să o primească din nou în sânul lor, când aveau să încerce să îi intre în grații și să schimbe bârfe ca și cum ar fi fost bucăți de aur – ha-ha! –, atunci avea să-i mănânce de vii. Pentru că Blythe Hawthorne nu era nici pe departe la fel de iertătoare ca verișoara ei și nici nu-și dorea să fie.

Era bucuroasă totuși că Signa fusese de acord să rămână la Thorn Grove. Chiar dacă se purta tot mai ciudat pe zi ce trece – ceea ce nu era puțin lucru, având în vedere ciudățenia perpetuă a Signei –, Blythe nu știa cum s-ar fi descurcat fără ea. Oricât de egoist ar fi fost, spera ca Signa să rămână cu ea la Thorn Grove pentru totdeauna, pentru că atâta timp cât avea măcar o persoană de partea ei, Blythe refuza să dea doi bani pe ce credeau ceilalți. Sentimentele ei față de membrii societății erau asemănătoare cu cele ale tatălui ei: oamenii aceștia erau acolo ori de câte ori aveai nevoie de distracție și, deși era important să faci măcar un efort pentru a-ți ține numele departe de paginile ziarelor de scandal, în cele din urmă, nu conta prea mult în marea schemă a lucrurilor. Atâta timp cât avea să aibă bani și un statut, vulturii aveau să se întoarcă oricum destul de curând pentru a-și înfige cioculețele lor lacome în buzunarele ei.

Și asta era ceva foarte convenabil. Blythe nu avea nevoie nici de mila și nici de protecția cuiva. Prea mult timp fusese tratată ca o

moștenitoare fragilă, menită să stea pe un raft, prea prețioasă pentru a fi lăsată afară, în lume. Dar ea nu era nici un artefact delicat, nici păpușa moale pe care familia ei părea să o creadă.

Poate de aceea, când Blythe mușca, mușca tare. Era mică și încă fragilă în urma bolii și, din cauza părului ei blond, a pielii de porțelan și a buzelor roz și frumoase ca un trandafir, oamenii îi ignorau adesea ascuțimea minții sau capacitatea de-a se descurca singură. Însă înalta societate fusese mediul său încă de la naștere, așa că știa extrem de bine cum să navigheze prin ea în orice mod care i s-ar fi părut potrivit. Doar că... nu reușea niciodată să se convingă pe deplin să-i pese de asta.

Văzând că Signa era ocupată și dându-și seama că prințul nu era încă de față, Blythe a evadat din sala de bal chihlimbarie și dintre șoaptele din jurul său. Wisteria Gardens era cu mult mai strălucitor decât Thorn Grove, iar curând s-a trezit că nu-și mai poate întoarce privirea, hipnotizată de îndrăzneala lui. Era somptuos și poate chiar puțin strident în extravaganța sa, dar, oriunde se întorcea, era ceva magnific care îi atrăgea atenția. Busturi sculptate cu măiestrie în marmură. Picturi bogate în ulei, realizate din cel mai strălucitor cobalt și un aur copleșitor de frumos, încât abia își putea imagina cât l-ar fi costat fiecare dintre ele pe un colecționar dornic să le achiziționeze. Nu exista nicio temă generală; fiecare tablou și fiecare statuie erau complet diferite de toate celelalte.

Vocile din spatele ei s-au șters treptat pe măsură ce Blythe urmărea șirul operelor de artă pe un hol nesfârșit, trecând pe lângă niște sculpturi delicate de fluturi și o ceramică atât de veche, încât părea să aparțină altor timpuri. S-a oprit la capătul holului, sub o pictură impunătoare a unei femei atât de frumoase, încât Blythe a simțit că i se taie respirația. La fel ca în cazul fântânii din curte, femeia era scufundată până la brâu într-un iaz plin de flori de lotus. Ținea una dintre ele în palmele făcute căuș și o privea cu atâta dragoste, încât Blythe a simțit nevoia să facă un pas înainte ca s-o cerceteze mai bine.

Părul femeii era alb ca zăpada și îi cădea în valuri elegante până la șolduri, iar vârfurile lui atingeau luciul apei. Purta o rochie albă, subțire, care unduia în apă, iar țesătura era atât de transparentă, încât trupul i se întrezărea aproape. Vulpi se furișau tăcute în iarba din spatele ei, cu ochii lor aurii străfulgerând printre ferigile înalte. Imaginea părea un moment surprins în timp, atât de real, încât Blythe tot aștepta ca femeia să ridice privirea dintr-un moment într-altul. Aștepta să vadă dacă ochii acesteia erau căprui sau albaștri sau verzi...

— Sunt argintii.

Blythe a fost gata-gata să cadă peste portret la auzul vocii din spatele ei – energică, gravă și categoric masculină. S-a întors imediat și, dată fiind statura bărbatului, primul lucru pe care l-a observat a fost nu fața lui, ci faptul că purta o haină în nuanțe de ivoriu și aur, cu pantaloni asortați. Calitatea și culoarea materialului au fost suficiente pentru ca Blythe să înțeleagă de îndată cu cine vorbea și să facă o reverență măiestrită.

— Înălțimea Ta!

A plecat capul, cu inima în gât. Pentru că, deși societatea și toate obiceiurile ei i se păreau prostești, putea să se comporte suficient de bine pentru a impresiona un prinț.

— Încercai să te uiți la ochii ei, nu-i așa? a întrebat-o prințul. Sunt argintii.

Blythe s-a ridicat foarte încet, plimbându-și ochii peste cusăturile frumoase ale hainei acestuia, apoi peste un jabou alb, care îi urca atât de sus pe gât, încât părea să îl sugrume. A privit și mai sus apoi, înspre fața lui, și i s-a tăiat respirația.

Doi ochi cunoscuți, de culoarea chihlimbarului, priveau dincolo de ea, înspre tablou, fără să se sinchisească de Blythe, care rămăsese cu gura căscată. Bărbatul din fața ei era chiar cel pe care îl blestemase în dormitorul ei cu câteva nopți înainte. Și căruia plănuise să-i tragă un perdaf cu prima ocazie. Bărbatul care îl condamnase pe tatăl ei era același cu prințul pe care ar fi trebuit să-l farmece, însă lui Blythe îi venea să-și taie limba la simplul gând că i-ar fi putut adresa fie și un singur cuvânt bun.

— Tu!

Cuvântul i-a scăpat fără să apuce să se gândească. A trebuit să-și agațe mâinile de fuste ca să nu-i tremure.

— *Tu ești* prințul Aris?

Nu putea fi sigură că bărbatul o recunoscuse, căci acesta a scos doar un mormăit în barbă și a făcut un pas spre tablou. L-a cercetat cu o față complet lipsită de expresie.

— Ce crezi despre ea?

Blythe a fost atât de surprinsă de întrebare, încât s-a întors și i-a urmat privirea înspre tablou, dându-i minții răgazul să proceseze faptul că ar fi fost în interesul ei să se scuze înainte de-a spune ceva ce-ar fi putut regreta mai apoi. Și-a înghițit fiecare cuvânt urât care-i ardea limba; știa că făcuse deja o primă impresie proastă la Thorn Grove, când se aruncase practic asupra bărbatului aceluia, condamnându-l. La fel cum știa că cineva ca el ar fi putut schimba soarta familiei ei cu un singur cuvânt.

— Este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, a răspuns Blythe cu sinceritate, păstrându-și calmul.

Bărbatul a mormăit din nou, dar nu s-a întors.

— Asta e tot?

Pentru ca prințul să nu-i vadă enervarea, Blythe a pășit în fața lui, încercând să privească tabloul nu ca un consumator impresionat de el în mod superficial, ci ca un artist.

— Este blândă, a spus Blythe, dar tristă. Există o apăsare în zâmbetul ei și riduri în jurul ochilor care o fac să pară mai în vârstă decât probabil este. Simte multă dragoste pentru locul acesta, oriunde ar fi el, deși este foarte obosită. Poate din cauza faptului că a stat prea mult timp într-un iaz friguros care miroase a excremente de rață și a pește mort?

Când s-a retras, cu un zâmbet șiret pe față, Blythe a constatat că prințul nu se mai uita la tablou, ci la ea. Sperase ca bărbatul să aibă măcar un strop de umor dincolo de atitudinea sa rigidă, însă expresia lui rămăsese morocănoasă. Își ținea mâinile la spate și i-a spus, pe un ton mușcător:

— Tu ești fata care s-a aruncat asupra mea ca un porc-mistreț.

Blythe a trebuit să-și muște buzele ca să nu rostească primul lucru care-i venise în minte. Să-l numească o brută înverșunată și plină de resentimente, care probabil îi distrusese viața, nu ar fi dus-o prea departe. Cu toate acestea, nu s-a putut abține să nu riposteze:

— Și tu ești omul care l-a condamnat public pe tatăl meu la închisoare fără nicio dovadă.

Prințul a țâțâit din buze, iar Blythe s-a enervat că nu reușea, pentru nimic în lume, să descifreze expresia vagă de pe fața lui. Plictiseală? Intrigă?

— Tatăl tău a fost cel care i-a dat lordului Wakefield acel pahar, nu-i așa?

Felul în care formulase întrebarea a făcut-o să pară atât de enervant de simplă, încât Blythe și-a strâns și mai tare fustele în pumni.

— Tatăl meu nu l-ar fi ucis pe lordul Wakefield. A fost acuzat pe nedrept.

— A fost acuzat?

Aris și-a trecut o mână peste cravată, de parcă ar fi îndepărtat un fir de praf invizibil.

— Atunci răspunde-mi la întrebare! I-a dat sau nu tatăl tău lordului Wakefield băutura care l-a ucis?

Blythe se născuse în această lume a înaltei societăți. Își petrecuse ani la rând jucând după regulile ei și învățând că jocurile de cuvinte nu erau mai puțin periculoase decât mânuirea unei săbii. Și totuși, Signa era cea care se pricepea mai bine la acest dans al inteligenței, știind cum să iasă cu eleganță dintr-o situație care nu-i convenea.

Blythe moștenise prea mult din temperamentul tatălui ei și, cu fiecare an care trecea, își stăpânea tot mai prost enervarea. Avea atât de puțină răbdare pentru acest joc, încât a trebuit să inspire adânc pe nas și să expire încet pe gură, ca să nu spună ceva neplăcut. Nu pentru că Aris nu ar fi meritat-o, ci pentru că, din păcate, avea nevoie de el.

— Tatăl meu este nevinovat.

Cuvintele ei erau mai tăioase – îl provoca să o înfrunte.

Expresia vagă a lui Aris a lăsat locul unei umbre de zâmbet.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci sunt sigur că dreptatea va triumfa. Se pare că tatăl tău va fi un om liber în scurt timp.

Și așa ar fi fost, cu siguranță, dacă Blythe ar fi avut ceva de spus în legătură cu asta. Comentariul prințului semăna totuși atât de mult cu genul de lucruri pe care le-ar fi spus Byron, încât s-a forțat să nu facă o grimasă.

— S-ar părea, domnule, a început Blythe, încercând din răsputeri să imite amabilitățile forțate ale verișoarei ei, că îți acorzi prea puține merite. Un om cu titlul dumitale trebuie să fie conștient de cât de multă influență are asupra societății.

Aris a jubilat puțin auzind acest lucru, iar dacă Blythe nu l-ar fi detestat deja, cu siguranță că după asta ar fi făcut-o.

Blythe își pierduse deja mama, iar fratele ei fugise de la Thorn Grove fără să spună un cuvânt. Dacă cineva voia să-i ia și tatăl, atunci trebuia să-l smulgă din mâinile ei reci și moarte. Oricât de înfumurat ar fi fost acest prinț, era foarte posibil ca aceasta să fie cea mai bună speranță a tatălui ei. Trebuia doar ca Blythe să-și joace bine cărțile.

— Iartă-mă pentru ieșirea mea de serile trecute, Înălțimea Ta!

Zâmbetul îi era atât de forțat și de crispat, încât pielea din jurul ochilor i s-a încrețit.

— E de înțeles că nu sunt obișnuită cu moartea, darămite cu o crimă în propria-mi casă. Deși mă întreb de ce ai participat la balul din acea seară îmbrăcat ca un om de rând? Nu aveam nici cea mai mică idee că ești prinț.

Aris a privit-o pătrunzător, iar Blythe a avut senzația că bărbatul cântărea dacă merită să-și piardă timpul cu ea. Spre surprinderea ei, prințul s-a aplecat ușor asupra ei.

— Am de gând să rămân în orașul ăsta o bucată de vreme și am vrut să-i cunosc oamenii fără toate prefăcătoriile.

— Și de unde vii? a întrebat Blythe, făcând un pas înapoi. Trebuie să recunosc, nu știam nimic despre existența acestui palat. Este atât de frumos, încât mi se pare păcat că l-ai ținut ascuns atât de

mult timp! Doar obiectele de artă sunt suficiente pentru a deschide un muzeu.

— Îți place arta?

Părea încântat de acest lucru, iar Blythe s-a agățat imediat de fărâma asta.

— Găsesc că cea mai mare parte a ei este fenomenală. Ești colecționar?

A deschis gura, dând să vorbească, a închis-o, apoi a repetat încă o dată manevra și, în cele din urmă, a întrebat:

— „Cea mai mare parte"?

Inima lui Blythe a tresărit de spaimă, dar, înainte de-a putea oferi vreo scuză ca să se salveze, Aris a fluturat o mână disprețuitoare și a spus:

— Sunt consumator de artă sub toate formele. Picturi, muzică, sculpturi, cărți – totul, mai puțin poezia. Nu m-a interesat niciodată poezia. Prea pretențioasă.

„Prea pretențioasă", spusese prințul plimbându-se pe holurile imensului său palat aurit. Blythe s-a străduit să găsească altceva asupra căruia să se concentreze înainte de-a începe să râdă de ridicolul situației.

— Și ea?

Blythe a făcut un semn spre tabloul impunător al femeii.

— Este aceeași femeie pe care am văzut-o în curte, nu-i așa? Este minunată!

— Este!

Lumina arzătoare din ochii lui Aris s-a stins.

— Și este cel mai neprețuit artefact din acest palat.

— Este cu siguranță cel mai mare.

Blythe și-a înclinat capul pe spate. Nu-și putea imagina cât de mult timp trebuie să îi fi luat cuiva să picteze o piesă atât de magnifică. Era de cel puțin trei ori mai înaltă decât ea și de două ori mai lată, ocupând întreaga suprafață a unui perete.

— Având în vedere că este atât de neprețuită, e un adevărat noroc faptul că nu trebuie să-ți faci griji că s-ar furișa cineva cu portretul. Ar fi nevoie de o mică armată pentru a-l muta.

— Cel puțin, a fost de acord el, iar severitatea tonului i s-a atenuat puțin. Deși mă îndoiesc că cineva care ține să-și păstreze capul pe umeri ar încerca să fure de la Wisteria Gardens.

În timp ce Aris privea pictura încă o dată, Blythe a remarcat ciudățenia ochilor lui. Îi aminteau de cei ai Signei, doar că ai lui erau într-o nuanță de auriu și mai bogată. Poate că această culoare era genetică. Nu că ar fi văzut vreodată vreun alt membru al familiei sale regale ca să știe asta. Nu avea nici cea mai vagă idee despre cum ar fi

putut arăta și nici măcar dacă mai exista vreunul. Însă dacă voia să se folosească de acest om, atunci trebuia mai întâi să afle mai multe despre el. Și dacă nu el, atunci poate că exista o regină care ar fi ascultat-o pledând cauza tatălui ei.

— De ce colinzi holurile în loc să te bucuri de bal? l-a întrebat Blythe, încercând să-i distragă atenția de la tablou. Tu ești gazda. Nu ar trebui să fii ocupat și hărțuit deja de toate mamele și oamenii de afaceri bogați?

A strâmbat din nas și, pentru o fracțiune de secundă, Aris a părut suficient de tânăr pentru a părea *aproape* abordabil.

— Presupun că au să mă caute, nu-i așa? Este sezonul, la urma urmei.

— Nu pentru asta ne-ai invitat? Ca să-ți găsești o prințesă care să ducă mai departe un neam atât de mândru?

— *Pe tine* nu-mi amintesc să te fi invitat.

Prințul a avut un zvâcnet nervos în maxilar când a privit-o, iar Blythe a trebuit să-și adune tot curajul ca să nu-și arate jena. Așadar, el chiar evitase s-o invite. Presupunea că era de așteptat, având în vedere tot ceea ce se întâmplase cu familia Hawthorne, dar o durea mai mult decât ar fi vrut să recunoască faptul că fusese disprețuită atât de profund.

— Îți cer scuze dacă prezența mea te jignește, a spus fata cu toată amărăciunea de care era în stare. Am fost recent bolnavă și țintuită la pat pentru o lungă perioadă. Acum, că sunt din nou sănătoasă, emoția de-a vedea invitația verișoarei mele mi-a luat cu totul mințile.

Dacă s-ar fi uitat în sus, Blythe ar fi putut observa fierbințeala din privirea lui. Ar fi putut să vadă milioanele de fire diafane care îi înconjurau. Existau chiar și câteva atașate de ea, iar Destinul le studia cu mare interes.

— Tu…, a spus el în cele din urmă, tu ești fata care a sfidat moartea.

Blythe a înghețat auzind formularea ciudată. Nu avea nevoie să întrebe de unde știa el așa ceva; tot orașul duhnea a bârfă. Totuși, era tulburător să o audă spusă cu voce tare, iar ei nu-i ardea să mai acorde atenție acelei perioade.

— Sunt o femeie, l-a corectat. Dar da, foarte probabil că ar fi trebuit să mor de mai multe ori. Este un miracol că nu am făcut-o.

— Un miracol, într-adevăr.

S-a întrebat dacă era doar o simplă impresie că vocea lui Aris se liniștise semnificativ sau că părea să manifeste un interes reînnoit față de ea.

— Mă bucur că ai venit, domnișoară…

— Hawthorne, a spus ea. Numele meu este…

— Blythe!

Fata s-a răsucit înspre vocea imperioasă care o chema de la capătul holului. Signa era îmbujorată și avea buclele în dezordine, de parcă ar fi alergat. Totuși, în loc să se uite la verișoara ei, tânăra avea ochii ațintiți asupra prințului. Blythe a încercat să-i atragă atenția și să o avertizeze că acesta era bărbatul pe care îl căutau. *Acesta* era cel pe care trebuiau să-l impresioneze. Cu toate acestea, verișoara ei nu s-a întors nici măcar o clipă spre ea. A fost nevoie ca Blythe să facă un pas mai aproape pentru a-și da seama că ochii Signei erau și mai ciudați decât de obicei și parcă măriți de spaimă.

— Blythe, a repetat Signa cu blândețea unui mielușel, ar trebui să ne întoarcem la bal! Byron are să-ți observe cu siguranță absența.

Încă o dată, Blythe a încercat să-i trimită verișoarei sale un mesaj cu privirea, dar, dacă Signa l-a înțeles, nu i-a dat atenție, în timp ce Aris a trecut pe lângă Blythe și s-a apropiat de ea.

— Ah, domnișoară Farrow! a spus el.

Blythe ar fi putut să jure că vocea lui era mai ușoară și că prințul avea un avânt brusc în mers care nu fusese acolo cu câteva secunde înainte.

— Speram să vii!

Signa s-a apropiat și mai mult, aproape lovindu-se de una dintre sculpturile ciudate. Nu l-a pierdut pe Aris din ochi nicio clipită. Se comporta ca un cerb sperios care se uită la țeava puștii.

— Eu și verișoara mea tocmai voiam să ne întoarcem ca să ne bucurăm de bal, a spus ea, ocolindu-l pe Aris și apucând brațul verișoarei sale cu atâta vigoare, încât Blythe a tresărit. Unchiul nostru are să ne caute.

— *Signa, poartă-te cum se cuvine!* a rostit Blythe cu voce joasă, ascunzându-și vorbele în spatele unui zâmbet. Acesta este *prințul.*

Sperase că vestea avea s-o liniștească pe Signa. Că avea să-și corecteze ținuta și să nu se mai poarte atât de grosolan. Dar se părea că Blythe avea să fie nevoită să fie de două ori mai doamnă, ca să compenseze pentru Signa, care nici măcar nu a tresărit.

— Domnișoara Farrow are dreptate!

Blythe zâmbea la fiecare cuvânt, cu inima bătându-i cu putere. De dragul tatălui ei, trebuia să facă o impresie bună.

— Cineva ar putea să-și facă o idee greșită dacă ne-ar găsi singure aici, afară. Am fi totuși recunoscătoare dacă ne-ai însoți în sala de bal. Mai ales că eu aș avea nevoie de un partener pentru primul meu dans.

— Nu cred că este…

Signa a țâșnit înainte tocmai în clipa în care prințul Aris îi întindea brațul lui Blythe, cu ochii mai strălucitori decât tablourile

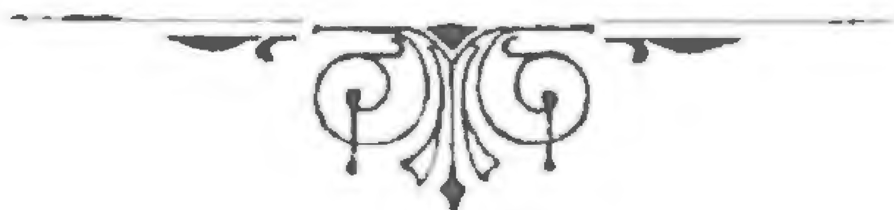
aurite din jurul lor.

— Desigur, domnișoară Hawthorne!

A zâmbit în timp ce Blythe își așeza mâna pe antebrațul lui.

— Aș fi încântat!

UNSPREZECE

Dacă privirile ar fi putut ucide, Signa ar fi vrut să-l nimicească atunci când Destinul și-a făcut apariția pe ringul de dans cu Blythe la braț. Ticălosul a zâmbit din colțul buzelor când a surprins-o pe Signa privindu-l pieziș. De la felul în care își ținea mâinile și până la strălucirea îngâmfată care i se citea pe față, se părea că Destinul făcea tot posibilul să se bage pe sub pielea Signei. Din nefericire pentru ea, îi și reușea.

— Blythe Hawthorne e la brațul unui prinț?

Lumea începuse să se strângă în spatele Signei, într-un vârtej de șoapte care a făcut-o să se încăpățâneze să rămână pe loc. Fusese o proastă că o scăpase din vedere pe Blythe, prea distrasă de Byron și Eliza, care chiar și acum reușeau să-i acapareze atenția. Cei doi nu mai stăteau lângă ringul de dans, ci se retrăseseră într-un colț al încăperii. Eliza nu-i arunca nicio privire lui Byron; își desfăcuse evantaiul ca să-și acopere gura. Din când în când, Signa întrezărea buzele Elizei și vedea că acestea se mișcă. Byron stătea suficient de aproape pentru a asculta și, deși o ascundea bine, vorbea și el.

Signa și-ar fi dorit nespus de mult să se apropie, simțind cu fiecare bucățică din ea că pierde ceva important. Însă Destinul o făcuse să înțeleagă clar un lucru, și anume că nu avea de gând să-i acorde niciun răgaz. Fusese destul de proastă deja că o lăsase pe Blythe să cadă în mâinile lui; nu avea să repete greșeala, permițându-i mai mult decât acest singur dans cu verișoara ei.

În sala de bal s-a lăsat tăcerea când Destinul s-a înclinat în fața lui Blythe, care i-a răspuns cu o reverență la fel de protocolară. Deși auzise cu siguranță șoaptele de până acum, Blythe s-a ridicat ușor și cu siguranță, cu grația unei regine, punând cu delicatețe o mână pe brațul Destinului și lăsându-l să își așeze cealaltă mână pe talia ei. Învolburarea unui vals a umplut sala de bal și, cu fiecare pas pe care îl făcea perechea, Signa își simțea pulsul zvâcnindu-i în gâtlej.

Cum de reușise Destinul să convingă pe toată lumea că este membru al familiei regale? Nu trebuise decât să apară și deja doamnele își făceau vânt cu evantaiele, în timp ce bărbații își îndreptau vestele. Signa s-a gândit să le ceară mai multe informații câtorva dintre bărbați – de unde să fi venit prințul sau unde se aflau părinții lui, regina și regele –, însă în clipa în care a rostit cuvintele, ochii lor au devenit sticloși și au început s-o privească fără s-o vadă, de parcă ar fi fost scufundați într-un vis, fără să-i audă cu adevărat întrebările.

Nimeni altcineva nu a băgat de seamă acest lucru. Doar Signa, la fel cum a observat și că, deși vocile se potoliseră, invitații continuau să-și mânuiască șoaptele ca pe niște pumnale bine ascuțite, adunându-se în jurul lui Blythe ca niște lupi care își încercuiau prada pentru a o ucide. Și-a dorit din nou ca Îngerul morții să fi fost prezent, fie și numai pentru a-i simți răcoarea liniștitoare pe oase, în timp ce-și privea verișoara cu o teamă care îi strângea tot mai tare stomacul. Pe cont propriu, abilitățile Signei nu le egalau încă pe cele ale Destinului. Și-a trecut degetul peste pachețelul cu beladonă pe care îl ținea ascuns în rochie pentru orice eventualitate. Fie că era cu intenție, fie că nu, Destinul nu făcea decât să mărească ținta desenată pe spatele lui Blythe, iar într-una din aceste zile cineva avea să ochească. Signa își dorea doar să poată fi scutul lui Blythe.

Destinul și-a lăsat mâna să alunece în josul spatelui lui Blythe, un gest mic, dar care era departe de a fi inocent. La fel ca orice altă femeie necăsătorită din mulțime, Signa s-a pregătit să se năpustească în momentul în care se terminase muzica, nefiind dispusă să privească în continuare la parada verișoarei ei, care zâmbea și își arunca părul pe spate într-o încercare ridicolă de a-l influența pe un bărbat pe care, fără îndoială, îl ura.

— Uită-te la ei! a șoptit Charlotte visătoare, sprijinindu-și capul de umărul Signei. Fac o pereche pe cinste, nu-i așa? Copiii lor ar arăta ca niște mici raze de soare.

— Știe că tatăl ei a fost acuzat de crimă, nu-i așa?

Diana și-a fluturat evantaiul, luptându-se cu căldura din sala de bal și, pentru prima dată, Signa și-a dat seama că și-ar fi dorit să aibă și ea unul. De ce oare evenimentele astea păreau întotdeauna mult mai pline de farmec văzute din exterior decât erau cu adevărat?

A fost o provocare pentru ea să stea cu mâinile în sân în timp ce Destinul dansa cu Blythe. Însă, cu toți ochii ațintiți asupra sa, nu a avut de ales decât să-și lipească un zâmbet pe buze. Trebuia să ajungă pe ringul de dans, ceea ce însemna că trebuia să pară cel puțin abordabilă. Charlotte și Diana fuseseră deja copleșite de invitații, iar carnetele de bal li se umpluseră de nume. Și Eliza Wakefield se

alăturase celorlalți pe ring. Deși rochia ei era uluitoare în timp ce se rotea și se învârtea în brațele unui bărbat pe care Signa nu-l mai văzuse niciodată, zâmbetul îi era cam zdrențuit, iar privirea i se tot îndrepta spre colțul în care stătea de veghe Byron, căruia lumina pâlpâitoare a făcliilor îi desena umbre sumbre pe chip.

Signa aproape că a înjurat când și-a dat seama ce făcuse. I-ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi fost sinceră cu Îngerul morții în legătură cu intenția ei de-a veni la bal și dacă i-ar fi cerut să-l țină pe Byron sub observație. Așa cum stăteau lucrurile, trebuia să facă o alegere – avea să fie timp pentru Byron mai târziu. Dar, mai întâi, trebuia să o îndepărteze pe Blythe cât mai mult posibil de Destin – asta avea prioritate.

A acceptat să danseze cu primul bărbat care a invitat-o și s-a așezat vizavi de el, într-un rând de alte femei. Și-a plimbat privirea de-a lungul rândului, căutând-o pe Blythe. Abia când și-a îndreptat atenția asupra partenerului ei, Signa a observat că bărbatul care stătea în fața ei nu mai era același cu cel care o invitase la dans. Era Destinul însuși, tăcut, iar sclipirea din ochii lui spunea mai multe decât ar fi spus-o râsul. Nu mai era timp să se retragă înainte de începutul dansului.

— Pot să te ajut cu ceva, domnișoară Farrow? Am simțit cum mă sfredeleai cu privirea din cealaltă parte a sălii de bal.

Destinul a făcut un pas înainte, chihlimbarul lustruit al pereților aruncând pe podea o strălucire care îi amintea Signei de un apus de soare dintr-o toamnă târzie, dându-i sentimentul că dansa pe frunze de arțar căzute. Cu toate astea, nu se auzea niciun scrâșnet ușor sub pașii ei; nicio liniștire a minții și nicio ușurare a pieptului ei care să fi venit din liniștea toamnei. Signa și-a imitat partenerul care își ridicase o mână în aer, palmele lor aproape atingându-se în timp ce se învârteau unul în jurul celuilalt, ca de o parte și de alta a unei oglinzi.

Spațiul care le separa palmele s-a înfierbântat, iar impulsuri electrice i-au înțepat vârful degetelor – însă, în ciuda acestor lucruri, Signa și-a păstrat o expresie netulburată. De la învolburarea lentă a muzicii până la lumina apusului de soare, totul legat de Destin era un spectacol pe care ea refuza să-l accepte.

— Oricare ar fi problema ta cu mine, verișoara mea nu are nimic de-a face cu asta.

— Dimpotrivă, a spus el, iar Signa a observat pentru prima dată o urmă de accent în vocea lui.

Nu semăna cu nimic din ce auzise până acum; era ceva vechi și ciudat, ceva aproape gutural.

— Din cauza insistențelor tale de-a trăi, verișoara ta și-a sfidat soarta de trei ori deja. Trebuia să moară de trei ori.

Signei i s-a pus un nod în gât când și-a dat seama că discuțiile din încăpere încetaseră brusc. Dispăruseră chiar și urmele ușoare ale toamnei, iar înăuntru se strecura frigul tăcut al iernii. Nu se mai auzeau șoapte sau râsete, nici măcar clinchetul blând al paharelor. Cei din jurul ei continuau să danseze, însă mișcările lor erau acum sacadate, fiecare dintre ele la fel de precisă ca și următoarea, și perfect coordonate. Fețe drăguțe zâmbeau în gol, ochi larg deschiși se umpleau de lacrimi care li se scurgeau pe obraji și pe buzele surâzătoare. Parcă erau niște păpuși, iar Destinul, păpușarul lor, le răsucea, le învârtea și le îndoia după bunul său plac.

Oriunde și-ar fi întors ochii Signa, se vedeau doar semne ale puterii Destinului. De la palat și firele de aur țesute în jurul lui, până la controlul său asupra atâtor ființe deodată. Era o putere exercitată fără vreun efort, la care nici măcar nu părea să se gândească în timp ce o învârtea pe Signa pe ringul de dans.

— Dă-le drumul!

Deși ordinul era ferm, Signa a avut grijă să-și trădeze emoțiile. Nu ar fi fost bine să îi dea Destinului un avantaj în plus asupra ei, deși ceva din ochii lui strălucitori îi spunea că știa deja cât de profund o deranja puterea lui.

— Sigur ai multe întrebări pentru mine, i-a spus el. Acordă-mi încă un dans și am să-ți răspund la orice dorești!

Signa a trebuit să-și stăpânească sprâncenele să nu se arcuiască a mirare.

— Orice? a insistat ea, scrutându-i fiecare mișcare.

— În limite rezonabile. Deși trebuie să-mi promiți mai întâi că nu ai să mă mai fixezi așa.

Signa s-a străduit atunci să se uite în altă parte.

— Și nici nu ai să te mai încrunți.

— Foarte bine!

La Blythe se gândea Signa când a blocat imaginea figurilor goale care se roteau pe lângă ea.

— Sunt de acord cu încă un dans!

„Orbitor" era singurul cuvânt care ar fi putut descrie zâmbetul care se răspândea încet pe buzele Destinului. A făcut un gest abia schițat cu mâna liberă, ridicându-și ușor degetele, și deodată veselia a umplut din nou aerul. Se auzeau din nou șoapte și discuții în jur, în timp ce dansul se încheia, iar partenerii se despărțeau în căutarea următorului nume de pe carnetele lor de bal. În tot acest timp, Destinul a ținut-o strâns pe Signa.

Era atât de indiscret, încât Signa nu putea decât să spere că nu i se înroșiseră obrajii, în timp ce în spatele ei se ridicau șușoteli și râsete înfundate. Mai întâi Blythe – și acum ea. Putea să-și imagineze doar cam ce gândea Byron, deși nu el fusese cel care sugerase ca Marjorie să se culce cu Elijah ca să-l oprească să-și mai jelească răposata soție? Poate că Byron credea că acesta era exact genul de joc pe care Signa ar fi trebuit să-l joace.

— Mulțumesc pentru asta! l-a mustrat ea, obținând însă doar un zâmbet vag din partea Destinului, în timp ce muzica se răspândea din nou în sala de bal.

Nu era un vals propriu-zis, ci mai degrabă o melodie veche care părea venită din alte vremuri. Ceva care o făcea să se simtă de parcă ar fi trebuit să danseze desculți într-o poiană din pădure, mai degrabă decât într-o sală de bal slab luminată.

Destinul era suficient de aproape pentru ca Signa să simtă mirosul de glicină blând și dulce de pe hainele lui. El a făcut primul pas, conducând-o în dans cu o grație desăvârșită.

— Ai avut dreptate! Am întrebări, *multe* chiar, a spus Signa, încercând să pară mai puțin neliniștită decât se simțea.

Spre surprinderea ei, atingerea Destinului era fermă, dar atentă, iar el îi urmărea chipul de parcă ar fi fost un puzzle care trebuia rezolvat. Signa bănuia că și fața ei arăta cam la fel.

— Atât timp cât este muzică și dansăm, poți să-mi pui întrebările.

Vocea lui era mai blândă decât se așteptase Signa.

— De ce nimeni nu pune la îndoială un palat apărut de nicăieri? l-a întrebat ea, fără să mai piardă timpul. Nimeni nu pare să te recunoască drept omul care l-a acuzat pe unchiul meu. Te văd doar ca pe un prinț.

Pașii ei erau țepeni, deoarece îi tot număra în cap de la unu la trei și s-ar fi blestemat dacă și-ar fi permis să greșească un simplu dans în fața Destinului.

— Mințile umane sunt ușor de împăcat.

Firele de aur din jurul lor au strălucit din nou.

— Pot să controlez ceea ce văd, ceea ce fac… Dacă e nevoie, aș putea să-i fac pe toți să uite că întemnițarea lui Elijah a avut loc vreodată.

Destinul a sprijinit-o când a ratat un pas, ca și cum ar fi știut că urma s-o facă. Abia atunci Signa și-a permis să se uite cu adevărat la acest bărbat. Nu-i păsa de căldura corpului Destinului sau de faptul că atingerea lui îi făcea mâinile să transpire. Totuși, a apreciat faptul că era blând cu ea și că-i oferea informațiile cu ușurință. Nu era de lepădat nici faptul că se descurca de minune în rolul de prinț.

Fața lui era una făcută să apară în paginile ziarelor din întreaga lume, lată și cizelată în toate locurile potrivite, cu un maxilar pătrățos și mândru. Era puternic, iar degetele ei îi simțeau fermitatea corpului. Și nu putea să uite inteligența oglindită în ochii aceia – mereu puțin întredeschiși, ca și cum ar fi evaluat în permanență ceva și ar fi fost continuu nemulțumit de descoperirile sale.

Signa ar fi putut să jure că mai văzuse privirea aceea, deși nu-și putea da seama unde.

— De ce ești aici? l-a întrebat în timp ce el o învârtea.

Răspunsul a fost prea simplu. Prea relaxat.

— Am venit să te cunosc, domnișoară Farrow.

A mai ratat un pas, deși Destinul a luat-o de cot și a corectat-o înainte ca altcineva să observe.

Signa s-a încruntat, încercând să nu zăbovească prea mult asupra cuvintelor lui. I se părea din ce în ce mai clar că bărbatul era un afemeiat pur și dur, și foarte persuasiv.

— Dar fratele tău? Nu ești aici pentru el?

Destinul s-a aplecat în față, la un deget de-a provoca un nou scandal.

— Eu nu mai am niciun frate. Ți-am spus deja, sunt aici pentru tine.

Signa și-a îndreptat privirea spre pieptul lui și a simțit că se detestă atunci când obrajii i-au luat foc.

Lumina din ochii Destinului a scăzut când nu a reușit să-i prindă privirea.

— Cântecul nu are să mai dureze mult. Nu ai de gând să mă întrebi *de ce* sunt aici pentru tine?

— Nu!

Nu avea nicio intenție să se lase păcălită de șmecheriile lui și, cu siguranță, nu atunci când existau probleme mai presante.

— Vreau să o lași pe Blythe în pace. Prețul pentru viața ei a fost deja plătit.

— Da, de un om care mai avea zece ani de trăit pe pământul ăsta. Crede-mă, sunt la curent.

Destinul și-a întărit strânsoarea și, deși nu o arăta, Signa putea simți cum se dezlănțuie o furtună înăuntrul lui.

— Există un efect de undă atunci când te joci cu destinul unei persoane. Ce-ar fi să ghicești cine a rămas să se confrunte cu urmările?

Pielea Signei ardea sub atingerea lui înăbușitoare.

— Îți garantez că Blythe merită efortul nostru. Al meu și al tău.

Destinul a scos un pufăit amuzat din adâncul pieptului.

— Nimeni nu merită atât de mult!

— Nu pot să cred că spui asta.

Signa nu s-a gândit deloc la ce zicea, cuvintele curgând din ea în ciuda faptului că expresia Destinului devenea încordată.

— Nu poți să-mi spui că nu a existat niciodată cineva pentru care ai fi făcut orice. Că nu a existat vreodată cineva despre care să crezi că merită.

Muzica s-a oprit brusc. În jurul ei, trupurile se prăbușiseră în față, îndoite de la brâu ca niște marionete cu sforile tăiate. Zidurile au început să pâlpâie și tencuiala aurită să se sfărâme, dezvăluind bucăți de piatră cenușie, goală, roasă și crăpată. Signa a aruncat o privire panicată prin mulțime, în căutarea lui Blythe, dar verișoara ei nu se zărea pe nicăieri. Destinul a respirat adânc, apoi a strâns-o și mai tare pe Signa când muzica a început din nou. Piatra sfărâmată a dispărut dintr-odată, înlocuită din nou de chihlimbarul aurit, iar trupurile s-au ridicat brusc în picioare ca niște soldați de plumb și au reînceput să se învârtească, fără niciun semn că s-ar fi oprit vreodată.

— Ce ți-a spus mai exact Îngerul morții?

— Doar că ai iubit cândva o femeie și că el a trebuit să o ia, a spus ea repede, uitându-se la pereții care pâlpâiau încă între gri și auriu.

— Ei bine, e un început.

Râsul Destinului a sunat ca scrâșnetul unor lanțuri de trăsură care se târăsc pe pietriș.

— Dar mi-e teamă că e mult prea puțin, *Micuță Pasăre.*

Signa a simțit cum o scutură frisoanele și a trebuit să-și reprime instinctele care-i spuneau să se îndepărteze cât mai repede.

— Să nu îndrăznești să-mi spui așa! Era pe punctul să-mi povestească mai multe, dar *tu* i-ai luat capacitatea de-a vorbi cu mine. Nu-i așa?

Cu maxilarul său pătrățos umbrit de lumânările pâlpâitoare, fața princiară a Destinului s-a frânt din pricina unei mici fisuri de durere. Fusese acolo și dispăruse într-o clipită, la fel ca palatul.

— Îngerul morții nu merită să fie fericit.

Muzica ajungea la un crescendo, iar Destinul le-a grăbit pașii până când au ajuns să se miște atât de repede, încât vederea Signei a început să se încețoșeze.

— Dar eu? a întrebat ea. Fericirea mea nu înseamnă nimic?

— Dimpotrivă, domnișoară Farrow, înseamnă totul!

În momentul în care muzica s-a oprit, Signa gâfâia, iar sudoarea i se prelingea pe tâmple și îi aluneca pe spate. Destinul nu avea niciun fir de păr răvășit.

— E rândul meu să-ți pun o întrebare, a spus el în cele din urmă, însă atât de încet, încât a trebuit să se străduiască să-l audă. Când ai

auzit cântecul de adineauri, l-ai recunoscut?

Și-a răscolit mintea, sperând să găsească acolo ceva care să-l liniștească. Era clar ce răspuns și-ar fi dorit, și, cu atât de multe în joc, nici ea n-ar fi vrut nimic mai mult decât să i-l poată da. Dar, oricât de mult s-ar fi străduit, oricât de mult l-ar fi privit sau i-ar fi lăsat pielea s-o atingă pe-a ei, totuși nimic la acest bărbat nu îi era familiar.

— Am auzit multe cântece în viața mea. Nu te poți aștepta să mi le amintesc pe toate.

Destinul și-a trecut palmele peste față, gemând în ele. După ce i s-a potolit furia și și-a relaxat umerii, i-a întins o mână Signei.

— Te rog...

O rugăminte blândă ca un cântec de leagăn.

— Te rog, ia-o și o să încercăm din nou! Am nevoie să-ți amintești. Am nevoie să *asculți* și să-ți amintești cine sunt.

Signa s-a tras înapoi, apropiindu-și mâinile de corp.

— Mă întrebi cine ești?

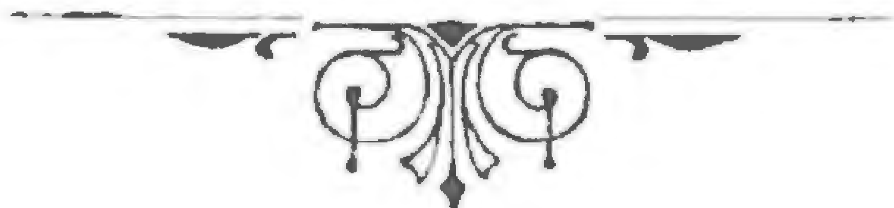
Poate că impresia ei inițială despre Destin nu fusese chiar atât de departe de adevăr pe cât crezuse.

— Aș fi știut dacă ne-am mai întâlnit.

Destinul nu și-a retras mâna, ci a întins-o și mai mult înspre ea, în timp ce o sfredelea cu privirea.

— Nu, domnișoară Farrow, s-ar putea să nu fie așa. Nu și dacă ne-am întâlnit într-o altă viață.

DOISPREZECE

Nu ar fi fost potrivit să râdă. Nici de situație, nici de omul care își deschisese sufletul în fața ei și părea îngrozit de ceea ce ar fi putut face Signa cu el. Așa că fata nu a râs, în ciuda faptului că fierbea înăuntrul ei, pentru că acesta era unul dintre cele mai absurde lucruri pe care le auzise vreodată.

— Nu spui nimic. Te rog, spune ceva! a rostit el cu maxilarul încordat.

Signa a deschis gura, numai că vorbele i s-au închegat pe limbă ca o smântână. El era Destinul – știa cum urma să se desfășoare viața cuiva, așa cum trebuia să fi știut cine se află în spatele uciderii lordului Wakefield și cum ar fi putut să-l salveze pe Elijah. Poate că Signa nu era întocmai persoana care își dorea el să fie, dar nici nu-și putea permite să-l aibă ca dușman pe acest om.

— Crezi că sunt... cine? Iubita ta reîncarnată?

Își simțea gura rănită, de parcă ar fi înghițit sticlă pisată. Destinul s-a apropiat și mai mult de ea.

— De ce naiba ai crede că sunt tocmai *eu*?

— Pentru fiecare viață umană există o tapiserie care îi definește soarta, i-a răspuns. Pe a ta erau fire de argint pe care nu le-am țesut eu. Firele mele sunt aurii, iar cele ale Îngerului morții sunt negre. Iar ale tale... ale tale au fost întotdeauna argintii.

Signa nu se uita la el în timp ce vorbea, ci la strălucitoarele fire de aur din jurul lor. Erau *peste tot*. Destinul îi liniștise pe toți cei din încăpere. Oprise timpul. Și, cu toate astea, nu se zărea nici măcar o picătură de sudoare pe fruntea lui.

Știuse întotdeauna că Îngerul morții era puternic, deși abilitățile sale se manifestau adesea în rafale bruște și puternice – un vânt tăios sau o atingere mortală. Puterea Destinului părea însă mai mistuitoare. Era infinită și înspăimântătoare, iar tot ce putea face Signa era să-și strecoare mâna spre boabele de beladonă pe care le purta cu ea.

— Nu există suficiente culori pe lumea asta pentru ca fiecare să-și aibă propria culoare, a șoptit ea. Atunci, de ce aș avea eu?

A înghețat apoi când Destinul i-a luat bărbia între două degete și i-a înclinat capul pe spate, făcând-o să-l privească doar pe el.

— Pentru că nu ești nici un om obișnuit, nici Secerător. Tu ești Viața și nici nu ai idee de cât timp te caut!

Destinul avea o privire care aproape că a făcut-o pe Signa să se tragă înapoi când și-a dat seama ce este – foame. Ca și cum el ar fi fost un om înfometat, iar ea – un ospăț întins în fața lui.

Viața.

Viața.

De data asta, Signa nu și-a mai putut controla hohotul de râs care i-a scăpat de pe buze. Și-a dus amândouă mâinile la gură, încercând să înăbușe sunetul, dar era prea târziu. El credea că ea e *Viața*? Doamne, Dumnezeule, unde fusese în ultimele luni?

Ochii Destinului s-au mijit, iar riduri adânci i s-au săpat între sprâncene.

— Nu simți o atracție față de Îngerul morții pentru că ești o Secerătoare, domnișoară Farrow. Simți o atracție față de el pentru că el este cel care te-a luat de lângă mine. În alte vremuri, ai fost soția *mea*.

Un alt hohot de râs i-a bolborosit în gâtlej, însă a reușit să-l stăvilească. *Soția lui!* Ideea în sine era ridicolă, pentru că era clar că acest bărbat nu îi văzuse niciodată puterile mortale în acțiune.

— Eu pe fratele tău îl iubesc.

Signa vorbea încet și blând, de parcă ar fi liniștit un cerb sperios.

— Nu sunt cine crezi tu că sunt, dar am să te ajut s-o cauți. Putem găsi Viața împreună.

După felul în care Destinul s-a tras înapoi, s-ar fi putut crede că Signa îl plesnise peste față. Aurul din ochii lui ardea topit, iar în spatele lui tremura tot Wisteria Gardens. Pentru o fărâmă de clipă, Signa a văzut încă o dată palatul așa cum era cu adevărat – pereți cenușii și goi, și podele de ardezie crăpată. Gol, pustiu și lipsit de viață precum marionetele sale care se legănau în timp ce pământul de sub ele tremura, ținute în picioare doar de firele lor de aur. Au revenit apoi în sala de bal de culoarea chihlimbarului, înconjurați de râsetele invitaților, iar tranziția a fost atât de rapidă, încât Signei i-a fost greu să se convingă că nu era doar o plăsmuire a imaginației sale.

— Tapiseriile mele nu mint.

Destinul nu mai era acum nici rezervat, nici evaziv. S-a aplecat înspre ea cu mișcări dezordonate și a luat-o de umeri, străduindu-se să-i capteze privirea.

— Nu sunt un om care imploră, dar acum te implor să mă asculți! Te implor să te *gândești,* domnișoară Farrow! Să te gândești la ceea ce-ți dorești. Ești fericită să-ți petreci restul vieții înconjurată de moarte? De durere și de suferință?

Signa nu-și dăduse seama că tremură până când n-a întins mâna ca să-l îndepărteze de lângă ea.

— Nu este chiar atât de macabru, a șoptit, amintindu-și noaptea în care văzuse pentru prima dată un suflet sau noaptea în care Îngerul morții o dusese la podul către lumea de dincolo. Moartea este pur și simplu mersul firesc al lucrurilor.

— „Mersul firesc al lucrurilor"? a luat-o Destinul în derâdere. Și dacă mâinile tale *ar putea face* mai mult decât să ucidă? Ți-aș putea arăta cum. Te-aș putea învăța. Ți-ai dori asta, nu-i așa?

Nu și-o dorea.

Nu *putea.*

Signa acceptase doar de curând întunericul din ea și găsise frumusețea din el, și totuși... A auzit din nou șoapta aceea. Cea care o avertiza că, dacă ezita atât de mult să recunoască în fața lui Blythe ceea ce este de fapt și lucrurile pe care le poate face, atunci poate că era o abominație.

Nu voia ca Blythe să se teamă de ea. Nu voia ca vreunul dintre cei pe care îi iubea să se teamă de ea. Dar dacă ar fi știut adevărul, cum ar fi putut să n-o facă? Nu exista niciun suflet viu care să fi primit o Secerătoare cu brațele deschise.

Din acest unic motiv, simțea o anumită atracție față de promisiunea Destinului, deși n-ar fi avut cum să se bucure de ajutorul lui. Dacă nu din cauza modului în care l-ar fi afectat pe Îngerul morții, atunci măcar pentru că de-abia începuse să se simtă în largul ei în propria piele, iar ideea de-a se deschide din nou pentru explorare era terifiantă. Așa că Signa nu a răspuns la întrebarea legată de puterile ei.

În schimb, i-a spus Destinului:

— Indiferent ce spui sau ce ai putea crede, îl iubesc pe fratele tău. Nu-l voi părăsi și nici nu este cinstit să mă ții departe de el.

Zâmbetul Destinului s-a subțiat, iar în ochi i s-au strecurat niște umbre.

— Se spune că totul e permis în dragoste și în război. Mi-am construit tranșeele și mi-am adus puștile, și nu am de gând să mă retrag. Am să te urmăresc până când ai să-ți amintești cine ești. Dacă asta înseamnă că trebuie să îți fac curte, Signa Farrow, am s-o fac și pe asta! Flori, plimbări, chiar și poezie dacă asta e ce îți dorești. Am să învăț tot ceea ce îți face plăcere și, eventual, ai să-ți amintești de viața pe care am avut-o cândva.

Lucrurile nu mergeau deloc așa cum se așteptase Signa. Simțea cum o furnică nervii de-a lungul pieptului și a trebuit să se îndepărteze ca să ia evantaiul din mâna înghețată a Dianei și să-și facă vânt cu el într-o încercare disperată de-a se răcori.

Destinul se înșela cu siguranță. Ea nu era Viața. Nu putea fi. O omorâse pe mătușa ei, Magda. *Furase* vieți, nu dăduse. Destinul era absurd de optimist. Dar poate că exista o cale de-a folosi asta în avantajul ei.

— Fă un târg cu mine!

Abia a avut timp să se gândească la cuvintele ei înainte de-a le rosti cu voce tare, oprindu-și evantaiul.

— Un *târg*? a reluat el. Nu sunt sigur că știi ce proporții ar putea avea un târg încheiat cu mine.

Bineînțeles că nu știa. Un târg cu Destinul părea la fel de periculos ca unul cu Îngerul morții – și totuși Signa nu se putea opri. Dacă aceasta era singura ei șansă, trebuia să profite de ea.

— Nu sunt obligată să-ți stau la dispoziție în timp ce îmi arunci flori sau te prezinți la ușa mea. Dar dacă îmi redai abilitatea comunicării cu Îngerul morții, atunci am să dau curs fanteziei ăsteia pe care o ai.

Destinul și-a încleștat fălcile din nou, iar Wisteria Gardens i-a apărut Signei ca un cuptor încins, cu aer sufocant și apăsător. Deși nu și-ar fi dorit nimic altceva decât să se retragă lângă o fereastră ca să scape de fierbințeala încruntării lui, Signa și-a păstrat umerii drepți și bărbia ridicată până când expresia Destinului s-a întunecat și mai mult.

— Am câteva condiții. În primul rând, comunicarea ta cu Îngerul morții are să fie restabilită doar în timpul serilor, după ce ne întâlnim noi doi.

Când Signa a deschis gura ca să riposteze, sprâncenele lui ridicate i-au oprit protestul. Se părea că asta era tot ce avea să obțină.

— Și juri să onorezi târgul ăsta?

— Bineînțeles că da!

Fiecare cuvânt era rostit apăsat.

— Oricum, contează prea puțin în marea schemă a lucrurilor. În cele din urmă, îți vei aminti de mine și, când o vei face, vei hotărî singură să oprești comunicarea cu el. *Asta* are să fie o răzbunare mai grozavă decât orice mi-aș fi putut imagina.

Respirația i-a ars gâtul Signei. Era prea încrezător! Prea calculat! Dar ce alternativă avea?

— Foarte bine! Consideră seara asta ca fiind prima noastră ieșire și accept!

Vorbise atât de încet, încât nu ar fi fost sigură că rostise cuvintele cu voce tare dacă nu ar fi văzut zâmbetul Destinului. Deși i se păruse enigmatic înainte, cu ultimul cuvânt al ei parcă ar fi apăsat pe-un întrerupător – practic, Destinul strălucea acum.

— Înțelegerile cu Destinul sunt obligatorii, domnișoară Farrow! Când am să doresc să iau ce mi se cuvine, trebuie să fii pregătită.

Vorbea de parcă ar fi savurat fiecare cuvânt.

Signa citise destule povești ca să știe că nu trebuia să fie de acord atât de ușor.

— Trei evenimente sau ieșiri sunt tot ce ai să primești. Iar după aceea, îmi vei reda în întregime capacitatea de-a comunica cu Îngerul morții.

Râsul lui i-a dat fiori pe șira spinării.

— O lună, a corectat-o el, timp în care pot să apelez la tine de mai multe ori.

Era mai puțin timp decât se așteptase, deși totuși suficient de mult pentru ca Signa să nu fie nevoită să-și simuleze frustrarea.

— Foarte bine! a fost de acord Signa. Dar mai am o întrebare la care trebuie să răspunzi mai întâi – cine l-a ucis pe lordul Wakefield?

Spre surprinderea ei, zâmbetul Destinului nu s-a clintit.

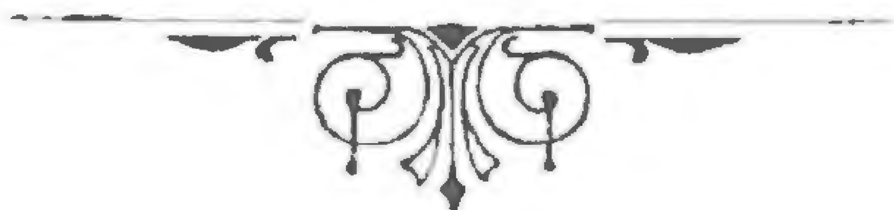
— Nu mai e muzică și nu mai dansăm.

Dintr-odată, trupurile s-au răsucit în direcția ușilor, iar oaspeții au început să mărșăluiască pe scări în jos ca niște soldați.

— Sper că ai avut o seară la fel de frumoasă ca a mea. Ne vom revedea curând, domnișoară Farrow!

Nu a mai zăbovit și nici nu și-a permis să se gândească nici măcar o secundă la situația în care se băgase. În timp ce restul invitaților ieșeau din sala de bal, Signa și-a strâns fustele și a fugit din Wisteria Gardens.

TREISPREZECE

Signa a găsit-o pe Blythe prăbușită în trăsură, arătând de parcă ar fi fost în iad și înapoi – la fel ca ea, de altfel.

— Unde ai fost? a întrebat-o Signa, închizând ușița trăsurii, spre surprinderea vizitiului, care se aplecase ca să facă același lucru.

Blythe a clipit. O dată, apoi încă o dată.

— Cred că... am dansat? Era atât de cald, încât se pare că am ieșit aici să iau aer.

A rostit cuvintele încet, potrivindu-le ca pe un puzzle.

Nu-și amintea. *Bineînțeles* că nu-și amintea.

Signa și-a lăsat capul pe spătarul banchetei, încercând să se hotărască dacă să fie furioasă sau ușurată. În cele din urmă, sperând să risipească confuzia lui Blythe, a pufnit:

— Parcă am dansat în fundul iadului. Byron e deja în trăsura din spatele nostru. Toată lumea pleacă.

— Atât de devreme? s-a încruntat Blythe, cu rotițele încă învârtindu-i-se în cap.

A aruncat o privire pe fereastră spre un cer negru ca smoala.

— Unde naiba a dispărut timpul?

Signa și-a permis să respire cum se cuvine numai după ce vizitiul a tras de frâie, iar caii au început să coboare muntele. Blythe, în schimb, își chinuia unghiile, rozându-și pielițele cu un aer absent.

Deși de dimineață amândouă avuseseră mare grijă de înfățișarea lor, părul de un blond deschis al lui Blythe arăta acum de parcă fata ar fi fost fugărită prin pădure. O aureolă de firișoare de păr rătăcite îi înconjura fața, iar obrajii ei, de obicei palizi, erau acum foarte roșii. În ceea ce o privea, Signa simțea că fiecare centimetru pătrat de piele îi era lipicios și își imagina că straturile de pudră sau fard de obraz cu care își bătuse capul de dimineață se topiseră probabil aproape complet.

— Ai aflat ceva? a întrebat-o Blythe, înclinându-și capul spre fereastră.

Signa s-a sprijinit și ea de fereastră, încercând să mai arunce o ultimă privire la fântâna din curte, de unde o privea sculptura unei femei care îi semăna oarecum, așa încât s-a scărpinat absentă pe brațe, încercând să alunge această posibilitate din minte.

Nu era ea! Nu putea fi ea!

— Doar niște zvonuri în plus, a răspuns Signa. Charlotte era acolo. Și Eliza.

— Nici măcar în ținută de doliu, a remarcat Blythe. Ciudat, nu crezi? Nu și-a putut lua ochii de la Aris, chiar dacă a dansat cu lordul Bainbridge toată seara.

Sângele Signei a înghețat.

— *Aris?* Te referi cumva la prinț?

— Trebuie să fiu formală și față de tine, verișoară? a mustrat-o Blythe.

Signa a trebuit să-și muște limba ca să nu riposteze. Blythe era isteață; dacă ar fi simțit că Signa ascunde informații, ar fi adulmecat adevărul ca un câine de vânătoare. A fost o ușurare când Blythe a continuat, cu o mică iritare în glas doar:

— Sunt surprinsă că a venit Eliza. Dacă are să continue așa, nu va trece mult timp până când vulturii au să se abată asupra ei.

Deși Signa nu era o admiratoare a Elizei – tânăra fusese întotdeauna cea mai rea dintre bârfitoare și poate cea mai critică dintre toate domnișoarele pe care Signa le cunoscuse până atunci –, înțelegea mai bine decât mulți că durerea poate împinge o persoană să facă lucruri de neînțeles.

— Te asigur că sezonul este cel care îi schimbă comportamentul, nu durerea, a adăugat Blythe, de parcă i-ar fi putut citi Signei gândurile. În clipa în care a auzit că un prinț intră în luptă, a devenit la fel de nerăbdătoare ca o mamă. I-ai văzut decolteul?

— L-ai văzut pe-al meu? a chicotit Signa, făcând semn spre corsajul rochiei ei, iar Blythe s-a întins înspre ea, prinzând-o de genunchi.

— Tocmai asta am vrut să spun! Lăsând la o parte comportamentul tău atroce, noi am venit aici cu intenția de-a seduce un prinț – și la fel a făcut și ea. Sau pe vicontele ăla, cel puțin. Pare ciudat că se concentrează pe asta imediat după moartea unchiului ei, nu-i așa? La o adică, a fost cea mai apropiată figură paternă pentru Eliza.

Era puțin ciudat, la fel cum era ciudat și că petrecuse atât de mult timp lângă Byron ori de câte ori nu dansa. Totuși, chiar și înainte de moartea lordului Wakefield, Signa fusese martoră la schimbarea de comportament a Elizei din momentul în care aceasta debutase în societate. Își dorise o partidă încă din primul ei an, ceea ce nu era un

lucru pe care Signa i l-ar fi putut reproșa. La urma urmei, nu asta sperase și Signa cândva pentru ea însăși?

— Merită să fim cu ochii pe ea, a fost de acord Signa, deși nu prea văd ce motive ar fi avut să-l omoare pe duce.

Blythe a suspinat, punându-și mănușile.

— Nu, presupun că n-ar avea niciun motiv. Îi plăcea să se arate în oraș la brațul lui. Și el îi cumpăra întotdeauna cele mai frumoase rochii.

Poate că s-ar fi găsit un motiv, deși părea o exagerare. De fapt, *orice* suspect părea o exagerare. Găsirea ucigașului semăna mai degrabă cu goana după o umbră și, cu toate că Byron era în fruntea listei ei, piesele nu prea se potriveau. Ar fi vrut să-i spună lui Blythe ce observase legat de relația acestuia cu Eliza Wakefield, dar verișoara ei trecuse deja prin destule suferințe legate de propria familie; Signa nu voia ca fata să se simtă trădată până și de unchiul ei.

Drumul de sub roțile trăsurii devenea tot mai neted pe măsură ce coborau pe versantul muntelui. Când conversația s-a liniștit și ea, Blythe și-a sprijinit capul de fereastră și a închis ochii. După câteva clipe, respira adânc. Signa s-a lăsat pe spate, întinzându-și picioarele pe sub rochie și apoi s-a încruntat, căci acțiunea îi amintea de momentul în care începuse să vorbească pentru prima dată cu Îngerul morții – cu Sylas. Se aflau amândoi într-un vagon de tren când el își desfăcuse picioarele obscen de lungi într-un mod cât se poate de nepoliticos.

Doamne, cât de mult și-ar fi dorit să fie cu ea acum!

Privind pe fereastră, a zărit o lună frumoasă și albastră printre arinii înalți și și-a adus aminte de toamnă. De călăritul la lumina stelelor, cu Sylas alături de ea. Briza rece îi ciupise pielea și încă își mai amintea zâmbetul lui ironic când își ridicase fața spre cer și începuse să urle dimpreună cu Gundry.

Nu voia ca el să afle despre escapada ei la Wisteria Gardens, mai ales că o implorase să nu se ducă. Dar îi ducea dorul și nu se știa cât urma să dureze acordul Destinului. Signa n-avea de gând să aștepte întoarcerea la Thorn Grove pentru a vorbi cu Îngerul morții; urmând exemplul lui Blythe, și-a lipit capul de fereastra trăsurii și a închis ochii.

Ai de gând să-mi spui și restul poveștii despre fratele tău? a întrebat. *Sau îmi e sortit să stau o eternitate să meditez asupra sfârșitului ei?*

Signa a așteptat, potolindu-și piciorul când a observat că bătea agitată cu el în podea. Poate că totul fusese în zadar. Poate că Îngerul morții tot nu o putea auzi, iar asta nu era decât o glumă crudă a Destinului. I s-a părut că a trecut o veșnicie până când a simțit că atenția lui se concentrează asupra ei, iar ochii i s-au umplut de

lacrimi. Nu fusese întotdeauna în stare să-și dea seama când Îngerul morții era acolo, ascultând-o, dar de când forma lor de comunicare cea mai frecventă devenise transmiterea gândurilor, Signa învățase să simtă micile subtilități ale prezenței lui – un zumzet liniștit în corp; o furnicătură a simțurilor ei, armonizate brusc cu ale lui.

Ah, Micuță Pasăre, dacă ai ști ce dor mi-a fost de tine!

Deși nu era acolo, cu ea, în persoană, vocea Îngerului morții era un balsam care o liniștea pe Signa la fel de mult. Se bucura că Blythe dormea, pentru că nu-și putea ascunde zâmbetul. Și-a șters ochii, savurând momentul.

Destinul era un prost dacă își imagina că avea să-l părăsească vreodată pe Îngerul morții. Îl iubea cu hotărârea tot mai mistuitoare a iernii. Îl iubea cu statornicia verii și cu ferocitatea naturii înseși.

Și mie mi-a fost dor de tine! i-a spus Signa, cât încă mai putea s-o facă. *Și mai sunt un milion de alte lucruri despre care aș vrea să vorbesc cu tine, dar nu știu cât timp avem la dispoziție.*

A auzit oftatul Îngerului morții, clar de parcă i-ar fi fost alături, și s-a străduit să creadă că așa și era. Că, dacă ar fi întins mâna, răceala de gheață a trupului său avea să se strecoare și într-al ei.

Să înțeleg că ai vorbit cu fratele meu?

Trebuie să îmi spui cine e Viața, a rostit Signa drept răspuns, sperând să evite vreo discuție pentru care nu ar fi avut timp. *Trebuie să-mi spui totul.*

S-a așternut tăcerea pentru o bună bucată de timp. Signa a ezitat, începând să se întrebe dacă nu cumva partea de înțelegere a Destinului își atinsese deja limita de timp. Dar, când s-a concentrat, a simțit că Îngerul morții era încă pitit în colțurile minții ei, așteptând momentul potrivit ca să vorbească:

Destinul a fost tot ce am avut timp de nenumărate veacuri. Relația noastră nu era perfectă – a considerat întotdeauna că ar trebui să intervin mai puțin în lumea umană, în timp ce eu i-am sugerat să intervină mai mult. Să asculte cererile sufletelor ale căror vieți le țese și să le ia în considerare. Dar Destinul se crede artistul perfect – odată ce o poveste e țesută, trece la următoarea și nu se mai uită înapoi. Nu eram întotdeauna de acord unul cu metodele celuilalt, dar, într-un final, eram tot ceea ce avea fiecare dintre noi. Până într-o zi când nu a mai fost așa.

Aici Îngerul morții a făcut o pauză, de parcă și-ar fi adunat gândurile. Fiecare cuvânt care a urmat părea dureros, de parcă amintirea asta l-ar fi costat mult.

Exista o femeie ca noi, a continuat el. *Care fusese întotdeauna în lume, sub o formă sau alta. Numele ei era Viața și era strălucitoare. Destinul a fost imediat atras de ea și s-au îndrăgostit sub ochii mei. Viața crea un suflet, iar Destinul îi dădea un sens. Le țesea povestea în fața ei. Erau povești mai blânde pe-atunci.*

Țesute cu mai multă grijă, pentru că Viața voia ca sufletele ei să înflorească, iar Destinul voia ca ea să fie fericită. Să zâmbească. Avea un zâmbet frumos.

Signa s-a crispat puțin, iar Îngerul morții s-a explicat imediat:

Am iubit-o foarte mult, Micuță Pasăre. Dar nu a fost ceva romantic. Pe măsură ce îmbătrâneam, începeam să îmi dau seama că Viața nu era ca mine sau ca Destinul. În timp ce el și cu mine eram fără vârstă, în jurul ochilor și gurii ei apăreau riduri. Începuse să obosească, iar de la un timp încolo, era în stare să creeze doar câteva suflete, la intervale mari unul de altul.

Într-o zi, m-a tras deoparte ca să-mi spună că e timpul să plece. Mi-a spus că viața nu e menită să fie infinită și că avea să se întoarcă la noi în curând, dar sub o altă formă. Pentru că nu există viață fără experiența morții. M-a rugat să o iau, dar, mai întâi, a vrut încă o zi cu Destinul. Încă o zi ca să-și ia rămas-bun.

Bineînțeles că Destinul și-a dat seama ce se întâmplă, a continuat Îngerul morții – și fiecare cuvânt părea să i se lipească de dinți ca un zgârci. *Mi-a cerut să-i refuz rugămintea. Mi-a spus clar că, dacă nu aveam s-o fac, atunci nu avea să mai vorbească niciodată cu mine. Nu putea să vadă că și eu eram în doliu, iar în acel doliu... eram influențabil.*

Când Viața a venit la mine a doua zi, am refuzat-o, și a fost cel mai egoist lucru pe care l-am făcut vreodată. Pentru că Viața era mai puternică decât oricare dintre noi și știa că îi venise timpul să plece. Avea să se reîncarneze, dar niciunul dintre noi nu știa unde sau ce formă urma să ia – și nici nu știam de cât timp avea să fie nevoie ca să ne regăsească. Ne petrecuserăm deja o mare parte din existență fără ea – și nici eu, nici Destinul nu am fi vrut să riscăm din nou acest lucru. Dar, așa cum am spus deja, într-un fel sau altul, îi venise timpul.

Cu cât mă împotriveam mai mult, cu atât situația se înrăutățea.

Signa stătea nemișcată, abia respirând, agățându-se de fiecare dintre cuvintele lui.

Am auzit chemarea morții ei. Știam că îi venise vremea. Cu toate astea, am rezistat și am tot adunat în mine, până când am explodat și i-am dat cea mai rea moarte imaginabilă.

Ciumă, Signa. Moartea Neagră. Am încercat, în mod egoist, să o țin în viață, până când am pierdut controlul. Ea a fost prima victimă și după aceea ciuma s-a întins și s-a tot întins, Dumnezeule, cum s-a întins! Știi câți oameni au murit din pricina egoismului meu? Câte vieți nevinovate au fost secerate din pricina greșelii mele?

Și-ar fi dorit ca el să fie acolo, lângă ea. Să-l poată lua de mână și să-l țină în brațe în timp ce el îi împărtășea această poveste care era cu mult mai rea decât se așteptase.

Douăzeci și cinci de milioane, a spus el în cele din urmă, iar Signa a simțit enormitatea numărului ca pe-o lovitură în stomac. *În patru ani, am curmat douăzeci și cinci de milioane de vieți nevinovate. Totul pentru că nu am vrut s-o las să plece.*

Ai iubit-o, i-a spus Signa, urând faptul că nu puteau vorbi decât prin această legătură ciudată care exista între ei. *Cu toții facem lucruri ridicole pentru cei pe care îi iubim.* De aceea o protejase pe Blythe. De aceea făcuse acest pact cu Destinul – doar pentru a avea șansa de-a vorbi cu Îngerul morții.

A fost mai mult decât ridicol, Signa. A fost egoist și crud. Nu am mai văzut Viața de atunci și nici fratele meu nu a mai văzut-o. Poate că asta e pedeapsa noastră sau poate că ea nu-și mai amintește de noi. E greu să fii sigur de ceva, dar nu am mai reușit să găsesc Viața din ziua în care am văzut-o murind.

Signa ar fi vrut să-i spună Îngerului morții tot ce-i spusese Destinul. Ar fi vrut ca acesta să râdă și să fie de acord că era absurd să creadă că ea ar fi putut să fie femeia pe care o căutau de atâta timp. Dar cuvintele i se opreau în gât, pentru că era îngrozită de ceea ce ar fi putut gândi el.

Dar dacă era adevărat că ea era altcineva – dacă exista chiar și o mică șansă ca ea să fie într-adevăr *Viața,* femeia pe care el o omorâse și pe care fratele lui o iubise atât de profund –, atunci ar fi simțit altceva față de ea?

Acum e rândul meu să te întreb ceva. Oare vizita la fratele meu s-a arătat plină de evenimente?

Signa s-a concentrat pe fiecare silabă auzită, cântărindu-i vocea în căutarea vreunui indiciu despre cât de furios ar fi putut să fie. Era enervant de greu de spus.

Mișcarea nu a servit la nimic.

Și-a încleștat pumnii pe bancheta trăsurii.

Nu mă simt mai aproape de-a găsi o cale să opresc Destinul sau de descoperirea ucigașului lordului Wakefield decât mă simțeam săptămâna trecută. Sunt îngrijorată pentru Elijah. Și pentru Blythe, desigur, dacă nu găsim o cale de a-i reabilita numele. Nu poți să intri în mintea polițistului și să-l convingi de nevinovăția lui Elijah, așa cum ai făcut cu personalul de la Thorn Grove când a dispărut Percy?

S-a simțit apăsată de tăcerea îndelungată a Îngerului morții, care îi cântărea cererea.

Dacă aș face-o, Destinul are să se răzbune cu ceva mai rău. Nu ne va lăsa să facem să dispară lucrul ăsta.

Aici Signa s-a arătat demnă de un premiu, căci a rezistat nevoii crescânde de-a-și da capul pe spate și-a începe să țipe. Simțindu-i îngrijorarea, Îngerul morții a spus cu o voce fină ca mătasea:

Nu-ți pierde încrederea! Toți cei care au fost la Thorn Grove în noaptea crimei se află pe lista suspecților.

Asta nu era nici pe departe atât de liniștitor pe cât părea să creadă el.

Jumătate din oraș a fost la Thorn Grove în acea noapte.

Poate, dar este totuși un punct de plecare, adică mai mult decât ai avut ultima dată când ai rezolvat o crimă.

Signa s-a gândit că era adevărat pe undeva, având în vedere că, atunci când venise la Thorn Grove, nu cunoștea niciun suflet. Totuși, atunci știuse că potențialul ucigaș al lui Blythe trebuia să aibă frecvent acces la conac, ceea ce nu era cu mult mai mult decât ceea ce avea acum în privința ucigașului lordului Wakefield.

De ce mi se pare cu mult mai greu de data asta?

Ar fi vrut să pară optimistă, să creadă că avea să rezolve cazul ăsta, numai că nu reușea să păstreze aparențele. Nu în fața Îngerului morții.

Fratele meu nu ți-a suflat în ceafă data trecută din răzbunare sau ca să ia în derâdere situația. Și nu i-ai iubit pe cei din familia Hawthorne așa cum îi iubești acum. Nu la început.

Îi iubea, îi iubea nespus de mult acum. Tocmai de aceea trebuia să-și pună mintea la contribuție și să lămurească asta. Îngerul morții avea dreptate; chiar dacă nu era o pistă grozavă, avea pe cineva cu care să înceapă – Byron.

Încă nu știu cum să te ajut, a continuat Îngerul morții, iar cuvintele lui erau la fel de liniștitoare ca o briză de primăvară, *dar am să vorbesc cu fratele meu. Și, între timp, vreau să stai departe de el. Cu adevărat, de data asta. Poți să-mi promiți asta?*

Ar fi fost o promisiune imposibilă, având în vedere intențiile Destinului cu ea. Totuși, Signa nu credea că Îngerul morții avea nevoie să știe toate detaliile despre asta – cel puțin nu până când mu-și clarifica ea mai întâi propriile sentimente.

Promit să fac tot ce pot și că am să fiu discretă.

Nu putea să-i promită mai mult de-atât, și, deși i-a rostit numele cu un oftat, Îngerul morții părea să fi știut că nu avea niciun rost să protesteze.

Ți-a spus cineva vreodată cât de nemaipomenit de încăpățânată ești?

A fost surprinsă și ea de rânjetul care i-a despicat buzele când i-a răspuns:

M-ai fi vrut altfel?

Tăcerea lui a fost un răspuns suficient.

Ține-o tot așa, Micuță Pasăre, și o să vedem dacă mai ești la fel de încăpățânată data viitoare când am să pun mâna pe tine!

Gândul la acea promisiune a lansat-o într-o spirală a imaginației. S-a mișcat, simțindu-se dintr-odată teribil de înfierbântată sub ceea ce părea să fie acum un munte de pânzeturi.

Și ce anume ai să-mi faci? Spune-mi în detaliu!

Îngerul morții a scos un mormăit înfundat, însă Signa nu a reușit să-i audă răspunsul. În loc de asta, corpul ei s-a trezit la realitate

când o voce, care sigur nu era cea a Îngerului morții,a întrebat-o:

— Ce naiba te face să rânjești așa?

Ochii Signei s-au deschis brusc când Blythe a apucat-o de umăr, aplecându-se să-și cerceteze verișoara. Și-a lipit dosul mâinii de obrajii Signei, încrețindu-și fruntea.

— Ești toată roșie de la gât în sus! Oare te-ai îmbolnăvit de ceva?

Mâna lui Blythe părea fierbinte pe pielea ei, deși Signa a avut la dispoziție doar o clipă ca să observe lucrul ăsta, înainte de-a se trage înapoi surprinsă.

— Sunt perfect sănătoasă!

Probabil că s-a înroșit și mai tare, pentru că Blythe și-a mijit ochii câteva clipe bune înainte ca fața să i se lumineze de încântare.

— Doamne, visai la un bărbat, nu-i așa? Cine era? Trebuie să-mi spui!

Râsul scăzut și tunător al Îngerului morții i-a răsunat Signei în minte.

Haide, a tachinat-o el, *spune-i!*

— N-a fost nimeni...

— Nu-mi spune asta! a pufnit Blythe. Ai întâlnit pe cineva la bal? Având în vedere că nu ai dat niciun semn în prezența lui, cu siguranță nu era prințul.

Oricât de mult i-ar fi plăcut să-i spună că întâlnise pe cineva, Signa era atât de tulburată, încât ar fi trebuit să se străduiască ca să-și amintească propriul nume, darămite pe cel al celorlalți participanți la serată. Cunoscând-o pe Blythe, a-i da un nume ar fi fost ca și cum i-ar fi acordat permisiunea de a-l urmări pe bietul om și de-a afla fiecare detaliu despre el, familia lui, cele mai profunde secrete ale sale și dacă ar fi fost sau nu demn de Signa. Așa că, fără să se gândească prea mult, a rostit primul nume care i-a venit în minte.

— Era Everett Wakefield.

Blythe a închis gura brusc. Și-a încrucișat mâinile în poală cu un aer pe care l-ar fi dorit jucăuș, fără să reușească însă să pară în largul ei.

— Ei bine, este... Adică... presupun că este eligibil. Dar, Doamne, Signa, ce moment ți-ai ales! Mă întrebam dacă mai ești interesată de el după toate astea. Părea că atenția ta s-a abătut de la el în ultimele luni, deși nu am vrut să mă bag. Dumnezeu știe că i-ar prinde bine puțină companie, cu toate prin câte trece... deși ai văzut cum se uită Charlotte la el? Mă întreb ce ar putea crede dacă voi doi ați forma acum o pereche.

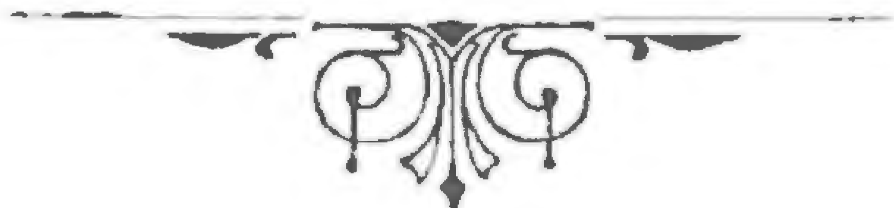
— Presupun că va trebui să întreb.

Când au apărut turnurile impunătoare și porțile de fier de la Thorn Grove, Signa a răsuflat ușurată – atât de tare, încât a aburit

fereastra. Cu cât mai repede scăpa din trăsură, cu atât mai bine.

La urma urmei, Îngerul morții o aștepta.

PAISPREZECE

BLYTHE NU S-A SINCHISIT SĂ BATĂ LA UȘĂ CÂND A AJUNS ÎN CAMERA Signei devreme, în dimineața următoare, roșie toată și fără suflare, în timp ce corpul i se îndoia sub greutatea aranjamentului floral pe care îl purta. Era aproape pe jumătate cât ea de mare, cu glicine care se răsfirau peste o verdeață frumoasă.

— Pot să îndrăznesc să te întreb ce șiretlicuri feminine ai folosit ca să câștigi atât de repede afecțiunea prințului?

Blythe a așezat aranjamentul pe măsuța de ceai a Signei, încercând să nu se împiedice de florile care se întindeau pe jos.

Abia răsărise soarele, deși Signa era deja foarte trează, așezată la biroul din salon și răsfoind lista cu numele celor care primiseră o invitație la Thorn Grove în noaptea uciderii lordului Wakefield. Câteva dintre ele păreau să fi fost tăiate în timp ce dormea și i-au trebuit cam zece minute de privit fix la pergament înainte de a-și da seama că această punere la zi nu ar fi putut să fie făcută decât de Îngerul morții. Descoperirea o făcuse să răscolească pe birou până când a găsit scrisoarea pe care acesta i-o lăsase împăturită în lista de nume. Pe pagină erau presate flori sălbatice, iar inima Signei a explodat văzându-le.

Destinul izbutise să-i împiedice să vorbească, dar nu putuse opri asta. Tocmai desfăcuse scrisoarea, care vorbea despre toate lucrurile pe care aveau să le facă odată ce urma să se termine totul și despre toate locurile pe care aveau să le vadă, când Blythe a dat buzna pe ușă, făcând-o pe Signa să-și ascundă scrisoarea în corset în timp ce se ridica de pe scaun. A cercetat florile în timp ce traversa camera și s-a încruntat.

— Sunt frumoase, a spus Blythe, întinzându-și spatele ca să-l calmeze după greutatea aranjamentului. Având în vedere felul în care i-ai vorbit și cum visezi cu ochii deschiși la lordul Wakefield, am crezut că sunt pentru mine, până când ți-am văzut numele pe

scrisoare. Habar n-am cum ai reușit să îmblânzești un om atât de nesuferit, dar sunt impresionată.

Signa s-a aplecat și a descoperit că Blythe avea dreptate: în mijlocul aranjamentului se afla un plic aurit care îi era adresat. L-a desprins dintre flori, împrăștiind pe masă câteva petale în graba ei.

— Credeam că nu-ți pasă de prinț, a insistat Blythe, cu ochii mijiți, făcând câțiva pași mai aproape pentru a examina plicul.

— Pentru o persoană căreia nu-i pasă de el, pari totuși ciudat de interesată de ce a trimis, a pișcat-o Signa la rândul ei.

N-ar fi vrut să pară atât de certăreață, dar curiozitatea lui Blythe o călca pe nervi, și, indiferent de conținutul acestei scrisori, ar fi preferat ca Blythe să nu-l vadă.

— E așa o mare greșeală să fii curios? a spus Blythe, măturând petalele căzute. Stai liniștită, îl disprețuiesc atât de mult pe acest om, încât ar fi trebuit să-mi trimită *mie* flori drept scuză pentru că mă împovărează cu existența lui. Sunt chiar frumoase!

Erau într-adevăr frumoase, din păcate. Păreau și scumpe, ceea ce însemna că oricine le vedea ar fi înțeles imediat intențiile prințului. Signa nu putea decât să-și imagineze felul în care mintea lui Byron începuse deja să croiască planuri.

— Nu ai de gând să citești scrisoarea?

Blythe s-a ridicat pe vârfurile picioarelor, încercând încă o dată să se uite peste umărul Signei.

— Dacă ai câștigat favoarea prințului, atunci trebuie să-i răspunzi!

Signa și-a înăbușit un geamăt în timp ce rupea plicul, înclinându-și corpul ca să scape puțin de Blythe, care o invada tot mai mult cu fiecare secundă. Totuși, nu se sinchisea să afle ce avea de spus Destinul, dar nu se îndoia că acesta și-ar fi dat seama ce făcuse dacă ar fi aruncat pur și simplu scrisoarea în foc. Și… să fie a naibii dacă nu era și ea însăși un pic curioasă totuși.

Cu degete nerăbdătoare, Signa a scos pergamentul dinăuntru. Nu era decât o simplă frază, scrisă cu litere elegante:

Dă-mi o șansă și îți voi arăta că nu eu sunt personajul negativ aici, domnișoară Farrow!

Signa a simțit că leșină.

— Ce scrie acolo? a întrebat Blythe, în timp ce Signa și-a lipit biletul de piept, ascuns de ochii ei.

— Nimic! E doar un bilet de mulțumire pentru că am dansat cu el.

Blythe și-a încrețit buzele cu acreală.

— Și eu am dansat cu el. Lasă-mă să văd...

Signa s-a ferit când Blythe a vrut să apuce scrisoarea, apoi și-a amintit ce făcuse Elijah cu bucata de hârtie în celula din închisoare și a mototolit-o. Când Blythe și-a întins palma în așteptare, Signa a băgat hârtia în gură.

Numai că era mult mai groasă decât hârtiuța pe care i-o dusese lui Elijah, așa că s-a înecat.

Blythe a rămas cu gura căscată.

— Ce naiba ai în cap?

Oricum, Signa nu i-ar fi putut răspunde, cu sau fără scrisoarea care o împiedica să vorbească.

Din fericire, nici nu a fost nevoie, căci a fost salvată de o bătaie în ușă și de Elaine, care a intrat în grabă o clipă mai târziu.

— Domnișoară Farrow! a strigat menajera. Trebuie să vă pregătiți imediat!

— Ce este, Elaine?

Blythe a fost cea care a pus întrebarea, iar asta i-a dat timp Signei să scuipe cocoloșul de pergament și să-și curețe limba. S-a grăbit să rupă hârtia umedă și să-i arunce resturile în coșul de gunoi când nu se uita nimeni.

— S-a întâmplat ceva?

— E *aici*, domnișoară!

Vocea lui Elaine tremura de emoție, iar Signa a simțit că îi îngheață sângele, în timp ce se ruga ca femeia să se refere la Elijah. Poate că scrisoarea Destinului însemna că acesta se hotărâse să îi ajute până la urmă. Elaine a continuat:

— Everett Wakefield a venit să te vadă. Domnul Hawthorne este cu el în salon.

Blythe a scos un sunet de admirație din fundul gâtlejului.

— Mai întâi prințul și acum ducele. *Cineva* chiar a avut o seară plină de evenimente.

Signa s-a lăsat să cadă pe-un scaun.

— Lordul Wakefield a venit să mă vadă pe mine? Dar nu e ziua mea de primire.

Cuvintele sunau absurd chiar și pentru urechile ei, căci era sigur că nu ar fi solicitat-o fără un motiv întemeiat, având în vedere tot ce se întâmpla, și mai ales la o oră atât de matinală. Curiozitatea a făcut-o însă pe Signa să se ridice din nou în picioare, lovind-o ușor pe Blythe pe umăr când i-a observat rânjetul satisfăcut.

— Foarte bine, atunci! Nu trebuie să-l facem să aștepte.

Elaine s-a grăbit să o ajute pe Signa să-și scoată halatul și să îmbrace o frumoasă rochie de casă crem, cu un guler înalt și mâneci

lungi, împodobită cu dantelă la manșete. Signa și-a tras rapid mănușile, conștientă de agitația lui Elaine, care se asigura că fiecare șuviță de păr era la locul ei. I se părea ridicol să se preocupe cineva de înfățișarea sa când tatăl lui Everett murise de curând, dar nu a comentat.

— Se pare că i-ai făcut o impresie deosebită prințului, a spus Elaine. Ar trebui să vezi toate aranjamentele pe care le-a trimis pentru tine.

Doamne sfinte, mai erau și altele!

Blythe și-a vânturat tivul cămășii de noapte în aer, făcând o plecăciune adâncă.

— Trebuie să fac și-o reverență când o să mă adresez ție de acum încolo, verișoară? N-aș vrea să jignesc o prințesă.

— De când te-a împiedicat un titlu să jignești pe cineva?

Cuvintele i-au fost întrerupte de un icnet când Elaine a strâns atât de tare șireturile corsetului, încât Signa s-a temut că i se vor frânge coastele. Să te pregătești dimineața era cu adevărat o treabă dificilă, iar când Signa a fost în sfârșit îmbrăcată și gata de plecare, Elaine era leoarcă de sudoare, iar Signa era fără suflare și cam iritată, în timp ce Blythe privea scena de pe un scaun din colț.

— Lordul Wakefield a spus ceva despre motivul pentru care se află aici? a întrebat Signa în timp ce se încălța, pornind deja spre ușă.

Elaine a urmat-o. Era mai scundă decât Signa și trebuia să se grăbească pentru a putea ține pasul.

— Doar că a venit să vorbească cu tine.

Signa se întrebase în fiecare zi din ultimele două săptămâni ce mai făcea Everett. Spre deosebire de verișoara sa, Eliza, acesta fusese foarte discret și nu-și părăsise nici măcar o dată proprietatea. Dacă ar fi făcut-o, Signa ar fi auzit sigur bârfele. Atunci de ce oare la prima ieșire alesese să vină tocmai la Thorn Grove?

— Așteaptă! a șuierat Blythe, pornită pe urmele lor.

Era încă îmbrăcată în halat și cămașă de noapte, cu părul desfăcut și țopăia deja pe hol.

— Vin și eu!

Elaine s-a întors cu fața la ea, cu un oftat îngrozit.

— Cu siguranță că nu! Ar trebui să te îmbrăcăm cum se cuvine și nu avem timp…

Blythe i-a făcut semn să plece.

— Nu are să mă vadă. Am de gând să ascult doar. Să vorbești tare, verișoară. Și clar!

Deși Signei nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-i spună lui Blythe cât de băgăcioasă și prostuță părea, nu era timp de ceartă. Ajunseseră în capătul scărilor, iar Blythe a făcut imediat un pas

înapoi, ascunzându-se într-un colț al palierului. Elaine a rămas și ea acolo, lăsând-o pe Signa să coboare singură.

Camerista avusese dreptate – erau flori peste tot. Aranjamente uriașe de bujori și trandafiri. Liliac. Glicină cât vedeai cu ochii, atârnând din vase masive de marmură. Să numești asta extravagant era puțin spus. Signa a făcut tot posibilul să ignore totul în timp ce se îndrepta spre salon, oprindu-se o clipă pentru a evalua situația cât încă nu fusese observată.

Byron și Everett stăteau față în față, iar între ei se afla o tavă cu ceai și niște prăjituri neatinse. Everett era îmbrăcat din cap până în picioare în negru și își ținea pălăria pe genunchi. Pielea sa, de obicei de un brun cald, devenise cenușie, iar pe frunte i se desenaseră niște riduri fine pe care Signa nu i le văzuse înainte.

Deși fiecare mișcare îi era apatică, Everett făcea conversație de politețe, iar Byron era la fel de corect cum fusese și Percy cândva, limitându-se la subiecte ușoare și încercând să nu se bage în seamă, deși Signa era sigură că ar fi voit s-o facă. Nu a auzit nici o mențiune a numelui lui Elijah, nici al ducelui – și destul de curând n-a mai putut rezista curiozității. În pragul salonului, Signa și-a dres vocea.

Cei doi bărbați s-au ridicat în picioare.

— Domnișoară Farrow!

Everett a schițat un mic pas înainte, aruncând o privire discretă spre florile din spatele ei.

— Iartă-mă că am ajuns din nou neanunțat! Promit să nu fac un obicei din asta. Aș fi trimis o scrisoare în care să-mi anunț sosirea, dar…

Nu a fost nevoie să spună nimic mai mult. Zilele astea, oamenii erau ca niște piranha, așteptând ca Everett să iasă la iveală ca să se înfrupte din el. A intrat în salon, mergând imediat lângă el. Oricât de nepotrivit ar fi fost, a luat una din mâinile lui Everett într-a ei.

— Nu e nevoie de scuze! Te rog, hai să ne așezăm! Îmi pare rău pentru tatăl tău și, deși știu că nu este o întrebare potrivită, nu mă pot abține să nu te întreb… Cum o duci?

— Domnișoara Killinger a fost foarte amabilă cu timpul ei, i-a răspuns când s-a așezat, trăgând-o lângă el. M-a ajutat să aranjez totul. Priveghiul, înmormântarea… ceremonia pentru titlul meu. Ca să fiu sincer, de aceea sunt aici. Am vrut să vă invit – pe tine și familia ta – și să vă cer scuze pentru comportamentul meu din acea noapte. Nu am nicio idee ce m-a posedat când am spus ce am spus despre unchii tăi.

Privirea i-a alunecat pieziș spre Byron, care a dat din cap, dar a continuat să-l urmărească pe Everett cu ochi ageri. Se părea că avuseseră deja o discuție între ei

— Nu eram în toate mințile, a continuat Everett. Vreau să știi că am vorbit cu polițistul imediat ce mi-am recăpătat judecata și a fost în apărarea lui Elijah.

Signa s-a îndreptat, ignorând un ușor pocnet de pe scări, de unde asculta Blythe.

— Vrei să spui că va fi eliberat?

Everett a vorbit din nou după un timp destul de lung, ceea ce era un răspuns suficient în sine. Cu blândețe, și-a desprins mâna dintr-a ei.

— Nu cred că unchiul tău a avut vreun motiv să-l otrăvească pe tatăl meu, însă domnul Hawthorne a mărturisit că el a fost cel care i-a înmânat băutura, iar polițistul crede că avea un motiv să-l vrea mort pe tatăl meu. Practic, poliția îl reține, indiferent de ceea ce spun eu. M-am gândit că ar trebui să știi că nu am vrut niciodată să se întâmple așa ceva.

Dacă ar fi fost în locul lui Everett și situația ar fi fost inversată, Signa probabil că l-ar fi urât. Partea tactică a minții ei s-a aventurat imediat să găsească potențiale motive. Dar apoi și-a amintit de scrisoarea Destinului, care îi semnala intenția sa de a-și dovedi valoarea. Oare schimbarea de atitudine a lui Everett era un cadou din partea *lui*? Scuzele din ochii lui Everett erau suficient de sincere pentru ca Signa să-și lase corpul să se relaxeze. *Aproape*, nu în întregime, căci nu îi era clar dacă Everett venise de bunăvoie sau dacă Destinul îi sădise sământa în minte.

— E de mare ajutor să vorbești în apărarea lui, a reușit Signa să spună în cele din urmă. Ceea ce i s-a întâmplat tatălui tău a fost oribil, Everett. Chiar și faptul că te gândești la unchiul meu în condițiile de față este sincer apreciat, dar trebuie să ai grijă de tine acum. Dacă te pot ajuta cu ceva, te rog să-mi spui!

— Este ceva, de fapt.

Tânărul s-a aplecat cât să bage o mână în haină și să scoată o scrisoare.

— Așa cum am spus, trebuie să-mi iau oficial locul de duce de Berness și ar însemna foarte mult pentru mine dacă tu și familia ta ați participa la învestitură.

Când i-a pus scrisoarea în mână, Signa a înlemnit. Ceea ce îi cerea nu era un lucru mărunt și, dacă nu ar fi fost Destinul, fata se îndoia că Everett ar fi întrebat-o măcar. Totuși, nu credea că Elijah ar fi fost acuzat dacă n-ar fi fost Destinul. Însă dacă Signa și familia ei se prezentau la învestitură cu o invitație în mână din partea celui care îl numise pe unchiul ei vinovat… Ei bine, ce pas mai bun ar fi putut exista pentru curățarea numelui lui Elijah?

— Am făcut o acuzație pripită în acea noapte.

Everett și-a trecut o mână prin păr, în timp ce mărul lui Adam i se agita în gâtlej.

— Vă cer iertare pentru asta! M-am gândit că măcar atât pot face pentru a ajuta la repararea daunelor pe care le-am provocat familiei voastre.

Byron și-a dres vocea, iar Signa s-a uitat la el doar atât cât să-l vadă dând o dată din cap.

A așezat invitația în poală și i-a aruncat un zâmbet lui Everett.

— Vom fi acolo!

Nu-și dăduse seama cât de încordat fusese Everett până când nu a văzut cum i s-au relaxat umerii la auzul răspunsului ei.

— Minunat! a spus el, iar Signa a știut că, indiferent dacă Destinul orchestrase sau nu totul, Everett fusese sincer cu fiecare cuvânt.

Era o persoană mai bună decât ea – decât majoritatea oamenilor, de fapt. Profund și minunat de bun.

Everett s-a ridicat atunci, iar Byron și Signa i-au urmat exemplul.

— Ar trebui să plec înainte să-mi fie remarcată trăsura în fața porții. Dar îți cer iertare încă o dată, în fața întregii tale familii, și aștept să vă văd pe toți la ceremonie!

— Vei fi un duce bun, i-a spus Byron. Tatăl tău ar fi mândru.

Acele ultime cinci cuvinte au fost suficiente pentru a-i tăia respirația lui Everett și a-i șterge orice lumină din ochi. Signa îl privea strângându-și buzele palide și simțea cum se umple de vinovăție în timp ce tânărul încerca să-și revină.

— Mulțumesc!

Avea o voce pierită, deși se străduia să zâmbească.

— Sper să fie așa! Vă rog acum să mă scuzați.

Poate incapabil să mai continue să mimeze o stare de echilibru, Everett și-a pus pălăria și s-a grăbit spre trăsură.

În momentul în care portiera s-a închis în urma lui, Blythe a zburat practic pe scări. Rochia îi fâlfâia în urmă, până când i-a rămas blocată între două aranjamente florale și a trebuit să se oprească pentru a-și elibera tivul.

— Crezi că a fost sincer? a întrebat ea când și-a recăpătat suflul.

— Părea sincer, a admis Signa. Deși e greu de spus.

— Este exact genul de atenție de care avem nevoie.

Byron a aruncat o privire dincolo de ușa deschisă, către servitorii care continuau să aducă darurile Destinului.

— Va trebui să pășim cu grijă. O singură mișcare greșită, domnișoară Farrow, și totul se poate spulbera! Când are loc învestirea?

Signa a desfăcut plicul și a scos invitația, parcurgând scrisul elegant până când a văzut data.

— Pe 20 aprilie.

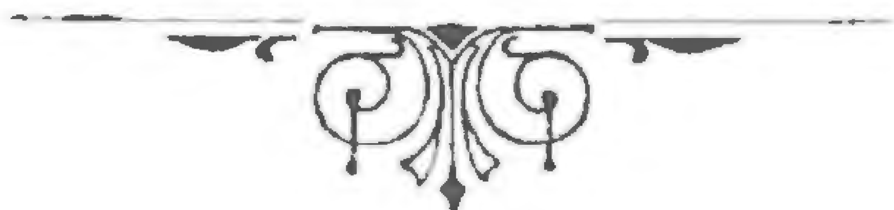
— Mai puțin de-o săptămână. Nu prea mult timp pentru pregătiri.

Byron și-a trecut o mână de-a lungul maxilarului și, când s-a uitat din nou la Signa, nu a fost cu îngrijorare, ci mai degrabă cu soiul de atenție pe care îl arată cineva când își inspectează un cal înainte de curse.

— Lucrurile merg mai bine decât am anticipat. Ține-o tot așa și poate Elijah ni se va întoarce mai devreme decât am fi putut spera!

Întrebarea era totuși dacă *el* chiar spera asta... sau nu. Și era în sfârșit timpul ca Signa să primească un răspuns.

CINCISPREZECE

CÂND LE-A DESFĂCUT DIN ÎNVELITOAREA LOR, BOABELE DE BELADONĂ erau scorojite și sfărâmate. Mai rămăseseră doar zece și, în timp ce le privea, Signa și-a imaginat vocea Îngerului morții în minte spunându-i să nu-și asume acest risc, căci aveau să găsească o altă cale.

Timp de două săptămâni, Byron nu făcuse nimic care ar fi putut dovedi că el era vinovatul, dar, dacă așa stăteau lucrurile, nu mai era timp de pierdut. Așteptase ore întregi ca el să părăsească biroul lui Elijah și nu știa când s-ar fi putut întoarce. Byron ieșea rareori din încăpere, chiar și pentru a dormi, iar când o făcea, nu o lăsa niciodată descuiată. Dacă Signa voia să știe cu ce-și petrecea zilele acolo, acum avea șansa să afle.

Temperatura din dormitorul ei a scăzut rapid, iar Signa și-a dat seama că, deși nu putea să-l vadă, Îngerul morții era acolo cu ea, privind-o cum își pune în palmă cinci dintre boabele rămase. Ferestrele s-au dat brusc în lături, iar briza care a pătruns în cameră le-a înghețat marginile și i-a aruncat pe jos una dintre boabele din palmă. Signa a privit chiorâș în spatele ei, acolo unde spera să-l vadă pe Îngerul morții, apoi s-a aplecat să ridice boaba, încercând să-și liniștească tremurul mâinilor, căci nu voia ca el să își dea seama cât de frică îi este.

Se întâmpla ceva ciudat cu puterile ei, dar Destinul nu ar fi lăsat-o să se îmbolnăvească atât de tare, încât să moară, dacă într-adevăr bănuia că ea ar fi putut să fie Viața. Nu era un gând prea reconfortant, dar îi dădea încredere să meargă mai departe cu planul ei. A băgat boabele în gură înainte de a se răzgândi și le-a mestecat, făcând o grimasă la putregaiul care-i mânjea limba. După aceea, a îngenuncheat lângă rama patului, așteptând ca să fie cuprinsă de senzațiile familiare. A durat ceva mai mult decât de obicei, boabele fiind mai puțin puternice. Trebuia să se miște repede ca să evite să rămână blocată de cealaltă parte a ușii biroului.

În cele din urmă, când lumea s-a transformat într-o ceață cenușie, iar corpul i s-a răcit, Signa a deschis ochii. Nu a fost nevoie să se întoarcă pentru a ști unde se afla Îngerul morții, căci umbrele i se încolăciseră deja în jur, aducând-o la pieptul lui. A îmbrățișat-o cu atâta fervoare, încât Signa s-a întrebat dacă avea să-i mai dea drumul vreodată.

S-a lăsat cuprinsă de valul familiar de putere care o străbătea când avea această înfățișare, înclinându-și capul spre Îngerul morții și invocând noaptea. Umbrele i-au măturat corpul, alunecându-i pe picioare în sus și înfășurând-o până la vârfurile degetelor, până când i-au acoperit pielea toată ca o armură. Mâinile Signei s-au închis în timp ce le primea. Puterea i se părea atât de naturală, încât îi era milă de Destin și de speranțele lui.

— Bună, Micuță Pasăre!

Vocea Îngerului morții a tăiat noaptea, aterizându-i ca o arsură rece pe piele.

Doamne, ce bine era să-i audă vocea! Nu doar în capul ei, ci măturând toată încăperea ca o splendidă furtună. S-a aplecat ca să se poată uita la el – nu om, ci umbre închegate într-o formă de bărbat, cu fața și pielea mascate de întuneric.

— Să nu te superi pe mine! a șoptit Signa și, deși nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să se lase să cadă din nou în brațele lui și să îl simtă acolo, lipit de ea, se temea că avea să rămână în această stare mai puțin timp ca niciodată, cu boabele atât de vechi cum erau. Nu mai avem mult timp!

— În ultimele zile nu mai e timp deloc. Și nu are rost să mă supăr; m-am resemnat să înțeleg că ai să-mi ignori întotdeauna dorințele și că ai să faci tot ce vrei.

Deși și-a păstrat vocea calmă în timp ce o urmărea pe ușă afară, a plutit foarte aproape de ea, observându-i fiecare mișcare. Se mișcau pe lângă de pereți, aproape de portretele neamului Hawthorne, pe care Îngerul morții le cerceta în timp ce mergeau.

— Chiar sunt o grămadă, nu-i așa?

A mai făcut câțiva pași, oprindu-se în fața portretului unei femei cu ochii inexpresivi și gura furioasă.

— Îmi amintesc ziua în care am luat-o. Nu se oprea din țipat și-mi tot spunea că, dacă ea era moartă, atunci trebuia să îl iau și pe soțul ei, doar că el era perfect sănătos.

Signa a zâmbit și și-a lăsat mâna să se strecoare în mâna lui, savurând momentul atât cât dura. Mai călătorise pe aceste holuri în compania lui Sylas, căutând indicii despre uciderea lui Lillian Hawthorne. Știa că nu ar fi trebuit să se simtă nici pe departe atât de extaziată pe cât se simțea acum, dar viața Signei nu fusese niciodată

normală, iar faptul că se furișa în birou pentru a face cercetări asupra unchiului ei, cu Îngerul morții alături de ea, i se părea o formă personală de-a fi curtată.

— Aici e!

Signa s-a oprit ca să tragă cu urechea la eventualii pași sau la alte semne de activitate din interior; i-a răspuns doar tăcerea, așa că a alunecat prin ușă, cutremurându-se puțin.

Biroul lui Elijah era așa cum și-l amintea – o cameră întinsă, cu scaune din piele într-o nuanță bogată de caramel și cu mobilier elegant, lustruit. Avea o esență masculină, caldă și sofisticată, și mirosea a pin. Sutele de cărți așezate pe rafturi de-a lungul pereților erau imaculate și perfect aranjate, deși biroul era o altă poveste. Era plin de hârtii și ziare în dezordine, pătate de ceai și pline de note pe fiecare pagină.

Îngerul morții i s-a alăturat Signei în timp ce dădea târcoale biroului, ordonându-le umbrelor ei să dea scaunul la o parte, ca să nu fie nevoită să stea în mijlocul unei piese de mobilier și să se simtă ca o adevărată fantomă. A râs încet și mulțumit, în timp ce-o privea.

— Nu mă așteptam să ai deja un asemenea control.

— Bineînțeles că am!

A invocat din nou umbrele din jurul ei pentru ca lujerii lor întunecați să întoarcă paginile pe care nu le putea atinge Signa ca spirit.

— La urma urmei, sunt o Secerătoare.

Cuvintele erau atât în folosul ei, cât și al lui, deși s-a poticnit de ele. Când era sub înfățișarea asta, faptul că putea comanda umbrelor o făcea să se simtă mai puternică decât orice pe lume. Îi plăcea că ea și Îngerul morții erau atât de asemănători! Îi plăcea că exista o latură a ei pe care numai el o înțelegea.

Dar, oricât de mult tânjea după iureșul puterii care o străbătea, bănuielile Destinului încă sălășluiau în adâncul minții ei. Dacă el avea dreptate – dacă mâinile Signei chiar puteau aduce viață în loc de moarte –, atunci nu *asta* ar fi trebuit să fie puterea după care să tânjească?

Nu voia să creadă că e adevărat, și totuși ideea i se înfipsese prea adânc în minte, ca o mâncărime constantă pe care nu o putea scărpina. Trebuia neapărat să își ia gândul de la ea, triind paginile și tăieturile de ziar împrăștiate pe birou. Prima care i-a atras atenția prezenta o poveste despre incendiul din grădină.

Signa a simțit că i se pune un nod în gât. Era atât de pierdută în gândurile ei, încât a încercat să ajungă la hârtie, doar că mâna ei fantomatică a trecut prin aceasta. Îngerul morții s-a apropiat,

cercetând paginile de peste umărul ei. Apoi a rostit cu voce tare adevărul care o umpluse pe Signa de atâta groază:

— Byron investighează dispariția lui Percy.

Nu erau doar note în registre, ci și nume de vânzători și prieteni. Numele lui Charlotte Killinger era subliniat, iar Signa a observat cu mare nemulțumire și că propriul ei nume fusese încercuit. Și al lui Elijah, de asemenea.

În spatele lor se afla o hartă pe care Îngerul morții a întors-o și a inspectat-o într-o tăcere sumbră. Signa s-a întors și ea, deși și-a dorit imediat să nu o fi făcut. Erau orașe marcate cu un X și doar unul singur era încercuit – Amestris. Signa s-a întors la birou și a dat de același nume în registre, cu adresele fiecărui han și fiecărei cârciumi din Amestris.

— Byron îl caută, a șoptit Signa.

Vinovăția o ardea ca un acid. Se părea că Byron căutase până acum aproape jumătate din țară. Pagină cu pagină, însemnările sale își pierduseră eleganța, până când pe jurnal ajunsese să se întindă un scris aproape ilizibil. Unele dintre pagini erau atât de greu de citit, încât aproape că i-a scăpat un cuvânt în partea de sus a celei mai recente pagini: *Crimă?*

Umbrele s-au evaporat de lângă ea ca un fum, în timp ce Signa s-a clătinat, gata-gata să cadă pe spate. Îngerul morții a apucat-o de umeri, sprijinind-o.

— Știe.

Dacă Signa ar fi fost în forma ei muritoare, i s-ar fi făcut rău. Așa cum era însă, și-a așezat o mână peste abdomen, încercând să-și înăbușe sentimentul arzător de vinovăție.

— Știe că Percy e mort. Știe că cineva l-a ucis. Pe acele hârtii e scris numele meu. Probabil crede că eu am fost. Probabil știe…

— Nu știe nimic.

Îngerul morții și-a lipit degetele de obrazul ei.

— Nu am lăsat nicio urmă. Byron poate bănui cât vrea, dar nu știe nimic. Îți garantez că am avut grijă de asta.

Poate. Și totuși, tot ce putea vedea erau hărțile cu orașe tăiate și zecile de notițe împrăștiate, scrise de o mână de nebun. În aparență, Byron își păstra calmul. Dar în interior…

— L-a iubit pe Percy.

Buzele Signei au amorțit la auzul cuvintelor.

— L-a iubit și nu are să-l mai vadă niciodată. Nici măcar nu știe ce s-a întâmplat.

Se simțea ca o păpușă uitată, ținută laolaltă de niște fire care se destrămau pe la cusături. Oricât de crud ar fi fost Percy în cele din urmă, oare familia lui nu merita niște răspunsuri? Sperase să-i

scutească de un adevăr atât de dureros – și totuși nu putea spune nimic fără ca ei să afle că ea e responsabilă pentru moartea lui. Dacă s-ar fi întâmplat asta, i-ar fi pierdut pe cei din familia Hawthorne pentru totdeauna.

— Signa…

Îngerul morții a strâns-o mai puternic. Trupul Signei pâlpâia când înăuntrul, când înafara formei ei de spirit, vizibil o secundă și translucid următoarea. Umbrele fluturau în jurul ei, înnebunite.

— Dacă nu l-ar fi jelit pe Percy, ar fi jelit-o pe Blythe…

S-a întrerupt brusc când clanța ușii a început să se clatine.

Îngerul morții și-a aruncat umbrele în jurul lor. Deși Byron nu-i putea vedea sau auzi, atât Signa, cât și Îngerul morții au rămas cât se poate de nemișcați, alimentându-și neliniștea unul altuia.

Numai că în birou nu a intrat Byron, ci Blythe. Iar Signa, care stătea acolo, invizibilă în înfățișarea ei de Secerător, s-a simțit proastă de-a dreptul că nu-și întrebase verișoara despre cheia de la această încăpere. Umblase ca pe coji de ouă în preajma lui Blythe atunci când fusese vorba de suspiciunile în legătură cu Byron, însă ar fi trebuit să-și imagineze că verișoara ei avea aceleași bănuieli. Signa ar fi trebuit să știe că, în timp ce ea o evita, Blythe își făcea propriile investigații.

Blythe era la fel de tăcută ca un mort în timp ce se îndrepta spre birou, deși nu era nici pe departe la fel de atentă ca Signa în timp ce scotocea prin hârtii. Nu închidea întotdeauna registrele la pagina la care fuseseră deschise și nici nu se îngrijea să lase lucrurile aranjate cum le găsise. Pentru ca Byron să nu-și dea seama că fuseseră acolo, Signa avea grijă să reorganizeze lucrurile de fiecare dată când Blythe își întorcea privirea și trecea la următorul pergament. Nu trebuiau să fie mai mult decât niște fantome în trecere, așa îi spusese Sylas cu atâta timp în urmă.

Blythe a cercetat mai temeinic decât o făcuse Signa, scormonind prin birou până când a dat peste o cutie mică de catifea într-unul dintre sertare. S-a oprit, iar Signa a apucat umărul Îngerului morții. Chiar și fără să privești înăuntru, conținutul cutiei nu lăsa loc niciunei îndoieli. Cu toate acestea, Blythe a ridicat capacul, dezvăluind o uimitoare piatră de smarald montată pe o verigă de aur.

Ăsta e biroul lui Elijah. Signa a rostit grăbită cuvintele către Îngerul morții, în timp ce umbrele acestuia se agitau, părând neliniștite.

Byron îl folosește de o săptămână. Inelul ar putea fi al oricăruia dintre ei.

Probabil că inelul nu era al lui Elijah, având în vedere că abia-abia începuse să-și petreacă zilele fără să se piardă în gânduri triste legate de răposata lui soție. Byron, pe de altă parte, fusese mai implicat decât oricând în acest sezon.

S-a gândit la cât de ciudat fusese comportamentul lui la serata Destinului și la faptul că el și Eliza stătuseră unul lângă altul în mai multe rânduri. Cu siguranță, nu se putea întâmpla nimic între ei... nu-i așa?

Blythe a închis cutia, aruncând-o înapoi în sertar cu o mină profund încruntată. Și-a mutat atenția asupra biroului, cu ochi mai critici acum, în timp ce ridica ușor câteva dintre tăieturile de ziar pentru a le răsfoi încă o dată. I-a luat mai mult timp decât Signei pentru a-și da seama despre ce e vorba. A lăsat la o parte tăieturile din ziare abia când a observat articolul despre incendiu, iar fața i-a devenit albă ca varul când a început să cugete la teoria lui Byron – că Percy nu plecase, ci că fusese ucis și el. Blythe înțepenise citind cuvintele iar și iar, de prea multe ori. Apoi a luat hârtiile și le-a așezat înapoi unde le găsise. S-a agățat de marginea biroului, fără să știe că Signa era lângă ea, privind-o cum trece în revistă numele de pe lista lui Byron. Privind-o cum a dat peste numele lui Elijah. Peste numele Signei.

— Nu! a șoptit Blythe – și ah, cât de mult și-ar fi dorit Signa să o ia de mână pe verișoara ei și să-i spună totul!

Dar Blythe nu ar fi iertat-o niciodată. Și de ce s-o fi iertat?

Signa își tot spusese că nu păstra acest secret de dragul ei, ci de al lui Blythe. Dar, cum vinovăția o apăsa tot mai tare, Signa și-a dat seama cât de mult se mințise singură. Fără îndoială că voia să o cruțe pe Blythe. Însă, mai mult decât orice, Signa era îngrozită să nu o piardă. Era îngrozită să se întoarcă singură la Foxglove, părăsită din nou de cei pe care îi iubea. Dacă Îngerul morții nu ar fi ținut-o strâns, s-ar fi întors la înfățișarea ei umană, fie și numai pentru a ajunge la verișoara ei ca să-și ceară iertare pentru tot ceea ce trebuise să facă pentru a-i salva viața în acea noapte în pădure.

Cuvintele Destinului îi răsunau în cap iar și iar: „Și dacă mâinile tale ar putea face mai mult decât să ucidă? Ți-ai dori asta, nu-i așa?"

În acest moment, da, și-o dorea. Dacă asta ar fi însemnat să nu mai fie niciodată responsabilă pentru lacrimile cuiva pe care îl iubea, atunci, Doamne, și-o dorea.

Lumea se învârtea în spirală în jurul ei, prea caldă. Nu! Nu caldă. Fierbinte. Arzătoare, clocotitoare, de parcă ceva o ardea de vie. Și-a apucat capul în mâini și s-a prăbușit în genunchi.

Aceasta nu era alinarea răcoroasă a morții, ci un foc arzător care își croia drum prin ea, în timp ce vrejuri groase izbucneau din scândurile de lemn de sub picioarele ei. Era ca în noaptea aceea din pădure, când Gundry îi stătuse alături, iar Signa însuflețise grădina moartă pentru a-l încolți pe Percy. Numai că aici nu era vorba de

mărăcini morți care se ridicau din pământ, ci de iederă plină de forță care își croia drum prin podea ca un foc sălbatic.

Ce se întâmplă? a întrebat Signa înspăimântată, în timp ce licheni groși devorau picioarele biroului lui Elijah, iar glicina se împletea între așchiile de lemn. Îngerul morții s-a tras înapoi, șuierând în timp ce se lupta cu lianele care îi încolăciseră cumva umbrele.

Blythe s-a îndepărtat cu un țipăt de birou și de pământul care se tot ridica, izbind cu piciorul în mușchiul care începea să îi urce pe pantofi. S-a frecat la ochii înlăcrimați, de parcă ar fi vrut să se trezească dintr-un vis, însă, când și-a coborât mâinile, tulpini verzi și groase au țâșnit dintr-un perete și i s-au înfășurat în jurul degetelor. De data asta, Blythe a țipat și s-a împiedicat de un scaun.

Trebuie să plecăm! Îngerul morții a smuls un smoc întreg de iederă care se prinsese de mâinile Signei. Niște spini i se înfipseseră în carne, desenând șuvițe de întuneric mai degrabă decât de sânge. Signa nu vedea destul de bine ca să și le poată îndepărta singură și-a tremurat toată când i le-a smuls Îngerul morții, care a scos-o apoi în grabă din birou. Nu s-au oprit nici măcar o dată în drumul lor spre apartamentul Signei. Nici pentru a vorbi. Nici pentru a pune întrebări. Pentru nimic. Dar în clipa în care s-au întors, lianele înflorite au căzut de pe trupurile lor, măturate de umbrele pe care Îngerul morții le-a lăsat să se scurgă din el în timp ce se întorcea la înfățișarea sa umană. Abia atunci a putut să vadă Signa ascuțișul privirii lui și felul în care s-a apucat să o cerceteze de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată.

— Îmi pare rău! a spus ea cu voce răgușită. Jur că nu am vrut să fac asta. N-am știut că e adevărat. Nu am... Nu am crezut...

Pieptul i se strângea dureros în timp ce respirația îi revenea în plămâni. Sângele din vene o ardea, iar trupul îi pâlpâia între vizibil și invizibil. Dar nu îi era rău încă. Nu scuipa sânge și nici nu voma, așa că s-a agățat de această mică victorie.

— Spune ceva, a rostit Signa aproape scâncind când a reușit în sfârșit să-și adune curajul ca să-i vorbească Îngerului morții.

De obicei, acesta făcea o treabă bună când își juca rolul de om, dar în acel moment uitase să clipească în timp ce o privea fix. Signa a încercat să se adune, să rămână sigură pe sine și calmă, pe cât se putea, căci nu le-ar fi făcut bine niciunuia dintre ei dacă ar fi început din nou să facă să încolțească diverse lucruri.

Îngerul morții și-a strâns degetele unul câte unul în jurul degetelor ei și-a închis ochii.

— Tu ai făcut să crească astea, Signa.

— Știu! Nu am vrut să...

— Nu mă asculți.

I-a strâns mâna cu putere, iar Signa a simțit cum o cuprinde spaima. Nu putea fi adevărat.

Nu avea cum. Ea îl ucisese pe Percy. Ea o ucisese pe Magda. Mâinile ei erau *letale*. Otrăvitoare și mortale, pentru că era o Secerătoare.

Era o *Secerătoare*.

O singură privire în ochii cenușii ai Îngerului morții, și întreaga ei lume s-a schimbat.

— Ai *crescut* ceva.

Îngerul morții rostea cuvintele astea cu un fel de calm periculos, aplecându-se ca să-i prindă privirea.

— Nu ai curmat o viață. Nu ai luat pe nimeni și nimic. Ai *creat* ceva. Există o singură persoană în această lume cu puterea de-a face un astfel de lucru.

Signa ar fi dat tot ce avea ca să-i poată opri vorbele. Să poată apăsa pe un buton și să oprească timpul pentru totdeauna, pentru că, deși înțelegea cuvintele care urmau să vină, iar o parte adâncă și secretă din ea *dorea* să le audă, totuși nimic nu o pregătise pentru greutatea sensului lor atunci când Îngerul morții le-a rostit:

— Signa, ai folosit puterile Vieții!

De data asta, nu mai putea să nege. Văzuse spinii și vrejurile răsărind de sub propriile picioare. Le privise cățărându-se pe umbre și strecurându-se de-a lungul pielii ei. Și totuși, părea imposibil! Pentru că dacă avea puterile Vieții... . Dacă putea să *dea* viață...

De când se știa, cei din jurul Signei o trataseră de parcă ar fi fost răul întruchipat. De când se știa, reușise să se aplece asupra ciudățeniilor a ceea ce era și a ceea ce putea face – și, într-un final, ajunsese să se simtă bine în propria piele.

Și totuși... Ani la rând, Signa interiorizase această ură de sine. Și deși credea că reușise cumva să o lase în urmă, se părea că schimbarea nu venea chiar atât de ușor. Nu exista niciun întrerupător pe care să apese și care să-i permită să uite cât de mult se urâse. Amintirile erau la fel de năprasnice ca marea, amenințând să o înece în dezgustul de sine care o consuma.

Și, în tot acest timp, viața ei nu trebuise nicidecum să fie așa.

— Știai?

Vocea Îngerului morții era ca o seceră care îi despica pieptul.

— Știai că acesta este motivul pentru care fratele meu a venit aici?

S-a agățat cu putere de mâna lui, căci, în adâncul minții, o voce o avertiza să nu-i dea drumul. Că, dacă ar fi făcut-o, totul ar fi fost diferit.

— Mi-a fost teamă să cred că ar fi putut să fie adevărat.

Îngerul morții i-a strâns mâna și mai tare.

— Dar *este* adevărat, Signa. În tot acest timp nu am fost decât un prost care a crezut că noi doi suntem făcuți unul pentru celălalt. Că dacă Destinul avea o pereche, atunci cu siguranță și eu puteam avea una. Am crezut că faptul că te puteam atinge fără să te omor era un semn, dar acum știu de ce…

— Tocmai de-asta îmi era teamă!

Mintea Signei era o avalanșă de gânduri care îi făceau cuvintele mușcătoare.

— Să nu îndrăznești să faci pe filozoful cu mine! Să nu îndrăznești să crezi nici măcar o clipă că asta schimbă ceva între noi. Mi-ai spus odinioară că tu ai fost cel care a cules sufletul Vieții. Cum ai făcut-o?

Îngerul morții s-a liniștit.

— La fel ca întotdeauna.

— Prin atingerea ei, nu?

Signa a fost atât de ușurată când Îngerul morții a dat din cap, încât a trebuit să-și înăbușe un hohot de râs.

— Atunci, chiar nu înțelegi? Nu știu ce sunt, dar nu pot fi ea. Nu mor când mă atingi, Secerătorule. Nu sunt *ea*.

— Dar ai puterile ei, a replicat el. Ceea ce înseamnă că opțiunile tale sunt nelimitate, Micuță Pasăre. Nu mai ai nevoie să fii preocupată atât de mult de tot ceea ce este mort sau muribund.

— Nu poți lua decizia asta în locul meu.

S-ar fi luptat cu el până în pânzele albe dacă asta l-ar fi făcut să-și recapete mințile.

— Nu ai dreptul să-mi spui ce ar trebui să fac și nu ai dreptul să te îndepărtezi de mine. Nu acum!

A părut să-și dea seama înaintea ei de intensitatea emoției care o traversa, pentru că buzele lui i-au atins dosul mâinii în timp ce o trăgea înspre el.

— Nu aș fi visat niciodată la așa ceva. Însemni pentru mine mai mult decât ai putea înțelege vreodată și nu voi pleca de bunăvoie. Dar dacă vom fi împreună, atunci vreau să fie pentru că așa am ales. Nu închide această altă parte a ta doar pentru că ți-e teamă de ceea ce aș putea simți. Dacă ești cine cred eu că ești, meriți să explorezi asta. Meriți să știi ce înseamnă.

Poate, deși nu existau cuvinte care să descrie cât de profund o tulbura ideea. Puterile acestea nu erau lucru ușor. Le simțea ca pe un foc nimicitor care ar fi putut s-o ardă în întregime dacă i-ar fi dat voie s-o facă.

— Orice ai hotărî, am să fiu aici! i-a promis Îngerul morții. Am să-ți fiu alături până în momentul în care îmi vei spune să plec.

Signa și-a sprijinit capul de pieptul lui, încercând să-și potolească durerea din inimă.

— Cum rămâne cu Destinul? Dacă este adevărat că aș putea fi cea pe care o caută, atunci care e locul lui în povestea noastră?

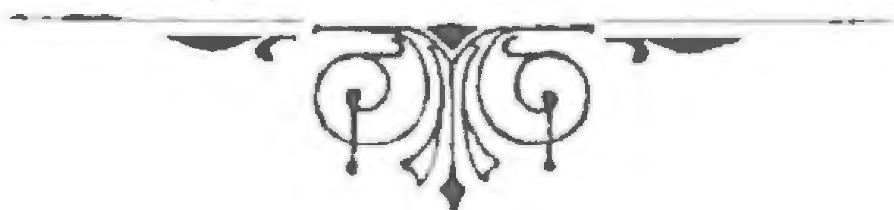
S-a bucurat de crisparea bruscă de pe fața Îngerului morții. S-a bucurat când acesta s-a înfășurat în jurul ei și a tras-o mai aproape.

— Oricine ai fi și orice ai putea face, nu ești ceea ce Destinul vrea să fii. Ești încă Signa Farrow, iar eu nu sunt un om suficient de bun pentru a-i îngădui fratelui meu să te ia de lângă mine.

Acelea erau cuvintele pe care și le dorea, de care *avea nevoie*, și nu putea decât să spere că Îngerul morții vorbise serios. Deoarece Signa Farrow mai avea un secret, unul pe care nu îndrăznea să-l recunoască defel cu voce tare. Și anume că, în timp ce vrejurile izbucniseră prin podea, iar ea simțise cum o străbate arsura puterilor Vieții, auzise cântecul pe care dansaseră ea și Destinul.

Auzise cântecul pe care el îi ceruse să și-l amintească.

ȘAISPREZECE

Blythe

Cu siguranță, Blythe fusese otrăvită din nou, căci altfel cum ar fi putut explica tot ce văzuse în biroul tatălui său?

Niciodată nu alergase mai repede decât atunci când reușise în sfârșit să se elibereze de iederă și avusese nevoie de ore întregi de plimbări, de frământări și de încercări să se convingă că avusese vedenii înainte de a-și aduna suficient curaj pentru a se întoarce în birou – doar ca să constate că înăuntru nu o aștepta nicio plantă. Toate scândurile erau întregi, iar pe birou și pe hârtii nu era nici urmă de pământ.

Atunci Blythe și-a dat seama că-și pierduse mințile.

A refuzat să mai zăbovească în birou, trăgând aer în piept în timp ce se grăbea nu înspre camera ei, ci să coboare scările și să iasă cu totul din Thorn Grove, încercând să nu țipe și să nu alerteze întregul conac în legătură cu boala ei.

Trecuse mult timp de când nu mai plecase de la Thorn Grove altfel decât într-o trăsură. Îngrijorat de o posibilă recidivă a bolii ei, Elijah o supraveghease cu grijă, asigurându-se că Blythe nu face prea mult efort fizic și că personalul o răsfață. Dar acum trupul îi tremura prea tare ca să se ascundă de una singură în camera ei, așa că Blythe s-a plimbat prin curte preț de aproape o oră, absorbind căldura primăverii până în oase, în timp ce se gândea dacă ar trebui să-i spună Signei ce se întâmplase.

În cele din urmă, Blythe a hotărât că are nevoie de ceva mai mult timp. Mai mult timp ca să vadă dacă nu cumva era vorba doar de o recidivă temporară. Mai mult timp ca să se simtă măcar un pic normală, fără ca toată lumea să o trateze ca pe o moștenitoare fragilă de cristal. Așa că s-a aventurat în schimb spre grajduri, unde un îngrijitor pe care nu-l văzuse niciodată stătea ghemuit în fân cu un mânz micuț chircit lângă el. Bietul animăluț tremura, cu ochii închiși

și respirația grea. O frumoasă iapă aurie își scosese capul din boxa alăturată, privind. Lui Blythe i s-a strâns stomacul când și-a dat seama că era Mitra, calul mamei ei.

Grăjdarul cânta în timp ce-și trecea degetele prin blana mânzului și, deși i-a luat un minut ca să recunoască melodia, Blythe a izbucnit într-un râs suav ca o adiere când și-a dat seama că băiatul cânta cu o voce obosită și colorată de-un accent anume un cântecel cu totul nepotrivit despre o fetișcană frumoasă care lucra la o fermă.

Ochii lui Blythe au trecut de la el la mânz și, foarte încet, a întrebat:

— Are să fie bine?

Grăjdarul a țâșnit în picioare.

— Domnișoară Hawthorne! Oh, Doamne! Iartă-mă, nu știam că sunt în prezența unei doamne.

Avea ochii rotunzi și mari, și abia reușea să nu se împiedice în propriile picioare.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Mânzul. Are să fie bine?

Fața lui s-a-nmuiat.

— Numai timpul are să ne spună, domnișoară. Tot ce putem să facem acum este să-l ajutăm să stea confortabil și să ne rugăm să fie bine.

Pieptul lui Blythe s-a strâns până într-atât, încât abia putea respira și nu era deloc mândră de faptul că își urmase primul instinct, acela de-a se îndepărta de noul-născut. Îi venea prea greu zilele astea să privească morții sau muribunzii; amintirea timpului petrecut pe acel prag era ceva încă îngrozitor de suportat.

S-a străduit să se concentreze din nou asupra sarcinii pe care voia s-o îndeplinească. Tatăl ei s-ar fi înfuriat dacă ar fi știut chiar și simplul fapt că Blythe făcuse drumul până la grajduri, darămite că voia să călărească! Din fericire pentru ea, grăjdarul era nou-venit, angajat de Byron cu o săptămână înainte doar.

— Aș vrea s-o scot pe Mitra la o plimbare.

Blythe și-a încrucișat mâinile la spate, încercând să pară dezinvoltă. Grăjdarul a aruncat o privire pe lângă ea, încruntându-și ușor sprâncenele când a văzut că e singură.

— Ai nevoie de o escortă?

Era o întrebare sinceră. O întrebare onestă și de așteptat, pe care orice grăjdar cum se cuvine s-ar fi gândit să o pună. Cu toate astea, Blythe s-a încruntat, pentru că fusese o vreme când călăria era ceva atât de ușor pentru ea, încât întrebarea lui ar fi fost ridicolă. Acum însă era prea puțin familiarizată cu rezistența ei fizică pentru a ști când ar fi putut obosi, și nu era atât de nebună, încât să-și permită

posibilitatea de a rămâne în pădure fără însoțitor. Așa că Blythe și-a mușcat limba și i-a răspuns:

— Aș aprecia tare mult asta, domnule...

— Crepsley. William Crepsley.

Avea mâinile bătătorite de munca grea, umeri largi și o piele bronzată care nu era cea a unui om din înalta societate. Nu putea fi cu mult mai în vârstă decât Blythe, iar ea i-a remarcat fața rotundă plină de bunătate și sinceritatea. Având în vedere cât de nou era, fără îndoială că ar fi dorit să facă o impresie pozitivă, ceea ce însemna că ar fi fost mult prea ușor să profite de el.

— Oare mânzul nu are să aibă probleme singur?

— Nu are să fie singur, i-a garantat William. Veterinarul are să fie curând aici, iar domnul Haysworth va avea grijă de el între timp.

Blythe a dat din cap, deși nu avea nici cea mai vagă idee cine e domnul Haysworth. Timp de douăzeci de ani trăise între zidurile proprietății Thorn Grove, și totuși, pe zi ce trecea, îi devenea tot mai puțin cunoscută. I-ar fi luat o veșnicie să învețe numele și fețele noilor membri ai personalului.

— Foarte bine! Atunci, aș aprecia o escortă până la moșia Killinger, domnule Crepsley. Sunt bucuroasă să îți arăt drumul.

Când William a dat din cap și a început să pregătească de îndată caii, Blythe s-a trezit că îi este mai recunoscătoare decât ar fi putut ști el vreodată. Nu pentru că era amabil sau pentru că era atât de nou în această slujbă, încât nu-și dădea seama că ea nu ar fi trebuit să fie aici, ci pentru că, dacă pământul ar fi început să scoată din nou mușchi și spini, măcar de data asta nu ar mai fi fost singură.

William a fost mai lent decât s-ar fi cuvenit, deși Blythe nu i-a făcut probleme. Era sigură că își verifica de trei ori munca, probabil pentru că nu avusese încă ocazia să pregătească un cal pentru o plimbare ca lumea de când începuse la Thorn Grove. Dar ea nu și-a pierdut răbdarea și, în curând, îngrijitorul s-a întors cu Mitra și cu o altă iapă albă înșeuată.

Mitra s-a apropiat cu capul plecat și coada fluturând, forăind un salut plăcut către Blythe, care și-a lipit palma de fruntea iepei și și-a trecut degetele prin frumoasa ei coamă aurie. Parcă trecuseră secole de când nu mai văzuse calul. Secole de când mama ei fusese vie și suficient de sănătoasă pentru a merge la plimbare cu ea aproape în fiecare după-amiază. În timp ce călăreau, lui Blythe i se părea că

putea auzi ecoul râsului mamei sale. Că putea să-i vadă părul bătut de vânt strălucind ca o rază de soare pe cer.

Prea mult timp evitase amintirile despre mama sa, înnebunită să nu-i urmeze cumva calea. Dar acum, aflată de cealaltă parte a ușii morții, Blythe era cuprinsă de o nostalgie care o făcea să tânjească după orice urmă a mamei sale care mai rămăsese pe acest pământ.

— Poftiți, domnișoară!

William a ținut-o pe Mitra în timp ce Blythe și-a strecurat piciorul în scăriță și a urcat în șa. I s-a pus un nod în gât în momentul în care a simțit sub ea respirația liniștită și egală a Mitrei. Cât timp trecuse de când nu mai avusese puterea să se ridice singură fără să se gândească deloc la asta? Blythe și-a întors fața de la grăjdar când lacrimile i-au umezit ochii.

Poate că subconștientul ei știuse de la bun început că de asta avea nevoie. Trebuie să fi fost mai pe muchie decât își dăduse seama ca să găsească atâta alinare la grajduri. Cu toate astea, inima lui Blythe nu reușea să-și liniștească bătăile nemulțumite. Nu după ceea ce văzuse în biroul tatălui ei sau după ce citise în acele ziare.

Blythe a strâns mai tare frâiele în mâini, hotărâtă să afle adevărul.

Charlotte Killinger se întâlnise cu Signa în noaptea dispariției lui Percy. Ea fusese cea care îl alertase pe Elijah că grădina e în flăcări. Blythe vorbise deja cu ea o dată, cu luni în urmă. Dar poate că mai existau și alte informații de cules; dacă cineva putea să-i spună mai multe despre ce se întâmplase în acea noapte în pădure, aceea era Charlotte.

Blythe a condus expediția dincolo de solul mlăștinos, în pădurile atât de dureros de familiare, încât se simțea din nou copil. Nu a văzut numai niște copaci de un verde plin, care se aplecau spre ei ca niște guri pline de dorință, ci și fantoma mamei sale împletindu-se printre ramurile zvelte, fără să le lase vreodată să-i rupă tivul rochiei albe, așa cum făceau atât de des cu rochița lui Blythe. Păsările își ciocăneau saluturile pe trunchiurile stejarilor impunători sau își cântau dulci complimente de primăvară. Blythe auzea în ele râsul fratelui ei. Îl auzea certând-o pentru că se murdărea și chemând-o pe mama lor să o ajute pe Blythe să-și pescuiască părul prins în capcană de crengile lacome.

Cu cât se aventurau mai adânc în pădure, cu atât mai mult o mânca nasul pe Blythe și îi lăcrimau ochii. Era bucuroasă, cel puțin, că timpul nu-i slăbise legătura cu ținutul ăsta. Crescuse pe acest pământ, înhățând fructe de pădure cărnoase de prin tufișuri și urmărindu-l pe Percy doar cât să-l vadă mereu curtenitor strecurându-se într-un pâlc de copaci cu câte o doamnă, când credea

că nimeni nu-i dă atenție. I-a venit să râdă când și-a amintit asta și avea să-l tachineze pe Percy odată ce aveau să-l găsească.

Blythe nu avea nevoie de vreo potecă pentru a ști unde merge. Își putea croi drum prin pădure după aplecarea crengilor sau după copacii care se rumeneau cu fiecare vară apusă. Pădurea fusese întotdeauna o parte din ea, mai înrădăcinată în sufletul ei decât își dăduse seama vreodată.

Ar fi dat orice să-și închidă ochii și să se lase să o ia la stânga, pe cărarea uitată spre grădina mamei sale, unde ar fi mângâiat-o parfumul crinilor. Ar fi vrut să poată să creadă că mama ei ar fi așteptat-o, privind florile de lotus care se întindeau peste iaz sau stând pe banca ei preferată și citind o carte pe care Blythe ar fi furat-o mai târziu pentru ea.

Dar tot ce-ar fi așteptat-o în grădină ar fi fost cenușa și fantoma unor amintiri prea dragi. Și-atunci, Blythe a luat-o la dreapta, îndepărtându-se de grădină și îndreptându-se spre casa lui Charlotte Killinger.

A durat mai puțin de douăzeci de minute pentru a ajunge la moșia care se afla la poalele pădurii, adăpostită de o fortăreață de ulmi impunători. Conacul nu era nici pe departe la fel de mare ca Thorn Grove, deși farmecul său era de neegalat. În timp ce Thorn Grove era sumbru, aici chiar și fumul cenușiu care se ridica din hornul conacului Killinger părea, cumva, încântător. Plante cățărătoare șerpuiau în jurul pietrei întunecate a clădirii, străduindu-se să înghită o ușă de intrare care părea să fie în război cu arbuștii care creșteau lipiți de ea. Dacă cineva ar fi scos imaginea unei căsuțe dintr-o carte de basme și i-ar fi dat viață ca prin farmec, atunci Blythe își imagina că ar fi arătat întocmai locuinței lui Charlotte. Gazonul pe care se afla conacul, de un verde viu și bogat, era înconjurat de corcoduși și de-un soc. Printre barele gardului de fier înverzit de mușchi care înconjura proprietatea, Blythe a văzut că Charlotte era deja afară.

Însă nu era singură.

Lângă ea stătea Everett Wakefield, arborând un zâmbet de băiețaș. Charlotte râdea, strângându-i mâinile într-ale ei, în timp ce se pierdeau în șoapte ușoare și fericite. Nu era niciun semn de vreo escortă, iar Blythe s-a simțit ca o voyeuristă când Everett i-a furat un sărut lui Charlotte, care a fost prea fericită să i-l întoarcă.

Roșie toată de la gât în sus, Blythe s-a întors spre William și a spus mai tare decât s-ar fi cuvenit:

— Ia te uită, domnule Crepsley, se pare că am ajuns mai repede decât ne așteptam!

Charlotte l-a împins pe Everett de lângă ea, iar cei doi și-au șoptit în grabă câteva cuvinte pe care Blythe nu le-a putut descifra. S-a prefăcut că se uită în altă parte și că nu este deloc conștientă de prezența lui Everett, care s-a grăbit să dispară.

Blythe știuse dintotdeauna că Charlotte este interesată de Everett; nu știuse însă dacă interesul e reciproc. Cât era de curios era faptul că niciunul dintre ei nu scosese o vorbă despre relația lor!

După ce și-a aranjat rochia și s-a asigurat că părul îi stă la locul lui, Charlotte s-a grăbit spre ei.

— Uită-te la tine! a suspinat. A trecut atât de mult timp de când nu te-am mai văzut călare pe-un cal!

Străduindu-se să-și ignore oboseala din oase, ca și lucrurile la care fusese martoră cu o clipă înainte, Blythe și-a ridicat bărbia și a spus:

— Mă tem că lumea nu este pregătită pentru puterea pe care o dețin acum, că mi-am recăpătat forțele.

Charlotte și-a dat ochii peste cap.

— Și uite așa, le-am văzut pe toate!

A încercat să-și șteargă discret o pată de iarbă de pe fustă, în timp ce William a coborât de pe iapa sa și a ținut de frâiele Mitrei pentru ca Blythe să poată coborî și ea.

Blythe nu-și dăduse seama cât de tare gâfâia, căci, deși puterea îi revenise mult în ultimele luni, din când în când epuizarea o ajungea din urmă, tulburându-i vederea și strângându-i pieptul. O aducere-aminte ca să nu se suprasolicite.

Oricât de nerăbdătoare ar fi fost, Charlotte trebuie să fi simțit oboseala prietenei sale. Așadar, a luat-o pe Blythe de braț, într-o ofertă tăcută de sprijin.

— Sunteți doar voi doi?

Charlotte a privit înspre pădure, probabil căutând-o pe Signa.

— Ce-ar fi să ne așezăm? Domnule Pembrooke?

Charlotte s-a întors către un bărbat înalt și corpolent, la costum, care tocmai ieșea din casă.

— Te rog, arată-i însoțitorului domnișoarei Hawthorne cum se ajunge la grajduri și ai grijă să primească tot ce are nevoie.

— De îndată, milady!

Domnul Pembrooke a dat din cap și, o clipă mai târziu, cei doi bărbați traversau câmpul, îndreptându-se spre grajduri.

— Iartă-mi spontaneitatea! a spus Blythe odată rămase singure. Știu că de obicei nu primești vizitatori astăzi, dar am simțit nevoia să mă îndepărtez puțin de Thorn Grove.

Pe moment, lumina de pe fața lui Charlotte s-a stins.

— E de mirare că nu ieși mai des, cu tot ce se spune despre acel loc.

Dacă Charlotte i-ar fi spus așa ceva cu o zi înainte, Blythe s-ar fi simțit jignită. Dar, după ceea ce văzuse în birou, nu mai putea fi sigură de neadevărul zvonurilor despre faptul că Thorn Grove ar fi fost bântuit.

— M-am descurcat până acum, i-a răspuns Blythe.

În spatele lor se afla un tufiș de afin trist și muribund în ciuda vremii care se încălzea. Blythe se uita la tufiș în timp ce vorbea, trecându-și degetele peste crengile sale goale.

— Deși este ceva despre care aș vrea să vorbesc cu tine.

Blythe nu văzuse niciodată pe cineva înghițind o broască, dar își imagina că, dacă ar fi făcut-o, ar fi arătat exact ca Charlotte în acel moment.

— Ah?

Ochii ei s-au abătut în direcția în care Everett dispăruse cu atâta grabă. Deși lui Blythe i-ar fi plăcut de minune s-o ia la întrebări despre ceea ce văzuse între ei, Charlotte era mult prea cum-se-cuvine pentru a se simți în largul ei știind că cineva asistase la un astfel de moment de afecțiune.

— Aș vrea să te rog să-mi povestești tot ce ai văzut în noaptea în care a dispărut fratele meu!

Ușurarea lui Charlotte a fost atât de mare, încât Blythe aproape că simțea cum îi destinde chiar și mușchii ei cei obosiți.

— Nu poate ieși nimic bun din discuția asta, Blythe. Am vorbit deja despre asta.

Da, vorbiseră! Cu toate astea, Blythe a insistat:

— Mai fă-mi încă o dată favoarea asta! Îți promit că are să fie ultima dată când ți-o cer!

Charlotte a suspinat în timp ce o conducea pe Blythe spre o bancă din apropiere, la umbra unui arțar mare, departe de urechile indiscrete.

— Ți-am spus tot ce știu. L-am văzut pe Percy preț de câteva clipe, în pădure, îndreptându-se spre grădina mamei voastre. Abia mi-a răspuns când l-am salutat și…

— Cum ți s-a părut? a întrerupt-o Blythe, mijind din ochi spre pământ și încercând să-și reprezinte scena în mintea. Se grăbea? Mergea încet?

Ochii întunecați ai lui Charlotte au străpuns-o cu o duritate alarmantă.

— Părea la fel cu toți ceilalți care fug de la Thorn Grove vorbind despre fantome. Dacă vrei să fiu sinceră cu tine, părea pe jumătate nebun. Mi-a spus că se îndreaptă spre grădină – asta a fost tot. Conversația noastră a fost foarte scurtă.

I-a povestit apoi lui Blythe cum Signa se dusese după el și cum ea însăși se grăbise să ajungă la Thorn Grove ca să-l avertizeze pe Elijah.

— Și-apoi a început fumul, nu? a întrebat Blythe. Trebuie să ne fi scăpat ceva! Percy nu ar fi fugit pur și simplu în pădure. Nu ar fi dispărut așa, mai ales când...

— Când tu erai bolnavă?

Charlotte nu a așteptat să vadă cum i se întunecă fața lui Blythe înainte de-a se apropia de ea și de-a-i pune o mână în poală.

— Dacă a plecat cu adevărat din proprie inițiativă, atunci trebuie să fi existat un motiv întemeiat pentru asta.

Era aceeași poveste pe care Blythe o auzise de mii de ori. Aceeași pe care i-o servise și Signa. Percy era obsedat că cineva îl urmărește după ce fusese otrăvit la balul de Crăciun. Pentru că Elijah îi spusese clar lui Percy că nu avea să preia niciodată Grey's, nu mai avea niciun motiv să rămână la Thorn Grove. Fugise pentru siguranța lui. Povestea, din toate punctele de vedere, se potrivea.

Cu excepția unui singur lucru – de ce Percy nu încercase niciodată să ia legătura cu ei? Nici pentru bani, nici pentru a spune unde se află și nici pentru a verifica starea de sănătate a lui Blythe și pentru a se asigura că mai e încă în viață – și asta era cel mai dureros lucru. Poate că era îngrijorat că, dacă ar fi contactat pe cineva, l-ar fi pus în pericol, dar... nu ar fi *încercat* măcar?

Poate că Percy începuse cu adevărat o viață sub un alt nume, undeva unde familia lor nu era o țintă constantă. Cu toate acestea, Blythe nu putea ignora notițele lui Byron sau hărțile cu localitățile bifate. Resursele familiei Hawthorne erau infinite.

Charlotte s-a arătat ezitantă când a continuat, cu voce joasă:

— Dacă Percy s-ar fi mutat în altă parte, ar fi trebuit să poată fi găsit.

— Cum adică, „dacă"? a insistat Blythe, mintea ei nemaiputând să se desprindă de acel singur cuvânt. Dacă nu a plecat de bunăvoie, atunci ce crezi că s-a întâmplat?

Charlotte a aruncat o privire peste umăr, ca și cum s-ar fi asigurat că nu se apropie nimeni.

— Nu e treaba mea să fac speculații.

— Ba sigur că vreau să speculezi! De aceea sunt aici...

De data asta, cuvintele lui Blythe s-au întrerupt pentru că Charlotte și-a pus mâna peste gura ei, înăbușind orice sunet.

— Treci cu vederea o parte importantă din ceea ce a urmat, Blythe. Partea în care m-am întâlnit cu verișoara ta. Nu pe mine ar trebui să mă întrebi asta – nu eu am fost cea care a fugit *înspre* foc în acea noapte.

Blythe s-a smuls de lângă Charlotte, ștergându-și gura.

— Crezi că *Signa* este motivul dispariției lui Percy?

Râsul lui Blythe a sunat aspru și tăios, făcând-o pe Charlotte să se îndrepte, bățoasă.

— Ce crezi că i-ar fi putut face Signa? Să-l alunge din oraș? Crezi că e suficient de puternică ca să-l fi ucis?

Blythe era ca un șarpe încolăcit gata să muște mâna care-l hrănea. Știa foarte bine că nu avea dreptul să se comporte astfel în casa lui Charlotte, însă nu-și putea reține furia care clocotea în ea. Era obișnuită ca oamenii să dea înapoi când mușca; așa se proteja de tot ceea ce nu voia să înfrunte. Așa că atunci când Charlotte a rămas dreaptă și neclintită, Blythe a început să se retragă, simțind cum o cuprinde panica.

— Am cunoscut-o pe Signa când eram doar niște copii, a insistat Charlotte. A fost cea mai apropiată prietenă a mea pentru că *îmi plăcea* că e puțin ciudată și că își petrecea zilele în pădure, la fel ca mine. Oamenii spuneau lucruri ciudate despre ea, dar eu nu le ascultam niciodată. Totuși, circulau zvonuri. Zvonuri despre motivul pentru care a tot trecut din familie în familie și de ce au murit toți tutorii ei. Și Charlotte a continuat, cu voce din ce în ce mai joasă: Oamenii au spus mereu că e blestemată, deși eu nu am crezut asta până când nu a murit unchiul ei. Apoi a urmat propria mea mamă. Tatăl meu și cu mine am fugit, iar ani la rând am crezut că e o prostie. Signa nu avea cum să fie motivul pentru care mama mea și unchiul ei au contractat boala care i-a ucis. M-am bucurat să o revăd, dar, din acea noapte din grădină, nu pot să nu mă întreb… de ce a fugit *înspre* foc?

Blythe nu avea nevoie să se gândească la răspuns; îl știa din capul locului.

— Îl căuta pe Percy.

— Poate, a răspuns Charlotte, încleștându-și mâinile pe marginea băncii. Dar, din nou, nu e treaba mea să speculez.

Blythe și-a dorit brusc să nu fi venit niciodată la Charlotte. Pentru că Signa îi *salvase* viața. Fusese lângă ea când nimeni altcineva nu fusese acolo. Era *omul ei de bază*, iar asta era tot la ce se putea gândi Blythe în timp ce îi făcea semn lui William să le cheme caii. A încălecat fără cuvinte, în timp ce Charlotte o privea cu o expresie ostilă.

— Everett vrea să fie cu ochii pe ea, să știi! i-a strigat în timp ce Blythe strângea frâiele în mână. De ce crezi că v-a invitat pe toți la investitură? Doar nu puteți crede că este pentru că încă ar ține la ea.

Blythe s-a oprit atunci, doar pentru o clipă și doar pentru că nu auzise niciodată atâta răutate din partea lui Charlotte. Chiar și

domnișoara Killinger a părut să-și recunoască rapid scăparea, căci a făcut ochii mari în timp ce își acoperea gura.

Blythe era însă iscusită și – deși nu avusese de gând să sufle un cuvânt despre asta – simțea un asemenea elan protector pentru Signa, încât nu s-a putut abține să nu răspundă:

— Având în vedere ceea ce tocmai am văzut între tine și Everett, nici nu mi-a trecut prin minte altceva. Când te întorci la el, salută-l din partea mea, bine?

Charlotte s-a tras înapoi, iar lui Blythe i s-a părut detestabil faptul că își atinsese ținta. Un singur cuvânt din partea lui Blythe, și reputația lui Charlotte ar fi fost distrusă.

Blythe nu ar fi povestit nimic, desigur, și se ura pentru că o lăsase pe Charlotte să creadă altfel. Charlotte s-a grăbit înăuntru, fără un cuvânt, în timp ce Blythe a tras frâiele și a pornit călare pe Mitra, cu William ținând pasul alături de ea.

— Era un om ascuns în grajduri, a șoptit el. Ghemuit în spatele unui balot de fân.

Blythe i-a aruncat o privire plină de indignare:

— Nu, nu era!

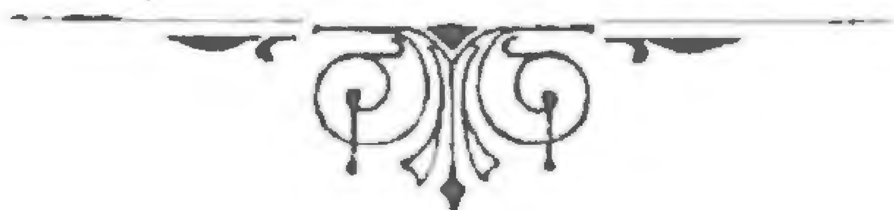
De data asta, în timp ce o îmboldea ușor pe Mitra, grăbindu-se să intre în îmbrățișarea pădurii, Blythe nu se mai gândea la mama ei în timp ce crengile i se agățau de păr și de rochie. Își amintea, în schimb, de domnișoarele din sezonul acesta, care ar fi zgâriat pe oricine doar pentru a ajunge în față; competitivitatea lui Charlotte n-o împingea să se comporte mai bine decât celelalte.

Totuși, nu acesta era motivul pentru care, în acel moment, Blythe o ura pe Charlotte mai mult decât pe oricine altcineva din lume. Mai degrabă era pentru că Charlotte îi sădise o sământă în minte. Și, oricât de mult ar fi încercat Blythe să scape de ea, ideea era ca o buruiană, îngropându-se adânc printre gânduri și întinzându-și rădăcinile.

În nici un caz Signa nu i-ar fi făcut rău lui Percy. Îl iubea, la fel cum o iubea pe Blythe...

...Nu-i așa?

ȘAPTESPREZECE

A FOST O VREME, LA ÎNCEPUTUL SEZONULUI, CÂND BĂRBAȚI PLINI DE speranță le vizitau pe domnișoarele de la Thorn Grove în fiecare luni și joi. Veneau cu daruri generoase și sentimente dulci, doar pentru a fi întâmpinați de Blythe, care îi respingea ușor, și de Signa, care le cerea scuze. Acei bărbați se răriseră de-a lungul săptămânilor, dispărând cu totul după moartea lordului Wakefield. Deși situația îl iritase atât de mult pe Byron, încât nici măcar nu mai catadicsea să întoarcă, măcar o dată, pagina ziarului pe care se prefăcea că îl citește, Signa era recunoscătoare pentru timpul pe care își permitea să îl petreacă acum cu Blythe, ghemuite pe o canapea din salon, împărtășindu-și teoriile și vânându-l pe ucigașul lordului Wakefield, în timp ce Byron bănuia probabil că bârfeau despre bărbați.

Blythe fusese totuși tăcută de la incidentul din ziua precedentă din birou, iar Signa surprindea deseori privirile verișoarei sale rătăcind înspre ea și scrutând-o într-un mod ca niciodată până acum. Cu siguranță, nu avea cum să știe că Signa avea vreo legătură cu ceea ce se întâmplase, și totuși...

— Ce zici de Charlotte? a șușotit Blythe, cu picioarele strânse sub ea și o ceașcă de ceai aburindă în față. În cărți, ucigașul e întotdeauna cel tăcut.

— Singurul lucru pe care și-l dorește Charlotte este o partidă bună în acest sezon.

Signa era recunoscătoare că, în ciuda deplorabilei lipse de curtezani din ziua lor de vizită, Byron insistase totuși să aibă la îndemână brioșe proaspete și ceai cald. De când invocase puterile Secerătorului cu o zi înainte, o oboseală inexplicabilă se abătuse peste ea – mintea îi era încețoșată și o durea tot corpul. A uns o brioșă cu cremă de lămâie, sperând că zahărul avea s-o înviorează.

— Ce părere ai despre Everett?

Fața lui Blythe s-a schimonosit, însă nu i-a dat timp Signei să-și pună vreo întrebare asupra ciudatei expresii, căci a șters-o rapid și i-a

răspuns:

— Îmi imaginez că vrea să-l găsească pe criminal la fel de mult ca noi. Ca să nu mai spun că nici măcar nu l-am auzit să ridice vocea vreodată.

— Nici eu! a fost de acord Signa. Deși obținerea titlului de duce ar putea să fie un motiv.

— Poate, dar ce beneficii i-ar aduce asta acum? Întotdeauna a fost pregătit să moștenească și nu e ca și cum ar fi fost lipsit de bani sau de statut.

— Cel puțin niciun beneficiu de care să știm noi, a replicat Signa, deși era un argument slab.

Exista întotdeauna o șansă ca uciderea să fi fost întâmplătoare – deși, în toți anii în care Signa fusese înconjurată de morți, când fusese vorba de vreo crimă, cei responsabili fuseseră de obicei cei mai apropiați de victimă.

Nu ar fi fost înțelept să-l excludă pe Everett, chiar dacă tot ce-i venea în minte erau devastarea și ochii goi când se prăbușise lângă cadavrul tatălui său. Totuși, rudele lordului Wakefield nu erau singurii suspecți în cauză.

Deși Signa simțea cum o furnică pielea de îngrijorare, s-a forțat totuși să rostească în șoaptă:

— Byron ar avea și el un motiv, să știi.

I-a aruncat o privire pe furiș, asigurându-se că era încă ocupat cu ziarul.

— Dintotdeauna a vrut Grey's.

Spre surprinderea Signei, Blythe a acceptat teoria cu ușurință.

— Știu. Dar, oricât de rece ar fi Byron, își iubește familia. Totuși... ar fi o prostie să nu ne gândim la asta, motiv pentru care m-am strecurat în biroul lui.

Niciodată – nici măcar în prezența Îngerului morții – sângele Signei nu se răcise atât de tare.

— Ai găsit ceva interesant?

S-au auzit pași pe hol chiar în momentul în care Blythe a apucat-o de mână pe Signa și a deschis gura să vorbească. Byron s-a îndreptat de spate când o servitoare a intrat în salon cu o singură carte de vizită așezată în mijlocul unei tăvi de argint. Ochii lui au fulgerat spre fete.

— Îndreptați-vă imediat! a șuierat el. Este prințul!

Signa nu și-ar fi imaginat niciodată că s-ar fi putut simți atât de ușurată de sosirea Destinului.

Blythe a zburat într-o clipită către banca de pian din spatele sălii, dar nu înainte de a trage de corsetul Signei. A încercat din răsputeri să-l coboare, până când Signa i-a dat mâna la o parte și a reușit să se

aranjeze la timp, tocmai când s-a auzit pocnetul cizmelor Destinului, care își făcea marea intrare.

Arăta la fel ca ultima dată când îl văzuse Signa, adică era chipeș – după majoritatea voturilor –, demn, încrezut și cât se poate de arogant. Deși salonul în sine s-a luminat odată cu apariția lui, perspectivele Signei pentru acea zi deveneau din ce în ce mai sumbre.

— Ce plăcere, domnule Hawthorne!

Destinul și-a plecat capul în mod ridicol, cu brațele mult prea pline de flori încă și mai ridicole pentru a mai reuși să strângă cum se cuvine mâna lui Byron.

— Prințe Aris, plăcerea este a noastră!

Byron l-a condus înainte.

— Vă rog, luați loc și permiteți-ne să vă oferim niște ceai!

Fetele și-au aruncat o privire. Niciuna dintre ele nu-l mai auzise vreodată pe Byron atât de… conciliant.

— Blythe, de ce nu-i acorzi puțină intimitate verișoarei tale?

— Mă simt foarte bine unde sunt, mulțumesc! a spus Blythe din locul ei de pe banca de la pian, suficient de aproape pentru a asculta orice conversație dacă s-ar fi străduit cu adevărat. Cred că domnul Worthington a pus ochii pe mine și nu aș vrea să-l jignesc dacă apare astăzi.

Nu s-a întors să vadă încruntarea lui Byron, în schimb și-a apăsat degetele pe clapele pianului, începând o piesă frumoasă despre care Signa a observat că era prea în surdină, de parcă Blythe nu ar fi apăsat complet clapele.

Era cu adevărat uimitor cât de băgăcioasă putea să fie!

Destinul a traversat încăperea ca să ia loc lângă Signa, cu un buchet de glicină în mâini.

— Bună ziua, domnișoară Farrow!

Când a dat să i-l înmâneze, Signa a verificat dacă Byron o privea. Dat fiind că o privea, a acceptat buchetul, strângându-l la piept până i s-au înălbit degetele.

— Bună ziua, *Înălțimea Ta*! Cărui fapt îi datorez această plăcere neașteptată?

— Este cu adevărat atât de neașteptată?

Temperatura camerei scăzuse vertiginos în momentul în care Destinul se apropiase. Deși Signa știa din asta că Îngerul morții era pe aproape, Destinul nu a trădat nici măcar cu o privire locul unde se afla fratele său, întrebând-o în schimb:

— Îți plac florile?

Signa le-a mirosit, gata-gata să strănute, apoi le-a pus pe-o măsuță de-alături.

— Cu siguranță ai o înclinație pentru lucrurile tale preferate, nu-i așa?

Signa nu observase până atunci cât de mult avea tendința de-a-și încreți nasul când era nemulțumit de ceva.

— Sunt preferatele *tale*, a corectat-o el. Sau cel puțin erau.

Destinul s-a oprit în timp ce Signa s-a așezat astfel încât să se afle între el și Blythe, iar atenția i s-a mutat de la una la alta înainte de-a-și descheia nasturii de la jiletcă și de-a se așeza.

— Nu am de gând să-i fac rău verișoarei tale.

— De ce te-aș crede? l-a provocat Signa cu o șoaptă plină de înverșunare. Ai întemnițat deja un Hawthorne.

S-a auzit cum a scrâșnit din dinți.

— Unchiul tău ar fi fost încarcerat, indiferent dacă aș fi fost sau nu acolo.

Fiecare cuvânt îi ieșea odată cu respirația, suficient de încet pentru ca Blythe să nu-l poată auzi, oricât de lent sau de liniștit ar fi devenit cântatul ei la pian.

— Dar *ai fost* acolo, nu-i așa?

În avantajul lui Byron, Signa a scuipat cuvintele, arborând un zâmbet încurajator.

— Nu pot să cred un cuvânt din ce-mi spui.

Destinul și-a luat o expresie obosită și veștedă.

— Știu că abia începem să ne cunoaștem, domnișoară Farrow, așa că ai puține motive să mă crezi, dar îmi propun să nu mint niciodată.

În cele din urmă, ochii lui au privit în sus, peste umărul ei. A fost doar o privire fugitivă, însă suficientă pentru ca Signa să știe exact unde stătea Îngerul morții. Simplul fapt de a-l ști acolo a făcut să-i scadă încordarea din piept, căci știa că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, el avea să se asigure că Blythe este în siguranță.

La fel de repede cum se așezase, Destinul s-a ridicat din nou în picioare.

— Dacă nu te superi, domnule Hawthorne, mi-ar plăcea ca domnișoara Farrow să mă însoțească la o plimbare pe câmpurile de la Thorn Grove. Găsești că este cuviincios?

Întrebarea îi era adresată mai mult ei decât lui Byron, căci, în timp ce aurul ochilor Destinului strălucea, iar firele din jurul lui sclipeau ca roua dimineții, fața lui Byron a devenit imobilă, cu ochii goi. Cu toate că bunul-simț cerea ca ei doi să fie însoțiți, singurul răspuns al lui Byron a fost o mișcare lentă a capului. Blythe rămăsese cu privirea ațintită la pian, cântând iar și iar aceleași trei acorduri succesive.

Spatele Signei s-a întins ca un arc când a aruncat o privire spre locul unde se afla Îngerul morții.

— Mă pot descurca singură! Rămâi cu Blythe, te rog!

— Ai auzit-o pe domnișoara.

Destinul i-a oferit brațul, iar Signa l-a acceptat, abia reușind să-și imagineze cum trebuie să fi arătat fața Îngerului morții în acea clipă.

S-a bucurat că nu putea să-l vadă, pentru că o durea cât de adânc l-ar fi putut afecta. Dacă lucrurile ar fi stat invers, o astfel de priveliște ar fi făcut-o pe Signa să se tăvălească în nefericirea ei, mai ales având în vedere abilitățile ei nou descoperite. Totuși, Signa spera că Îngerul morții înțelesese că acest lucru nu era în beneficiul Destinului, pentru că ei îi păsa doar de două lucruri – să-l scoată pe Elijah din celulă și să-l țină pe Destin departe de orice alt Hawthorne.

Așa că l-a urmat pe Destin și calea pe care acesta o deschidea prin conac, ieșind pe ușa din față și ajungând apoi pe câmpurile de flori sălbatice care se întindeau la nesfârșit. A trebuit să se sprijine de brațul Destinului mai mult decât i-ar fi plăcut, iar fiecare dintre pași îi era lent și calculat, căci corpul îi era mult mai slăbit decât ar fi crezut.

Atât de slăbit, de fapt, încât Destinul a observat.

— Ai folosit puterile Secerătorului, a remarcat el fără vreo inflexiune în voce. Nu-i așa?

Refuzând să-i acorde satisfacția unei încruntări, Signa și-a strunit furia, înăbușind-o în pântece.

— Trebuia să fac ceva!

Destinul a bombănit ca pentru sine, încordându-și brațul sub strânsoarea ei.

— Merită consecințele?

Având în vedere tot ceea ce se întâmplase și tot ceea ce învățase, era imposibil să-i dea un răspuns. Pe de o parte, era bucuroasă că avea informația. Pe de altă parte, Signa încă își amintea arsurile din corpul ei și muzica aceea care i se învârtejise în adâncurile minții în timp ce o privise pe Blythe fugind din biroul lui Elijah.

Părând brusc foarte interesată de cizmele ei, i-a răspuns:

— Aș prefera să nu discutăm despre asta!

Râsul Destinului nu era precum cel al Îngerului morții. Nu era chemarea seducătoare a miezului de noapte, plină de promisiuni întunecate și care îi dădea fiori pe șira spinării. Era mai degrabă cald și proaspăt, ca zorii de vară.

— Foarte bine! a spus el, încercând să nu strivească florile sălbatice sub pași în timp ce o conducea pe Signa pe o cărare pe care ea și Blythe o străbătuseră de sute de ori.

Sfârșitul primăverii era departe de-a fi perioada preferată a Signei. Căldura avea ceva care îi făcea nervii să explodeze; îi secătuia energia direct din oase, lăsând-o moale, arsă și neîmpăcată pentru tot restul

zilei. „Opresiv" era singurul cuvânt potrivit pentru a descrie aerul din jurul lor, atât de dens și de umed, încât Signa transpira deja sub numeroasele straturi ale rochiei. Firele de păr mai fine din jurul feței începuseră să se încâlcească, tot mai multe șuvițe rătăcite scăpau din coafura elegantă cu fiecare minut pe care Signa îl petrecea afară, iar iarba crescută în neștire îi zgâria gleznele.

În loc de plimbare, îi aștepta o pătură mare de picnic întinsă sub coroana unui stejar, iar Signa s-a încruntat când Destinul i-a făcut semn să se așeze pe ea. Nu putea să-și întoarcă privirea de la un melc care aluneca pe lungimea marginii păturii, căutând un loc întunecat și răcoros în care să evadeze. Niciodată în viața ei nu se identificase mai mult cu un melc.

Niciodată, nici într-un milion de ani, Signa nu și l-ar fi putut imagina pe Îngerul morții așezat aici, în fața ei, scăldându-se amândoi în lumina soarelui, încercând să bea ceai și să se distreze în timp ce căldura îi copleșea. Nu și-ar fi dorit nicidecum să fie o floarea-soarelui, desfășurându-și petalele la lumina zilei pentru ca să le vadă toți. Ar fi preferat să fie o ciupercuță adorabilă, crescând în crăpăturile întunecate unde puțini se aventurau să privească.

— Ei bine?

Destinul scotea cele mai frumoase tăvi de porțelan, având mare grijă să le așeze pe fiecare în fața ei exact așa cum trebuie.

— Îți place?

Era atâta speranță în vocea lui, încât, în loc să se ia din nou de el, Signa s-a liniștit. S-a uitat la melc, de parcă acesta ar fi putut s-o ajute să-și găsească cuvintele potrivite, când Destinul a așezat coșul de picnic lângă el și a dat să se ridice.

— Nu-i nimic dacă nu! i-a răspuns grăbit. Putem să vedem un spectacol de balet în seara asta. Și am putea face o plimbare adevărată, poate în jurul parcului…

Signa s-a întins ca să îi apuce mâna și a tresărit văzându-l cum a înghețat. Niciodată nu simțise să fi avut o asemenea putere asupra cuiva, nici măcar asupra Îngerului morții. În acea clipă, a simțit tensiunea adunată în el, gata să se elibereze și să-i țâșnească prin piele. Era un om disperat și mai sensibil decât se așteptase Signa. Într-o zi, ar fi putut folosi asta în avantajul ei. Dar, în acel moment, nu se putea gândi decât la cât de trist era totul. La cât de trist și de distrus era *el*.

— E foarte agreabil! i-a spus Destinului, simțind vinovăția zvâcnindu-i în pântece, în timp ce umerii i se relaxau.

Signa s-a gândit la răcoarea plăcută a Îngerului morții pe piele, tânjind după ea mai mult ca niciodată în căldura insuportabilă. Și

totuși, prefera să sufere acolo, în căldură, decât să fie văzută în public cu *prințul* Aris.

— Întotdeauna ți-a plăcut primăvara, i-a șoptit Destinul în timp ce se așeza, părând îndurerat să se îndepărteze de ea, dar vara era preferata ta. Ne petreceam zilele așa, bucurându-ne să mâncăm la malul mării sau explorând orașe vechi care ni se păreau noi. Am sperat că un picnic ți-ar putea trezi vreo amintire.

Signa s-a încruntat, căci muzica pe care și-o amintise îi răsuna în buclă în cap. Poate că era doar o întâmplare – nimic mai mult decât amintirea dansului cu Destinul la Wisteria Gardens care o copleșea acum. Era mai curioasă în privința lui decât ar fi avut dreptul să fie și, deși era adevărat că în prezența lui simțea o atracție ciudată și de netăgăduit, nu era nimic romantic între ei.

— Urăsc vara!

Signa nu voise să fie crudă – și detesta faptul că acele cuvinte îl făcuseră pe Destin să se strângă în sine, cu fruntea încruntată sever.

— Nu am o prea mare slăbiciune nici pentru primăvară. Prefer anotimpurile mai reci.

Avea maxilarul încordat, iar mâinile i s-au încleștat pe coș.

— Sigur! Te rog să mă ierți!

Nu a privit-o în timp ce a scos un platou cu carne rece, apoi niște sendvișuri care fuseseră tăiate cu o precizie desăvârșită. A umplut cu cea mai mare meticulozitate cupele cu suc proaspăt de lămâie și sirop de zahăr – amândouă cupele la același nivel, nu prea coborât ca să fie neîndestulător, dar nici prea ridicat ca să nu se verse când aveau să soarbă din ele. Deasupra pluteau petale delicate de lavandă.

— Ai făcut toate astea singur?

Signa a luat băutura, plină de recunoștință, încercând să spioneze ce se mai afla în coș. Erau produse de patiserie, inclusiv un fel de tartă glazurată care părea să fi fost coaptă de o mână expertă.

— Ești surprinsă? a întrebat-o drept răspuns, iar micul zâmbet pe care încerca să-l ascundă a fost suficient pentru a-i confirma bănuiala că așa era.

Aruncând o privire spre limonada ei, a luat o înghițitură precaută pentru a vedea dacă avea un gust pe jumătate la fel de bun pe cât arăta – și era chiar și mai delicioasă.

Abia atunci Signa l-a privit cu adevărat pe Destin, în timp ce acesta umplea o farfurie pentru ea și apoi pentru el. Spre deosebire de Îngerul morții, acest om era făcut pentru soare. Radia la soare, de parcă ar fi fost o parte din el. Părea să se simtă confortabil într-o cămașă albă, strânsă pe trup, pe care o slăbise la guler, și niște pantaloni tăiați la glezne, pe care le lăsa la vedere. S-a lăsat pe spate ca s-o privească.

— Vor fi la modă într-o zi, i-a spus Destinul când i-a surprins privirea asupra lor. Are să mai dureze ceva timp până când vor ajunge la modă, dar am vrut să-i încerc încă de când am țesut soarta femeii care i-a imaginat.

Signa a luat în poală farfuria pe care i-o pregătise și a mușcat, ezitând, dintr-o bucată de carne, care avea un gust atât de savuros, încât a început să saliveze.

— Doamne!

A trebuit să se uite în jos la ce mânca, doar ca să fie sigură că nu era doar vreo manifestare a foamei care o chinuia.

— Întotdeauna mănânci așa?

Râsul Destinului a fost cald și plin de mândrie.

— Bineînțeles că da! Îi cunosc pe cei mai buni bucătari și artizani din lume, domnișoară Farrow. De ce să te mulțumești cu ceva mediocru, când tot ce pui pe limbă ar putea fi la fel de bun ca ambrozia?

El și Îngerul morții nu ar fi putut să fie mai diferiți, iar Signa s-a trezit gândindu-se cum ar fi fost să ai parte preț de-o eternitate de puterile Destinului. Deși exista o șansă ca fiecare zi să pară bogată și incitantă, Signa se întreba dacă nu cumva, prin comparație, tot restul ar fi părut plictisitor. Cât de nesatisfăcătoare trebuie să fi părut fiecare zi când erai mereu în căutarea a ceva mai frumos sau mai luxos decât în ziua precedentă.

— Cum este cu obiectele de artă de la Wisteria Gardens? s-a trezit întrebându-l. Cum ai ajuns să le colecționezi?

— Unele lucrări sunt de la cei mai talentați artiști pe care i-am întâlnit vreodată, majoritatea nerecunoscuți. Cu toate acestea, majoritatea sunt ale mele.

Existau o ușurință în felul în care vorbea Destinul și o dezinvoltură în vocea și în postura sa pe care Signa nu prea știa cum să le ia. Voia să-l urască, de-adevăratelea. Cu toate acestea, deși manierele lui aveau nevoie de îmbunătățiri serioase, era dispusă să le accepte, pentru că ar fi făcut orice ca să-l ajute pe Elijah. Ucisese deja pentru Blythe. Iar dacă Îngerul morții ar fi fost vreodată într-o astfel de poziție... Signa s-a cutremurat gândindu-se până unde ar fi mers ca să-l salveze.

De fapt, nu era cu nimic mai bună decât Destinul. Și, deși nu-i putea oferi ceea ce-și dorea, trebuia să recunoască faptul că a fi cu el nu era chiar atât de rău pe cât se așteptase.

— Deci îți petreci timpul bând cel mai bun vin și mâncând cele mai bune mâncăruri pe care le poți găsi? l-a tachinat ea. Pare extenuant!

O urmă de zâmbet i s-a desenat pe buze.

— Mă tem că nu e o viață chiar atât de extravagantă. Lucrez în majoritatea timpului.

— Țesând tapiserii, a precizat ea, luând melcul de pe pătură și punându-l pe pământul reavăn de la baza stejarului.

O fi fost ea condamnată să ardă la soare, dar măcar melcul nu era nevoit s-o facă.

— Țesând tapiserii, a încuviințat el. Da! Deși faci să pară atât de simplu lucrul ăsta!

— Și nu e așa?

S-a gândit la propriile abilități de Secerător și la cât de naturale i se păreau. Puterile ei de Viață însă... Oricât de mult ar fi fost atrasă să le exploreze, folosirea lor o făcuse să se simtă de parcă s-ar fi sfâșiat singură pe dinăuntru. Signa s-a agățat de cuvintele lui, disperată să înțeleagă. Ar fi fost o ușurare, își imagina, dacă ar fi cunoscut pe altcineva care se lupta cu propriile abilități neobișnuite.

Destinul s-a aplecat înspre ea, iar zâmbetul lui era atât de strălucitor, încât inima Signei a tresărit.

— Ți-aș putea arăta, dacă vrei!

Ardea de curiozitate, dar își imagina ce idei i-ar fi dat Destinului dacă ar fi fost de acord. Oricât de tentantă ar fi fost ideea de-a-l privi la lucru, Signa nu avea nici cea mai mică intenție să-l lase pe acest bărbat să continue să creadă că ar fi existat vreo șansă să se întâmple ceva între ei.

— Ai spus că nu-i vei face niciun rău lui Blythe.

Signa a pus deoparte farfuria și paharul, goale amândouă.

— Și ai spus că îți propui să nu minți, așa că atunci ai putea să-mi juri asta? Că, indiferent ce se va întâmpla între noi, nu-i vei face niciun rău? Nu-i vei zăpăci mintea și nu o vei transforma într-una dintre marionetele tale?

— Marionetele mele?

Destinul a pufnit, terminându-și băutura înainte de-a-și băga mâna în buzunar, scoțând la iveală un ac de cusut argintiu. Fără o clipă de ezitare, și-a înfipt vârful acestuia în deget. S-a ivit o singură picătură de sânge, strălucind ca aurul.

— Foarte bine! Dacă este nevoie de asta pentru a-ți liniști mintea, atunci îți voi face cea mai solemnă promisiune dintre toate. Dă-mi mâna!

Signa l-a ascultat, atât de obișnuită să-și înțepe singură degetul atunci când își testa abilitățile, încât nici măcar nu a clipit când el i-a înfipt acul în piele. În clipa în care i-a dat sângele, Destinul și-a lipit degetul de-al ei.

— Cât timp voi exista, jur să nu-i fac niciun rău lui Blythe Hawthorne!

Sângele Destinului i-a ars pielea, iar Signa a înghițit durerea cu un șuierat.

Înainte ca el să se poată îndepărta, ea i-a strâns mâna cu putere.

— Și cum rămâne cu Îngerul morții?

Deși știa că-și forțează norocul când Destinul a încercat să-și retragă mâna, Signa a rezistat.

— Îmi juri că nu-i vei face rău nici lui?

Destinul n-a mai încercat să se îndepărteze. În loc de asta, și-a lăsat ochii să călătorească înspre ai ei, în timp ce rostea cu răceală:

— Nu-i va fi acordată aceeași favoare.

Signa s-a smucit, cu sângele pulsându-i într-un ritm nebunesc. Rațional, putea înțelege furia Destinului. Totuși, având în vedere cui îi era adresată, nu avea nicidecum de gând s-o accepte.

— Mă aștept să-mi fie restabilită imediat comunicarea cu el, a cerut fata, în timp ce Destinul își ștergea sângele de pe deget pe o batistă scoasă din buzunar.

Devenise, practic, doar o fantomă a bărbatului care fusese cu câteva clipe mai devreme, fiind atât de încruntat, de parcă cineva îi brăzdase toată fața cu o daltă.

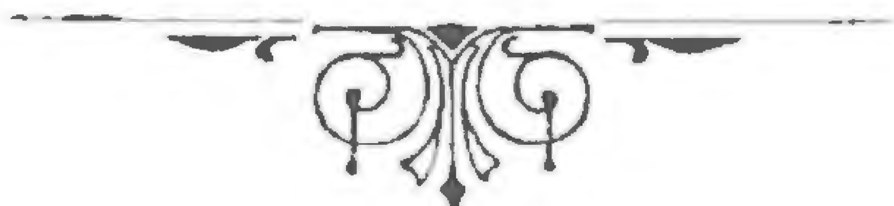
— Ai să poți vorbi cu el în seara asta.

Destinul s-a ridicat apoi în picioare, călcând pe pătură înainte de-a apuca ușor coșul, cu tarta încă înăuntru. Dacă ar mai fi așteptat încă cinci minute înainte de-a începe lupta, ar fi putut s-o guste.

— Odihnește-te bine, domnișoară Farrow! Ne vedem în curând!

Signa era absolut sigură că putea conta pe asta.

OPTSPREZECE

Când Signa s-a întors în camerele ei în acea seară, Îngerul morții o aștepta deja acolo.

Deși nu-l putea vedea, prezența lui o apăsase din momentul în care pășise peste prag. Se simțea de parcă ar fi înaintat printr-o gelatină, mișcând cu greu un picior după altul, în timp ce entuziasmul îi era complet înăbușit de instinctul de-a se întoarce și-a pleca.

Și-a plimbat ochii prin cameră, sperând să-l zărească. Dar nu l-a văzut decât pe Gundry, ghemuit lângă foc, cu labele întinse lângă vatră, dormind aparent fără nicio grijă pe lume – chiar dacă Signei i se zburliseră toate firele de păr de pe ceafă.

— Ce este? a șoptit ea, deși știa deja motivul furiei Îngerului morții, înainte chiar ca vorbele lui să-i umple gândurile.

Spune-mi că mă înșel!

Pentru prima dată, vocea Îngerului morții nu era ca un balsam pentru sufletul ei, ci ca un viscol care îi îngheța fiecare centimetru. *Spune-mi că nu ești nebună, Micuță Pasăre, și că nu ai făcut un târg cu fratele meu!*

— Nu am făcut un târg cu fratele tău.

Signa a închis ușa în urma ei și a tras zăvorul, îngrijorată că cineva ar fi putut trece pe acolo și ar fi putut să vadă cum respirația ei scoate aburi.

— Am făcut *două*. Și te înțeleg dacă ești frustrat, dar...

Frustrat?!

Focul din vatră a pâlpâit, trezindu-l pe Gundry din somn. Câinele de vânătoare și-a ridicat capul și a mârâit încet din adâncul gâtlejului.

Nu ai nici cea mai vagă idee în ce te-ai băgat. Destinul nu este cineva cu care să te târguiești, Signa!

Ultima dată când Signa își amintea să-l fi auzit atât de supărat fusese după ce se întâlnise cu Eliza Wakefield și cu celelalte fete la un ceai, cu câteva luni mai devreme. Îi displăcuse teribil modul în

care Signa își reprimase felul de-a fi în preajma lor, pretinzând că este altfel doar pentru a le liniști. De data asta însă, nu era doar furie în tonul lui, ci și altceva – pe care Signa nu-l putea preciza.

— Ce altă alegere aveam? l-a întrebat. Era ori o înțelegere cu el, ori să nu te mai văd sau să nu mai vorbesc cu tine niciodată. În plus, a fost ideea mea, nu a lui.

Râsul Îngerului morții era cea mai amețitoare otravă și, chiar și pe fondul enervării ei crescânde, Signa s-a trezit că nu-și dorea nimic mai mult decât să se scufunde în el.

Așa a vrut el să se întâmple.

Scuipa fiecare cuvânt, de parcă nu i-ar fi putut ieși suficient de repede de pe buze.

Destinul a fost cel care a pus la cale acest joc și i-a așezat piesele exact acolo unde voia el. Iar tu ai căzut în capcană.

În pieptul Signei se pregătea o furtună, iar furia îi înfierbânta obrajii și palmele. Aceasta fusese ideea *ei*, nu a Destinului. *Ea* venise cu ea. *Ea* îl abordase, asigurându-se că fiecare cuvânt fusese rostit, astfel încât să obțină exact ceea ce voia din afacere.

Ea avea controlul, nu-i așa?

Astea nu sunt decizii pe care trebuie să le iei singură, i-a spus Îngerul morții, iar Signa a știut că trebuie să fie aproape, după felul în care un aer înghețat i-a trecut peste buze. *Și totuși, ai făcut asta.*

Ultimele sale cuvinte au fost rostite suficient de apăsat, încât Signa să ia act de ele. S-a sprijinit de biroul ei, apucându-se de margine.

— Ce anume încerci să spui?

Răspunsul Îngerului morții nu a venit ca un vânt ascuțit de furtună, ci ca un oftat care a ușurat mult tensiunea ce plutea în aer.

Aș înțelege dacă ai vrea să faci o învoială, Signa. Atât de multe au fost aruncate asupra ta, iar acum ai opțiuni pe care nu le aveai înainte. Este normal să fii curioasă, deși trebuie să te avertizez…

— Nu am nevoie de avertismentele tale!

Signa și-a dat seama atunci ce era tensiunea ciudată din vocea Îngerului morții: frică.

Credea că pe Signa o *interesa* Destinul. Simpla idee era absurdă – și totuși Signei nu i-a venit să râdă. În loc de asta, a urmărit ochii lui Gundry până la locul în care se afla Îngerul morții și nu și-a dat timp de gândire înainte de-a se îndrepta cu pași repezi spre el. Și-a smuls o mănușă în ultima clipă și a reușit să găsească o bucățică goală din pielea lui, înainte ca Îngerul morții să aibă timp să se îndepărteze.

Imediat, bătăile inimii Signei s-au încetinit, numai că de data asta transformarea ei în Secerător a fost departe de-a fi liniștită. A căzut în genunchi în timp ce plămânii îi cedau, iar capul i se învârtea și

corpul se lupta pentru respirațiile care refuzau să mai vină. Și-a dus mâinile la gât, zgâriindu-l până când nu a mai văzut decât alb în fața ochilor. N-avea habar cât timp a stat așa, înainte ca niște umbre iritate să se strecoare în viziunea ei, luând-o sub stăpânire. Chiar și plin de furie, Îngerul morții era tandru, iar Signa s-a lăsat să cadă în brațele lui.

— Fata mea prostuță! a șoptit, trăgând-o înspre el și înfășurând-o strâns cu brațele lui puternice. La ce te-ai gândit?

Asta era problema – când era vorba de cei pe care îi iubea, de multe ori Signa nu gândea deloc. S-a aplecat pe spate, cuprinzându-i fața cu drag.

— Tu ești prostul, i-a spus ea. Când am făcut acel târg, a fost pentru că te vreau *pe tine*, nu pe fratele tău cel ridicol. De ce ți-e atât de frică de el?

Îngerul morții și-a așezat mâinile peste mâinile ei și, deși i-a zâmbit Signei, ochii nu i s-au luminat.

— Nu de el mi-e teamă, Signa.

— Atunci, de cine? a insistat ea, cercetându-i ochii, care s-au înăsprit privind-o. De cine ți-e frică ?

Nu se putea citi nimic în privirea lui. Nu i se putea descifra nici tensiunea din maxilar când a făcut un pas înapoi și i-a întins o mână.

— Vino! a șoptit Destinul, iar Signa și-ar fi dorit să poată dispărea în acel ton ca de miere. Am să-ți arăt!

Domeniul Wisteria Gardens era aproape de nerecunoscut când Îngerul morții a condus-o pe Signa prin curtea cândva atât de strălucitoare. Dacă nu ar fi fost fântâna de marmură și glicina plină de flori care acoperea bolta de deasupra lor, nu ar fi avut nici cea mai vagă idee unde o dusese. La fel și cu clădirea de piatră dărăpănată – era aceeași cu cea pe care o zărise în momentul în care puterile Destinului îi scăpaseră din frâu în timpul seratei. Văzând-o în întregime în strălucirea soarelui care apunea, Signa i-a admirat pietrele cenușii străvechi care păreau la un pas de-a se prăbuși. Dacă nu ar fi fost faptul că își luase înfățișarea de Secerător, probabil că Signa nu ar fi îndrăznit să se apropie de conac de teamă să nu se prăbușească peste ea.

— De ce arată așa?

S-a încruntat la iarba ofilită de sub picioare. Îi lipseau câmpurile verzi și înflorite de acum câteva zile. Nici animale nu mai erau, a băgat ea de seamă. Niciun behăit de oi, niciun tropot de copite care

să umple aerul. Palatul era sinistru de tăcut – o lume de vis în repaus, așteptând întoarcerea celui care-o visa.

— Fratele meu a creat această casă cu mult timp în urmă.

Îngerul morții a aruncat o privire în jurul lor înainte de a o trage pe Signa prin peretele din față.

— Este o parte din el și a reflectat întotdeauna cine este și ce simte înăuntrul lui.

Acolo unde fusese cândva un hol de intrare grandios și un salon superb, cu o vatră în care ardea un foc viu, acum prin ușă scăpa un fum gros și cenușiu scos de câțiva tăciuni muribunzi. Pereții interiori erau la fel de goi și ruinați ca exteriorul palatului și, deși o mare parte din operele de artă erau încă expuse, culorile se stinseseră, confundându-se cu piatra cenușie. Dispăruse orice urmă a extravaganței cu care Destinul se dăduse atât de mult în spectacol.

— Nici măcar nu mai pare același loc, a șoptit Signa, făcând un pas în sus pe scări.

Erau atât de șubrede, încât nu avea nicio îndoială că scândurile s-ar fi rupt sub picioarele ei – asta dacă nu ar fi alunecat pe ele înainte.

— Era la fel de luxoasă ca ultima dată când ai văzut-o, schimbându-se mereu după capriciile lui sau pentru a se potrivi oriunde călătorea.

Îngerul morții își ținea umbrele în jurul Signei în timp ce se îndreptau spre etajul de deasupra.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Și-a încrucișat mâinile și le-a strâns la piept, rezistând impulsului de-a atinge ceva în timp ce ea și Îngerul morții se îndreptau spre sala de bal. Signa a băgat capul înăuntru, iar inima i s-a strâns când a constatat că toate frumoasele panouri de chihlimbar dispăruseră.

În loc să răspundă imediat, Îngerul morții a condus-o mai departe pe hol până la portretul lângă care Signa îi văzuse vorbind pe Blythe și Destinul. Nu apucase să se uite cu atenție la el atunci, dar acum își dădea seama că femeia înfățișată era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată, cu părul alb ca fildeșul și o blândețe de la care nu-și putea întoarce privirea.

— Asta e Viața, a șoptit ea, recunoscând-o cumva pe femeie. Nu-i așa?

Ochii Îngerului morții s-au umplut de tristețe.

— Wisteria Gardens a început să se deterioreze din momentul în care fratele meu a pierdut-o. Am crezut multă vreme că are să fie mai bine cu timpul, dar locul ăsta e mai rău acum decât l-am văzut vreodată.

Tabloul Vieții, a observat Signa, era singurul lucru din palat care mai avea încă niște culori. A trebuit să stea la câțiva metri buni de el

și să-și dea capul pe spate ca să-l vadă în întregime, pentru că ocupa toată lungimea unui perete. În timp ce Îngerul morții o îndepărta ușurel, Signa și-a înclinat capul, încercând să întrezărească ochii femeii.

— M-ai întrebat de cine mi-e frică.

A întins mâna, trecându-și degetele peste rama tabloului.

— Fratele meu poate să fie o pacoste, dar nu mi-e teamă de el. Însă mi-e teamă de tine, Signa. Mi-e teamă că într-o zi ai să-mi frângi inima.

Sinceritatea lui a sfâșiat-o, făcând-o să se strângă în sine.

— Se pare că până și Îngerul morții are temeri iraționale, a șoptit ea.

Îngerul morții însă nu părea convins.

— Există o singură persoană în lumea asta care a deținut vreodată puterea pe care ai manifestat-o în noaptea aceea în biroul lui Elijah, a continuat el. Atât timp cât fratele meu crede că tu și ea sunteți una și aceeași, nu are să te lase în pace. I-am văzut pe cei doi împreună, așa că pot să înțeleg de ce. Când mă uit aici, de jur împrejur, îl văd pe fratele meu așa cum este, a continuat Îngerul morții. Un om disperat, care a petrecut sute de ani fără să poată renunța la femeia care i-a cucerit inima. Nu va cunoaște pacea până nu o va găsi. Așa că, pentru a încheia un târg cu el, trebuie să înțelegi care este miza. Trebuie să îl vezi așa cum este. Niciunul dintre noi nu ar vrea să-și petreacă fie și o singură viață într-o asemenea disperare, darămite eternitatea pe care trebuie s-o îndure fratele meu.

Signa nu-și putea lua ochii de la portret. Femeia din el era diferită de ea din toate punctele de vedere, și totuși Signa se simțea atrasă de Viață într-un mod pe care nu-l putea descrie în cuvinte.

Destinul se prezentase ca fiind încrezător și sigur pe sine, dar dacă ceea ce spusese Îngerul morții era adevărat, dacă domeniul Wisteria Gardens era o reflectare a sinelui său interior, atunci era pe punctul de-a se distruge iremediabil. Signa a încercat să înghită nodul care i se pusese în gât de milă, întorcându-și ochii de la portret.

— Mai sunt multe de văzut!

Îngerul morții a întins din nou mâna spre ramă, ținând cealaltă mână pe Signa, ca să se asigure că rămâne în forma ei de Secerător. A durat câteva clipe până când a găsit o mică încuietoare, care a scos un clic moale când a apăsat-o.

Portretul s-a deschis, dezvăluind o cameră enormă, plină de tapiserii.

— Ai grijă la cap! a avertizat-o Îngerul morții când au pășit înăuntru, iar ea s-a ferit tocmai la timp pentru ca o tapiserie să treacă

legănându-se pe deasupra capului ei, în timp ce firele acesteia se desfăceau după culori, fiecare dintre ele aterizând într-un coș separat.

Signa nu-și putea desprinde privirea de la ce vedea. Nu-și putea da seama cum continuau să se miște liniile de tapiserii, cu atât mai puțin cum acele și firele continuau să țeasă fără nicio mână care să le ghideze, însă încăperea îi amintea totuși de o fabrică. Era captivată de proces, tentată să dispară de-a lungul liniei și să exploreze, când Îngerul morții a strâns-o de mână.

— Pentru tine și pentru mine, acestea vor arăta întotdeauna niște simple tapiserii. Dar pentru Destin, un singur fir este diferența dintre viață și moarte. Aceasta este puterea lui, Signa. Dacă ai să mai crezi vreodată că tu ești cea care deține controlul, dacă vreodată va încerca să facă o altă înțelegere cu tine, vreau să te gândești la această cameră!

Signa s-a cutremurat. Poate că nu înțelegea acest loc în întregime, dar nu putea să-i nege magia sălbatică. Poate că Îngerul morții avea dreptate – poate că Signa nu fusese atât de isteață cu târgul ei pe cât crezuse.

— Fratele meu are să-și folosească toată puterea ca să mi te fure.

Mâna Îngerului morții a alunecat spre șoldul ei, sprijinindu-i spatele de peretele de piatră, în timp ce o posesivitate întunecată își făcea loc în vocea lui.

— Și dacă nu hotărăști tu că *vrei* să pleci, atunci am să folosesc fiecare bucățică din puterea mea și chiar mai mult ca să te țin aici, cu mine. Nu vor mai exista târguri. Înțelegi?

I-a ridicat bărbia, rostind ultimul cuvânt cu buzele lipite de ale ei.

Vocea lui i-a zăpăcit gândurile și niciunul dintre ele nu s-a îmblânzit când Signa și-a arcuit spatele și s-a adâncit și mai mult în îmbrățișarea Îngerului morții. Era neajutorată în fața lui și tânjea să-i simtă atingerea pe piele.

— Gata cu târguielile! a repetat ea, sărutându-i buzele, în timp ce-o străbătea un fior de plăcere.

Îngerul morții a gemut încet când și-a prins brațele în jurul ei, ridicând-o și ajutând-o să-și înfășoare picioarele în jurul taliei lui.

— Foarte bine!

Mâna lui i-a alunecat apoi sub fustă, șerpuindu-i în susul coapsei.

Negândindu-se deloc la locul unde se aflau, și-a lipit capul de zidul de piatră și i-a îndemnat mâna mai sus. Cu toate acestea, Îngerul morții s-a oprit când s-a auzit un zgomot venind de la etajul de dedesubt, retrăgându-și mâna și lipind-o de buzele Signei.

Ușor, i-a șoptit în minte vocea Îngerului morții. *Fratele meu nu ne poate vedea așa.*

Poate că nu, deși *putea* vedea că ușa fusese lăsată întredeschisă. Tot atât de încet, Îngerul morții și-a strecurat umbrele spre portret, deși

în momentul în care a vrut să-l închidă, acesta a scos un scârțâit ușor, care-a făcut ca restul palatului să pară și mai tăcut, de parcă și-ar fi ținut respirația. Destinul a rămas și el tăcut preț de câteva clipe, înainte ca Signa să-i audă pașii urcând în grabă treptele.

Fata și-a înfipt degetele în umerii Îngerului morții.

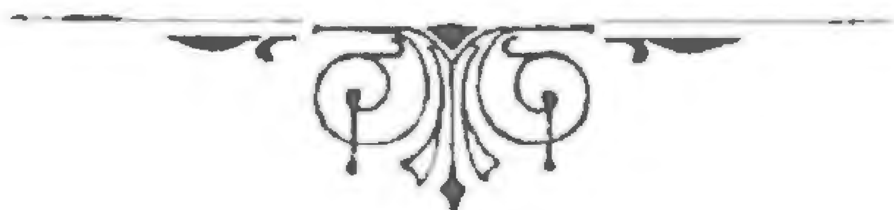
O treabă strălucită! O mișcare cu adevărat fantomatică din partea ta! i-a șuierat Signa, încordându-se la fiecare pas al Destinului. Îngerul morții a ignorat-o, în timp ce umbrele au țâșnit înainte, închizând ușa cu un zgomot atât de puternic, încât tânăra aproape-a gemut.

Îngerul morții s-a strâmbat la ea, sărutându-i buzele o ultimă dată, apoi s-a aplecat și i-a șușotit la ureche:

— Ține-te strâns!

L-a ascultat, iar în clipa în care s-a deschis ușa, iar Destinul și-a făcut apariția înăuntru, Îngerul morții a strâns umbrele în jurul lor și s-au transportat înapoi la Thorn Grove.

NOUĂSPREZECE

DEȘI CITISE MULT DESPRE GARDEN-PARTYURI, SIGNA NU AVUSESE niciodată plăcerea de-a participa la una – și mai ales la una organizată de-o regină.

Palatul Covington era alcătuit din 575 de camere, iar Signa l-a găsit la fel de uluitor ca acest număr încă din momentul în care a intrat pe ușile sale opulente. Coloane de marmură albă dominau intrarea, împodobite cu capiteluri de bronz aurit. Oamenii erau primiți înăuntru unul câte unul și adunați pe un covor roșu nesfârșit, atât de moale, încât Signa s-a întrebat cum s-ar fi simțit cu piciorul gol. Bineînțeles că nu ar fi îndrăznit să încerce să afle asta, având în vedere compania în care se afla. Se părea că nu exista nici măcar un singur nas care să nu fie ridicat cu aroganță în aer, nici măcar un singur bărbat neînsoțit care să nu fi mers de parcă pieptul îi fusese înțepat și umflat de un roi de viespi.

Oaspeții au fost conduși într-o încăpere cu pereți de fildeș, unde un candelabru asortat, de mărimea salonului din Thorn Grove, își picura cristalele atât de groase, încât unul singur dintre ele ar fi fost suficient ca să facă dintr-un amărât un om bogat. Signa s-a așezat lângă Blythe și Byron. Nu îndrăzneau să vorbească, căci li se părea că nu se cuvenea ca fastul sălii să fie tulburat cu cuvinte.

În capătul încăperii se afla un tron de aur și purpură, și toate capetele s-au înclinat când și-a făcut apariția regina. Signa o întâlnise o singură dată, când îi fusese prezentată la începutul sezonului, și fusese atât de emoționată, încât gleznele aproape că-i cedaseră în timpul reverenței. Acum însă a reușit să-și țină firea în timp ce o femeie frumoasă, cu pielea de-un arămiu bogat, își ocupa locul pe tron. Era plinuță și de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea trandafirilor, cu un guler din dantelă Honiton, iar pe cap purta o coroană mică de diamante. Privirea reginei s-a înmuiat doar când Everett Wakefield a intrat în încăpere și a fost adus în fața ei.

Purta un costum frumos, croit dintr-o stofă de mătase neagră și împodobit cu blană. Vesta îi era bogat decorată cu fire de argint și nasturi metalici, iar blazonul familiei sale – un lup cenușiu încolăcit în jurul unui scut alb și argintiu – era afișat cu mândrie deasupra inimii.

Everett nu era singurul înspre care s-au îndreptat ochii rătăcitori ai Signei. În mijlocul mulțimii care zumzăia de entuziasm, privirea ei s-a oprit când a întâlnit ochii Destinului ațintiți asupra ei. Trecuseră câteva zile de când aproape că îi prinsese pe ea și pe Îngerul morții la Wisteria Gardens, însă nodul de milă din gât încă nu îi trecuse.

Chiar în acea dimineață sosiseră iar buchete de flori de la el – de data asta însoțite de ciocolată, pe care Blythe i-o luase cu bucurie din mână – și în fiecare zi Signa făcea tot posibilul să ignore ofrandele și chicotele servitoarelor. Oricât de multă compasiune ar fi simțit pentru el, trebuia să se gândească și la Îngerul morții, și la temerile sale. Numai din acest motiv disprețuia darurile Destinului – nu voia să suporte presiunea falsei lui speranțe și nici ca el să aibă vreun motiv în plus pentru a-și vărsa frustrările pe Îngerul morții sau pe familia Hawthorne.

Signa nu ar fi putut spune cu exactitate când începuse sentimentul – poate că fusese mereu prezent într-o oarecare măsură –, dar presiunea atâtor așteptări creștea rapid: Blythe se aștepta ca Signa să fie o verișoară bună, o verișoară *normală*, în timp ce Byron dorea ca ea să fie o doamnă manierată, cu un comportament adecvat, care să contribuie la reabilitarea numelui familiei. Destinul se aștepta ca ea să fie o cu totul altă femeie – una cu puteri pentru care Signa ar fi dat cândva întreaga lume.

Cât despre ea însăși... Ei bine, Signa trebuia să rezolve o crimă, să-i protejeze pe toți cei pe care îi iubea și să afle și cine este și ce poate face.

Era extenuant!

Everett a îngenuncheat în fața reginei, iar Signa și-a fixat atenția asupra lui în timp ce i se conferea titlul de duce. Regina și-a pus sceptrul pe umărul drept al lui Everett, apoi pe cel stâng. Signa s-a alăturat aplauzelor în timp ce bărbatul se ridica în picioare, adoptând cel mai politicos și mai sfios comportament de care era în stare față de cele câteva priviri încruntate și fețe arogante întoarse înspre familia ei. Toată lumea începuse să se îndrepte afară pentru petrecere, iar Byron a împuns piciorul Signei cu bastonul, poruncindu-i în tăcere să facă același lucru.

— E un băiat bun! a murmurat Byron, suficient de tare pentru ca ascultătorii din jurul lor să-l audă. Va fi un duce minunat!

Deși Signa era de acord cu ambele lucruri, nu a făcut niciun comentariu. I se părea prea ciudat să se uite la Everett în ținută de gală și să vadă altceva decât lacrimile din ochii lui cu doar câteva săptămâni mai devreme, pe când ținea mâna tatălui mort.

— Signa?

Blythe i-a întrerupt șirul gândurilor, luând-o de braț:

— Arăți de parcă ai fi în transă! Vino, să mergem la petrecere!

Blythe fusese foarte nervoasă de când cu incidentul din birou și mult prea des Signa îi vedea ochii neliniștiți scrutând colțurile fiecărei încăperi. Cu o seară înainte, observase, de asemenea, lumina lumânărilor sub ușa lui Blythe, la o oră târzie, când verișoara ei ar fi trebuit să doarmă. Signa încercase să-i distragă atenția lui Blythe atunci când luau ceaiul împreună după-amiaza, aducându-i decupaje din ziare despre crime recente, dar interesul fetei pentru ele era slab și forțat.

Signa sperase că ieșirea de azi avea să-i facă bine. Deși oamenii le aruncau priviri disprețuitoare, bârfele aveau să fie ținute la minimum în prezența reginei, ceea ce era un răgaz binevenit. Scrutând mulțimea în timp ce era condusă în grădină, Signa l-a zărit pe Everett, iar pieptul i s-a încălzit când acesta i-a făcut cu mâna.

Signa a dat să-i răspundă, când a observat cu o jenă rapidă că el îi făcea cu mâna lui Charlotte Killinger, care se afla la câțiva pași în spatele lor. Zâmbetul lui Charlotte era strălucitor ca o lună nouă când și-a pus mâinile pe umerii Signei și ai lui Blythe.

— Sunteți amândouă încântătoare.

Signa și-ar fi dorit să poată spune același lucru, dar „încântătoare" era puțin spus despre Charlotte. Îmbrăcată într-o rochie mov-deschis și o pălărie cu pene asortată, Charlotte era suficient de „încântătoare" pentru ca toate privirile să pară să o urmărească. Era, de asemenea, atât de perfect stilată, încât Signa a simțit nevoia să-și îndrepte spatele, intimidată de atâta prestanță. Blythe, pe de altă parte, s-a încordat și a strâns mai tare brațul Signei.

— Mi se pare ca o procesiune funerară, a remarcat Blythe sumbru, fără să o privească pe Charlotte. Simți asta, nu-i așa, Signa? Plutește ceva greu în aer.

Experiența Signei cu morții era însă mult mai bogată, iar acum nu simțea nimic de genul ăsta. Totuși, i-a înțeles sentimentul și a dat din cap în semn de acord.

— Cum rezistă lordul Wakefield?

Signa i-a adresat întrebarea direct lui Charlotte.

— Am auzit că i-ai fost de mare ajutor.

— Se descurcă mai bine decât mă așteptam, având în vedere situația.

Deși Signa nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplase între cele două, Charlotte părea pe deplin conștientă de ezitarea lui Blythe, așa că s-a îndepărtat ușor și și-a desfășurat evantaiul cu mișcări moi și fluide.

— Nu mă așteptam ca familia Wakefield să mă caute, având în vedere tot ce s-a întâmplat, deși mă bucur că a făcut-o. Au nevoie de ceva sprijin.

Signa a ignorat pufnetul discret al lui Blythe și-a întrebat-o în schimb:

— „Tot ce s-a întâmplat"?

Charlotte și-a acoperit gura cu evantaiul și-a rămas nemișcată. Deși cea mai mare parte a expresiei îi era ascunsă, Signa a observat totuși că ochii lui Charlotte s-au mărit puțin, ca și cum și-ar fi dat seama că spusese ceva nepotrivit. Abia atunci Blythe și-a abătut atenția asupra ei, țuguindu-și buzele.

— Nu e nimic important!

Charlotte și-a închis evantaiul, încercând să ocolească întrebarea.

— În fine, Eliza era îngrijorată pentru verișorul ei și m-a rugat să stau cu ei în primele zile după moartea ducelui. Lui Everett i se făcea rău de fiecare dată când mânca – nu putea să ciugulească nici măcar o bucată de pâine. Cred că abia acum începe să își dea seama că tatăl său s-a dus cu adevărat. Nu se simte bine, dar se acomodează cu pierderea atât cât se poate.

Blythe trebuie să se fi simțit la fel de suspicioasă ca Signa la refuzul rapid al lui Charlotte de-a discuta subiectul ăsta, pentru că i-a aruncat o privire scurtă verișoarei sale. Din păcate, interesul i-a pierit repede, căci, dând cu ochii de partea dreaptă a capului Signei, a scos un șuierat ascuțit, apoi și-a apucat verișoara de încheietura mâinii și s-a aplecat spre ea, întrebând-o cu o voce dură:

— Ce naiba ai în păr?

Signa a simțit cum i se strânge stomacul, rugându-se la Dumnezeu să nu fie vreo chestie târâtoare îngrozitoare.

— Scoate-o afară!

A încercat să se uite, dar nu a reușit să vadă nimic până când Blythe nu a tras de câteva șuvițe de păr care fuseseră băgate după urechea Signei.

Erau argintii ca lumina stelelor.

— Aranjează-le! a rostit Signa într-o șoaptă precipitată. Rupe-le dacă trebuie, dar asigură-te că nimeni nu le vede!

— Ți-ai pierdut mințile? Nu am de gând să-ți smulg părul din cap!

Ah, ce blesteme i-ar fi aruncat Signa Destinului! Voise să creadă că scăpase doar cu o oboseală de la ultima utilizare a puterilor ei de

Secerător, dar se părea că, până la urmă, Destinul avea dreptate în privința acelor consecințe.

Blythe s-a încruntat plină de severitate în timp ce ascundea cu grijă șuvițele argintii, exact înainte ca Charlotte să dea să se uite cu o ridicare de sprânceană. Signa s-a îndreptat de spate, zâmbind în ciuda neliniștii care îi cuprinsese inima.

Un duce era mort, Destinul o împiedicase să comunice cu Îngerul morții, prietena ei din copilărie era un potențial suspect într-o crimă, iar acum părul îi albea, de parcă îmbătrânise peste noapte.

Ce altceva ar mai putea să meargă prost?

Signa a încercat să își vină în fire, nevrând să se concentreze atât de mult asupra părului, încât să-i alerteze și pe ceilalți asupra necazului ei. Și-a mutat din nou atenția spre Everett, ocupat să salute niște femei încântătoare, în rochii de ceai în culori pastelate, cu umbreluțe pe care le roteau ca să oprească lumina soarelui – care soare făcea tot posibilul să o ardă pe Signa. Everett nu *părea* un om capabil de crimă, dar se mai înșelase și cu alte ocazii.

Eliza era și ea în apropiere, iar când a privit mai atent, Signa a observat că bărbatul brunet care îi vorbea nu era nimeni altul decât Byron. Când Charlotte a surprins-o uitându-se la ei, a murmurat ca pentru sine:

— Domnișoara Wakefield a vrut întotdeauna să se mărite cu un Hawthorne. Mă gândeam doar că are să fie Percy. Erau atât de apropiați înainte să plece…

Blythe a scos un sunet neinteligibil.

— Eliza și unchiul meu? Mintea ta este mult mai aptă de ticluit povești decât mi-aș fi închipuit!

Charlotte și-a fluturat evantaiul mai tare, aruncându-i lui Blythe o privire tăioasă.

— Se întâlnesc de ceva timp. El este o partidă bună, căci e necăsătorit și bogat. Îndrăznesc să spun că i-ar fi cerut mâna până acum, dacă nu ar fi fost scandalul cu tatăl tău. Sau poate că a făcut-o, însă așteaptă până când numele familiei tale va fi reabilitat.

Oricât de mult îi displăcea Signei ideea ca Eliza să fie primită în familie, cu siguranță asta o ajuta să dea de capăt misterului inelului pe care îl găsiseră în biroul lui Elijah.

Blythe și-a încrucișat brațele în dreptul taliei, gândindu-se probabil la același lucru.

— Se pare că în timpul cât am fost la pat s-au petrecut mai multe lucruri decât am crezut.

— Sau poate că ai fost mult prea preocupată de tine ca să te mai intereseze ce fac ceilalți.

— Gata, gata, ajunge cu asta! a spus Signa, alarmată.

Indiferent ce se întâmplase între Charlotte și Blythe, avea să fie timp pentru rezolvarea acestei situații mai târziu, în particular.

— Suntem cu toții prieteni aici...

S-a oprit însă când a zărit o coroană de păr auriu care își făcea loc prin mulțime. O căldură furioasă i-a cuprins stomacul când s-a gândit la părul ei argintiu și la cearta lor de când se văzuseră ultima dată. Se întâmplau atât de multe lucruri; erau atât de multe gânduri de analizat, încât nu era sigură cum ar mai putea face față la orice altceva! Din fericire, Destinul s-a întors în ultimul moment, îndreptându-se nu spre ea, ci spre Everett.

— Jur că nu mai pot ține pasul cu tine zilele astea! a oftat Blythe ca pentru sine. Mai întâi visezi la un duce, iar acum îți pierzi șirul gândurile în prezența unui prinț.

— L-ai visat pe Everett?

Charlotte își încleștase maxilarul, însă Signa nu a putut găsi în ea puterea să-i răspundă. Prezența Destinului era copleșitoare. Deși se aflau aici pentru a sprijini numele lui Elijah și pentru a face o impresie bună oaspeților, Signa se îndoia foarte tare că cineva avea să-și amintească de participarea familiei Hawthorne când exista o persoană mult mai interesantă la care să se gândească.

— Nu-mi vine să cred că a făcut tot drumul tocmai din Verena.

Signa s-a întors, descoperind că vocea venea dintr-un mic grup de doamne pe care le recunoștea de la alte evenimente sociale din acest sezon. Printre ele se afla și Diana Blackwater, care-și flutura evantaiul atât de energic, încât boneta albă i se agita pe capul mititel.

— E un loc atât de frumos, chiar pe apă! Tatăl meu m-a dus într-o vizită acolo pe când eram mică. Prințul și cu mine am devenit destul de apropiați.

Una dintre fetele mai tinere a tresărit.

— Crezi că a venit până aici pentru tine?

Diana, Domnul fie cu ea, era foarte mândră. Cât de prostesc era să o privești pe ea și întregul oraș cum intră în capcana Destinului!

— Povestește-ne despre el! a îndemnat-o una dintre fete cu o speranță iscoditoare. Este fermecător?

— Este un *adevărat* gentleman, a spus Diana, părând gata să leșine.

S-ar fi zis că toți erau actori zilele astea.

— Este bine educat și incredibil de atent. Dacă ați crezut că Wisteria Gardens este frumos, ați înnebuni văzând palatul regal al familiei sale.

Ha! Bine educat, într-adevăr!

— Trebuie să recunosc că am fost încântată să-l văd pe Aris – iertați-mă, mă refer la *prințul* Dryden – în vizită în anul debutului

meu, a continuat Diana. Mi-a plăcut întotdeauna Verena și mi-am imaginat mereu că voi ajunge acolo într-o zi.

Fata nu merita asta. *Nu merita*. Și totuși, mâinile Signei au tresărit de enervare. Diana și minciunile ei nu însemnau nimic în marea schemă a lucrurilor, dar era ceva la ea care o enerva atât de mult pe Signa, încât s-a întors cu fața la tânăra respectivă.

— Trebuie să fie destinul, a rostit Signa, cu un zâmbet atât de larg, încât ochii i s-au închis pe jumătate.

Diana i-a întors un zâmbet fals, agitându-și evantaiul cu ceva mai multă agresivitate.

— Îndrăznesc să spun că ai dreptate, domnișoară Farrow.

— Nu pot decât să-ți dau dreptate. Destinul este ceva foarte puternic.

Vorbise tocmai presupusul prinț, în timp ce se apropia împreună cu Everett. Diana și restul domnișoarelor au tăcut, în timp ce prințul și proaspătul duce își înclinau capetele în semn de salut. Ochii Destinului s-au ridicat totuși s-o privească pe Signa pe sub niște gene prelungi, iar acea căldură ciudată i-a revenit Signei în pântec.

— Prințe Aris, a spus ea, cu doza maximă de repulsie acceptabilă în public. Mai sunteți încă în oraș?

— *Încă?* Aveai de gând să pleci?

Everett a fost cel care a întrebat, punând o mână pe umărul Destinului de parcă ar fi fost buni prieteni. Signa nu s-a putut abține să nu arunce o privire încrâncenată asupra acelei atingeri, căci de ce oare Destinul putea nu numai să fie văzut, ci și atins, pe când Îngerul morții nu putea nici una, nici alta?

— Mă așteptam să fii aici pe toată durata sezonului.

— Am să fiu, a spus Destinul suficient de rece, încât Signei să i se facă pielea ca de găină. Domnișoara Farrow trebuie să fi înțeles greșit. Am intenția fermă să rămân aici până când va fi de acord să-mi accepte cererea în căsătorie.

Cuvintele au fost rostite cu atâta dezinvoltură, încât toți cei care le-au auzit s-au oprit, uitându-se unii la alții pentru a se asigura că le-a ajuns la urechi același lucru. Obrajii Signei ardeau.

— Vrei să spui, cu siguranță, până când *cineva* îți acceptă cererea în căsătorie, a zis Signa, străduindu-se să zâmbească și să facă haz de comentariul lui.

Din fericire, Destinul și-a plecat capul și i-a mulțumit cu un zâmbet discret și amuzat.

— Bineînțeles, domnișoară Farrow! Te rog să mă ierți că am formulat greșit.

Oh, cât de mult și-ar fi dorit Signa să-și poată invoca umbrele și să-l revendice pe Destin chiar în clipa aceea! Ura faptul că părea atât

de fermecător și că avea o gropiță în obraz care îl făcea să pară mult prea prietenos. Când și-a dat seama că nu mai suporta să se întrețină cu el, Signa și-a mutat atenția asupra lui Everett.

— Felicitări, lord Wakefield! a spus ea în cele din urmă, sperând să creeze o diversiune de la jocul – oricare ar fi fost acesta – pe care îl juca Destinul.

— Da, felicitări! a răsuflat ușurată Charlotte când Everett s-a apropiat. Arăți foarte respectabil cu eșarfa asta. Tatăl tău ar fi mândru!

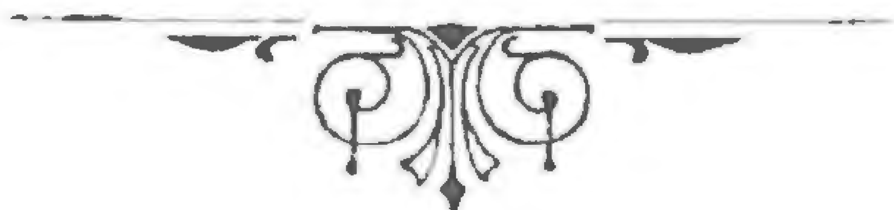
Everett părea atât de timid în timp ce-și aranja jiletca, încât Signa i-a căutat ochii lui Blythe pentru a împărtăși impresia cu ea. Verișoara ei însă fixa cu încăpățânare podeaua.

— Mulțumesc, domnișoară Killinger! a spus el. Apreciez cu adevărat asta!

Charlotte a privit cu timiditate în altă parte, îndepărtându-și cu stângăcie o buclă căzută pe umăr. Ar fi fost în stare să se învârtească unul în jurul celuilalt cât era ziua de lungă dacă nu s-ar fi găsit cineva să îi scoată din starea asta de uimire. Și, deși Signa a dat să deschidă gura pentru a-și elibera prietena, Destinul i-a luat-o înainte.

— Ziua este mult prea frumoasă ca să continuăm să stăm de vorbă doar. Ce ați zice de o partidă de crochet? a zis și a făcut un semn cu capul înspre grădină.

DOUĂZECI

GRĂDINA PALATULUI ERA OPUSĂ ÎN TOATE PRIVINȚELE DOMENIULUI de la Wisteria Gardens – de o frumusețe discretă, cu tufe de trandafiri elegante și stejari umbroși care mărgineau cărările cu iarbă scurtă, proaspăt tăiată. Servitorii treceau cu tăvi cu sendvișuri și prăjituri delicate, pe care oaspeții le degustau stând la o bârfă la umbră. În timp ce traversa peluza împreună cu Blythe, Signa s-a trezit dorindu-și să fie unul dintre acești simpli oaspeți și să se bucure de frumusețea grădinii în timp ce se îndoapă cu mâncare.

În loc de asta, nu-și putea desprinde privirea de la Everett, cercetându-i zâmbetul care nu-i lumina niciodată ochii când îi saluta pe ceilalți. Ar fi putut avea vreun motiv ca să-și ucidă tatăl? Oare fața lui ar fi putut să fie cea a unui criminal?

Charlotte era lângă el și-i vorbea pe un ton scăzut și vesel. Signa îi privea tot timpul, străduindu-se să nu-i acorde nicio atenție Destinului. Blythe trebuie să fi făcut același lucru, pentru că a fluierat încet, ca pentru sine.

— Poate că, în cele din urmă, ar fi momentul să-ți îndrepți atenția spre a deveni prințesă. Se pare că formează o pereche pe cinste, a spus Blythe, de parcă ar fi vrut să pună la încercare sentimentele Signei în această privință.

— Și totuși, niciunul dintre ei nu a scos o vorbă despre vreun atașament, a răspuns Signa și a împins-o pe Blythe spre locul unde Everett se înclina în fața mai multor domnișoare și mame nerăbdătoare care se apropiau de el, în timp ce Charlotte privea scena cu o expresie tot mai goală la fiecare nouă față.

Parcă s-ar fi oprit la fiecare pas, în timp ce Destinul îi conducea pe un gazon ce părea nesfârșit, cu o iarbă perfectă – nici măcar un singur fir nu era îngălbenit și toate păreau tăiate exact la aceeași înălțime. Când Destinul a surprins-o pe Signa aruncându-i o privire pe furiș, i-a oferit brațul cu un freamăt de bucurie în piept. Blythe a împins-o practic înainte, iar Signa i-a aruncat o privire nimicitoare

înainte de a lua cu părere de rău brațul Destinului, permițându-i să o conducă.

— Ce ai spune de un joc, domnișoară Farrow?

Deși ar fi vrut s-o tachineze cu întrebarea lui, era ușor de observat vulnerabilitatea pe care încerca s-o mascheze.

— Aș spune că nu, dar am oare de ales? i-a răspuns ea cu sinceritate.

Destinul a încasat lovitura fără să tresară.

— Ți-ai schimba răspunsul dacă ți-aș spune că putem considera asta parte din curtea pe care ți-o fac?

Signa a fost gata-gata să se împiedice. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit în fața atâtor ochi era să fie văzută curtată de Destin și, pe deasupra, nici nu intenționa să-i alimenteze flacăra interesului când acesta refuzase să-i promită că nu avea să-i facă niciun rău Îngerului morții. Dar, chiar dacă ar fi refuzat, se îndoia că Destinul ar fi plecat. Ca să nu mai vorbim de faptul că Signa ar fi dat aproape orice ca să audă din nou vocea Îngerului morții.

— Dă-mi-l pentru o zi întreagă!

Signa s-a tras puțin mai aproape de Destin, încercând să vorbească în șoaptă, căci era sigură că Blythe făcea tot posibilul să-i asculte.

— Începând de acum.

Destinul mergea cu pași puternici și încrezători, dar tot reușea cumva să arate elegant. Aproape ca și cum ar fi plutit, fără urme de zgârieturi pe cizmele sale de piele.

— Nu voi schimba termenii înțelegerii noastre.

Signa s-a străduit să lovească iarba puțin mai tare la următorul pas, sperând să arunce cu ceva noroi pe cizmele lui, dar, cumva, acesta nu a aterizat pe ele.

— Foarte bine! Dar fără să trișezi. Nu-mi plac bărbații care joacă murdar.

A râs.

— Dacă e nevoie să joc murdar ca să te fac să-ți amintești tot ce ai pierdut, atunci voi fi cel mai mizerabil ticălos pe care l-ai întâlnit vreodată, Signa Farrow. Îți vei căpăta timpul cu Îngerul morții după jocul nostru.

Signa nu anticipase bucuria caldă care a izbucnit în ea. Gâtul îi era prea uscat ca să înghită și nici nu îndrăznea să-l privească pe Destin drept în față.

Terenul era gol, în afară de porțile și de țărușii destinați jocului, iar Signa s-a întrebat dacă asta se datora faptului că toți ceilalți erau suficient de deștepți să se desfete mâncarea de la palat sau dacă era mâna Destinului. S-a bucurat de câteva secunde de răgaz când a

plecat de lângă ea ca să ia două dintre ciocănele, dintre care i-a înmânat unul.

— Ce spuneți, domnișoarelor? Gata pentru un joc?

Era o scânteie în ochii lui Everett și, după tot ce suferise sărmanul în ultimele săptămâni, o atât de binevenită priveliște a mai domolit proasta dispoziție a Signei.

— Aș prefera să privesc, a răspuns Charlotte cu un mic zâmbet care l-a făcut imediat pe Everett să zâmbească la rândul său.

Signei nu-i venea să-și creadă ochilor – când începuse acest foc între ei?

— Ai să stai în apropiere? a întrebat-o.

— Sigur că da!

Charlotte s-a îndepărtat câțiva pași, oprindu-se sub coroana umbroasă a unui copac.

— Am să stau chiar aici, susținând ambele echipe!

— Dacă așa stau lucrurile, atunci echipa mea va fi formată din mine și verișoara mea, a spus Signa, care nu avea de gând să permită ca ea sau Blythe să fie plasate într-o echipă cu Destinul.

Deși se așteptase să fie deranjat de declarația ei, Destinul a părut, dimpotrivă, și mai amuzat.

— Foarte bine, deși ar trebui să știi că în Verena jucăm pentru premii.

Signei i s-a strâns stomacul de groază. Ar fi trebuit să știe că avea să existe și o capcană.

— Care este premiul? a întrebat Blythe, în timp ce încerca greutatea ciocanului.

— Orice ați vrea să fie.

Destinul a aruncat două mingi pentru fiecare echipă. Cele pentru Signa aveau o dungă mov, ca la fel ciocanul.

— Pentru noi, poate un cântec scris și cântat întru lauda noastră? a propus Destinul. O favoare? Sau poate chiar un sărut de la o domnișoară încântătoare?

Everett s-a încordat puțin, aruncând o privire spre Charlotte.

— Nu cred că…

— Ah, haide, Everett! a râs Destinul. E doar un sărut.

Signa avea refuzul gata pregătit pe vârful limbii, însă Blythe a intervenit.

— Putem cere orice? a întrebat ea.

Capcana fusese întinsă, iar Signa nu era convinsă că Destinul ar fi putut arăta vreodată mai triumfător decât acum.

— Tot ce-mi stă în putere să ofer.

Lui Blythe nu i-a trebuit nici măcar o clipă ca să se gândească la cererea ei, deși a avut măcar bunul-simț să coboare vocea când a spus:

— Dacă o să câștigăm, atunci prințul trebuie să pună o vorbă bună pentru tatăl meu. Înainte ca vreunul dintre bărbați să poată spună ceva, tânăra a adăugat: Și vreau să-l văd. Imediat!

Everett și-a coborât ciocanul, cu o față severă.

— Domnișoară Hawthorne, nu este posibil…

— S-a făcut!

Lipsa de ezitare a Destinului i-a dat de gândit lui Everett. A clipit, părând să se întrebe în acel moment cât de multă putere ar putea avea un prinț.

— Accept condițiile!

Mintea Signei a început să analizeze cererea, căutând apoi vreun înțeles ascuns în cuvintele pe care le alesese Destinul. Dar înainte de-a-și putea pune gândurile cap la cap, Blythe și-a aruncat ciocanul pe umăr și a pornit spre câmp.

— Minunat! a zis și și-a îndepărtat o buclă blondă care îi scăpase de sub pălăria cu boruri largi, de culoarea fildeșului. Ar fi bine să te pregătești, prințișorule! Nu am de gând să te las să mă săruți.

— Să mă *lași*?

Râsul Destinului era mult prea sincer.

— Nu ești pe gustul meu, iubire.

— Deci se pare că există un Dumnezeu.

Blythe și-a lipit palmele una de alta și a privit spre cer, ca și cum s-ar fi rugat.

— A fost destul să arunc o singură privire la arta ta ca să înțeleg ce groaznice gusturi poți să ai!

Destinul și-a strâns și mai tare mâna pe ciocan, iar Everett și Signa și-au aruncat o privire. Măcar erau doi oameni aici care se comportau cum se cuvine, deși atât Destinul, cât și Blythe erau atât de hotărâți, încât nu era nicio șansă să-i convingă să joace fără miză – chiar dacă, preț de-o clipă, Signa s-a gândit să-i sucească gâtul lui Blythe.

Cum ar fi putut să-l învingă cineva pe Destin la propriul său joc? Oare nu i-ar fi stat în putere să schimbe rezultatul? Să întoarcă totul în favoarea sa? Signa își dorea să câștige la fel de mult ca Blythe, însă a început să creadă că ar putea avea o șansă abia atunci când o undă de răcoare a sfâșiat brusc aerul din jurul umerilor ei.

Signa a apucat mânerul ciocanului și a încercat să-și recapete respirația. S-a întors imediat spre Destin, care s-a dat de gol uitându-se direct la locul de lângă ea – unde, își dădea fata seama acum, stătea Îngerul morții. Deși nu-l vedea și nici nu-l auzea, simțea ciocanul strâns mai puternic în palme, ca și cum el ar fi vrut să-i spună că e acolo, cu ea. Că avea s-o ajute.

— Doamnele primele!

Destinul le-a oferit întâietatea cu o urmă de supărare în glas. Era singurul lucru care arăta cam ce părere avea despre sosirea Îngerului morții.

Blythe s-a poziționat de parcă ar mai fi jucat de o mie de ori, s-a aplecat către minge și a lovit-o direct. Mingea a trecut în viteză prin prima portiță, iar zâmbetul Destinului a luat-o în jos. I-a aruncat o privire lui Blythe, apoi Îngerului morții, dar, din ce își putea da seama Signa, lovitura aceea fusese numai și numai a ei.

Blythe i-a arătat Destinului un zâmbet răutăcios în timp ce se îndrepta din nou spre minge, deoarece marcarea unui punct îi dădea dreptul la o a doua tură. Următoarea ei lovitură a făcut ca mingea să traverseze terenul, la mai mult de jumătate de drum spre următoarea portiță. Și-a cercetat rezultatul cu un mic semn satisfăcut din cap, înainte de-a se îndrepta înapoi spre ei.

— Presupun că asta va fi de ajuns.

A fost rândul lui Everett, iar Signa a simțit cum frigul se abate înspre el. Destinul a făcut și el un pas subtil în direcția lordului. Firele aurii străluceau, trăgând ciocanul înapoi, dar se părea că ceva a prins mingea în clipa în care a atins-o ciocanul – Îngerul morții. Cel puțin a avut decența să mute mingea înainte cu câțiva centimetri, de dragul lui Everett, deși era o lovitură strâmbă, care o îndepărta de prima portiță și care l-a nedumerit complet pe tânărul lord.

— De obicei, nu sunt atât de slab la lovituri.

A privit undeva, deasupra, de parcă ar fi verificat dacă nu cumva vântul fusese cel care îl făcuse de râs.

— Ai s-o reușești data viitoare!

Vocea lui Blythe era blazată, de parcă ar fi trebuit să le spună asta jucătorilor de prea multe ori până acum.

— Poate că prințul se va revanșa când îi va veni rândul.

— Am de gând s-o fac, a replicat Destinul, aruncând o privire încruntată când Blythe nu a renunțat la zâmbetul ei.

— Se pare că cineva ne-a subestimat! a zis ea și și-a întins mâna înmănușată în față, căutând vreun mic semn de murdărie. Îl puneam pe fratele meu să joace cu mine în fiecare duminică.

Signa ar fi putut să jure că în vocea lui Blythe se simțea o mică împunsătură și că ochii ei albaștri de gheață erau dintr-odată mult mai pătrunzători când s-a privit cu Charlotte. Însă n-a avut prea mult timp să se gândească la asta.

— E rândul tău, Signa! i-a amintit Blythe.

Tot ce știa Signa despre crochet se rezuma la ce învățase privindu-și verișoara cu aproximativ două minute înainte. S-a apropiat de minge exact așa cum văzuse mai devreme, aplecându-se asupra ei și făcând tot posibilul să pară că acest lucru era o a doua natură pentru

ea și că mai învârtise un ciocan de o mie de ori înainte. În realitate însă, îl implora pe Îngerul morții în sinea ei.

Din fericire, acesta părea să știe exact ce trebuie să facă. Signa n-ar fi putut nici măcar să spună dacă ciocanul ei a lovit mingea înainte ca aceasta să treacă, mai ceva ca o săgeată, prin următoarea portiță. Everett a fluierat încet în spatele lor, dar când Signa s-a uitat înspre verișoara ei cu un zâmbet victorios, a fost surprinsă să constate că expresia îngâmfată a lui Blythe fusese ștearsă, iar sprâncenele ei deschise la culoare se încruntaseră.

Era posibil ca ea să fi fost extrem de concentrată. Cu un asemenea premiu în joc, cum ar fi putut să nu fie? Cu toate acestea, Blythe privea de la Signa la minge și înapoi cu un asemenea scepticism, încât palmele Signei au început să transpire prin mănuși. Și-a scuturat mâinile înainte de-a-și strânge pumnul pe ciocan pentru a doua ei tură. A simțit încă o dată răcoarea familiară a umbrelor Îngerului morții când acesta s-a aruncat în acțiune, trimițând mingea de-a lungul traseului și direct prin următoarea portiță.

— Îndrăznesc să spun că ni s-a dat clasă, Înălțimea Ta, a meditat Everett, uitându-se din când în când la Charlotte ca să vadă dacă se distrează. Poate c-ar trebui să renunțăm cât suntem încă sus.

Destinul l-a luat în derâdere în timp ce se îndrepta spre mingea echipei sale.

— Prostii! Avem timp să ne reabilităm!

Firele din jurul lui au strălucit de un auriu intens, înfășurându-se în jurul ciocanului. Dar umbrele Îngerului morții trebuie să se fi împletit cu ele, căci ciocanul a fost mai lent decât ar fi trebuit să fie la balansare. Însă chiar și așa, mingea a trecut prin portiță.

— Îmi place un joc frumos și *corect*.

Destinul s-a repoziționat pentru a doua lovitură, aplecându-se din șolduri. În secunda în care a făcut-o, a șoptit către pământ:

— Nu-mi fac un obicei din a trișa, frate, dar dacă tu continui să o faci, atunci o voi face și eu.

Apoi a lovit, iar de data aceasta mingea a fost în afară, neajungând la portiță. A privit-o încruntat, cu buzele schimonosite, de parcă mingea l-ar fi jignit personal.

Blythe se pregătea deja pentru lovitură, în timp ce Destinul dădea să se îndrepte spre ei. S-a oprit să o privească, în timp ce Îngerul morții, se părea, n-a putut să se abțină de la o ultimă intervenție. Când Blythe și-a balansat ciocanul în spate, acesta i-a scăpat din mâini și l-a lovit pe Destin drept între picioare.

Blythe s-a tras înapoi, imitând-o pe Signa, care își acoperise gura cu amândouă mâinile. O rafală de vânt s-a răsucit în jurul lor, suficient de puternică pentru a smulge pălăriile câtorva doamne

oripilate aflate puțin mai departe. Signa s-a uitat cât de chiorâș a putut spre locul unde trebuia să fi stat Îngerul morții.

Păreau să privească o scenă derulată cu încetinitorul în care Destinul s-a împiedicat dintr-odată, cu buzele atât de strânse, încât erau albe ca de os, apoi a căzut în genunchi.

În spatele lor, Charlotte și-a acoperit gura, înăbușindu-și chițăitul.

Blythe s-a repezit spre Destin, s-a oprit, a făcut un pas înapoi, apoi și-a reluat drumul spre el, de parcă nu și-ar fi putut da seama dacă acesta i-ar fi vrut scuzele sau capul pe o tavă. În cele din urmă, a ales scuzele. Obrajii ei erau roșii ca o tartă cu cireșe.

— Înălțimea Ta! Te simți bine? Îmi pare atât de rău, oare pot face ceva...

Everett a luat-o de umăr și a tras-o înapoi, cu o expresie gravă.

— Poate puțin loc, domnișoară Hawthorne. Nu este nevoie să fiți implicată într-o situație atât de delicată!

Signa și-a mușcat buzele cu putere.

— Chiar era necesar? a șuierat ea către Îngerul morții. Deja voia să te omoare!

A fost un accident, Micuță Pasăre! Chiar ar trebui pună niște mânere mai bune la ciocanele alea. Nu mă așteptam să îl lovească.

Signa a simțit cum i se umflă pieptul de bucurie când a auzit vocea Îngerului morții în capul ei. Probabil că durerea provocată de accident făcuse ca puterile Destinului să scadă temporar și, deși știa că acesta nu putea fi un lucru bun, stomacul îi fremăta totuși. Ce bine era să-l audă din nou, chiar și numai pentru câteva clipe!

— Te simți bine? tot insista Blythe. Să văd dacă este vreun doctor care să te examineze?

— Nu e nevoie de niciun doctor, domnișoară Hawthorne, a răbufnit Destinul. Și cu siguranță nu am nevoie de nicio examinare. Doar... lăsă-mă puțin!

— Stai deoparte până la sfârșitul jocului! i-a sugerat Everett. Am să reprezint echipa noastră. Domnișoarele Farrow și Hawthorne pot alege un jucător care să reprezinte echipa lor.

— Hai să nu facem atâta tam-tam pentru nimic.

Chiar și schimonosindu-se de durere, Destinul a reușit să sune convingător.

Nimic? l-a îngânat Îngerul morții cu veselie. *N-aș recunoaște asta cu atâta ușurință, frate.*

Dacă Signa ar fi putut să-l vadă, Îngerul morții ar fi primit cu siguranță cea mai insidioasă privire a ei. Nu știuse niciodată că frații pot fi atât de exasperanți. *Încerca* oare să atragă mânia Destinului asupra lor?

Destinul și-a îndreptat umerii, ignorându-l pe Îngerul morții, și s-a ridicat încetișor.

— Nu e mare lucru! Sunt în stare să joc!

Deși Blythe părea sceptică, nu a îndrăznit să-i rănească mândria, întinzându-se la discuții. Nici Everett nu a făcut-o, așa că au reînceput jocul destul de curând, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic.

Jocul a durat cam două ore, timp în care vocea Îngerului morții a dispărut. Rând pe rând, atât Everett, cât și Signa au făcut tot ce au putut – fără influența Îngerului morții –, deși Everett a întors mai multe mingi de la portițe, iar Signa a continuat să rateze cu totul. Doar Blythe și Destinul au continuat să marcheze toate punctele pentru echipele lor, iar tensiunea dintre ei devenise atât de puternică, încât ceilalți doi îi ocoleau de departe.

Blythe a fost spectaculoasă, atât de concentrată pe joc, încât nu zâmbea nici măcar de fiecare dată când mingea trecea printr-o portiță. Privirea ei era rece, iar mintea fixată neabătut pe sarcina pe care o avea de îndeplinit.

Destinul era la fel de bine antrenat. Așa cum ar fi trebuit să fie, presupunea Signa, având în vedere cât timp trăise. Nu avea nevoie să se bazeze pe magia sa pentru a-l ajuta și rămăsese credincios cuvântului său de-a o evita chiar și atunci când abia ținea pasul cu Blythe. Destul de curând, exact când spatele Signei începuse să o doară și îi încolțise gândul să se întindă pe iarba fină, lovitura lui Blythe a scos mingea Destinului din poziția sa de lângă ultima portiță, iar ea a luat ultimul punct.

Abia atunci a aruncat ciocanul jos și s-a întors spre Destin. Ochii fetei străluceau de o satisfacție reținută. Signa nu se îndoia că, dacă ar fi fost singuri, Blythe și-ar fi sărbătorit victoria cu un strigăt de luptă, nimic mai puțin.

— Vreau să-mi văd tatăl mâine!

Blythe și-a păstrat vocea egală și, deși Destinul avea chipul unui om batjocorit, a dat din cap.

— Îmi țin promisiunile, domnișoară Hawthorne. Consideră că s-a făcut!

Orele se scurseseră pe nesimțite în timp ce jucau. Nu era atât de târziu, încât soarele să fi apus complet, însă oaspeții începuseră să se împrăștie și toată mâncarea și băutura se terminaseră. Deși jocul nu fusese deosebit de obositor, soarele fusese sufocant, iar Everett își tampona transpirația de pe frunte cu o batistă. Fusese plăcut să joci un joc cu el; să-l vezi glumind și zâmbind, și prefăcându-se, fie și pentru câteva ore, că erau oameni normali, cu vieți normale – și nu oameni înconjurați de moarte și dezastre.

Everett s-a întors către cele două verișoare, iar Charlotte, care venise lângă ei, arunca priviri furișe în direcția lui Blythe.

— Să vă conduc la trăsura voastră, domnișoarelor? le-a întrebat el. E mai târziu decât crezusem.

— Cred că ar fi un lucru înțelept.

Era ceva în neregulă cu tonul lui Blythe. O tensiune pe care numai o ureche avizată ar fi putut s-o sesizeze. Signa s-a crispat la auzul sunetului.

Nu-i stătea în fire să nu o ia de braț pe verișoara ei în timp ce mergeau, nici să nu-și manifeste bucuria pentru victoria ei. Signa a strecurat o privire către Charlotte, deși fata s-a întors rapid în timp ce ea și Everett își luau rămas-bun de la verișoare.

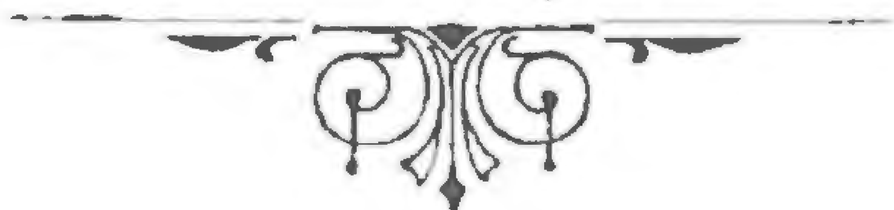
— A fost o partidă bună, domnișoară Hawthorne, a recunoscut Destinul, în timp ce Blythe și Signa stăteau lângă trăsura lor. Să ajungeți la închisoare mâine, înainte de răsăritul soarelui. Voi vedea ce se poate face.

Blythe a dat din cap și, deși se părea că nu *încearcă* să fie dură, s-a grăbit să-și ia rămas-bun de la Destin și a deschis ușa trăsurii.

— Să mergem! a cerut ea.

Și, în ciuda faptului că întregul corp al Signei era plin ca de râie de senzația că ceva era îngrozitor, înnebunitor de cum-nu-trebuie, și-a urmat totuși verișoara înăuntru.

DOUĂZECI ȘI UNU

Blythe

Blythe se simțea înspăimântător de aproape de-a exploda și s-a lipit de peretele trăsurii, cât mai departe cu putință de Signa pe cât îi permitea spațiul. Și-a așezat degetele transpirate pe gât, concentrându-se pe pulsul care îi bătea nebunește și numărându-și fiecare respirație ca să încerce să se întoarcă la o aparență de calm.

Nu se putea opri să nu se uite la Signa, care nu era atât de proastă, încât să nu bage de seamă. La fel ca Blythe, Signa se ținea lipită de partea opusă a trăsurii, făcându-se cât mai mică în spațiul îngust.

„Oamenii au spus mereu că este blestemată." Oricât de mult ar fi încercat, Blythe nu reușea să se scuture de avertismentul lui Charlotte. „De ce a fugit *înspre* foc?"

Din momentul în care se cunoscuseră, Blythe știuse că Signa avea ceva ciudat. Considerase neliniștea celorlalți față de ea o neînțelegere și o prejudecată socială, deoarece pielea Signei era ciudat de palidă, iar ochii îi erau mari și știutori. În plus, de când Signa ajunsese la Thorn Grove, viața lui Blythe se îmbunătățise de zece ori. Fusese *distractiv*.

Fusese acolo cineva care s-o pună la curent cu toate bârfele și scandalurile pe care ea le pierduse. Cineva care să nu o trateze doar ca pe o fată bolnavă și fragilă. Ca să nu mai spună că viața ei fusese salvată datorită Signei. Și, dincolo de asta, întâlnise și o prietenă minunată. Cu adevărat o soră.

Cel puțin, așa crezuse ea.

Blythe și-a încleștat pumnii, lăsându-și unghiile să i se înfigă în piele, de parcă durerea i-ar fi putut limpezi cumva mintea, care se tot învârtise fără oprire de la jocul de crochet încoace.

Nu existau cuvinte pentru ceea ce văzuse – imagini vagi, încețoșate, ale umbrelor care pluteau în spatele Signei. Umbre cu care

Signa vorbise când credea că nimeni nu o ascultă și care o ajutaseră să-și ghideze ciocanul.

Era de-a dreptul ridicol și imposibil și absurd… și totuși, Blythe mai văzuse umbrele acelea. Când fusese la un pas de moarte, se aflaseră la ea în cameră. Nu ar fi vrut să se gândească la acele vremuri întunecate și să scoată la iveală amintiri atât de amare, dar era sigură că și Signa văzuse acele umbre; vorbise cu ele.

Dat fiind că fusese atât de aproape de moarte, amintirea în sine era neclară. Oricât de mult ar fi încercat Blythe, nu reușea să-și ascută ochii minții sau să aducă acea scenă în centrul atenției. Dar existau și alte ciudățenii. Unele pe care și le amintea, cum ar fi atunci când reflexia lui Elaine în oglindă arătase un corp bolnăvicios și muribund. Sau când vrejurile pline de spini ieșiseră de sub podele ca s-o sfâșie.

Blythe putea vedea umbrele chiar și atunci, mai slabe decât fuseseră înainte, dar care persistau totuși în jurul Signei ca o ceață cenușie. Și-a mijit ochii, asigurându-se că nu era vreo iluzie optică.

— Ce este? a întrebat-o Signa cu o ieșire nervoasă, iar stomacul lui Blythe s-a strâns de vinovăție. Mi-a crescut un al treilea braț?

— Nu, dar îți crește păr argintiu!

Gura lui Blythe era dureros de uscată. Se lupta chiar și să articuleze cuvintele, căci ura aceste gânduri. Ura însuși faptul că putea să se gândească la Signa în felul ăsta. Dar sămânța sădită de Charlotte despre faptul că Signa putea fi vinovată de dispariția lui Percy prinsese rădăcini și se transformase într-o conspirație în toată regula, iar evenimentele din acea zi o convinseseră și mai mult că ceva chiar *nu era în regulă*.

— Ce s-a întâmplat astăzi? a întrebat Blythe.

Fiecare cuvânt îi sfâșia gâtlejul și, deși pusese întrebarea, nu știa dacă e într-adevăr pregătită pentru răspuns.

Signa s-a încordat.

— Vrei să spui cu prințul?

Părea atât de sinceră, încât Blythe s-a întrebat din nou dacă nu cumva ororile astea ciudate erau simple halucinații. Poate că acesta era un efect secundar ciudat al faptului că fusese atât de aproape de moarte de prea multe ori, iar Signa nu știa nimic despre întunericul care o urmărea. Poate că toate aceste orori erau numai în capul lui Blythe.

Dar era imposibil ca Signa să nu fi știut *ceva* despre Percy, așa că Blythe s-a forțat să continue:

— Vreau să-mi spui că mă înșel. Vreau să-mi spui că trebuie să mă odihnesc și că am vedenii, pentru că încăperile în care intri devin *reci*, Signa. Părul tău își pierde culoarea și există un întuneric care te

urmărește chiar și acum. Un întuneric cu care te-am văzut *vorbind*. Și Blythe a continuat: Nu ai jucat o partidă de crochet în viața ta.

Era o presupunere, dar trebuie să fi avut dreptate, având în vedere că Signa nu s-a opus.

— Ceva sau *cineva* te-a ajutat. Vreau să-mi explici, pentru că am impresia că-mi pierd mințile.

Signa a deschis gura, probabil pentru a riposta, dar, spre cinstea ei, a închis-o imediat la loc.

Blythe a știut atunci – a știut cu tot ce avea în ea, oricât de mult și-ar fi dorit să facă pe proasta – că Charlotte nimerise ceva și că poate zvonurile despre Signa erau mai întemeiate decât recunoscuseră vreodată ea și familia ei.

Verișoara ei tăcea, iar Blythe și-a strâns instinctiv mâna în jurul mânerului portierei, în caz că ar fi avut nevoie să se arunce afară. Se părea că Signa purta un fel de conversație cu ea însăși, iar Blythe s-a întrebat dacă avea să încerce să inventeze o poveste. Dacă avea să încerce să iasă cumva basma curată din asta.

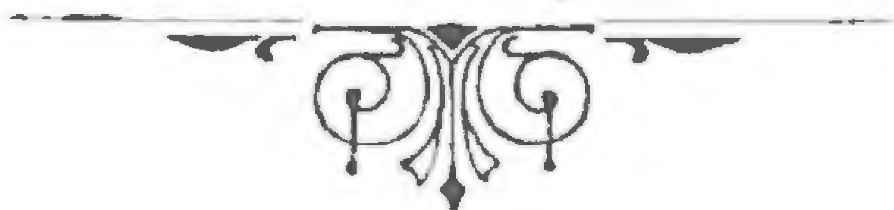
În schimb, Signa s-a întins pentru a o prinde pe Blythe de mâna liberă, iar aceasta nu a putut decât să o țină strâns, rugându-se ca neliniștea ei să fie doar o greșeală. Că Signa avea să-i spună că e paranoică.

În schimb, Signa a spus:

— Trebuie să-ți arăt ceva.

Blythe a simțit că i se spulberă lumea.

DOUĂZECI ȘI DOI

La fiecare respirație, Signa se ruga să îi cedeze plămânii. Să se transforme în plumb sau să se oprească temporar și s-o scutească de momentele care aveau să urmeze.

Ești sigură că vrei să faci asta? Vocea Îngerului morții îi răsuna în cap și, Doamne, cât de tare și-ar fi dorit să se poată pierde în ea. Era prea mult – Everett, Byron, Charlotte, Elijah... și acum Blythe, care îi punea niște întrebări pe care Signa și-ar fi dorit să nu le audă. Pieptul îi era atât de strâns, încât simțea că o singură mișcare greșită era tot ce-i trebuie ca să explodeze.

Trebuia să-i spună lui Blythe. *Trebuia!*

Blythe se îndepărtase deja cât putea de Signa, cu brațele înfășurate în jurul ei. Signa a trebuit să își înăbușe durerea și să continue, pentru că în acel moment verișoara ei o privea cu ochi care nu erau diferiți de ai tuturor celorlalți. Ca și cum ar fi fost convinsă că Signa ar fi putut să sară brusc să o atace. De parcă ar fi fost o bestie. Un monstru.

Și poate că asta și era. Poate că merita acea teamă. La urma urmei, comisese atrocități de la care nu mai era cale de întoarcere. Însă o iubea pe Blythe și îi datora adevărul. Dar nu putea să admită pur și simplu că era o Secerătoare îndrăgostită de Îngerul morții, căci cine ar fi crezut-o? Trebuia să dovedească asta.

Au ajuns la Thorn Grove și nu a durat mult până când Byron le-a concediat, îndreptându-și spatele, nerăbdător să se îmbrace în ținuta de seară. Signa nu i-a permis același lux lui Blythe. Și-a luat imediat verișoara de mână și a condus-o afară, spre grajduri, închizându-și pumnul când Blythe s-a smuls din strânsoarea ei.

Pot să vorbesc cu ea în somn, a insistat Îngerul morții. *Am să-i spun că fratele ei a plecat. Să nu mai caute. Nu trebuie să faci asta.*

O să o fac, a fost tot ce i-a spus Signa.

Dacă Blythe avusese o voință prea puternică și rezistase în fața șoaptelor Îngerului morții prima dată când acesta încercase să-i

convingă pe toți cei din Thorn Grove să nu mai încerce să-l găsească pe Percy, nu exista nicio șansă să se lase păcălită de aceleași șoapte acum. În plus, faptul de a-i suci mintea lui Blythe nu i-ar fi făcut mai buni decât Destinul. Acesta putea foarte bine să se joace cu oamenii de parcă ar fi fost marionetele lui, dar Signa nu ar fi făcut asemenea lucruri. Nu voia să-și trăiască viața continuând să o țină pe Blythe în bezna ignoranței.

— Ce facem aici?

Corpul lui Blythe era încordat, de parcă se pregătea să o rupă oricând la fugă, în timp ce Signa a condus-o înspre grajduri, în boxa în care mânzul nou-născut zăcea încă ghemuit pe fân. William Crepsley era așezat din nou lângă el, mângâindu-i blănița castanie. Respirațiile lui nu mai erau decât niște sunete răgușite, iar bietul animal tremura la fiecare dintre ele. Oricât de mult ar fi vrut cineva să creadă că urma s-o scoată la capăt, Signa știa că mânzul nu avea să treacă noaptea asta.

William s-a ridicat în picioare când le-a văzut, scoțându-și șapca de lucru și ținându-și-o la piept cu amândouă mâinile.

— Nu mă așteptam la nimeni în seara asta. Pot să vă fiu de ajutor?

— Ai putea să ne lași câteva minute singure, i-a spus Signa cu un calm glacial. Am dori să stăm cu mânzul.

— Bineînțeles, domnișoară Farrow.

Fața băiatului s-a înmuiat, iar el a dat din cap înainte de-a deschide ușa boxei și-a se strecura afară. Blythe a urmat-o pe Signa înăuntru cu pași ezitanți, așezându-se în genunchi în fânul din fața verișoarei ei. S-a uitat în jur, asigurându-se că William dispăruse, apoi și-a așezat tandru mâna pe gâtul mânzului și i-a șoptit Signei:

— Mă sperii. Ce căutăm aici?

Signa și-a scos mănușile în tăcere și le-a pus deoparte. Îi era teamă că, dacă ar fi rostit vreo vorbă, și-ar fi pierdut tot curajul. Apoi a scos ostentativ din buzunar ultimele boabe de beladonă și le-a pus pe limbă.

— Signa!

Blythe a încercat să i le ia, dar Signa s-a tras înapoi, până unde n-o putea ajunge.

— Ce te-a apucat? Scuipă-le acum!

— Nu mă atinge!

Signa și-a compus o voce letală – la fel de letală cum credea lumea că este ea. Blythe a căzut pe spate, cu ochii înnebuniți, arătând ca o căprioară înspăimântată, gata să fugă. Cu o voce mai calmă și abia când a fost sigură că verișoara ei fusese suficient de speriată, încât să păstreze distanța, Signa a adăugat:

— Am să fiu bine.

Spera să fie adevărat. Nu-și mai folosise niciodată puterile în acest fel, dar Îngerul morții îi spusese odată că acestea erau construite pe intenție. Vrei, faci.

Ceea ce voia acum era să se lase văzută de Blythe, chiar și sub înfățișarea de Secerător. Trebuia să-i dovedească verișoarei sale că putea face cu adevărat lucrurile pe care urma să i le spună, așa că pe asta s-a concentrat în timp ce simțea cum o cuprinde greața și cum se scurge otrava prin ea.

Îngerul morții a ajuns imediat lângă ea, încordat și vociferând supărat despre cât de nebună fusese să consume și ultimele boabe. Preț de-o clipă, Signa ar fi jurat că Blythe privise înspre el sau măcar aproape de el. Blythe a început să tremure din pricina valului brusc de frig și s-a lipit de peretele boxei. Signa nu ar fi condamnat-o dacă ar fi fugit. Ba chiar s-ar fi bucurat de asta. Dar o cunoștea suficient de bine ca să știe că nu avea să plece nicăieri.

— Trebuie să vomiți chestia aia chiar acum!

Vocea lui Blythe tremura, dar nu a făcut niciun pas înainte.

— Trebuie să scoți otrava aia din tine!

Signa a închis ochii, nesigură dacă era potrivit să se simtă atât de ușurată.

— Mă poți vedea?

Blythe a înghețat.

— Bineînțeles că te pot vedea. Nu mai vorbi prostii!

Probabil că planul ei funcționa, însă trupul Signei tremura din cauza efortului de-a se menține vizibilă, umbrele din jurul ei fiind prea palide. Prea cenușii. Îngerul morții a venit imediat alături de ea, lipindu-și mâinile de pielea ei goală și blestemându-se pe sine în timp ce o ajuta să-și consolideze poziția de partea cealaltă a vălului.

— Asta nu ar trebui să fie posibil, a gâfâit Îngerul morții. Nu cât timp este încă în viață.

Ceva trebuie să se fi întâmplat când am salvat-o, i-a spus ea. *A evitat să moară de trei ori. Poate că asta are un preț mai mare decât am fi crezut noi.*

Signa a plutit aproape de mânz, atentă chiar și la cea mai mică urmă de atingere a ei.

— Spune-i că ești aici, i-a șoptit Signa lui Blythe. Oferă-i ce alinare poți. Nu mai are mult timp pe lumea asta.

— Domnul Crepsley a spus că s-ar putea să-și revină.

Buza de jos a lui Blythe a început să tremure, dar a luat căpșorul mânzului în poala ei, mângâindu-i gâtul.

— Liniștește-te, îngerașule! Ai să fii bine!

Vocea ei era dulce și blândă ca o ninsoare.

Signa și-a spus că era un act de bunătate să pună capăt vieții mânzului. Se luptase destul și ea știa, în timp ce își întindea degetele goale spre el, că îi putea oferi odihna liniștită și ușoară pe care o merita.

— Orice ai face, a avertizat-o Signa, să nu mă atingi! Indiferent ce vezi, indiferent ce gândești, să nu îndrăznești să mă atingi!

Abia după ce Blythe a clătinat ușurel din cap, Signa și-a strecurat degetele prin coama întunecată a mânzului, atingându-i pielea catifelată a gâtului. Nu era nevoie să invoce puterile Secerătorului; acestea se scurgeau prin întreaga ei ființă, umbrele curgându-i din vârful degetelor în timp ce frigul cel aspru prelua controlul.

Și în acel moment, în timp ce bătăile inimii mânzului se opreau sub atingerea ei, iar Blythe își acoperea gura cu lacrimi în ochi, Signa s-a detestat pentru aceste puteri. Cu o singură atingere, mânzul a tresărit o dată, înainte de-a-și da ultima suflare în liniște.

În secunda următoare, era deja mort. Signa îl *ucisese* într-o secundă.

Nimeni nu s-a mai mișcat niciun centimetru până când Blythe nu s-a uitat, în sfârșit, la Signa. A strâns mânzul lângă ea, înfășurându-i gâtul gros cu brațele.

— Ar... ar trebui să-l chemăm pe William. El ar fi în stare să-l învie...

Signa și-a încleștat degetele în paie.

— Nu se poate învia un mort, Blythe. A murit!

Signa nu anticipase asprimea cu care aveau s-o fixeze ochii verișoarei sale. Erau roșii pe margini și plini de dezgust.

Signa văzuse aceiași ochi de prea multe ori până acum. Pe fețe diferite, desigur, dar întotdeauna cu aceeași expresie. O văzuse când cei din familia Killinger fugiseră după moartea unchiului ei. Și când părăsise casa mătușii Magda, acum jumătate de an, și i se păruse că întregul oraș fusese prezent ca să-și facă semnul crucii în timp ce o privea plecând.

Era o privire de dispreț.

Ură.

Teamă.

Și o durea cu atât mai rău cu cât, de data asta, venea de la Blythe.

— L-ai ucis!

Nu era o întrebare. Era un fel de cântec șoptit, pe care l-a repetat iar și iar, în timp ce trăgea mânzul mort mai aproape.

— De ce, Signa? De ce ai făcut asta?

În momentul în care această întrebare a căzut de pe buzele lui Blythe, ceva în Signa s-a spulberat.

Poate că nu fusese niciodată menită pentru această viață. Niciodată menită să aibă prieteni sau oameni vii, oameni care respiră,

care să aibă grijă de ea. Pentru că, la un moment dat, ei tot ar fi ajuns s-o privească așa cum o făcea Blythe acum.

Ar fi fost diferit, se întreba ea, dacă s-ar fi concentrat asupra celorlalte puteri ale ei? Dacă ar fi dat la o parte cântecul de sirenă al Secerătorului și s-ar fi concentrat în schimb asupra magiei arzătoare a Vieții? Ar fi putut asta s-o facă fericită sau ar fi fost la fel cu fata care fusese toamna trecută, concentrată doar pe a-i mulțumi pe toți ceilalți?

— Adu-l înapoi!

Cuvintele lui Blythe erau ca o otravă, letale și atât de usturătoare, încât Signa a simțit cum i se pune un nod în gât.

— Adu-l înapoi chiar acum!

— Nu pot să fac asta...

— Acum, Signa! Îl vreau înapoi *acum*!

A simțit cum se umple de vinovăție și-apoi a venit iarăși căldura, agitându-se adânc în pântecul ei, în timp ce se străduia să-i ofere lui Blythe ceea ce-și dorea. Să-i ofere verișoarei ei o versiune care să fie demnă de dragostea pe care Blythe o putea dărui. Ardea în ea atât de fierbinte, încât Signa s-a temut că avea să-i topească pielea. A refuzat însă să fugă din fața ei și și-a încleștat degetele în coama mânzului, chiar dacă i-au țâșnit lacrimi din ochi și un țipăt i-a sfâșiat gâtlejul.

Au trecut secunde care-au părut ani întregi de agonie; de parcă Signa însăși ar fi fost în adâncurile iadului, mâncată de vie de flăcări. Undeva, în depărtare, l-a auzit pe Îngerul morții chemând-o, deși nu-i putea desluși cuvintele. O durea prea tare ca să poată să asculte. Ca să se concentreze. Ca să mai facă ceva... până când, dintr-odată, nu a mai durut-o.

Căldura a dispărut și ea brusc, iar sub mâinile Signei, pieptul mânzului s-a ridicat și a coborât iar, mai puternic de data asta. S-a smucit din strânsoarea lui Blythe, cu ochii limpeziți de ceața care îl împovărase încă de la naștere.

Pieptul i se ridica și cobora.

Signa nu se putea concentra pe altceva, numărându-i fiecare respirație.

Unu. Ea făcuse asta...

Doi. Ea făcuse *asta*...

Trei...

Signa s-a întors brusc spre Îngerul morții, dar, cu beladona eliminată din corp și cu inima bătându-i din nou normal, acesta dispăruse din vedere.

— L-am adus înapoi.

Signa s-a uitat fix la mânz. Își simțea mâinile de parcă ar fi luat foc și a trebuit să-și atingă buzele pentru a se asigura că nu se

topiseră. Se întorsese aproape complet spre Blythe și, deși nu era sigură ce anume așteptase, sigur nu fusese să o vadă pe Blythe ridicându-se pe picioarele tremurânde și dându-se înapoi de parcă Signa ar fi fost diavolul însuși.

Pentru că asta ceruse.

Asta era ceea ce-și *dorise.*

Și totuși, cu niște cuvinte atât de răutăcioase, încât fiecare dintre ele suna mai rău decât moartea, Blythe a rostit cu scârbă:

— Nu vorbeam despre *cal.*

Pe Signa a străbătut-o din nou un fior de gheață, ștergând orice urmă a căldurii dureroase. Însă, pentru prima data, frigul nu a alinat-o. Fetele se priveau una pe cealaltă – Blythe, ca un prădător, Signa, ca o pradă rănită.

— Pot să-ți explic! a început Signa, dar Blythe n-a lăsat-o să mai zică niciun cuvânt.

— Vreau să-mi spui un lucru!

Așa încet cum vorbea Blythe, vocea ei era totuși singurul sunet din lume pe care Signa îl putea auzi în acel moment.

— Vreau să-mi spui dacă fratele meu a părăsit într-adevăr Thorn Grove în noaptea incendiului.

Ce n-ar fi dat Signa să fi avut aceste abilități mai devreme! Dacă le-ar fi avut cu câteva luni înainte, ar fi putut s-o salveze chiar ea pe Blythe. Ar fi putut găsi un alt mod de-a se descurca și cu Percy.

De ce acum, dintre toate momentele posibile? De ce acum, când era prea târziu ca să se întoarcă?

Signa și-a plecat capul și, deși știa că asta avea s-o osândească, a spus:

— Nu!

Blythe și-a dus mâna la gură, abia reușind să acopere plânsul care îi zguduia corpul. Printre lacrimi, s-a forțat să rostească:

— Fratele meu este în viață?

— Blythe…

— Da sau nu!

Ascuțișul din vocea lui Blythe nu era menit să rănească, ci să ucidă.

— Percy este în viață?

Signa știuse tot timpul că întrebarea asta avea să vină. Știuse tot timpul că, într-o zi, avea să fie nevoită să recunoască adevărul despre ceea ce-i făcuse acestei familii. Și-ar fi dorit doar ca această zi să nu fi venit atât de repede. Să fi avut mai mult timp cu Blythe înainte de-a o pierde pentru totdeauna.

Totuși, fusese avertizată că există un preț pe care trebuie să îl plătești când te joci cu Destinul și o faci pe Dumnezeu – și se părea

că sosise scadența.

— Nu! a șoptit Signa, știind că în fiecare zi, pentru tot restul vieții sale, avea să-și dorească să uite acest moment. Nu, nu este!

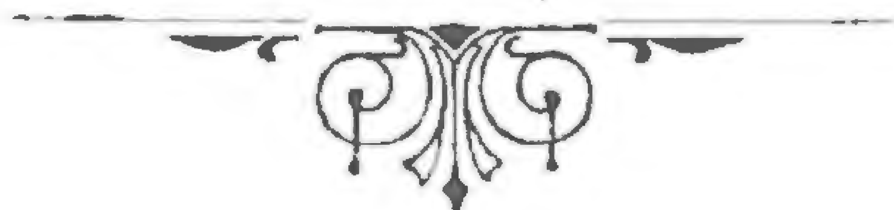
Blythe nu a clipit. Nu a respirat și nici măcar nu și-a mișcat buzele. Singurul semn că o auzise pe Signa era mâna tremurândă pe care și-a dus-o în dreptul abdomenului, ca și cum ar fi încercat să se țină înăuntru. Iar când, în cele din urmă, Blythe a vorbit, respirând necontrolat, a devenit iarna întruchipată, fiecare cuvânt răbufnind cu forța unei furtuni.

— Vreau să pleci de la Thorn Grove până mâine-dimineață!

Zece cuvinte rostise Blythe. Zece cuvinte, iar Signa a simțit cum orice rămășiță de fericire care-i mai rămăsese îi scăpa acum din mână.

Fără să lase loc de replică, Blythe și-a strâns fustele și a fugit din grajduri. Tot ce a putut face Signa a fost să se așeze, amorțită și goală, privind mânzul care se apleca să-și mănânce fânul.

DOUĂZECI ȘI TREI

Signa nu s-a gândit prea mult la ce avea de făcut. Gândirea ar fi implicat sentimente, iar ea nu dorea să treacă prin nimic de acest gen. Nu încă.

La câteva momente după ce Blythe fugise, William s-a întors speriat și a găsit-o pe Signa îmbrățișându-și genunchii și privind mânzul fără să clipească.

— Domnișoară Farrow?

Vocea băiatului era schimonosită de frică.

Dacă ar fi putut să se vadă pe sine, Signa ar fi înțeles de ce acesta a făcut un pas înapoi când ea s-a ridicat în picioare pentru a-i răspunde. Ar fi văzut sălbăticia din ochii ei și paiele din păr. Ar fi văzut felul în care își strângea degetele, de parcă unghiile i-ar fi fost niște gheare și ar fi văzut șocul durerii care îi fisura expresia ca pe-o ceașcă de porțelan. Un cuvânt greșit, o mișcare greșită – și s-ar fi sfărâmat pe loc.

— Lasă-mă-n pace!

— Se face târziu, a șoptit William. Am venit să te însoțesc înapoi la conac!

Signa i-a aruncat o privire atât de tăioasă, încât William și-a închis brusc gura. Băiatul s-a uitat fix la mânz preț de câteva clipe și abia după aceea a intrat în boxă și l-a luat în brațe.

— Rămâi cât vrei, atunci, dar să las mânzul cu mama lui!

William a rostit-o ca pe-o întrebare, iar Signa a încuviințat cu o mișcare din cap. Era mai bine așa, adică să nu fie nevoită să se uite la mânz – la dovada a ceea ce este ea și a lucrului cu neputință de imaginat pe care îl făcuse.

A așteptat ca William să dispară. Ca zgomotul din jurul ei să se liniștească, să se transforme în cozi care biciuiesc aerul și copite care tropotesc ușor, apoi și-a înclinat capul spre tavan, a închis ochii și-a întrebat:

— Ești încă aici, nu-i așa?

A fost întâmpinată de un val de aer înghețat și de o voce care i-a alunecat prin minte precum cea mai fină catifea.

Bineînțeles că sunt.

— Am readus la viață un mânz.

Ai readus la viață un mânz, a repetat Îngerul morții, fără ca vreo urmă de emoție să-i trădeze gândurile. *Argintiul din părul tău a dispărut și el. Cum te simți?*

Întrebarea era atât de ridicolă, încât nu și-a putut stăpâni râsul amar. Cum se simțea? Doamne, nici măcar nu putea să se gândească la asta!

Spune-mi cum te pot ajuta, Micuță Pasăre! Signa și-a dat seama că s-a tras mai aproape când vârfurile degetelor i-au amorțit din cauza frigului trupului lui. *Spune-mi cum să fac să fie mai bine!*

Tocmai asta era – nu se putea face nimic să fie mai bine, iar asta o copleșea.

— Mă simt de parcă aș fi trasă într-o mie de direcții.

Mărturisirea a fost tăcută, șoptită din adâncurile ei cele mai fragile.

— M-am săturat ca oamenilor să le fie frică de mine. M-am săturat să mă simt ca și cum nu aș fi de ajuns. Indiferent ce fac, dezamăgesc pe cineva. Dar cea mai dezamăgită cu adevărat de mine sunt eu însămi, pentru că urăsc să mă simt așa, Secerătorule. Crezusem că am terminat cu asta.

Vocea Îngerului morții a sosit atunci la fel de ușoară ca briza de toamnă, intrând în ea și liniștind-o cu mângâierea ei.

Dacă oamenilor le este frică, i-a spus el, *atunci lasă-i să le fie frică! Umerii tăi nu au fost făcuți ca să poarte greutatea așteptărilor lor, Signa. Nu ai fost făcută pentru a-i mulțumi pe alții.*

Avea dreptate. În ciuda celor abia întâmplate, Signa nu regreta că-i spusese adevărul verișoarei sale și că se descărcase de acest secret.

Signa încercase să o mulțumească pe Blythe; se forțase să se simtă de parcă ar fi ars dinăuntru înspre înafară doar pentru a readuce mânzul la viață. Și totuși, nimic din toate astea nu contase. *Nimic.* Signa își făcuse alegerile, iar acum era timpul să și le asume.

Urma să deplângă însă tot ceea ce avea să-i lipsească – de exemplu, să se strecoare în camera lui Blythe pentru bârfe la orice oră din noapte, să asculte glumele ridicole ale familiei la cină, să râdă cu verișoara ei despre orice lucru prostesc pe care Diana îl spunea sau îl făcea la ceai. Nu aveau să mai fie plimbări cu Mitra și nici nu urma să mai vadă grădina lui Lillian când aceasta avea să își revină după incendiu și avea să înflorească din nou. Nici măcar nu avea să mai audă vocea Îngerului morții în capul ei ca s-o ajute să-și ușureze tranziția dacă Destinul urma să continue să-l țină departe de ea.

Signa ar fi fost complet și iremediabil singură.

— M-ai întrebat ce aș vrea, a spus Signa în cele din urmă, cu vârfurile degetelor afundate în fân, iar asta este să știu că nu ai să mă părăsești și tu. Indiferent de ceea ce sunt sau nu sunt. Indiferent ce încearcă fratele tău, spune-mi că ai să fii alături de mine!

S-a liniștit când i-a simțit atingerea pe mâna ei înmănușată – când el i-a depus pe spatele mâinii un sărut fragil ca o dorință.

Mă ai pe mine. Era o promisiune pe care Signa a înfășurat-o în jurul ei, punând-o la păstrare. Protejând-o. *Atât timp cât mă vei vrea, mă vei avea întotdeauna.*

— Și dacă te vreau acum?

Signa era în genunchi în fân, urmărindu-i sunetul vocii și sperând, în timp ce își ridica ușor capul, că avea să se uite la locul în care se ghemuise el, deși nu îl vedea.

Poate că era o prostie, dar, de-a lungul vieții ei, Îngerul morții fusese singura ei constantă. El, mai mult decât oricine altcineva din această lume, o ajutase să se simtă bine în pielea ei. În timp ce totul și toată lumea se străduia să distrugă asta, spunându-i cine este și ce ar fi trebuit să fie, era logic că avea nevoie de el mai mult decât de orice altceva.

Îngerul morții nu a scos niciun sunet în timp ce îi cântărea cuvintele, iar când a venit, răspunsul său a fost la fel de blând ca răpăitul picăturilor de ploaie după o furtună.

Nu vreau să te rănesc, Signa. Nu vreau să-ți risc viața.

Știa asta, bineînțeles. Nici ea nu voia să și-o riște. Fără să știe cum funcționau aceste noi puteri ale ei, sau cât de departe era dispus să meargă Destinul ca s-o țină departe de Îngerul morții, nu merita să riște. Și totuși, când el a ridicat o mână spre obrazul Signei, iar ea a simțit cum pielea mănușilor lui îi atinge buza de jos, a avut o idee. O modalitate de-a sfida constrângerile din jurul lor și de-a avea în continuare exact ceea ce-și dorea – pe el.

Signa i-a prins mâna într-a ei pe pipăite doar, desenându-i cu degetul mare cercuri în podul palmei. Judecând după cele ce vedea, nu era nimic în fața ei. Nicio mână pe care s-o țină. Și nici ochi în care să privească. Îl *simțea* totuși. Și asta însemna ceva.

Signa…

Vocea Îngerului morții era gravă și ispititoare, iar ea a început să-și plimbe degetele în sus pe brațul lui, urmărindu-i apoi conturul umărului și coborând pe piept. Tot mai jos, până când el s-a smucit.

Ai grijă! Aproape că mi-ai atins pielea cu pielea ta.

Se săturase să fie mereu nevoită să fie atentă. Când își folosise puterile asupra mânzului, își scosese mănușile, iar acum acestea

zăceau încă pe jumătate îngropare în fân. S-a ridicat să le aducă și și-a tras satinul peste degete.

— E o problemă doar dacă pielea noastră se atinge, nu-i așa? Atunci n-o să lăsăm să se întâmple asta.

O dureau buzele de dorință, disperată să-i aplece fața înspre ea și să-l sărute. Să-l *vadă*. Dar, pentru moment, nu era decât o singură variantă. I-a luat mâna atunci, conducând-o pe sub rochie și jupon, până la o gleznă, apoi, încet, în sus, de-a lungul ciorapilor. S-a aplecat în colțul grajdului, ridicându-și fustele până la genunchi. Sunetul grav, de plăcere, pe care Îngerul morții îl scotea din fundul gâtlejului era cea mai îmbătătoare muzică. Nu avea nevoie să-i mai ghideze mâna acum; el părea să-și fi scos mănușile și i-a desfăcut cizmele, aruncându-le într-o parte, plimbându-și degetul mare peste gleznele ei. Apoi peste gambe. Și din ce în ce mai sus, desenând modele pe interiorul coapselor ei.

A izbucnit o fierbințeală în ea, iar pântecele a început să i se agite în așteptare, în timp ce închidea ochii și se concentra asupra căldurii pielii ei sub atingerea lui. Asupra frisoanelor care îi străbăteau șira spinării.

Îmi place când faci fața asta, a tachinat-o el, ridicându-și degetul mare până sub ochii ei, pe obrajii care îi erau fără îndoială înroșiți. *O văd atât de rar! De obicei, când suntem așa...*

— Sunt moartă? i-a sugerat Signa, cu un râs ușor. Doar provizoriu.

Era ceva diferit să îl descopere așa – ea vie, cu sângele pulsând în ea. Respirațiile i s-au accelerat când Îngerul morții a prins-o de șolduri și a ridicat-o pe genunchiul lui – și încă și mai mult când trupul ei, încărcat de scântei, s-a așezat călare pe coapsa lui. Îngerul morții a sprijinit-o din spate cu o mână, în timp ce cu cealaltă mână i-a ridicat coapsa, trăgând-o aproape, în timp ce Signa se lipea de el.

Îl dorea! Mai mult decât își dorise vreodată ceva sau pe cineva. Voia să se piardă în el și să uite totul. Să creadă, pentru câteva clipe, că erau un cuplu obișnuit. Dacă-și închidea ochii, aproape o credea.

Pe sub fustele ei, mâna Îngerului morții s-a strecurat între ea și coapsa lui – și doar un strat subțire de muselină mai stătea acum între ei.

Și eu te vreau. Întotdeauna.

Inima Signei s-a cutremurat când a auzit vocea joasă și răgușită a Îngerului morții.

Și-a legănat șoldurile, lăsându-se pătrunsă de degetele lui și s-a pierdut în plăcere. În acel moment, Destinul nu mai conta. Nimic nu mai conta. Și-a înfășurat brațele în jurul gâtului Îngerului morții și a

respirat neauzit, lipită de umărul lui, în timp ce el îi șoptea numele și își înclești degetele în părul ei.

Și, în timp ce-și dădea capul pe spate și se pierdea în el, își imagina că Îngerul morții era acolo cu ea, în carne și oase și că, într-o zi, aveau să-și construiască viața în doi pe care și-o doriseră dintotdeauna. O viață în care nu aveau să mai fie siliți vreodată să se simtă așa.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Blythe

Blythe se temuse de acest moment tot atât de mult pe cât îl așteptase.

Stătea în trăsură, în fața lui Byron, sufocată de spațiul strâmt și de lipsa de conversație – ca și de rochia de voiaj bleumarin pe care o purta, strânsă până la gât pentru a arăta cât mai respectabilă cu putință. Byron îi servise deja o predică despre plecarea bruscă a Signei din seara dinainte și despre faptul că aceasta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile pentru familia Hawthorne, având în vedere cât de *folositoare* se dovedise Signa. Blythe stătuse acolo în tăcere în timp ce el fumega, lăsându-l să se descarce de furie, și se concentrase cu încăpățânare asupra unei singure pete de pe peretele din spatele lui, refuzând să-i spună ceva, oricât de mic, despre motivul plecării verișoarei sale. Nu putea să-i spună ce făcuse Signa sau că Percy nu avea să se mai întoarcă.

Cel puțin nu deocamdată. Nu până când nu avea să reușească să înțeleagă ea însăși aceste lucruri.

Signa Farrow era o trădătoare care nu avea ce căuta la Thorn Grove. Era o mincinoasă. O *criminală*. Și ceva și mai rău încă decât toate aceste lucruri – ceva imposibil, ceva care putea deopotrivă să curme și să dea viață cu propriile mâini.

Greutatea acestui adevăr nu o lovise pe Blythe atât de tare pe cât ar fi trebuit probabil, iar ea își petrecuse toată noaptea zvârcolindu-se în pat și întrebându-se dacă nu cumva o mică parte din ea știuse adevărul de la bun început. Întrevăzuse frânturi de umbre și prinsese sclipiri ale unor lucruri imposibile. Lucruri care i-ar fi asigurat o internare într-un ospiciu dacă ar fi vorbit vreodată despre ele.

Dar și Signa le văzuse. Oricare va fi fost lumea ciudată în care Blythe își înmuiase vârful picioarelor de când bătuse la ușa Îngerului morții, era sigur că Signa trăia din plin în ea.

Poate că cineva mai înțelept ar fi păstrat-o pe Signa prin preajmă pentru răspunsuri, dar ultimul lucru pe care îl dorea Blythe era ca, indiferent de lucrurile în care fusese implicată verișoara sa, acestea să îi afecteze tatăl. Și asta mai ales în ziua în care, la câteva săptămâni după ce îi fusese răpit, fata avea să-l revadă în sfârșit datorită înțelegerii cu prințul.

Ajunseseră înainte de răsărit, când străzile erau încă liniștite. Trăsura a tras în apropierea unui castel impunător, în ruină, cu o fundație crăpată toată. Când Blythe auzise pentru prima dată că un castel abandonat fusese transformat în închisoare pentru bărbați, își imaginase prizonierii trăind în confort, unii dintre ei primind mai multă mâncare și beneficiind de o locuință mai bună decât avuseseră înainte. Însă închisoarea în care era închis Elijah nu avea nici măcar un strop de confort cu care să se mândrească, iar Blythe a fost nevoită să ia o expresie împietrită în timp ce se apropiau de poartă, ca să nu lase nici cea mai mică urmă de emoție să-i trădeze sentimentele.

Peluza închisorii era înconjurată de gratii groase de fier, prea netede și înalte pentru a putea fi escaladate, dar suficient de depărtate pentru ca trecătorii să poată privi prizonierii la lucru, amintindu-li-se astfel de viața care i-ar fi așteptat dacă nu reușeau să fie cetățeni care respectă legea. Blythe și-a păstrat expresia neutră în timp ce privea un rând de bărbați care făceau pas după pas pe o roată care se învârtea mereu. Fiecare om avea propriul compartiment minuscul, cu pereți de o parte și de alta, astfel încât prizonierii nu se puteau vedea între ei, și era legat cu lanțuri de o bară în fața lui, de care se agăța ca să-și păstreze echilibrul în timp ce mergea pe roată.

— Vor face asta toată ziua, a remarcat Byron fără vreo urmă de remușcare.

Blythe s-a întrebat dacă era o trăsătură a celor din neamul Hawthorne capacitatea de a se transforma într-o stană de piatră aparent fără sentimente, atunci când era nevoie, sau dacă într-adevăr Byron nu simțea nicio milă.

— Vor avea pauzele adecvate, desigur, dar vor treiera grâul până la lăsarea întunericului.

Așa, pur și simplu, Blythe și-a primit răspunsul.

— Pauzele *adecvate*?

Oricât de mult ar fi încercat să își rețină o parte din amărăciune, cuvintele erau tăioase. Erau mai mulți bărbați care se chinuiau pe gazon, desfăcând și separând fire de frânghie. Nu se uitau unii la alții. Nu vorbeau. Chiar dacă ar fi vrut, niște măști, cu cele mai mici fante posibile pentru ochi, le ascundeau fețele.

Simplul gând că tatăl ei se afla într-un astfel de loc – obligat să meargă pe o roată fără oprire de la răsărit până la apus sau să-și petreacă zilele desfăcând frânghii sau orice altceva îi mai puneau pe bieții oameni să facă – era suficient pentru a-i îngheța sângele în vine lui Blythe. Dacă ar fi putut, ar fi ars închisoarea până la temelii.

— Nu reușesc să înțeleg care parte a acestui lucru este adecvată.

Privirea pe care Byron i-a aruncat-o a fost de-a dreptul nimicitoare.

— Nu fi moale, fato! Toți oamenii din interiorul acestor ziduri sunt niște criminali. Munca grea îi va ajuta să devină mai buni, suficient cât pentru a se reintegra în societate și, să sperăm, pentru a-i împiedica să facă aceleași greșeli de două ori.

— Tatăl meu nu are nevoie să devină mai bun. Este deja mai bun decât orice alt bărbat pe care îl cunosc.

Blythe a întâlnit privirea piezișă și clocotitoare a lui Byron abia când s-a întors ca să coboare din trăsură.

Byron a întârziat o clipă, căci îl așteptase pe William să se dea jos de pe capră și să-i deschidă portiera.

— Ar fi bine să te aduni! a avertizat-o. Dacă voi simți că prezența ta aici este o greșeală, voi pune să fii dusă înapoi la Thorn Grove. Ai înțeles? Ai grijă cum vorbești înainte de-a strica totul!

Se părea că nu prea existau alte opțiuni. Dacă Blythe trebuia să joace rolul unei domnișoare respectabile, așa să fie! Avea, cu siguranță, destul antrenament pentru asta.

Un bărbat palid, cu o față severă și obraji acoperiți de pete roșii i-a întâmpinat la poartă. A întins o mână înspre ei în timp ce se apropiau.

— Poate că tânăra domnișoară ar prefera să aștepte în trăsură.

Vocea îi era joasă și groasă, de parcă ar fi avut o perpetuă problemă cu sinusurile.

Blythe și-a încleștat pumnii, reținându-și cu greu gândurile pline de înverșunare despre felul în care bărbatul urma să fie cel care avea să-și dorească să se ascundă într-o trăsură odată ce-i explica ea cum stăteau lucrurile.

Însă înainte ca ea să poată face asta, Byron a pus două monede în palma bărbatului.

— Domnișoara are să rămână! a fost tot ce a spus Byron.

Paznicul a mârâit și a vârât monedele în buzunar înainte de-a deschide poarta și a se da la o parte. Ochii lui au zăbovit asupra lui Blythe puțin cam prea mult, iar ea a făcut un efort să nu-i arunce bărbatului cea mai diabolică privire de care era în stare. Încă de când vorbise ultima dată cu Signa, își simțea pielea toată iritată și plină de furnicături. *Voia* o scuză pentru a fi furioasă. Dar, de dragul tatălui ei,

și-a înăbușit emoția și și-a strâns pumnii tremurânzi lângă ea. Spera că cei care o vedeau aveau să creadă că era doar emoționată.

— Aveți o oră! a spus pe-un ton lejer gardianul cu fața pătată și-a pornit înaintea lor cu pași vioi, conducându-i prin închisoare și-apoi pe o scară de piatră atât de spartă și de abruptă, încât Blythe a trebuit să se sprijine cu palma de perete ca să nu cadă.

Aerul devenea tot mai rece cu fiecare pas și, destul de curând, și-a dat seama unde anume o ducea paznicul. Îl țineau pe tatăl ei într-o temniță veche și înghețată.

— E doar pentru vizită, a șoptit Byron, ca și cum ar fi putut simți furia clocotitoare a lui Blythe. Se va întoarce sus cu ceilalți după ce plecăm.

Lui Blythe nu-i plăcea cu nimic mai mult ideea asta. Și-a făcut curaj când s-a deschis ușa, pregătindu-se să-și vadă tatăl pentru prima dată după o lună. Dar nimic n-ar fi putut să o pregătească pentru ce o aștepta în spatele ușii.

Elijah Hawthorne era o umbră a omului care fusese odinioară. Pierduse prea mult și prea repede în greutate – drept dovadă, pielea îi atârna flască în jurul gâtului. Fața îi era suptă, iar corpul atât de slăbit, încât părea că o suflare de vânt l-ar fi putut răsturna. Pielea de sub ochi era vârstată cu linii de-un violet intens și era și mai neîngrijit decât fusese cu un an înainte, când suferise de pe urma morții mamei lui Blythe. Avea și o tăietură pe buză, roșie, proaspătă – și era atât de evident că fusese făcută de altcineva, încât Blythe s-a prins de gratiile celulei pentru a-și domoli furia.

Abia își recunoștea tatăl, așa mic și cenușiu în uniforma lui mohorâtă și murdară, cu picioarele înlănțuite de un scaun și încheieturile mâinilor în cătușe. Doar ochii lui o îndemnau pe Blythe să nu dispere – nu mai erau la fel de luminoși sau de neastâmpărați ca odinioară, dar nici atât de pustii ca aceia ai unui om terminat. Scânteia de foc din ei slăbise, cu siguranță, însă Blythe se bucura să vadă că încă nu se stinsese.

Ușa celulei s-a închis în spatele lor, iar Blythe a simțit că i se taie răsuflarea când tatăl ei a privit-o cu fața înduioșată.

— Ești o adevărată mângâiere!

S-a lăsat pe spate în scaun, cu cătușele zăngănind.

— Ce mai faci, fata mea?

Un val de căldura a urcat în ochii lui Blythe – lacrimi pe care nu voia ca el să le vadă. Și-ar fi dorit atât de mult să îl poată îmbrățișa fără să fie aruncată înapoi în trăsură!

— Mă simt mai bine acum, că te-am văzut, i-a spus fata. Dar tu cu siguranță nu ești bine. Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Când Elijah s-a foit, încercând să-și acopere discret tăietura cu mâna, Blythe și-a îndreptat atenția spre paznicul din fața celulei. Dacă el era cel care făcuse asta, avea să-l ardă pe rug. Înainte de-a-l putea întreba, Byron a apucat-o de umăr, strângând-o cu putere.

— Ajunge! i-a șuierat el în șoaptă. Nu este nici locul, nici momentul potrivit.

Niciunul dintre ei n-a trecut cu vederea privirea scrutătoare a lui Byron în timp ce îl cerceta amănunțit pe Elijah, care și-a înclinat capul pe spate cu cea mai feroce expresie de batjocură.

— Presupun că îți face plăcere să mă vezi așa?

Amărăciunea lui era atât de neașteptată, încât Blythe a ezitat o clipă să se așeze pe unul dintre scaunele din fața tatălui ei, privind în pământ în timp ce Byron lua loc. Dată fiind însă prezența paznicului, nu a avut încotro decât să urmeze exemplul unchiului său.

— Mai este o săptămână până la procesul tău, Elijah. Avem alte chestiuni de discutat.

Blythe a simțit cum i se strânge gâtul de spaimă. O *săptămână*! Fusese atât de ocupată cu Signa, încât nu își dăduse seama că judecata era atât de aproape.

— Te descurci cu Grey's? a rânjit Elijah.

Blythe s-a uitat din nou în pământ, între el și unchiul ei, întrebându-se ce-i scăpase.

— Bineînțeles că da!

Dacă era ceva pentru care te puteai baza pe Byron, acela era menținerea afacerii de familie.

— Nu că ar avea vreo importanță. Având în vedere tot ce s-a întâmplat și un an de eforturi de-ale tale de-a-i murdări reputația, nu mai avem nici măcar un singur sponsor!

Elijah și-a trecut agitat unghiile de-a lungul pantalonilor, pe picioarele pe care și le mișca plin de neliniște.

— Există o listă de așteptare în sertarul din biroul meu. Trimite câte o invitație celor de pe ea – vor dori să-și revendice dreptul cât timp au ocazia. Totul va fi dat uitării cât de curând.

Acesta era ultimul lucru pe care Blythe dorea să-l audă de la tatăl ei. Nu întrebase deoarece își făcea griji pentru Grey's, ci deoarece își făcea griji pentru *ei*. Elijah voia ca familia să fie în siguranță dacă el avea să fie găsit vinovat – iar simplul gând la asta a enervat-o peste fire pe Blythe.

— Invită-i tu însuți după ce ai să ieși de aici, peste o săptămână! i-a spus ea.

Elijah s-a întins, de parcă ar fi vrut s-o strângă de mână, dar cătușele l-au oprit scurt. Blythe s-a încruntat – și-ar fi dorit din tot sufletul să le smulgă în clipa aia.

— De ce nu a venit Signa? a întrebat-o Elijah cu maxilarul încordat, în timp ce tăcerea se prelungea.

Deși se întorsese spre Blythe pentru o explicație, Byron a fost cel care i-a răspuns:

— Domnișoara Farrow s-a întors la conacul Foxglove în dimineața asta.

Cătușele lui Elijah s-au lovit cu zgomot de scaun.

— Are de gând să se întoarcă la Thorn Grove?

— Având în vedere că și-a luat camerista cu ea, mă cam îndoiesc.

Elijah s-a prăbușit în fața ochilor lor – a pălit și-a căpătat un aer bolnăvicios, cu umerii complet căzuți.

— Dacă a decis să ne abandoneze, mă tem că ne va fi mai greu decât crezusem.

Blythe a simțit că urăște descurajarea din vocea lui și modul în care i se stinsese focul din ochi în așa măsură, încât a bătut cu pumnul în masă pentru a-i atrage atenția. În spatele ei, un gardian a strigat un avertisment, până când fata s-a așezat înapoi pe scaun, încă fierbând.

— Nu ai dreptul să spui asta!

Cuvintele ei erau ferme și pline de furie.

— Cu toții încercăm să-ți reabilităm numele. Șansele Signei nu erau mai mari decât ale mele.

Și ce dacă Signa ar fi putut face imposibilul? La fel și Blythe, chiar dacă nu era sigură cum. Ar fi putut face un pact cu diavolul însuși dacă ar fi fost nevoie pentru a-și elibera tatăl.

— Ești sigur că ar trebui să ne concentrăm pe găsirea criminalului răposatului lord Wakefield?

Un fior a străbătut-o pe Blythe pe șira spinării la întrebarea unchiului ei. Cu toate acestea, Elijah a fost cel care a pus întrebarea care se impunea:

— Există vreun motiv pentru care crezi că *nu ar trebui să o facem*?

Byron și-a privit fratele scrutător drept în ochi.

— Spun că poate nu vom găsi un vinovat, Elijah, și că ar fi timpul să ne gândim la strategii alternative pentru a te scoate din închisoare sau cel puțin pentru a-ți diminua pedeapsa.

Ah, cât de mult și-ar fi dorit să-și strângă unchiul de gât! La fel și Elijah, după cum o spunea furia de pe fața lui. Era probabil un noroc că avea mâinile încătușate.

— Sugerezi că l-aș fi ucis pe lordul Wakefield?

În ciuda furiei, vocea lui Elijah era remarcabil de cumpătată.

— Ce motiv aș fi putut avea să fac ceva atât de prostesc?

Byron nu a dat niciun semn că ar da înapoi. De parcă nici nu și-ar fi dat măcar seama de ridicolul propriilor cuvinte.

— Nu sugerez nimic! Încerc doar să te scot de aici, Elijah, și nu prea mai avem opțiuni.

Elijah s-a aplecat cât a putut de aproape de ei și a șuierat în șoaptă, rânjind:

— Nu l-am omorât eu! Voi fi întotdeauna primul în a-mi recunoaște greșelile, și nu sunt puține. Dar crezi cu adevărat că mintea mea este atât de slabă, încât, dacă ar fi fost să-l fi ucis pe duce, aș fi făcut-o sub acoperișul meu, cu o băutură dată de mâna mea? Maniera ar fi fost mult mai puțin vizibilă, te asigur.

Crescută la Thorn Grove, Blythe era mult prea obișnuită cu certurile dintre tatăl și unchiul ei. Nu părea să existe o singură întâlnire în care cei doi să nu se ciorovăiască, căci tatăl ei era mult prea indecent pentru gustul lui Byron, iar Byron, mult prea rigid pentru cel al lui Elijah. Cu toate acestea, Blythe l-a fixat pe tatăl ei cu o privire furioasă.

— Crezi că e înțelept să recunoști asta cu voce tare în timp ce ești încătușat într-o celulă și aștepți procesul?

Grimasa lui Elijah s-a șters, iar când Blythe a fost mulțumită de expresia lui stânjenită, s-a întors spre unchiul ei.

— Și *tu*! Dacă ți-ai păstra părerile numai pentru tine suficient de mult timp pentru a gândi rațional și nu ai lăsa vreo competiție prostească să-ți altereze gândirea, atunci poate că nu ți-ai mai pierde timpul cu acuzații nefondate.

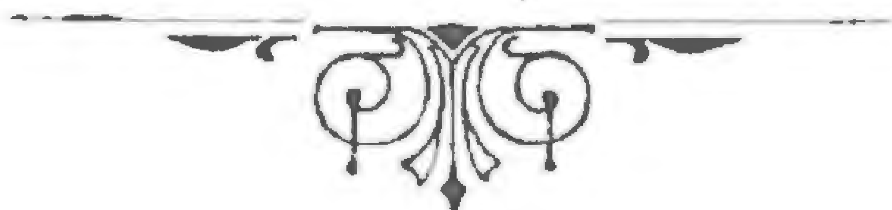
O roșeață i-a inundat pielea lui Byron de la gât în sus, dar Blythe nu s-a sinchisit de ea.

— Nu am nicio îndoială că ești nevinovat, a rostit Blythe suficient de încet pentru ca gardianul să nu poată trage cu urechea. Nu o să căutăm alternative – o să găsim ucigașul! Vă promit amândurora că n-o să am odihnă până când tatăl meu nu are să fie liber. Iar făptașul are să atârne de un ștreang. Acum, terminați amândoi cu ciorovăiala și haideți să întocmim o listă de suspecți!

Mai aveau o săptămână și, cu ajutorul lui Dumnezeu, Blythe trebuia să se asigure că avea să le fie folositoare.

PARTEA A DOUA

DOUĂZECI ȘI CINCI

Conacul Foxglove se ridica pe marginea unei faleze erodate de climatul aspru.

Văzând porticul înclinat sau ferestrele sparte, nimeni nu l-ar fi putut numi o clădire „mândră” și nu era nici conacul cald și primitor de pe malul mării în care Signa își imaginase cândva că avea să-și întemeieze o viață cum se cuvine. Așa cum arăta acum, Foxglove era la fel de cenușiu precum cerul din spatele său ori apa care se zbătea dedesubt, ascuns de ferigi uriașe și de iedera plină de umezeală care se cățăra pe structura impunătoare.

Signa simțise răcoarea amară a pământului încă dinainte de-a ieși din trăsură. Gundry desena acum cercuri în spatele călcâielor ei pline de noroi, iar Elaine îi urma, ținându-și strâns boneta, în timp ce vântul se înverșuna împotriva lor. Fața ei mititică s-a crispat toată în timp ce privea furtuna învârtindu-se în jurul lor ca un prădător înfometat, gata să-i atace.

Erau atât de aproape de marginea stâncii, încât Signa nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva era posibil ca o astfel de furtună să-i răpună și să le arunce trupurile în marea dezlănțuită. A aruncat o privire la crabii care se înghesuiau cu pași mici și repezi pe stâncile zimțate acoperite cu spumă de mare și-apoi s-a încruntat, căci nici măcar o astfel de curiozitate nu reușea să-i ușureze mintea chinuită. Ar fi preferat, desigur, ca locuința să fi fost pregătită și dotată cu personal înainte de sosirea ei, astfel încât măcar să nu *arate* atât de jalnic pe cât era de fapt, dar trebuia să se descurce. Ea și Elaine veniseră doar cu lucrurile lor și cu suficiente provizii pentru a se instala, ceea ce era un noroc. Având în vedere că furtuna amenința să lovească în orice moment, era imposibil să își dea seama când urmau să se poată îndrepta spre oraș.

Cu toate acestea, Foxglove nu putea fi doar osândă și întristare. La urma urmei, părinții Signei locuiseră aici cândva și se zvonea că ar fi găzduit zeci de serate extravagante la vremea lor. Poate că pe

atunci întristarea era rară. Sau, și mai bine, poate că în mijlocul întristării exista frumusețe, iar ea trebuia doar să-și mijească ochii pentru a o găsi. A încercat – a încercat din greu, de fapt – până când tâmplele au început să-i zvâcnească, iar ochii i-au devenit dureroși.

— Are potențial!

Signa a încercat să pară optimistă, mai mult pentru ea însăși decât pentru Elaine, care arăta întocmai ca o femeie care regreta fiecare decizie pe care o luase în ultimele douăzeci și patru de ore. Dacă mica umbrelă albă pe care o ținea în mână era un indiciu, Elaine fusese pe deplin pregătită să lase în urmă monotonia de la Thorn Grove în favoarea vieții la malul mării. Văzându-i groaza, Signa aproape că se simțea vinovată că îi ceruse femeii să o însoțească.

Aproape.

— Nu are nevoie decât de câteva mișcări energice din coate, a continuat Signa, hotărâtă să nu o lase pe femeie să se întoarcă din drum cât încă mai putea să o facă.

Elaine a aruncat o singură privire la pietrele de un gri-argintiu și a oftat.

— Mă tem că nu am atâtea coate, domnișoară!

Doar Gundry părea să fie încântat de domeniu. Labele îi erau acoperite de noroi și de smocuri de iarbă, iar el își vântura coada în timp ce adulmeca bucuros călcâiele vizitiului. Acesta din urmă se coborâse de la postul său, ținându-și chipiul cu o mână pentru a împiedica vântul să i-l smulgă, și ducea ultimele bagaje în conac. Odată ce s-a achitat de această sarcină, bărbatul s-a repezit să iasă afară. Signa nu mai văzuse niciodată pe nimeni atât de grăbit să plece, vizitiul fiind mai nerăbdător chiar și decât caii săi, care băteau din picioare și își pufneau dezaprobarea în timp ce îl așteptau să urce pe capră. Bărbatul nu i-a dat ocazia Signei să-l invite înăuntru până se potolea furtuna, ci a tras frâiele și a pornit în grabă pe cărare.

O cioară a cârâit la cele două femei de pe cea mai înaltă turlă a conacului, iar Elaine a șoptit o rugăciune.

Signa nu putea s-o învinovățească pentru asta.

— O să pun un anunț în ziar, a hotărât cu voce tare, întorcându-se spre Elaine cu cel mai larg zâmbet de care era în stare. Sunt sigură că, în scurt timp, vom avea personalul necesar complet.

Elaine a scos un zgomot scăzut din fundul gâtlejului, care probabil că se dorea a fi un soi de aprobare, dar suna mai degrabă a gâfâit de agonie.

— Desigur, domnișoară!

Signa a decis că, dacă Elaine rămânea pe-acolo, putea căpăta orice poziție și-ar fi dorit. Nu e ca și cum avea să fie vreo lipsă de personal. Foxglove părea la fel de mare ca Thorn Grove, deși era mai

înalt, dar și mai îngust, cu turnuri cenușii impunătoare, pe care era sigură că orașul le găsea vesele și deloc tulburătoare. Și, deși nu se apropiase suficient de mult pentru a vedea în ce stare se aflau sub toată verdeața înfloritoare, existau și grajduri, care ar fi avut nevoie de un îngrijitor și de un grăjdar, odată ce ar fi adus niște cai. Avea să fie mai multă muncă decât își imaginase vreodată.

— Ar trebui să ne grăbim să intrăm! a spus Elaine, urmărind privirea Signei. Are să ne prindă ploaia dacă mai așteptăm.

Avea dreptate, deși Signa știa că ceea ce Elaine își dorea cu adevărat era să scape de frigul care îi intra în oase. Chiar dacă, între timp, tânăra se obișnuise cu un asemenea frig tăios, corpul ei muritor avea totuși limitele sale și, în cele din urmă, existau doar două variante: ori alegea să înghețe, ori făcea ultimii pași spre noua ei casă.

Foxglove era locul în care trebuia să își croiască o nouă viață. Una în care avea să trăiască fără familia Hawthorne, fără Îngerul morții, fără cineva iubit. A încercat să nu se lase năpădită de astfel de gânduri sumbre, căutând în schimb să se gândească la toate posibilitățile care o așteptau, și a intrat în conac, pășind cu grijă peste cioburile de sticlă sparte.

Signa s-a bucurat să constate că, în afară de praf, nu era nici pe departe atât de mohorât pe cât părea în exterior. Era, totuși… unic.

Intrarea în sine era un spațiu lung, plin cu portrete care fuseseră atârnate cu meticulozitate, spațiul dintre ele fiind măsurat cu cea mai mare precizie. Cu toate acestea, nu erau nici pe departe la fel de colorate sau de precise ca portretele cu care era obișnuită Signa. Unghiurile erau ascuțite și parcă nefinisate, iar artistul avea tendința de a exagera trăsături precum albul ochilor, subțirimea sau plinătatea unui corp, sau un zâmbet care era atât de larg, încât devenea enervant.

În afară de o masă cenușie, decorată cu o vază ciudată cu flori care se ofiliseră de mult, gata să se spulbere la cea mai mică atingere, restul nu părea deloc atât de macabru. În total dezacord cu obiectele de artă, pereții de la Foxglove erau toți în nuanțe luminoase care aproape că o făceau pe Signa să creadă că era cu adevărat refugiul vesel de la malul mării pe care și-l imaginase – un crem ca de unt, un albastru delicat și tapet împodobit cu imagini de păsări. De la sculpturile elegante de pe tavane și până la covoarele de pluș pe care călca, fiecare detaliu fusese minunat înainte de-a fi acoperit de funinginea și murdăria de-acum.

Clima era departe de-a fi uscată, și totuși, după douăzeci de ani de abandon, nu existau prea multe lucruri care să arate asta. Porticul era înclinat, iar mai multe ferestre fuseseră distruse de caprifoiul și iedera

care își croiau drum prin geamurile sparte. Dar nu era nimic care să nu poată fi remediat.

Signa înainta cu un pas de melc, croindu-și drum spre un salon într-o nuanță de verde-salvie, unde, pe o masă, se zărea cel mai rafinat serviciu de ceai cu putință. Erau tăvi incrustate cu aur, pătate de contururile lipicioase ale bunătăților servite cândva, dar care fuseseră de mult timp mâncate de furnici. Signa s-a înfiorat în timp ce se apropia, neîndrăznind să atingă acel moment care părea încremenit de timp.

— Totul e bine, domnișoară?

Vocea lui Elaine tremura și, ca s-o liniștească, Signa a dat din cap.

— Da, bine!

Îi era greu să-și stăpânească emoția din voce în timp ce-și plimba privirea de la busturile de marmură prăfuite la sofisticata canapea din piele. A încercat să-și închipuie cum o fi arătat camera asta cu douăzeci de ani în urmă, când părinții ei erau încă în viață. Una dintre perne avea o scobitură adâncă – oare tatăl ei se așezase acolo? Oare mama ei, Rima Farrow, prefera canapeaua sau frumosul fotoliu verde de vizavi? Își luau ceaiul aici, la masa asta?

Cât de minunat ar fi fost pentru Signa să găsească în acest spațiu fie și-o singură amintire de la părinții ei! Însă așa cum arăta acum, părea să dea doar de niște rămășițe din ceea ce lăsaseră ei în urmă.

S-a întors spre și mai multe portrete atârnate pe perete, împrăștiate prin salon și care păreau gata pregătite pentru a fi cercetate. Toate păreau a fi pictate de aceeași mână, însă portretul a două femei i-a atras atenția Signei. Și-a recunoscut imediat mama, cu părul brunet care fusese pictat în tușe rapide și dezordonate și cu ochii severi care aveau aceeași formă ca ai Signei. Alături de ea se afla o tânără cu bucle bogate, roșcate. Avea o expresie mai blândă decât Rima și o umbră de zâmbet îi juca pe buzele rozalii în formă de inimă. Își înfășurase un braț în jurul taliei Rimei, trăgând-o parcă mai aproape pentru portret.

Erau atât de multe lucruri despre familia ei pe care încă dorea să le afle, și totuși, mergând pe aceste holuri, se simțea de parcă ea însăși ar fi fost o fantomă care se strecura în amintirile unui străin. Era imposibil să facă un singur pas fără să se întrebe dacă mama ei decorase camera în care se afla sau dacă tatăl ei își încheia nopțile aici, așa cum o făcea atât de des Elijah în salonul său. Lăsându-și gândurile să rătăcească, Signa și-a trecut, absentă, un deget peste portret, urmărind vopseaua în relief. S-a oprit brusc însă când buzele femeii care stătea lângă Rima s-au încruntat.

Signa și-a înghițit țipătul de surpriză și și-a tras mâna înapoi, nevrând s-o alarmeze pe Elaine. Într-o secundă, vârful degetului i-a

amorțit din cauza frigului care i-a străbătut șira spinării ca o scânteie electrică.

Era acolo un spirit care îi privea. Și acum știa că Signa îl putea vedea.

Minunat!

— Vei avea o cameră numai pentru tine în aripa servitorilor, a spus Signa, strecurându-și degetul amorțit în pliurile hainei și zâmbindu-i lui Elaine cât mai dulce cu putință. Alege-o pe care vrei și instalează-te!

Elaine nu se mișcase niciodată atât de repede ca acum, când s-a aplecat să-și apuce bagajele. A dat din cap și s-a grăbit să-și găsească respectiva cameră, aruncând priviri furtive peste umăr, ca și cum s-ar fi așteptat s-o înșface cineva pe la spate.

Signa a stat nemișcată până când Elaine a ajuns pe hol, apoi, cu un oftat, și-a așezat palma pe capul lui Gundry.

— Hai să ne găsim și noi o cameră a noastră, ce zici?

Și poate și un spirit, dacă tot erau la capitolul ăsta.

Și-a strâns lucrurile și și-a îndreptat atenția spre scări. Erau mult mai obișnuite decât cele de la Thorn Grove, cu o balustradă simplă din lemn de mahon. O mică bucată din ea părea să se fi rupt, iar lemnul din jur căpătase o culoare mai închisă. Cu cât se aventura mai mult în adâncul casei, cu atât pașii ei deveneau tot mai ezitanți, iar neliniștea i se strecura în oase.

Încercase cu adevărat să aibă o viziune optimistă asupra lucrurilor. Să fie pozitivă. Dar acum, că rămăsese singură, pentru prima oară în cursul zilei, simțea că o lasă nervii.

Dacă ar fi deschis din greșeală ușa camerei pe care o avusese în copilărie? Sau, și mai rău, ușa de la apartamentul părinților ei? În mintea Signei se dădea o luptă – pe de o parte, nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să găsească acel apartament și să adune toate informațiile posibile despre viața părinților ei, iar pe de altă parte, ceva o avertiza că obiectele lor ar trebui să rămână neatinse. Dacă erau cumva acolo lucruri pe care părinții ei n-ar fi vrut să le găsească? Dacă ar fi dat peste ceva care ar fi făcut-o să-i vadă altfel decât părinții fără de pată pe care și-i făurise cu atâta grijă în mintea ei? Ca să nu mai vorbim de faptul că exista un spirit undeva, în apropiere. Îi simțea ochii pe ea, făcându-i pielea ca de găină de-a lungul cefei. Dacă era cumva răuvoitor, așa cum fusese odinioară Lillian?

Gundry alerga în fața ei și, deși Signa își imaginase că ar fi putut să se arate cât de cât amenințător în timp ce vâna spirite, limba îi atârna leneșă afară din gură, iar la fiecare câteva minute desena și câte-un cerc, de parcă ar fi vrut să-i spună că drumul e liber. Signa a zărit însă o lumină apărută pe neașteptate pe sub ușa unei încăperi pe

lângă care treceau, iar cu coada ochiului a observat pâlpâirile de un albastru palid ale unui spirit, care clipoceau când și când. Oricine ar fi fost, Gundry nu părea îngrijorat. Și dacă el nu părea îngrijorat, atunci nici Signa nu trebuia să fie. Era o Secerătoare, la urma urmei.

S-au plimbat câteva minute bune pe holuri înainte ca Signa să-și facă curaj să încerce una dintre uși. Din fericire, acest prim apartament pe care l-a deschis fusese în mod clar destinat unui oaspete. Era atât de minunat de simplu, încât, din momentul în care Signa a intrat, mâncărimea de nezdruncinat din oase și frământările din stomac i s-au liniștit. Umerii i s-au destins în timp ce și-a lăsat bagajele pe podea.

A hotărât că primul lucru pe care ar trebui să-l facă era puțină curățenie. Elaine nu merita să se ocupe singură de-o sarcină atât de grea, iar corvoada asta avea s-o ajute să-și ia gândul de la alte lucruri. Așa că a început cu scosul cearșafurilor de pe pat – e posibil să fi fost albe cândva, deși nu-și putea da seama de asta prin stratul de praf așternut peste ele. Și… până acolo a ajuns înainte ca tot colbul acela s-o facă să se gândească la felul în care locuise cu mătușa Magda și la cât fusese de nefericită înainte de Thorn Grove. Iar de acolo, nu a durat mult până când au năpădit-o toate emoțiile pe care și le ținuse în frâu de la plecare, amintindu-i, încă o dată, cât de singură este.

Cu stomacul strâns și pieptul tremurând, Signa a lovit așternutul cu piciorul, întorcându-l cu partea murdară spre podea, și s-a lăsat să cadă pe el. După ce a strănutat de mai multe ori din cauza prafului, Gundry a venit să se așeze lângă ea, sprijinindu-și bărbia pe piciorul ei, după ce a lins-o cu blândețe. Signa și-a încolăcit degetele în blana lui… și lacrimi fierbinți au urmat de îndată.

— Suntem doar noi doi, băiete.

S-a coborât suficient ca să-și sprijine capul de spatele lui Gundry și și-a lipit fața de gâtul lui. Era una dintre puținele fărâme de normalitate care mai rămăseseră în viața ei, iar el era un lup în haine de oaie – gândul era atât de ridicol, încât aproape a făcut-o să râdă și să-l strângă și mai tare în brațe, până când s-a auzit un trosnet ca de tunet în fața ferestrei.

Gundry a țâșnit în patru labe, cu părul zburlit și arătându-și colții. Signa, încordată și ținându-și respirația, i-a urmărit urechile ridicate până la o măsuță de toaletă veche de lângă fereastră. Oglinda acesteia era încețoșată de murdărie, dar nu atât de încețoșată încât Signa să nu poată surprinde marginea umflată a unei rochii, apărută și dispărută într-o clipită. A simțit cum i se pune un nod în gât de spaimă, dar câteva secunde mai târziu a descoperit cauza probabilă: nu un spirit, ci fereastra ușor întredeschisă, care făcea ca perdelele să

se unduiască odată cu vântul tăios. S-a grăbit să închidă fereastra, înainte de-a se retrage lângă Gundry.

— E în regulă! i-a șoptit, adunând cealaltă parte a păturilor peste ei ca un cocon.

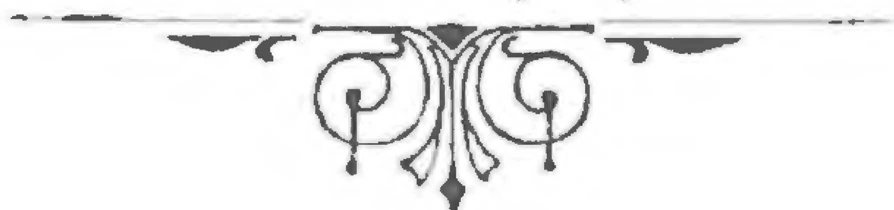
A trebuit s-o mai spună de câteva ori, scărpinându-l în spatele urechilor, înainte ca el să-și înfășoare corpul protector în jurul corpului ei.

— O să fim bine! Asta e casa noastră acum și n-am să las nimic să ne facă rău!

Au rămas tăcuți și, deși respirația lui Gundry a devenit tot mai profundă în curând, odată cu somnul, fiecare scârțâit de podea și fiecare rafală de vânt o țineau trează pe Signa. O vreme s-a gândit să renunțe cu totul la somn, dar Foxglove era casa ei acum și refuza să lase pe cineva sau ceva să o facă să se teamă de ea.

Așa că s-a cuibărit în Gundry, a închis ochii și a chemat somnul să o ia în brațe.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

TÂRZIU ÎN ACEA SEARĂ, ÎN TIMP CE PLOAIA SE ABĂTEA ASUPRA geamurilor și se dezlănțuiau tunetele, Signa s-a trezit cu niște mâini care o strângeau de gât.

Se pierduse în nostalgie, visând că mânca dulciuri cu Percy și că lua lecții în salon cu Marjorie, până când vederea a început să i se întunece. Și dintr-odată a văzut fața lui Percy, cu ochii întunecați ca o noapte fără lună, în timp ce o strângea de gât. Blythe stătea în spatele lui, pe jumătate întoarsă și ignorând ce se întâmplă. Signa a întins mâna spre ea, încercând s-o strige. Țipătul ei a sunat tăcut în noapte, iar viziunea s-a spulberat. Totuși, chiar dacă imaginea lui Percy dispăruse, strânsoarea de pe gâtul ei nu slăbea. Abia atunci, în timp ce gâfâia, încercând să-și recapete respirația, Signa și-a dat seama că lipsa de aer nu era un vis și s-a trezit.

Gundry stătea în fața ei, de cel puțin trei ori mai mare decât mărimea lui normală. Avea colții dezveliți, iar umbrele îi picurau din bot. Mârâia, deși Signei îi era imposibil să audă ceva din cauza iureșului sângelui ei.

A dat să se ridice în capul oaselor, dar a constatat că nu se putea mișca. Pe pieptul ei era cocoțată o femeie bătrână, pe care Signa nu o mai văzuse niciodată și care o privea cu un zâmbet searbăd care îi amintea de bunica ei. Femeia îi netezea părul de pe frunte cu o mână, în timp ce cu cealaltă o apăsa pe Signa pe gât.

— *E bine*, a croncănit spiritul. *Culcă-te la loc!*

Signa a încercat să-și bage mâna în buzunar și a intrat în panică când l-a găsit gol. Folosise ultimele boabe de beladonă când își dezvăluise puterile în fața lui Blythe. Mâinile au început să-i tremure în timp ce-o cuprindea groaza. S-a zbătut, disperată să se elibereze, dar spiritul a ținut-o strâns, iar frigul a pătruns-o și mai adânc.

Era ca atunci când Thaddeus o posedase, cu câteva luni înainte, în biblioteca de la Thorn Grove. Deși aceasta nu era tocmai o posedare – căci Signa își putea controla corpul încă, chiar dacă avea

probleme în a-l folosi –, totuși spiritul o consuma în întregime și era îngrozitor să își dea seama că putea să fie ucisă.

Signa nu se putea gândi decât la faptul că nu avea dreptul să moară. Nu cu soarta lui Elijah atârnând în aer și, cu siguranță, nu înainte de-a putea avea o viață cu Îngerul morții alături de ea. Nu era momentul să testeze dacă abilitatea ei de-a se sustrage morții se extindea până la sufocare, așa că, în timp ce bătăile inimii îi încetineau, iar Signa se afla pe pragul dintre viață și moarte, a profitat de scurta ocazie pe care o avea și și-a lăsat puterile să o inunde înainte de a-și pierde cunoștința.

Signa? Vocea Îngerului Morții i-a răsunat imediat în minte și, dacă nu ar fi fost spiritul de deasupra ei, ar fi putut să plângă de ușurare. *Signa, ce se întâmplă?*

Nu avea timp să-i explice. Înghețul familiar al abilităților ei de Secerătoare i s-a instalat în vene, liniștind-o. Fiecare umbră din încăpere o mistuia, iar ea s-a simțit invincibilă. Și-a dat la o parte îndoielile și amintirea terorii din ochii lui Blythe, în timp ce șuvițe de întuneric îi șerpuiau în jurul vârfurilor degetelor. Le-a tras pe toate în jurul ei, lăsându-le să-i simtă disperarea și nevoia de scăpare. Apoi a împins întunericul în afară ca pe-o armă și a lăsat noaptea să facă ceea ce îi cerea.

Signa n-ar fi putut spune ce s-a întâmplat în acele ultime clipe. Nu știa câte umbre se adunaseră la ea și nu avea cunoștință că întregul Foxglove se oprise în fața puterii pe care o comandase. Știa doar că, peste câteva clipe, era rostogolită în patru labe și se lupta cu respirațiile pe care i le cerea corpul. Gâtul îi era iritat, dureros, iar pielea din jurul lui era vânătă. Fie din cauza frigului, fie din cauza morții care aproape-o revendicase, Signa tremura atât de puternic, încât îi era imposibil să se miște din așternuturile murdare pe care adormise.

Abia atunci a sosit Îngerul morții. A venit într-o vijelie care a zguduit ferestrele, izbindu-se de conac, în timp ce țintuia spiritul de perete, înlănțuindu-l cu umbrele sale. Tunetul s-a prăbușit când și-a ridicat mâna, iar noaptea s-a transformat într-o seceră în palmele lui.

Îngerul morții nu a rostit niciun cuvânt și nu i-a acordat spiritului-femeie, care tremura, nici măcar o clipă înainte de-a lovi. Totuși, secera a planat deasupra gâtului femeii, oprită de umbrele pe care Signa le-a trimis în ultima secundă. În ochii Îngerului morții se citea furia când s-a răsucit ca s-o privească.

— Încerca să te *omoare*, a scuipat el, apăsând și mai tare pe seceră și încercând priza pe care Signa o avea asupra lui. Îți dai seama de câtă energie este nevoie pentru ca un spirit să *atingă* un suflet viu?

Pentru că a îndrăznit măcar să ridice un deget împotriva ta, ar trebui să moară!

— Gundry ar fi luat-o, a argumentat Signa, încercând să-și păstreze vocea calmă.

— Ce nătângă ești! Gundry nu poate secera spirite!

Signa și-a stabilizat priza, în timp ce câinele de vânătoare scheuna.

— Nu o lua! a spus ea, privindu-l pe Îngerul morții în ochi până când umerii acestuia s-au mai relaxat, iar furia lui a scăzut suficient de mult pentru ca Signa să renunțe la umbrele ei și să aibă încredere că nu avea să facă nicio mișcare pripită.

Îi clănțăneau dinții în timp ce se străduia să se ridice pe picioarele tremurânde. Deși i-ar fi plăcut să stea cu capul sus în fața femeii, a fost nevoită să culeagă o pătură de pe podea și să o înfășoare în jurul ei în timp ce se ridica, disperată chiar și după o simplă promisiune a căldurii. Se clătina și, deși de data asta nu mai scuipa sânge, o privire aruncată cu coada ochiului i-a dezvăluit că i se ștergea din nou culoarea din păr, care se făcea iar argintiu. Avea să își facă griji pentru asta mai târziu.

Cum se concentrase doar pe încercarea de-a-și salva propria viață, Signa nu apucase să privească mai bine spiritul. Așa cum stătea acum în fața ei, femeia nu părea chiar atât de bătrână pe cât o crezuse, având poate în jur de șaizeci de ani. Avea părul în „V" pe frunte și o încruntare permanentă care îi crease niște riduri adânci pe față. Buzele ei ascuțite erau vopsite în roșu, iar privirea îi era plină de dispreț când Signa s-a apropiat de ea și a întrebat-o:

— Cine ești?

— *Am așteptat douăzeci de ani să intri pe aceste uși.*

Vocea spiritului era apăsată și crudă, și îi amintea Signei atât de mult de răposata ei mătușă Magda, încât i s-a întors stomacul pe dos.

— Ai două opțiuni, a început Signa, lăsându-se purtată de naturalul cuvintelor ei, deși se simțea iritată de amenințarea și de puterile care curgeau prin ea. Ai să renunți la această lume și ai să treci în viața de apoi... sau poți fi îndepărtată cu forța. În cazul în care ai să alegi a doua opțiune, să știi că sufletul tău va ajunge la un sfârșit definitiv.

Spiritul nu și-a desprins privirea de cea a Signei în timp ce spunea:

— *În clipa în care mă va elibera din strânsoarea lui, voi încerca să te ucid din nou și din nou, până când mă vei însoți de partea cealaltă.*

Signa era recunoscătoare pentru pătura care o înfășura și pentru faptul că tremura deja, astfel încât spiritul nu putea să vadă ce efect aveau acele cuvinte.

Poate că fusese o proastă să nu cerceteze restul conacului înainte de-a dormi. Cu prezența părinților ei zăbovind în fiecare colț din Foxglove, voise doar să se târască într-un spațiu al ei și să se liniștească. Dar acum n-ar fi trebuit să se gândească doar la ea însăși și, cu o tresărire, și-a adus aminte de Elaine, singură în camera servitorilor, fără un suflet care să o ajute.

În acel moment, Signa nu percepea în ea frământările puterilor Vieții. Se simțea pe deplin o Secerătoare când l-a privit pe Îngerul morții și i-a poruncit „Ia-o", înainte de-a fugi din cameră fără să aștepte să vadă secera căzând.

Signa a aruncat păturile undeva, în urma ei, și a fugit spre camera servitorilor. Cu furtuna care se dezlănțuise afară, cerul era atât de întunecat, încât nu avea nici cea mai vagă idee cât e ceasul în timp ce cobora în fugă scările. Podeaua rece de sub picioarele goale n-o prea ajuta să-și liniștească tremuratul, dar nimic n-a putut să o încetinească până când n-a văzut-o pe Elaine, încă în cămașă de noapte, așezată la o masă din apropierea bucătăriei și sorbind dintr-o ceașcă aburindă de cafea. Femeia a dat să țipe când a observat-o pe Signa.

Singură! Elaine era, slavă cerului, singură!

— Domnișoară Farrow!

Elaine și-a dus o mână la inimă, iar cu cealaltă aproape că și-a vărsat cafeaua.

— M-ai speriat!

Trebuie să fi observat atunci că Signa tremura, pentru că a mijit ochii.

— S-a întâmplat ceva? Doamne, ce ți-ai făcut la păr?

Signa a încercat să-și ascundă firele argintii.

— Da! a răspuns încet, fără să se fi gândit atât de departe.

Dacă ea fusese hărțuită, se așteptase ca Elaine să fi avut parte de același lucru. Signa a trebuit să clatine un pic din cap pentru a-și reveni, mușcându-și buza de jos.

— Îți cer scuze că am dat buzna! Am auzit un zgomot îngrozitor și am vrut să verific că ești bine.

Fața lui Elaine s-a relaxat.

— Sunt convinsă că ai auzit doar vuietul.

Elaine a dat să apuce mâna Signei, dar aceasta a tresărit și s-a tras înapoi. Își folosise puterile cu doar câteva clipe înainte – dacă mai rămăsese vreun efect al lor, ultimul lucru pe care și-l dorea era s-o rănească pe Elaine.

— Conacul este mare, a început Elaine cu blândețe, fără să pară deloc jignită. Și este nou pentru amândouă. Recunosc că nici eu nu am dormit pe cât de bine ar fi trebuit. Dar sunt sigură că în curând o

să ne simțim în largul nostru aici, mai ales după ce… Domnișoară Farrow, auzi un pian?

În mod clar, deasupra lor se auzea sunetul inconfundabil al unui pian dezacordat.

Signa se simțea ca una dintre marionetele Destinului, străduindu-se din răsputeri să afișeze un zâmbet.

— Așa cum ai spus, sunt sigură că e doar un vuiet.

— Să mergem să cercetăm? a întrebat Elaine cu o severitate sumbră, dând să se ridice.

Signa i-a făcut repede semn să se așeze la loc.

— Aș prefera să începi să pregătești micul-dejun după ce termini cafeaua.

Era mult prea devreme, iar stomacul ei, mult prea întors pe dos pentru mâncare. Totuși, trebuia să o țină ocupată pe Elaine în timp ce ea avea să caute sursa sunetului.

Din fericire, nu a fost nevoie de prea multă muncă de convingere. Elaine părea mai mult decât fericită să se ocupe de ceașca ei de cafea, prefăcându-se că nu a auzit nimic, și să o lase pe Signa să se grăbească să urce înapoi la etaj.

Trei spirite se instalaseră în salon. Două dintre ele stăteau pe o mobilă neatinsă de timp – o mamă și un tată, după cum arătau. Femeia era mai în vârstă, cu forme generoase și o față acoperită de machiaj, pe care Signa îl putea vedea chiar și pe pielea ei translucidă. Părul îi fusese adunat aproape în mod comic în vârful capului, iar Signa s-a trezit întrebându-se cum naiba reușea să se mențină acolo.

Spiritul de lângă ea era un bărbat mic și subțire ca o trestie. Purta ochelari care-i stăteau pe vârful nasului acvilin, mijindu-și ochii prin ei în timp ce-l privea pe cel de-al treilea spirit, o fată care stătea în fața unui pian, cântând o melodie mohorâtă cu un nivel de măiestrie pe care Signa nu putea spera să-l atingă vreodată. Fizic, păreau să fie de aceeași vârstă. Spiritul-fată avea gâtul lung și subțire și fața mică și ovală, aplecată cu o expresie concentrată asupra pianului. În timp ce cânta, degetele ei translucide nu deranjau niciodată cocoloașele groase de praf de pe clape. Un șobolan zăcea lângă pedale, mort de mult timp și ajuns aproape un schelet, pe lângă care plutea glezna pianistei.

Mama și tatăl fetei o priveau cu mândrie, până când capul femeii s-a răsucit într-o parte la scârțâitul unei scânduri din podea sub picioarele Signei. Imediat l-a lovit peste umăr pe bărbatul despre care Signa nu putea decât să presupună că este soțul ei pentru a-i atrage atenția. Imediat, pianul a încetat.

— *E fata,* a șoptit femeia mai în vârstă, în timp ce se ridica de pe scaun pentru a o vedea mai bine pe Signa. *Ea este, nu-i așa?*

— *E deja ora aceea?* a întrebat bărbatul. *Unde este soțul?*

Femeia mai tânără s-a răsucit pe bancheta pianului. Cu o voce nazală și pițigăiată, a răspuns:

— *Nu pare să aibă unul. Nu are niciun inel pe deget!*

Dacă voiau să creadă că Signa nu-i vedea și nu-i auzea, avea să-i lase s-o facă. Fără să-i privească în ochi pe niciunul dintre ei, s-a apropiat de bancheta pianului, ca și cum ar fi cercetat-o pentru a găsi sursa muzicii care se auzise.

— *Fără soț?* a luat-o în râs bărbatul, dându-i roată cam prea aproape pentru gustul Signei. *Vrei să-mi spui că are să moștenească singură această casă?*

— *Poate că așa se fac lucrurile acum, tată. Are să fie cu siguranță o schimbare plăcută.*

— *Ar fi trebuit să fim avertizați că are să vină.*

Acum vorbise femeia, cu o voce care arăta cât de mult o nemulțumea existența Signei.

— *Ar fi trebuit să trimită personal ca să pregătească puțin casa.*

Cu plămânii pe jumătate asfixiați din cauza cantității de praf de la Foxglove, Signa a fost de acord.

— *Am știut dintotdeauna că are să vină și ziua asta.*

Bărbatul și-a scos ochelarii și a suflat o gură de aer pe ei, înainte de-a șterge sticla și a-i pune la loc. Având în vedere că nu mai avea aer în plămâni, efortul nu a contat prea mult.

— *O casă ca aceasta nu putea rămâne goală decât pentru o perioadă limitată de timp.*

În spatele lui, femeia și-a pus mâinile de o parte și de alta a părului, ca și cum ar fi vrut să-l aranjeze în timp ce se apropia de Signa.

— *Chiar și după atâția ani, încă le acorzi prea multe merite pentru gustul meu celor din familia Farrow. Ai fost un arhitect de două ori mai bun decât ar fi putut spera vreodată să ajungă omul acela. Ai uitat oare că ei sunt motivul pentru care suntem blocați aici?*

— *Mama are dreptate,* a adăugat fata. *Poate că ar trebui să-i reamintim asta. Această casă este a noastră de mult mai mult timp decât îi aparține* ei.

Fata a scuipat ultimul cuvânt de parcă ar fi fost o boală și s-a repezit atât de aproape de Signa, încât aceasta din urmă a avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu tresară.

— *Tot ce ar trebui să facem este să trântim câteva ferestre și să scârțâim câteva scânduri — și are să dea bir cu fugiții.*

— *Putem bântui oglinzile,* a adăugat mama. *Ah, cât mi-ar plăcea o bună bântuire a oglinzilor! Fata nu poate rămâne aici dacă nu are personal. Va trebui să continuăm să îi speriem pe toți.*

— *N-am de gând să mă apropii de servitoarea pe care a adus-o,* a șuierat tânăra. *Nu când arată așa. Tu va trebui s-o bântui, mamă.*

Signa și-a mușcat buzele, simțind cum îi crește furia. Era un lucru să se joace cu ea, dar de ce să o bântuie pe Elaine?

— Singurul lucru pe care îl veți face este să puneți capăt acestei muzici.

Signa a mărșăluit direct spre pian și i-a trântit capacul.

— Doamne, Dumnezeule, vă puteți imagina dacă cineva v-ar auzi cântând fără ca un suflet viu să stea pe banchetă? Și să nu îndrăzniți să vă gândiți să bântuiți pe careva!

Spiritele erau atât de uimite, încât, preț de câteva clipe bune, nimeni n-a mai scos nicio vorbă. Mama s-a uitat la soțul ei și a șoptit încet:

— *Vorbește cu...*

— Cu voi? a zis Signa și și-a pus mâinile în șolduri. Bineînțeles că da!

S-a așternut o tăcere apăsătoare împrejurul lor înainte ca bărbatul să-și dreagă vocea, iar fiica să șoptească cu o voce stridentă și neîncrezătoare:

— *Ne poți vedea?*

— Crezi că vorbesc cu pereții?

Signa și-a încrucișat brațele.

— Acum ascultați-mă, pentru că aceasta poate fi casa *noastră* sau casa *mea*, dar cu siguranță nu este casa *voastră*. Dacă scârțâiți câtuși de puțin podelele, am să-mi pun câinele de vânătoare să vă dezgroape oasele, ca să le pot arde până la cenușă. Ați înțeles?

— *Ești fata familiei Farrow?* a întrebat bărbatul. *Copilul, Signa?*

— Da, eu sunt! a răspuns Signa cu un tremur abia perceptibil în voce. Și încerc să-mi fac o viață aici, așa că n-o să mai fie niciun pian.

Fata s-a încruntat în timp ce-și retrăgea oasele mâinilor de pe clape.

— *Dar cântăm de ani de zile...*

— Sunt convinsă de asta! a mustrat-o Signa. Dar nu vreau ca oamenii să creadă că locuința mea este bântuită.

— *Dar este bântuită,* a remarcat bărbatul.

Signa s-a întors spre el. Deși nu putea să bea, amesteca ușor cu o linguriță ruginită într-o ceașcă de ceai veche de lângă el, trecând prin toate mișcările. Lichidul se evaporase cu mult timp în urmă, lăsând doar un inel întunecat în interiorul ceștii.

— *Știu asta!*

Signa și-a trecut o mână prin păr, exasperată.

— Dar nu am nevoie ca restul orașului să creadă că sunt o fată bătrână și nebună care se joacă cu fantomele.

Spiritele s-au privit între ele, iar Signa s-a încruntat din nou.

— În fine!

I-a făcut semn fetei de pe bancheta de lângă pian.

— Dă-te jos de-acolo! Jos! Nu vei mai avea parte de așa ceva!

— *Atunci ce propui să facem?* a întrebat-o fata, cu ochii strălucind de atâta furie, încât, pentru o clipă, Signa s-a pregătit pentru ce e mai rău. *Avem puține alte opțiuni pentru a ne distra!*

Atunci Signa a simțit atingerea rece a Îngerului Morții pe piele. Spiritele au făcut ochii mari, strângându-se laolaltă, departe de Secerătorul pe care Signa nu-l putea vedea. Prezența lui era însă suficientă pentru a-i întări spiritul.

— Ați putea încerca oricând să treceți în viața de apoi, a meditat ea. Sunt sigură că sunt multe de făcut acolo. Am auzit că poți chiar să te reîncarnezi dacă vrei.

Încă în cămașă de noapte, cu părul despletit, nu era nici pe departe în cea mai bună formă pentru această conversație, ca să nu mai vorbim de situația de față. Gâtul îi rămăsese iritat, iar vocea, răgușită și plină de tensiune.

Când a remarcat frisoanele care o scuturau pe Signa, femeia a întrebat-o:

— *Ce ți s-a întâmplat?*

— Asta încerc să-mi dau seama!

Signa a aruncat din nou o privire pe hol, asigurându-se că Elaine se afla încă în camera servitorilor. S-a așezat pe un scăunel vizavi de ei, cu brațele înfășurate în jurul ei. Frigul dinăuntrul ei se mai domolise puțin, nu era nici pe departe atât de puternic ca atunci când o posedase femeia. Măcar putea să se bucure de ceva.

— Câte spirite trăiesc la Foxglove?

Signa își dorea din tot sufletul un răspuns cât mai mic. Nu era pregătită să audă adevărul rostogolindu-se de pe limba bărbatului, cuvintele lui rostite prea repede în timp ce privea undeva în gol, între ea și Îngerul morții.

— *Aproape de douăzeci, îmi imaginez,* i-a răspuns el.

Brațele Signei s-au înfășurat și mai strâns în jurul ei, în timp ce un val de greață o copleșea. Și-ar fi dorit să poată privi fața Îngerului Morții. *Douăzeci.* I se păruse deja destul de ciudat să vadă un trio de spirite împreună. Existaseră, desigur, locuri prin care trecuse în viața ei unde spiritele umblau în voie. Pământuri care fuseseră cândva câmpuri de luptă și spitale străvechi. Dar ca douăzeci de spirite să trăiască sub un singur acoperiș? Era aberant!

— Unde sunt? a insistat Signa. De ce nu am văzut mai multe dintre ele?

— *Fiecare are locurile sale preferate.*

Spiritul și-a ridicat ochelarii pe nas.

— *Nouă ne place aici, departe de toată gloata. Cei mai mulți stau însă în sala de bal, deși sunt câțiva care cutreieră holurile.*

Signei i s-a răcit sângele în vine. Bineînțeles că se aflau în sala de bal!

— Atunci trebuie să știe că sunt aici.

Cuvintele ei joase și răgușite sunau de parcă ar fi înghițit un arici.

— De ce nu m-au căutat mai multe dintre ele și de ce mi-au lăsat servitoarea în pace?

Nu părea prea înțelept să le împărtășească faptul că fusese atacată cu doar câteva minute mai devreme. Nu voia să le vină vreo idee.

Și nici nu se așteptase ca spiritele să-și mai arunce o privire între ele.

— Ce este?

Signa și-a tras scăunelul mai aproape de cei trei. Cele două spirite de pe canapea s-au aplecat în timp ce se apropia, dar, în loc să se uite *la* Signa, femeia mai în vârstă a tras cu ochiul chiar deasupra capului ei, înspre camerele servitorilor.

— *Nu m-aș apropia de servitoarea aia a ta nici dacă m-ai plăti s-o fac. E ceva în neregulă cu pielea ei. Niciunul dintre noi nu a mai văzut așa ceva și nimeni nu vrea să fie primul care să afle ce înseamnă.*

— Ce vrei să spui? Nu are nimic pe piele.

— *Strălucește*, a adăugat spiritul-fată cu o asemenea vioiciune, încât părea și mai tânără decât era. *Nu o poți vedea? Este peste tot pe ea și se luminează înspre argintiu ori de câte ori se apropie careva dintre noi.*

Signa s-a silit să-și păstreze calmul sub privirile spiritelor, nevrând să-și dea de gol îngrijorarea. Era posibil ca puterile ei să-i fi făcut ceva lui Elaine fără ca ea să-și fi dat seama?

Îngerul morții trebuie să se fi apropiat și, ah, ce n-ar fi dat Signa să-i poată auzi vocea în acel moment! Dacă ar fi văzut ceva ciudat la Elaine, nu avea nicio îndoială că i-ar fi spus.

— *Noi n-o să te deranjăm,* a promis bărbatul, deși ochii îi erau ațintiți spre un punct aflat chiar deasupra umărului Signei, unde trebuie să fi stat Îngerul morții. *Dar nu putem face nicio promisiune în numele celorlalți.*

Ferestrele din salon s-au deschis brusc când a suflat o pală de vânt aspru. Întunericul s-a strecurat înăuntru și, deși nu putea să-i distingă pe deplin umbrele individuale, Signa și-a imaginat că acestea înconjurau spiritele în timp ce întunericul se întindea înspre ele, aspirând toată lumina din încăpere.

Bărbatul și-a îndepărtat familia, pășind în fața femeilor ca un scut.

— *Nu vom face rău nimănui!* a promis mai ferm de data asta.

Signa l-a crezut. Totuși, trebuia să fie precaută. Toate spiritele care rămâneau în lumea muritorilor erau stăpânite de o emoție intensă sau de o dorință puternică. În cazul lui Thaddeus, acesta își dorise să citească toate cărțile din bibliotecă, în timp ce Lillian își dorise să-și salveze fiica și să-și găsească ucigașul. Magda rămăsese pentru că era amară, geloasă și, în general, îngrozitoare. Nu ar fi fost o surpriză faptul că unii dintre cei care muriseră aici, la Foxglove, ar fi putut să fie doritori de răzbunare.

Signa nu mai avea beladonă, și, chiar dacă ar fi avut, costul schimbării în înfățișarea ei de Secerătoare devenise prea mare. Chiar și acum, simțea oboseala în oase, ca și cum ar fi îmbătrânit cu zece ani în doar câteva minute. Dar spiritele nu aveau nevoie să știe asta și cu atât mai puțin să înțeleagă cum îi funcționau puterile. Aveau nevoie doar să înțeleagă faptul că ea e o amenințare și greutatea a ceea ce putea face. A întins mâna și imediat ferestrele s-au închis, întunericul retrăgându-se.

— Sunt o Secerătoare.

Signa și-a imaginat că e Blythe când și-a aruncat privirea ca de gheață peste ei.

— Sunt noaptea întruchipată, luntrașul sufletelor.

Erau aceleași cuvinte pe care i le spusese Îngerul morții cu atâtea luni în urmă, în noaptea morții lui Percy. Le ținuse atât de mult timp în ea, lâncezind după vorbele lui. Era timpul să-și rostească apăsat adevărul.

— Îngerul morții este la ordinele mele. Ar fi înțelept ca voi trei să vă amintiți acest lucru și să le spuneți asta și celorlalte spirite. Dacă vreunul dintre voi îndrăznește să ridice vreodată mâna asupra mea sau a cuiva dintre vizitatorii sau membrii personalului meu, nu voi ezita să lovesc! Aceasta este casa mea, iar dacă cineva nu este dispus să-mi respecte regulile, ar fi mai bine să plece chiar acum! Dacă cineva îmi încalcă regulile, va pleca fără discuție și nu va mai avea niciun viitor. Nicio viață de apoi. Ați înțeles?

Nici măcar unul dintre spirite nu a clipit din ochii măriți de spaimă. Fata chiar și-a apucat tatăl de mânecă înainte ca acesta să-i facă un semn din cap Signei.

Abia atunci Signa și-a permis să se întoarcă de la ei înspre Îngerul morții.

— Te rog să le transmiți și celorlalți același avertisment, a spus ea, înclinându-și capul în semn de mulțumire tăcută, simțind cum frigul alunecă ușor de pe ea și înțelegând că Îngerul morții se dusese să facă exact ce-i ceruse.

Abia atunci, când căldura s-a strecurat din nou în încăpere, în timp ce trioul de spirite se liniștea în absența Îngerului morții, Signa

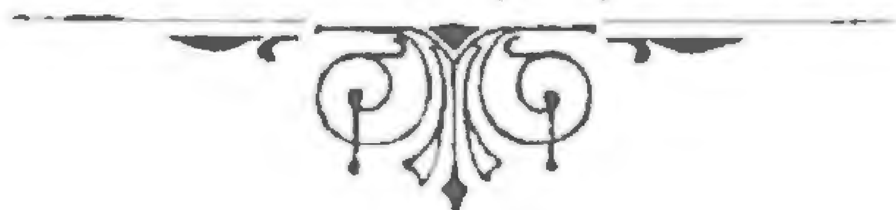
a simțit înțepătura unor ochi pe pielea ei și a știut că mai era cineva care o privea. A încercat să îi arunce și ea o privire, deși, când s-a întors, Signa a văzut doar tivul unei rochii dispărând.

Era aceeași rochie pe care o văzuse la sosire. Nu o perdea fluturând în vânt, așa cum sperase, și nici spiritul care încercase să o ucidă, ci cineva cu totul nou. Cineva care o urmărise din momentul în care pășise la Foxglove.

Signa nu i-a mai oferit trioului nici o privire, traversând camera pentru a urma personajul misterios înspre un hol sinuos.

Deși Signa ar fi trebuit să știe că erau lucruri mai bune de făcut decât să urmărească un spirit, deși avusese parte de o lecție în noaptea în care o urmărise pe Lillian în grădină și aflase cât de nebunesc era acest lucru, se părea că vechile obiceiuri mor greu. Pentru că, la capătul holului, a continuat să urmărească pâlpâirile slabe de albastru care o îndemnau să înainteze din ce în ce mai adânc în măruntaiele conacului Foxglove.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Blythe

DACĂ CINEVA AR FI VRUT SĂ AFLE ULTIMELE BÂRFE, EXISTAU DOUĂ locuri în care ar fi putut căuta:

Mai întâi, pe lângă personal. Nu pentru că ar fi avut neapărat timp de bârfe, ci pentru că servitorii erau dintotdeauna cei mai apropiați de secretele cel mai bine păstrate ale unei gospodării. Totuși, având în vedere că o mare parte din personalul din Thorn Grove era nou, nu părea să fi existat cineva pe care Blythe ar fi putut să conteze pentru a afla zvonurile din oraș. Din nefericire, asta însemna că trebuia să se bazeze doar pe a doua ei sursă – domnișoarele sezonului, care aveau *mult prea mult* timp pentru bârfe și cărora le plăcea să împărtășească orice zvon pe care îl culegeau, chiar dacă nu era decât firimitura firimiturilor.

În dimineața în care Signa părăsise Thorn Grove, Blythe s-a trezit și a găsit pe biroul ei un bilet pe care era scris un singur nume: *Byron.* Era scrisul de mână al Signei și, deși nu-i dăduse nicio altă explicație, era sigură că era un indiciu. Era cu siguranță mai bine decât să încerce să scoată de nicăieri niște piste privind uciderea ducelui, însă o parte din ea ar fi vrut să ardă biletul și să și-l scoată din minte.

Familia ei era deja un dezastru și fără să mai adauge încă o problemă în ecuație – totuși, nu putea să nu se gândească la comportamentul lui Byron atunci când se întâlniseră cu Elijah. Cu siguranță *părea* frustrat de situația lui Elijah, deși nu ieșise să pledeze în favoarea fratelui său și nici nu încercase să-l farmece pe prinț, așa cum făcuse ea.

Se părea că povara viitorului lui Elijah se afla în întregime pe umerii lui Blythe, așa că aceasta făcea ceea ce se aștepta de la doamnele de vârsta și statutul ei – îi invita pe alții la ceai.

Singura problemă era că Blythe nu era convinsă că avea să vină cineva. Își petrecuse dimineața plimbându-se prin camera ei, apoi pe

holuri și prin salon. Și când nu se plimba, stătea și se frământa, cuprinsă de-o enervare pe care n-o anticipase.

Din pură disperare, Blythe a fost gata-gata să se prăbușească de ușurare când Warwick a intrat în salon cu Charlotte Killinger, Eliza Wakefield și Diana Blackwater în urma lui. Deși Warwick fusese întotdeauna un majordom desăvârșit, lui Blythe nu i-a scăpat plusul de entuziasm din pasul său în timp ce le conducea pe domnișoare la o masă pentru patru persoane. Părea la fel de ușurat pentru Blythe ca și ea însăși.

— Mă bucur că ați reușit să veniți!

Blythe a afișat cel mai exersat zâmbet al ei. Având în vedere atât ușurarea ei copleșitoare, cât și cantitatea considerabilă de exercițiu, nimeni n-ar fi putut dovedi că nu era un zâmbet autentic.

— Warwick, ai putea, te rog, să ai grijă să fie adus ceaiul?

Acesta a înclinat capul și s-a grăbit să plece, lăsându-le pe domnișoare să se așeze la locurile lor. A fost adus ceaiul fierbinte, precum și două tăvițe cu sendvișuri delicate și produse de patiserie, înainte chiar ca domnișoarele să fi apucat să termine cu salutările. Eliza a fost prima care a luat o brioșă cu lămâie, pe care a uns-o cu dulceața de afine pe care Charlotte o adusese ca s-o împartă cu ele, grație unei bruște abundențe de fructe de pădure în apropierea casei ei. Eliza a aruncat un număr copios de cuburi de zahăr în ceaiul ei și-a amestecat, ducând ceașca la buze cu mișcări stângace și țepene.

Charlotte, la rândul ei, stătea țeapănă pe scaun. Având în vedere cearta dintre ele, Blythe nu o putea învinovăți. Diana încă nu se mișcase, urmărind ceașca de parcă aceasta ar fi putut cumva să sară din farfurie și să o atace.

Blythe a încercat să nu se simtă jignită. A presupus că, din moment ce văzuse cu ochii ei cum vrejurile și iedera sfâșiaseră podeaua din biroul tatălui ei cu doar câteva zile înainte, nu era deloc exclus să fie vorba de niște cești de ceai sălbatice. Deși, dacă una dintre acestea ar fi reușit să capete viață și să o stropească pe Diana cu lichidul fierbinte din interior, Blythe s-ar fi putut gândi să-i mulțumească.

O invitase pe Charlotte nu numai pentru că era apropiată de Everett în ultima vreme, ci și drept scuză și în speranța de a repara relația lor. Charlotte era o prietenă prea bună pentru ca Blythe să o lase să-i scape din pricina propriei încăpățânări.

Eliza fusese invitată pentru că se părea că se întâmplă ceva între ea și Byron. Pe Diana, însă, Blythe o invitase din două motive: primul fiind că, dacă nu ar fi poftit-o, fata s-ar fi simțit fără îndoială jignită și ar fi găsit vreun motiv să răspândească bârfe pe seama familiei Hawthorne, iar ăsta ar fi fost ultimul lucru de care să fi avut nevoie

oricare dintre ei. Al doilea motiv era că, dacă Diana era acolo, vestea acestei vizite s-ar fi răspândit în tot orașul până dimineață. Blythe se gândise că nu strica să mai ajute puțin la salvarea numelui Hawthorne înainte de proces.

— A trecut o veșnicie! a spus Eliza cu sentiment, sorbindu-și ceaiul. Când a fost ultima dată când noi patru am reușit să luăm ceaiul împreună?

Trecuse mai bine de un an. Un an în care mama ei murise, ea însăși se îmbolnăvise și urmaseră câteva luni de recuperare lungă și dureroasă, pe care doar Charlotte se străduise să încerce s-o înțeleagă. Blythe abia începuse să se simtă suficient de bine ca să se aventureze din nou într-o oarecare aparență de viață în noaptea în care murise ducele.

— A trecut prea mult timp! a spus ea drept răspuns, fără să le dea vreo cifră precisă, chiar dacă ținea bine minte toate lunile.

Dacă ar fi dat glas acelui număr, se temea că acesta ar fi putut avea o putere asupra ei. Că ar fi putut cădea brusc înapoi în spațiul întunecat din care se smulsese cu ghearele și cu fiecare fărâmă de putere pe care o avusese.

— Sunt surprinsă că vi s-a permis să veniți, a spus Blythe cu o grație dezinvoltă care nu se potrivea deloc cu felul în care scruta fiecare mișcare de răspuns a grupului.

Era sigură că faptul că fusese văzută cu prințul la învestitură avea ceva de-a face cu disponibilitatea lor.

— Tatăl tău nu a fost judecat.

Vocea lui Charlotte era la fel de lină ca briza primăverii și la fel de liniștitoare.

— Iar tatăl meu este suficient de înțelept pentru a înțelege că ancheta este încă în desfășurare și că, în zilele noastre, ziarele încearcă să țeasă o poveste din orice.

Cel puțin cineva dintre ei credea în nevinovăția tatălui său. Blythe nu-și dăduse seama câtă încordare dusese pe umeri până când nu s-a relaxat. S-a uitat atunci la Charlotte, oferindu-i o mică încuviințare din cap, pentru a-i semnala că e ușurată de răspunsul prietenei sale.

Eliza nu avea nevoie să-și explice prezența – ducele avusese grijă de ea, iar acum Everett îi îndeplinea rolul. La cât de ocupat era cu noul său titlu și cu luarea în primire a proprietății, tânăra putea foarte bine să facă orice. Și asta în cazul în care lui Everett i-ar fi păsat cumva că Eliza se află la Thorn Grove.

În ceea ce o privea pe Diana, aceasta încă nu scosese niciun cuvânt și abia luase prima înghițitură de ceai. Era o încercare, un test. Se tot uita în spatele fiecăreia dintre fete, ca și cum s-ar fi așteptat să-și facă apariția vreo fantomă și să le sperie.

Blythe nu avea nicio îndoială că familia ei îi interzisese să vină și că fata probabil că trebuise să se strecoare ca să ajungă la ceai. Și-ar fi croit drum cu orice preț la Thorn Grove dacă asta ar fi însemnat să se afle chiar la sursa ultimului scandal din oraș.

— Are să ni se alăture și domnișoara Farrow? a întrebat Eliza, scrutând tacâmurile în căutarea unui al cincilea.

— Nu! a răspuns Blythe cu tot calmul de care era în stare. Signa a trebuit să se întoarcă pe neașteptate la casa ei.

Charlotte i-a aruncat o privire curioasă, suficient de inteligentă pentru a înțelege că, după discuția lor, nu putea fi o simplă coincidență.

— Și Percy? a insistat Eliza. Ați primit vreo veste de la el?

— Mă tem că nu...

— Nici măcar un posibil loc?

Eliza părea puțin încordată, ținându-și strâns ceașca de ceai.

— Cu siguranță, cineva trebuie să știe ceva.

Blythe nu a lăsat loc de replică când a spus din nou:

— Nimeni nu știe nimic despre Percy. A continuat, nevrând să mai zăbovească asupra subiectului: În ceea ce-l privește pe tatăl meu însă, procesul său va avea loc la sfârșitul săptămânii.

Aceste cuvinte rostite cu voce tare au fost ca un pumnal pe care și l-ar fi înfipt singură în coaste. Nu a putut să nu lase să i se întrevadă disperarea în voce și nici să nu arate jalnic de neajutorată în timp ce-și punea ceașca de ceai jos și-și frământa mâinile în poală.

— Trebuie să aflu cine l-a ucis cu adevărat pe duce, iar tatăl meu are să fie eliberat. Oare... – a făcut o pauză, legănându-și cu nervozitate piciorul sub masă – oare Everett a menționat vreo suspiciune?

Blythe nu se așteptase să fie atât de îndrăzneață, dar nu mai era cale de întoarcere. Pielea deja albă a Elizei a pălit până când a devenit aproape cenușie, cu umbre purpurii ca niște vânătăi sub ochi.

— Doamne, domnișoară Hawthorne! Dacă vreunul dintre noi ar fi avut vreo suspiciune, nu crezi că am fi împărtășit-o?

Eliza și-a scos evantaiul și a început să-și facă vânt cu el până când paloarea i-a dispărut treptat de pe piele.

— Nimeni nu a încercat să ridice vreo pretenție în legătură cu banii sau cu titlul. Everett a revendicat totul fără probleme.

— Și nimeni nu a încercat să vină să-l ridice, a insistat Blythe, de data aceasta uitându-se la Charlotte. Nu-i așa? Ai fost alături de el în primele săptămâni. Ai văzut ceva ciudat?

Blythe fusese atentă la cuvinte, dar chiar și așa, Charlotte aproape că s-a înecat cu ceaiul, stropind o picătură pe gulerul rochiei.

Diana s-a aplecat spre Charlotte.

— Doar nu te mai învârți încă în jurul lordului Wakefield, nu-i așa?

Lui Blythe nu-i păsa prea mult de vocea Dianei în general, deși exista o nuanță în ea care a făcut-o pe Blythe s-o disprețuiască mai mult ca niciodată.

— Nu te-am crezut niciodată suficient de curajoasă ca să încerci din nou asta.

Din nou?

Ochii lui Charlotte au aruncat o uitătură mai întunecată decât văzuse vreodată Blythe la ea.

— Destul!

Spre surprinderea ei, uitătura piezișă nu îi fusese adresată Dianei, ci Elizei, care sorbea din ceașca ei de porțelan, cu o față complet lipsită de expresie.

— Asta nu e tocmai o conversație potrivită pentru ceai.

Era, dimpotrivă, exact genul de conversație pe care îl sperase Blythe. Cu toate acestea, deși ardea de nerăbdare să treacă la subiect, respirația agitată și superficială a lui Charlotte a împiedicat-o pe Blythe să insiste.

— Iartă-mă! a spus Blythe, de dragul politeții. Doar că am fost atât de îngrijorată din pricina lui zilele astea, încât abia am dormit.

— Eu m-am simțit la fel.

Charlotte a întins mâna și i-a strâns-o ușor pe cea a lui Blythe. Blythe i-a strâns-o la rândul ei, o scuză tăcută la care Charlotte a răspuns cu un zâmbet.

— Spune-i bucătarului să-ți pregătească lapte cald înainte de culcare, iar eu am să-ți aduc niște lavandă uscată pe care să o pui în el. Nu e mult, dar pe mine m-a ajutat.

În ultima vreme, Blythe nu putea să suporte nici măcar gândul de-a amesteca ceva, orice, în băuturile ei. Mai ales ceva violet. Totuși, nu putea spune asta cu voce tare, sigur nu de față cu Diana, care le privea peste marginea paharului cu ochi sceptici.

— Ai asta de la un farmacist?

Cuvintele Dianei au fost atât de tăioase, încât Eliza a tresărit. Ceaiul i s-a scurs pe degete și-apoi pe farfurioara mică de sub ceașcă.

Charlotte i-a aruncat Dianei o privire nimicitoare, aproape dându-și ochii peste cap.

— Nu, domnișoară Blackwater, o am de la culesul lavandei din grădina mea, pe care am lăsat-o apoi să se usuce. Imaginează-ți numai!

Era probabil cel mai sarcastic lucru pe care Blythe îl auzise vreodată de la prietena ei. Charlotte s-a îndreptat de spate, un pic prea mândră. Conversația asta nu fusese nici pe departe atât de

fructuoasă pe cât sperase Blythe, care trebuia să facă în așa fel ca întâlnirea să merite timpul petrecut trăgându-le pe fete de limbă.

Deși poate că ar fi fost mai sigur să ocolească subiectul, răbdarea lui Blythe, care începea să se risipească, a împins-o din nou către o abordare îndrăzneață – s-a aplecat spre Eliza și i-a spus:

— Am auzit un zvon, domnișoară Wakefield, cum că unchiul meu ți-ar cauta favorurile.

Mâna Dianei a înghețat pe ceașca dusă la buze, în timp ce ochii i-au alunecat spre Eliza. Au privit *toate* spre ea, urmărind-o pe tânăra femeie cum își termină înghițitura și își netezește rochia. Se înroșise puțin, dar în afară de asta și de felul în care își strângea buzele, se descurca remarcabil de bine.

— Se pare că ai surse bune, a răspuns Eliza. Mă curtează de câteva luni.

Palmele lui Blythe ardeau încă de amintirea inelului cu smarald. Nu era ceva nemaiauzit ca un bărbat de vârsta lui Byron să se căsătorească cu o femeie de 20 de ani, deși cineva cu statutul Elizei ar fi putut avea pe oricine. Iar Byron… ei bine, era Byron.

— Unchiul meu nu a avut niciodată prea mult noroc cu femeile.

Indiferent de ceea ce simțea în legătură cu situația, Blythe a făcut tot ce i-a stat în putință să nu-și exprime nicio judecată.

— Dacă îi întreții speranțele, nădăjduiesc că ești serioasă.

Blythe nu era sigură că fusese doar o părere faptul că Eliza a strâns mai tare ceașca de ceai în mână.

— Byron este un om bun și nu aș îndrăzni niciodată să-l jignesc. Mă gândesc la interesul lui, la fel cum mă gândesc la cel al fiecărui pretendent din acest sezon.

— La cine te referi, mai exact?

Diana s-a aplecat, cu buzele încrețite, luând o mușcătură dintr-o tartă – și Blythe nu s-ar fi supărat dacă s-ar fi înecat cu ea.

— Am auzit că nu ai mai avut niciun vizitator de când l-ai refuzat pe sir Bennet.

Blythe a încercat să nu facă o grimasă, amintindu-și de bătrânul cu care fusese obligată să danseze Eliza în noaptea în care murise ducele.

— Era un om îngrozitor, a recunoscut Eliza, cu mai mult calm decât ar fi crezut-o Blythe în stare. Deși cred că moartea unchiului meu este cea care îi ține pe toți la distanță, domnișoară Blackwater. Mulțumesc că mi-ai amintit!

— Chiar ar fi trebuit să-ți iei liber restul sezonului, a meditat Diana, în timp ce Blythe s-a lăsat pe spate pe scaun, cu cana cu ceai în mână doar pentru că habar n-avea ce altceva ar fi putut să facă.

Au urmat niște clipe de tăcere lungi cât o eternitate, până când Diana a întrebat, de parcă nu tocmai se purtase teribil de jignitor:

— A primit vreuna dintre voi vești de la prinț, în ultima vreme? A trecut ceva timp de când nu am mai avut ocazia să-l vizitez, deși cred că este interesat.

Charlotte a rămas cu gura căscată la atâta tupeu. Blythe însă nu era atât de conciliantă ca să lase lucrurile să treacă așa.

— Ți-a trimis flori? a întrebat ea, zâmbind inocent când Diana a aruncat o privire în direcția ei.

— Nu am nevoie de flori ca să știu că e interesat...

— Poate că ai dreptate. Am întrebat doar pentru că Signa a primit atât de multe! Au fost cele mai extravagante buchete pe care le-am văzut vreodată – tot orașul a vorbit despre asta.

Oricât de acru ar fi fost gustul numelui Signei, meritase să vadă fața înțepată a Dianei.

Umerii Elizei s-au relaxat, de parcă ar fi fost recunoscătoare că aveau altceva de discutat.

— Cred că prințul ni se va alătura mâine, de fapt. Domnișoara Blackwater are dreptate să spună că aproape niciun bărbat nu s-a apropiat de mine în sezonul ăsta, dat fiind tot ce s-a întâmplat. Când i-am vorbit lui Everett despre acest lucru, și-a propus să le invite pe cele mai interesante dintre cunoștințele sale. Nu știam însă că avea să fie vorba de o vânătoare de vulpi. Cum aș putea să flirtez cu bărbații la o vânătoare de vulpi?

Charlotte și-a țuguiat buzele a dezgust, turnându-și încă o ceașcă de ceai.

— Ore întregi de ascultat vulpile țipând în agonie... Nu înțeleg cum poate cineva să fie martor direct la așa ceva.

— Cele mai multe femei nu pot, a spus Eliza în timp ce-și întindea unt pe un cornuleț, apoi niște dulceață. De aceea este mai ales un sport pentru bărbați.

— „Mai ales"? a tresărit Blythe. Adică femeile au voie să participe?

Eliza a privit-o cu atenție, părând surprinsă de interesul lui Blythe.

— Au voie, deși puține aleg s-o facă.

— Mi-ați permite să vin? a insistat Blythe, ignorând strâmbătura de nas a Dianei și suspinul lung al lui Charlotte. Nu pentru a flirta, promit!

— Nu ți-ar plăcea, Blythe! a spus Charlotte. Nu ai avea stomac pentru un sport atât de dezgustător.

— Dar Eliza are?

Charlotte avea dreptate că vânătoarea de vulpi era ultimul lucru la care și-ar fi dorit să participe; Blythe nu avea niciun strop de interes pentru așa un sport. Dar... să ajungă la conacul Wakefield? Nu și-ar

fi putut dori o ocazie mai bună de-a-l supraveghea mai îndeaproape pe Everett sau de-a o avea pe Eliza singură – și-atunci poate c-ar fi fost mai dispusă să-i explice cu exactitate despre ce fusese vorba în privirea de mai devreme dintre ea și Charlotte.

— De fapt, am participat la vânători încă de când eram copil.

Eliza și-a lăsat cornulețul jos.

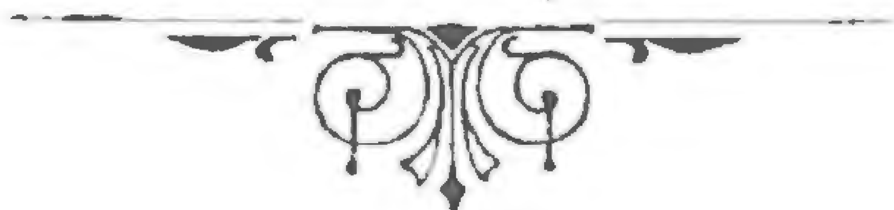
— Vino, dacă vrei să încerci! Deși, dacă intenționezi să vii pentru bărbați, să știi că devin prea ocupați cu competiția ca să ne mai dea vreo atenție. Nu am nicio idee ce-a fost în capul lui Everett când s-a gândit că asta ar putea să mă ajute.

— Am să fiu acolo! a promis Blythe, ascunzându-și un zâmbet ironic. Dacă o să te numesc mătușa mea în curând, e timpul să începem să ne apropiem!

În timp ce Diana își scuipa ceaiul, iar Charlotte își acoperea gura la jumătatea îmbucăturii, înecându-se, Eliza a fixat-o pe Blythe cu o căutătură aprinsă.

— Dacă nu ai grijă, a amenințat-o ea, atunci mâine am să mă asigur că *tu* ai să fii vulpea pe care o vânăm cu toții.

DOUĂZECI ȘI OPT

SALA DE BAL DE LA FOXGLOVE OCUPA ÎN ÎNTREGIME ULTIMUL ETAJ AL conacului. Signa stătea în fața ei, la câțiva metri de ușile duble de stejar pe sub care spiritul alunecase înăuntru.

A atins o singură dată, cu vârfurilor degetelor, ușile delicat sculptate cu cerbi zbenguindu-se într-o grădină, iar asta a fost suficient pentru ca tot trupul să-i fie scuturat de frisoane. Nu le putea controla și se zguduia atât de puternic, încât a căzut, lovindu-se de peretele opus, cu mâinile la gât, străduindu-se din răsputeri să tragă aer în plămâni. Se simțea de parcă se scufundase cu capul înainte într-un lac înghețat și fusese prinsă sub ghețuri.

Niciodată nu percepuse atâtea spirite adunate într-un singur loc. Cine știe pe unde s-o fi aventurat Îngerul morții, căci aici nu era, iar fiecare părticică din corpul Signei tânjea s-o rupă la fugă cât mai repede. Dacă nu se putea apăra? Dacă spiritele urmau s-o posede din nou, iar frigul ăsta îngrozitor din ea nu avea să înceteze niciodată?

A fost nevoie să se uite de două ori ca să-și dea seama că femeia cu un aer sever reprezentată în tabloul din fața ușilor sălii de bal nu era alta decât mătușa Magda în tinerețe, iar Signa nu și-ar fi putut imagina vreo prevestire mai nefastă.

Lumina cea palidă s-a văzut din nou pâlpâind pe sub uși. Se auzea și zgomot dinăuntru. Râsete, crinoline care foșneau, clinchet de pahare și cuvinte pe care mintea amețită a tinerei nu reușea să le deslușească. Nu îndrăznea să lase spiritele să vadă efectul pe care îl aveau asupra ei, așa că a strâns cu putere din dinți și s-a concentrat să-și liniștească tremurul corpului. Nu a putut să-l oprească de tot, dar, odată ce s-a mai potolit puțin, a pus mâna pe clanța argintie. Înăuntru, vocile au amuțit.

Signa n-a observat dintru început arcadele albastre delicate ale sălii de bal ori lambriurile de culoarea fildeșului și nici pictura cu flori de pe tavanul boltit. Dacă ar fi avut mintea limpede, ar fi remarcat candelabrul de cristal care rivaliza cu cel din palatul reginei

sau faptul că stilul tatălui ei se reflecta în fiecare centimetru pătrat al uriașului conac. Ceea ce a văzut în schimb au fost cele câteva duzini de spirite care se întorceau la unison ca să caște ochii la ea, iar când, spre surpriza ei, a simțit că-i alunecă picioarele, a băgat de seamă și podeaua elegantă de sub tălpi.

Picioarele Signei au zburat în față și-a fulgerat-o o durere teribilă prin noadă. Câteva dintre spirite au plutit mai aproape ca să cerceteze despre ce-i vorba, însă Signa s-a tras rapid în spate, alunecând peste marmură.

— Rămâneți unde sunteți!

Și-ar fi dorit să fi avut ideea să ia un cuțit cu ea. Ar fi fost inutil, bineînțeles, însă tot ar fi fost reconfortant să aibă ceva ascuțit și solid în mână.

— *Ea este!* a șoptit spiritul cel mai apropiat de Signa, deși niciunul dintre companionii lui nu părea s-o audă.

Spiritul cu pricina era unul dintre cele mai frumoase pe care le văzuse Signa vreodată și l-a recunoscut ca fiind femeia din portret. Spiritul care, a presupus Signa, o condusese aici. Vocea femeii era ca mierea, atât de dulce și de lipicioasă, încât, pentru o clipă, Signa a uitat ce făcea.

Cu prudență, de parcă s-ar fi așteptat ca Signa să fie ca o căprioară sperioasă, care ar fi putut să fugă la cel mai ușor pocnet de crenguță, spiritul s-a tras mai aproape și s-a aplecat, până când chipul i-a ajuns la nivelul Signei.

— *Ah, nu-mi vine să cred că ești chiar tu!*

Femeia a întins mâna ca și cum ar fi vrut să mângâie obrazul Signei, dar și-a amintit în ultima secundă că e imposibil.

— *Am așteptat atât de mult timp să-ți văd din nou chipul, domnișoară Signa! Doamne, cât de frumoasă te-ai făcut!*

Femeia s-a dat și mai aproape, iar Signa s-a mirat că n-a avut nici măcar instinctul să tresară la asta.

— *Uită-te numai!* a spus c-o voce uimită. *Ai maxilarul Rimei. Și aceeași severitate a ochilor. Și ah! Da, exact la fel! Am văzut exact aceeași privire de supărare pe fața mamei tale de mai multe ori decât aș putea socoti. Mâinile tale par tare delicate, totuși. Mai mult ca ale tatălui tău. Și nasul ăla micuț al tău... tot al lui e. Ce minune!*

Signa își imaginase un număr imposibil de scenarii în timp ce se afla în fața ușilor sălii de bal. Era cert însă că nu se gândise că avea să se topească la auzul unor cuvinte dulci.

— Tatăl meu? a îngăimat, cu vocea plină de emoție.

Oricât de puține lucruri reușise să afle despre mama ei de-a lungul anilor, despre tatăl ei descoperise încă și mai puține. Cea mai

evidentă trăsătură a lui era că nu fusese nici pe departe la fel de sociabil ca Rima.

— Cine ești tu?

Signa era supărată pe ea însăși că-i luase atât de mult timp să pună întrebarea asta. Tot spiritul combativ pe care-l adunase dispăruse în momentul în care pășise în sala de bal.

— *Mama ta a fost cea mai bună prietenă a mea – deși cred că n-ar trebui să fiu surprinsă că nu mă știi. Cine să-ți fi spus asta? Magda?!*

Și-a dat capul pe spate, cu un râs atât de blând, încât Signei nu-i venea să creadă că vorbea cu un spirit.

— *Mă numesc Amity.*

Înainte de-a mai putea întreba ceva, atenția Signei s-a îndreptat spre un alt spirit-femeie care se apropiase prea mult și pândea acum în spatele lui Amity. Avea ochii goi și inexpresivi, și se plimba de la o masă la alta, tot scoțând un carnet de bal din buzunar și punându-l la loc. Deși chipul tinerei trebuie să fi fost cândva dulce, acum partea dreaptă a craniului îi era spartă și avea sânge uscat în păr – probabil de când căzuse și se lovise de moarte. Signa s-a întrebat dacă nu cumva încercase să fugă din sala de bal, doar ca să cadă apoi peste balustradă. Doamne, nici măcar nu-și putea imagina!

Când Amity a urmărit privirea curioasă a Signei, i s-au încovoiat umerii.

— *Ea este Briar. Îmi pare rău, ar fi trebuit să-mi dau seama că e prea dur pentru tine să o vezi! M-am obișnuit atât de mult cu înfățișarea ei, încât nu m-am gândit...*

— E în regulă!

Signa abia își recunoștea propriile cuvinte, neștiind ce o apucase. Consola un spirit? La ce naiba se gândea?

— Crede-mă, am văzut și mai rău!

— *Da, am auzit că poți vedea spiritele! Presupun că mă bucur că mă poți vedea acum, dar cât de terifiant trebuie să fi fost când erai copil să vezi lucruri chiar mai rele decât Briar. Mi-aș fi dorit să fi fost acolo să te ajut.*

— Nu are de ce să-ți pară rău, i-a spus Signa categoric.

Cuvintele îi sunau ciudat, de parcă n-ar fi știut prea bine cum să le formuleze.

— Doar nu erai responsabilă pentru mine.

— *Poate că nu în totalitate,* a recunoscut Amity. *Deși sunt nașa ta. Sau, mai degrabă,* am fost.

Mintea Signei s-a golit, însă Amity nu i-a dat răgazul să se gândească la acest lucru și a continuat să divagheze, cu o emoție care izbucnea la fiecare cuvânt.

— *Ne-am cunoscut aproape de terminarea școlii. Mama ta ura locul ăla! Eu eram eleva perfectă până când a venit ea cu marile ei planuri. Mereu ne făcea să ne*

furișăm în miez de noapte ca să vedem vreun balet sau vreun circ care venise în oraș. Sau pe oricine o atrăgea în acel moment.

Ochii spiritului au strălucit la această amintire. Apoi s-au stins, în timp ce se uita la Signa cu un zâmbet obosit.

— *I-am văzut pe părinții tăi cu Secerătorul în noaptea aceea. Ei nu au reușit să rămână în această lume, dar eu, da. Trebuia să mă asigur că cineva avea să te găsească și să aibă grijă de tine. Când am auzit că Foxglove urma să fie a ta într-o zi, am hotărât să rămân aici ca să văd ce fel de femeie a devenit fiica prietenei mele. E minunat să pot vorbi cu tine!*

Cât de ciudat i se părea Signei să afle abia acum despre această femeie! Ar fi dat orice s-o fi întâlnit pe Amity cu ani în urmă, când tot ce își dorea era să știe că există cineva pe lumea asta care se gândește la ea și care își dorește s-o vadă în siguranță și bine.

Și totuși, nu avea de ce să se împrietenească cu un spirit, mai ales când un altul tocmai o agresase. Așa că a evitat ochii lui Amity, străduindu-se să proceseze vestea că această femeie era nașa ei. În schimb, a privit dincolo de Amity, pe lângă o Briar care se târâia, înspre locul unde dansau mai multe spirite. Erau câteva perechi, câte-un bărbat și-o femeie care se învârteau într-un vals fără sfârșit, în timp ce trei femei stăteau la o bârfă, așezate la o masă acoperită cu o pânză de mult îngălbenită.

Doi tineri cu o ținută plină de mândrie – gemeni, după cum arătau – se certau într-un colț. Din când în când, mai aruncau câte-o privire înspre o masă la care erau așezate numai femei. Fiecare dintre ele era îmbrăcată extraordinar de elegant. Deși hainele lor nu mai erau la modă de douăzeci de ani, crinolinele erau croite din cele mai fine țesături, iar bijuterii bogate străluceau la gâtul și urechile purtătoarelor. Niciunul dintre spirite nu părea la fel de rănit ca Briar, iar doamnele erau toate minunat de frumoase, chiar și cu strălucirea lor albăstruie.

Trecuse cel puțin un minut de când Signa nu mai scosese nicio vorbă și, chiar dacă Amity începuse să se agite lângă ea, neliniștită, Signa nu a spus nimic până când nu a mai măturat încă o dată încăperea din priviri, văzând cum spiritele refăceau aceleași mișcări și conversații – o dată, de două ori, de trei ori... Apoi, în cele din urmă, a întrebat-o pe Amity:

— Toți sunt așa?

Amity a suspinat, așezându-se pe jos, lângă Signa. Podeaua s-a răcit puternic la apropierea ei, iar Signa s-a ghemuit toată, înfășurându-și mâinile în fustă ca să-și ferească degetele de mușcătura frigului.

— *Am încercat tot ce mi-a trecut prin cap ca să le scot din bucle, dar niciunul nu s-a mișcat. Sunt așa de douăzeci de ani.*

Signei nu i-a scăpat nostalgia din vocea femeii, în timp ce Amity se întorcea s-o privească pe Briar. Dacă era un lucru pe care îl recunoștea fără ezitare în lumea asta, acela era singurătatea. Amity fusese închisă aici timp de douăzeci de ani, înconjurată de fețe familiare care nu arătau nicicum că și-ar fi dat seama de existența ei.

Signa ar fi vrut să se lase atrasă de Amity, dar și-a reprimat repede pornirea asta. Și-a impus să și-l amintească pe Thaddeus și faptul că acesta fusese cel mai fermecător bărbat până când cărțile lui dragi fuseseră afectate de un incendiu. Atunci își pierduse controlul îndeajuns de mult, încât s-o posede, iar ea nu avea să scape niciodată de amintirea acelui frig. Uneori era suficient un grăunte de praf pentru a scoate din minți un spirit.

— În dimineața asta un spirit a încercat să mă omoare

Signa s-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat de Amity.

— Pot să presupun că nimeni de aici nu reprezintă deocamdată o amenințare?

— *Vreau să sper asta. Știu că sunt unii care îi învinovățesc pe părinții tăi pentru ceea ce s-a întâmplat, dar majoritatea sunt blocați în aceeași buclă, fără să aibă habar măcar că sunt morți. Dacă se vor elibera vreodată, îmi imaginez că cei mai mulți vor dori să părăsească acest loc pentru totdeauna.*

Spiritul a suspinat și, deși Signa n-ar fi trebuit s-o facă, era greu să nu ai încredere într-un chip atât de sincer sau în ochii care se aprindeau cu entuziasm că în sfârșit era acolo un suflet cu care să vorbească.

— *Nu toată proprietatea Foxglove este atât de deprimantă,* a remarcat Amity după un moment de gândire, cu o inflexiune ciudată în glas. *De fapt, aș vrea să-ți arăt ceva! Ceva ce cred c-o să-ți placă.*

Picioarele nu i s-au mișcat deloc în timp ce aluneca spre ușă, fluturându-și peste umăr buclele roșcate și întorcându-se să verifice dacă Signa o urma.

Poate că era o greșeală. O capcană întinsă de un spirit isteț. Signa știa ce ar fi spus Îngerul morții dacă ar fi văzut-o acum, dar atâția ani petrecuți cu speranța într-o familie și cu dorința să aibă pe cineva lângă ea nu aveau cum să dispară peste noapte. Signa încă mai simțea o înțepătură în inimă din pricina acelei năzuințe când s-a grăbit s-o urmeze pe Amity afară din sala de bal, coborând scările și ieșind apoi pe ușile din față ale conacului Foxglove.

Dinspre mare bătea o briză care învăluia faleza într-o pâcla densă ca bumbacul, umplându-i Signei limba de sare. Cerul era atât de

întunecat, încât era imposibil să vezi la distanță, obligând-o pe Signa să stea aproape de Amity. În mod normal, nu i-ar fi displăcut vremea, deși urletul vântului și un soare muribund n-o ajutau deloc să-și liniștească gândurile. În față, Amity se unduia în bătaia vântului, iar bucățele din ea fluturau cu fiecare rafală. Cu cât se aventurau mai departe de sala de bal, cu atât mai mult pâlpâia Amity, dispărând și apărând din ceață.

— *Pe aici!*

Vocea ei obsedantă era ca un far, care îi arăta drumul ori de câte ori Signa o pierdea din vedere. Solul era atât de umed, încât încerca să înghită cizmele Signei la fiecare pas. Se străduia să se țină după Amity, întrebându-se în tot acest timp dacă nu cumva era prea târziu să mai poată fugi înapoi la conac. Mintea îi zbârnâia, încercând să-și imagineze toate modalitățile prin care ar fi putut trece de cealaltă parte a vălului pentru a-și accesa abilitățile – și dacă ar merita riscul să facă asta – în cazul în care Amity ar fi încercat cine știe ce.

Nu-i venise nici măcar o singură idee rezonabilă până în clipa în care Amity s-a oprit, plutind deasupra pământului plin de maci galbeni și rozmarin. Tufișuri mici de lavandă șerpuiau pe solul învăluit de ceață, înfășurându-se în jurul unor flori cărora Signa nici măcar nu le știa numele. Nu putea să vadă până unde se întindea pământul, ci numai că era copleșit de anemone în culori strălucitoare, care se luptau să găsească un locușor să crească. Păreau să fie și ceva legume în grădina asta și poate și niște arbuști de ienupăr, deși era greu de spus, având în vedere că abia se vedeau niște frunze și nici măcar o singură boabă pe ele.

— *Locul ăsta e departe de ceea ce a fost odată.*

Amity s-a ghemuit, prefirându-și degetele printre maci.

— *Mama ta era un grădinar atroce, dar tatăl tău a insistat cu bucata asta de pământ. Cred că a vrut să-i dea ceva de care să aibă grijă înainte de venirea ta – ceva care să-i liniștească mintea și s-o ajute să-și găsească locul. Tatăl tău avea planuri pentru ea, deși tot ce au reușit a fost să împrăștie câteva semințe înainte de-a muri. După cum vezi, multe dintre ele au prins rădăcini.*

Signa și-a scos mănușile și s-a ghemuit ca să-și lipească o palmă de pământul bogat și să-și treacă degetele peste tulpini și petale. Puține lucruri în viață erau mai plăcute decât senzația pământului pe pielea goală.

Oare ce spunea despre ea faptul că primul gând care i-a trecut prin cap a fost dacă aici erau condiții potrivite pentru creșterea beladonei? Și-a alungat de îndată ideea din minte, păstrând astfel de lucruri pentru mai târziu – când Destinul avea să plece, iar Îngerul morții nu avea să mai fie atât de îngrijorat din pricina abilităților ei.

— Tatăl meu avea planuri pentru ea? s-a trezit întrebând în schimb și străduindu-se să se ridice în picioare înainte de-a-și murdări cămașa de noapte.

Avea să trebuiască să-și cumpere o garderobă mai potrivită pentru grădinărit, căci socotea deja că urma să-și petreacă mult timp aici. Exista atât de mult potențial în acest loc, iar entuziasmul acestui gând i-a umplut pieptul de freamăt.

— *În biroul lui sunt schițe a ceea ce urma să devină grădina,* a spus Amity, părând încântată de nerăbdarea Signei. *Edward schița totul – nimic, niciodată fără un plan.*

Signei i-a înghețat sângele în vene la auzul numelui tatălui său. Cât timp trecuse de când îl auzise ultima oară? Cinci ani? Zece? Îl mai rostise cineva cu voce tare de când murise bunica ei?

Nu era niciun secret că Signa își dorise să rămână la Thorn Grove cât mai mult timp cu putință. Se temuse de sosirea la Foxglove – și totuși acum, că se afla aici, în sfârșit într-o casă a ei, își dădea seama că singurul lucru de care avea nevoie cu adevărat era un moment cu ea însăși, într-un loc în care să dețină pe deplin controlul. Un loc în care să se poată concentra pe faptul că avea un pic de pământ între degete. Un loc în care putea în sfârșit... *să fie*... pur și simplu *să fie*. Fără să se ascundă. Fără pretenții. Fără să fie privită de parcă ar fi fost un monstru.

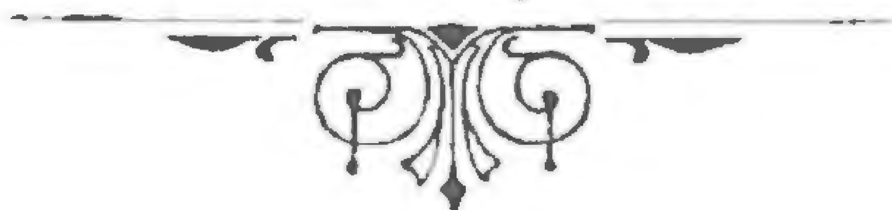
Signa a trecut prin grădină și a atins cu un deget timid tufișul de ienupăr ofilit. Poate că venise vremea să le dea o șansă pe măsură noilor sale puteri – nu pentru că altcineva ar fi așteptat asta de la ea, ci pentru că așa *voia ea*. Grădina asta ar fi putut să fie locul ei de joacă – aici ar fi putut să facă orice ar fi vrut, fără să fie judecată.

Și-a dat capul pe spate, savurând gustul sărat și vântul care îi răvășea părul. Se înșelase să se teamă de schimbare – se înșelase să se teamă de Foxglove, pentru că era pânza perfectă. Un loc ciudat, neînțeles, pe care putea să-l exploreze după pofta inimii. După cum se părea, chemat să îi placă. Urma să prindă aici rădăcini proprii și nimeni nu avea să fie în stare s-o forțeze vreodată să plece. Poate că a fi singură nu era întotdeauna un lucru atât de rău.

Signa a decis că merită să-și sacrifice cămașa de noapte și s-a întins pe patul de maci, închizând ochii în timp ce răcoarea pământului îi pătrundea în oase.

Foxglove urma să fie căminul perfect!

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Blythe

BLYTHE NU S-A SINCHISIT SĂ PRETINDĂ CĂ AR FI ȘTIUT CEVA DESPRE vânătoarea de vulpi. Când sosise, Eliza avusese grijă să se asigure că Blythe este îmbrăcată corespunzător – ceea ce presupunea încă un corset, o rochie bleumarin îngrozitor de strâmtă și o pălărie neagră, adecvată, care se prindea sub bărbie.

Fusese scoasă din conacul Wakefield imediat după ce ajunsese acolo și dusă în pădurea din jur, fără să aibă ocazia să vorbească cu Everett; abia dacă reușise să-l privească în treacăt pe noul duce. Era înconjurat de bărbați mândri și cu titluri, pe care Blythe îi cunoștea mult prea bine.

Așa cum prezisese Eliza, niciunul dintre domni nu le-a acordat nicio atenție ei sau domnișoarei Wakefield. Se părea că nu le păsa decât de Everett și de câștigarea favorurilor lui de nou duce.

Spre lauda lui, Everett nu și-a pierdut capul din pricina atenției care i se acorda, ridicând calm din umeri și încuviințând ori de câte ori era cazul. Cu toate astea, Blythe și-a imaginat că trebuie să fi fost o ușurare pentru el când i-a fost adus calul, iar lângă s-a instalat un alt călăreț, un blond cu o față plictisită și împietrită.

În ciuda faptului că prințul Aris era probabil cea mai bună soluție pentru a-și ajuta tatăl, lui Blythe i s-a strâns totuși stomacul de neplăcere când a dat cu ochii de el. Eliza nu avea astfel de scrupule – când a fost sigură că n-o privea nimeni, și-a aranjat corsetul astfel încât să-i împingă sânii în sus.

Blythe a încercat să nu strâmbe din nas în fața unei manifestări atât de evidente. Cam atât despre interesul ei pentru Byron!

De parcă ar fi putut să-i citească gândurile, ochii lui Aris au alunecat înspre cei ai lui Blythe. Se aștepta ca el să se întoarcă, mulțumit să o ignore. Dar, spre surprinderea atât a lui Blythe, cât și a Elizei, prințul și-a îmboldit înspre ea frumoasa sa iapă alb-pestriț.

Deși acasă Blythe călărea ca un adevărat barbar, cu picioarele de o parte și de alta a calului, în public stătea în șa într-o parte, conform uzanțelor. Asta o făcea să se dezechilibreze acum sub greutatea privirii lui Aris și, pentru prima dată, se bucura de corsetul care o ținea dreaptă și neclintită în timp ce el se apropia.

— Presupun că și verișoara ta este aici?

Aris nu le-a salutat și abia dacă i-a acordat lui Blythe mai mult de o privire înainte de-a o căuta pe Signa în depărtare.

Blythe spera că pare dezinteresată chinuindu-și pielițele de la degete în timp ce răspundea nonșalant:

— Nu, nu este! Mă tem că va trebui să te mulțumești să mă ai doar pe mine prin preajmă pentru o vreme.

A simțit o mică tresărire de satisfacție când ochii lui s-au întunecat. Blythe nu și-l dorea pe Aris ca dușman, mai ales când s-ar fi putut foarte bine să aibă nevoie de ajutorul lui. Totuși, era remarcabil de mulțumită să-l vadă enervat.

— Ce vrei să spui cu asta?

Vocea lui era una baritonală, profundă, care a atras atenția celorlalți bărbați aflați la câțiva metri în fața lor. Era o voce poruncitoare. Una care emana putere și pe care tânăra avea intenția s-o ignore.

— Domnișoara Farrow a părăsit Celadon.

Cea care a răspuns, cu o voce delicios de dulce, a fost Eliza. Arăta manierată și inocentă, călare pe un armăsar castaniu elegant, îngrijit cu meticulozitate și căruia îi mângâia gâtul cu un aer absent.

Deși știa că Eliza nu voise decât să se bage în discuție, Blythe era bucuroasă că ea fusese cea care îi dăduse vestea. Chiar dacă prințul Aris reușea s-o mascheze destul de bine, arșița supărării lui o lovise pe Blythe ca un val. Tânăra și-a îndreptat atenția spre calul său de împrumut, găsindu-i brusc coama absolut fascinantă.

— Înțeleg! a spus Aris fără nicio inflexiune în voce. Și când vă așteptați să se întoarcă?

— Bănuiesc că nu prea curând.

Eliza s-a îndreptat și mai mult de spate.

— S-a mutat înapoi la casa familiei ei. Îmi imaginez că se va acomoda. Niciunul dintre noi nu a avut vreo idee că pleacă; totul a fost foarte brusc.

Eliza abia reușea să-și ascundă plăcerea de-a povesti acest lucru, iar Blythe a fost surprinsă de propria reacție de enervare. A trebuit să-și amintească faptul că era un lucru bun că se mai găsise cineva care să nu dorească întoarcerea Signei; poate dintr-un motiv diferit, dar totuși…

Blythe nu ar fi trebuit să fie supărată; ar fi trebuit să se bucure. Ar fi trebuit s-o urască pe Signa cu fiecare fibră a ființei sale și să nu mai vrea să-și mai vadă verișoara niciodată, în loc să fie chinuită de griji idioate și frustrante despre cum avea să se descurce Signa în noul său cămin.

Nu ar fi trebuit să-i *pese*. Nu ar fi trebuit să continue să se gândească la cât de ușor își recunoscuse fapta – mult prea ușor – și că erau bucăți din povestea Signei care nu aveau niciun sens.

Ce motiv ar fi avut ea să-l ucidă pe Percy? N-avea nevoie de bani. Iar Signa cu siguranță nu părea *rea* din fire, ci doar puțin ciudată. Atunci, de ce?

Blythe și-a revenit din gânduri abia când calul a tresărit sub ea – și a observat că ochii prințului Aris erau ațintiți asupra ei ca niște pumnale. Și-a potrivit cureaua pălăriei și nu a mai spus nimic.

În față, o voce a strigat ceva nedeslușit, iar câinii de vânătoare au pornit la drum, călăreții urmându-i îndeaproape. Calul lui Blythe nu a așteptat comanda înainte de-a le urma exemplul. Blythe oftat și-a strâns de frâie în timp ce animalul a țâșnit înainte.

Everett se afla în fruntea grupului, conducând atacul. Aris ar fi trebuit să fie acolo, în față, alături de el și de ceilalți bărbați, însă nimeni n-a părut să-i simtă lipsa atunci când i-a stricat lui Blythe planurile de-a o încolți pe Eliza, ținându-se în spate cu ele. Era ciudat cât de ușor părea a se descurca în societate! O mie de oameni se înghesuiau să ajungă la el, și totuși Everett naviga cu ușurință, fără să fie deranjat de vreun suflet. Blythe s-a întrebat ce făcuse – sau cât de inaccesibil trebuie să-l fi găsit toți ceilalți – pentru a câștiga o asemenea libertate.

Cu o pocnitură de frâu, Eliza s-a mutat alături de Aris.

— Aveți multe vânători de vulpi în Verena?

La cât de severă i-a devenit fața la întrebarea asta, s-ar fi putut crede că Eliza îl întrebase dacă mama lui e o femeie a străzii.

— Foarte rar! Nu îmi place deloc sportul ăsta. Dacă este nevoie de atâția oameni și de câinii lor pentru a prinde o vulpe, mi se pare că timpul tuturor ar fi cheltuit mai cu folos în altă parte.

Blythe a fost de acord, deși nu și-a exprimat cu voce tare părerea sau surpriza față de cât de clar își manifesta Aris dezgustul, mai ales în fața unui Wakefield. Eliza și-a dres vocea, doar puțin perturbată în urmărirea ei.

— Cu toate astea, mă bucur că ai venit! Poate vei descoperi că îți place mai mult decât te așteptai. Familia Wakefield crește câini pentru aceste vânători de generații întregi.

Era cu siguranță o dimineață frumoasă, suficient de devreme pentru ca până și păsările să înceapă să se trezească abia și cu o vreme

suficient de senină și blândă pentru a vedea la nesfârșit în față. Cu toate astea, Blythe nu avea deloc gustul vânătorii și a preferat să rămână în spatele grupului, departe de locul unde ar fi putut fi martoră la ceva. Singurul ei scop era să vadă ce informații putea culege și, deși sperase să rămână singură cu Eliza înainte de-a începe cu întrebările, se părea că nu avea altceva de făcut decât să-i dea drumul.

— Îmi imaginez că nu a fost nici pe departe cea mai importantă preocupare pentru el, dar Everett a pus oare ochii pe cineva în acest sezon? a întrebat.

Era o întrebare asemănătoare cu cea pe care o pusese la ceai, deși de data asta Eliza a afișat o încruntare atât de bine exersată, încât Blythe nu se putea simți chiar așa de rău că era cea căreia îi era adresată. Era nepoliticos să bârfești, mai ales într-o asemenea companie, dar lui Blythe nu-i păsa ce credea Aris. În orice caz, părea la fel de curios ca și Blythe.

— Vă rog, nu vă opriți din conversație din pricina mea!

Atât de evaziv a fost zâmbetul prințului, încât până și Blythe s-a înroșit. Arăta absolut natural în șa, așezat perfect drept și mult prea confortabil, având aerul că ar fi domnit peste ele.

— N-aș vrea să calc pe nimeni pe bătături.

— Bineînțeles că nu e de dorit, a confirmat Eliza cu grație. Te asigur însă că, dimpotrivă, găsirea unei soții este în centrul atenției vărului meu. Odată cu dispariția unchiului meu, un moștenitor este mai important acum decât oricând.

Era însă un soi de reținere în cuvintele ei, așa că Blythe nu a avut de ales decât să insiste.

— Everett a găsit pe cineva? a întrebat, rugându-se pentru ceva – orice – care l-ar fi putut ajuta pe tatăl ei.

— Era cât pe ce să fie o pretendentă odată, dar unchiul meu nu a fost de acord cu propunerea. Everett a avut inima frântă; i-a luat ceva timp până când a fost pregătit să reia căutarea. Totuși, acum pare mai fericit, așa că îmi imaginez că trebuie să existe cineva.

Blythe a strâns atât de tare frâiele, încât mănușile ei de piele au scos un scâncet de protest. *Charlotte.* La asta se referise Diana când o întrebase dacă Charlotte se mai învârtea în jurul lui Everett.

— Mă bucur să aud asta! a spus Blythe, încercând să pară nonșalantă, chiar dacă mintea îi zbârnâia și sângele îi pulsa într-un ritm maniacal în urechi. Cu siguranță că trebuie să fi vrut să facă cererea în căsătorie cu ceva timp în urmă, nu-i așa? Nu-mi amintesc să fi curtat pe nimeni altcineva în afară de Signa.

Blythe n-a putut să nu bage de seamă cât s-au înăsprit pe loc trăsăturile lui Aris.

— Signa a fost alegerea unchiului meu pentru el, a spus Eliza, fluturând din mână. Are o avere în spate. Everett o simpatiza suficient de mult ca să-i facă pe plac tatălui său, deși Signa nu s-a arătat niciodată interesată de el. Așa că Everett a manifestat înclinații și dorințe noi.

Încruntarea lui Aris s-a șters. Blythe, pe de altă parte, încă se lupta cu greața care îi strângea stomacul.

Era poate una dintre puținii care știau că Everett și Charlotte erau încă împreună. Le văzuse privirile fericite, văzuse cum se sărutau cu entuziasmul unor tineri îndrăgostiți.

Ducele îi interzisese lui Everett să se căsătorească cu Charlotte. Și dacă s-ar fi întors la ea imediat după moartea ducelui...

Blythe nu se putea gândi la un motiv mai bun pentru crimă.

Își ținea gura închisă cu încăpățânare, concentrându-și atenția asupra cefei însoțitorului său. Dacă ar fi îndrăznit să vorbească acum, cuvintele care i-ar fi scăpat ar fi cauzat mai multe probleme decât ar fi meritat.

Blythe era atât de căzută pe gânduri, încât abia l-a auzit pe Aris când a întrebat:

— Te simți bine, domnișoară Wakefield?

Blythe a aruncat o privire exact la timp pentru a vedea că Eliza pălise și se clătina pe cal.

— Iertare, Înălțimea Ta!

Eliza părea la fel de vioaie cum o știa Blythe dintotdeauna, însă când a încercat să-i zâmbească în semn de încurajare, asta nu a făcut-o pe tânără decât să arate și mai rău.

— Cred că am uitat ceva important la conac.

— Vrei să te însoțim? a întrebat Blythe, fiind nevoită să se concentreze din nou, deoarece pielea Elizei căpătase o nuanță verzuie.

Dacă o privire ar fi putut ucide, atunci cea a Elizei ar fi băgat-o pe Blythe în mormânt în secunda următoare.

— Nu e nevoie! Și așa v-am ținut ostatici prea mult timp. Duceți-vă și prindeți-i din urmă pe ceilalți – mă întorc la voi de îndată ce am să fiu în stare!

Zicând acestea, Eliza a pocnit din frâu, luând-o la galop în direcția din care venisera. Deși prințul Aris ar fi trebuit să ignore spusele fetei și s-o însoțească până ar fi ajuns în siguranță, Înălțimea Sa s-a mulțumit să o urmărească cu privirea în cursa ei către conac. Ochii lui strălucitori au reflectat preț de-o clipă soarele care răsărea, îmbrăcându-se într-un auriu atât de bogat, încât Blythe a pufnit de-a dreptul – o fiară atât de infectă ca el nu avea dreptul să fie atât de frumoasă!

Atunci și-a dat seama cât de liniștită devenise pădurea. Deși îi văzuse pe Everett și pe oamenii lui în depărtare cu doar câteva clipe înainte, acum nu se mai vedea nimic din hainele lor roșii. Blythe abia mai auzea câinii și, cu o groază crescândă, și-a dat seama în ce situație se băgase.

Tot ceea ce voia era să se întoarcă cât mai repede la Thorn Grove, ca să se gândească la următorii pași. Și-ar fi dorit ca Signa să fie încă acolo și s-o ajute să pună la cale un plan, acum, că îl suspecta pe Everett. Deocamdată, a încercat însă să-și scoată asemenea gânduri din minte, căci s-a trezit singură cu Aris, în mijlocul pădurii și fără nicio supraveghere. Un singur zvon nepotrivit și n-ar mai fi putut să-și ajute sub nicio formă tatăl să iasă din închisoare. Ultimul lucru de care avea nevoie era să suspecteze cineva că l-ar fi sedus pe prinț pentru ca acesta să pună o vorbă bună în favoarea lui.

— Ar trebui să ne întoarcem la ceilalți! a cerut ea, îmboldindu-și calul înainte. Oricine ne-ar vedea aici ar putea crede...

— Fă liniște...

Aris a coborât de pe calul său și-a aruncat frâiele lui Blythe, care abia a reușit să le prindă înainte ca acestea să o lovească drept în față. Se pregătea să-l sugrume cu ele, însă l-a auzit șoptind:

— E ceva în apropiere.

Fiecare dintre pașii lui era precis, încercând să facă cât mai puțin zgomot posibil.

— Probabil că auzi câinii de vânătoare.

Blythe a scrutat pădurea, căutând vreun semn că cineva i-ar fi spionat.

— Trebuie să mergem înapoi. Sunt anumite lucruri de care se cuvine să am grijă...

— Termină cu mormăitul și *ascultă*!

Se gândea să-i ignore rugămintea și să plece cu calul prințului după ea, convinsă că acesta se amuza pe socoteala ei. S-a hotărât totuși, cam fără tragere de inimă, să îi dea o șansă, așa că a închis ochii și-a ascultat.

A auzit atunci cântecele pădurii. O simfonie de aripi de insecte și ciripit de păsări. Ritmul constant al unei ciocănitori, sus, sus de tot, ciocănind copacii. Un foșnet al crengilor în timp ce păsările zburau printre ele.

Și undeva, insinuându-se pe sub toate acestea, un scâncet liniștit și cutremurător.

Ochii lui Blythe s-au deschis brusc.

— Ce-i asta?

Aris a întins mâna, reducând-o la tăcere în timp ce se ghemuia și se strecura în direcția zgomotului. S-a aventurat atât de adânc într-un

pâlc de copaci, încât aproape că l-a pierdut din vedere. Calul lui Blythe a pufnit, de parcă i-ar fi simțit neliniștea și n-ar fi voit să fie părtaș la ea. Când i s-a terminat răbdarea și nu și-a mai putut înăbuși curiozitatea, Blythe a alunecat din șa și-a legat amândoi caii de cea mai solidă creangă din apropiere.

Ar fi trebuit s-o urmeze pe Eliza înapoi la conac. Ar fi trebuit să se folosească de boala ei drept scuză pentru a încerca să intre în vorbă cu personalul și să ceară mai multe informații despre Everett. Dar în loc de asta, poftim: tropăia după un prinț prin pădure, pe deplin conștientă de cum ar fi arătat povestea dacă i-ar fi găsit cineva. Încerca, la fel ca el, să fie atentă la pași, deși, cu maldărele de crengi și mărăcini împrăștiați pe jos, era mult mai greu decât crezuse. Și-a suflecat fustele până la genunchi, iar când a dat peste el, după câteva minute, era roșie toată de efort și cu răsuflarea tăiată.

Ultimul lucru pe care se așteptase să-l vadă era prințul în patru labe, cu palmele și genunchii în noroi și fundul în sus, străduindu-se să scormonească într-o scorbură mică de la rădăcina unui copac.

— Ține-mă în brațe, i-a cerut Aris.

Blythe s-a înroșit și mai tare.

— Poftim?

— Crede-mă, iubire, dacă aș fi urmărit să te seduc, ai fi știut! Ține-mă ca să pot pune mâna pe ce e acolo!

Blythe a deschis gura, apoi a închis-o cu un pufnet. Verificând încă o dată că nu e nimeni prin preajmă, fata s-a mutat în spatele prințului ca să-l prindă de șolduri. Chiar dacă Aris însuși părea să nu aibă nicio rușine, a încercat să-și țină privirea departe de pantalonii care i se potriveau frustrant de bine în jurul coapselor.

Prințul a mormăit și a mai scormonit înăuntru încă o clipă înainte de-a începe să se aplece, bazându-se pe ajutorul ei pentru a se întinde cât trebuie. Abia atunci a văzut și Blythe sursa zgomotului – o vulpe neagră, minusculă, abia un puiandru. Aris a scos-o ținând-o de ceafă și privind cu milă la biata creatură.

— Este sânge pe jos, a spus el. Sunt surprins că a reușit să evite câinii de vânătoare.

Blythe a simțit că i se pune un nod în gât. Îi venea să-l dea pe Aris la o parte și să smulgă biata făptură de lângă el, deși ce ar fi făcut cu ea după aceea era un mister. Nu vedea cum ar fi putut s-o ducă cu ea înapoi la Thorn Grove. Poate că lucrul ăsta ar fi fost posibil dacă tatăl ei ar fi fost încă acolo, dar Byron ar fi aruncat-o înapoi în pădure în clipa în care ar fi dat cu ochii de ea.

— Ai de gând s-o omori? l-a întrebat, neștiind cum să-și ascundă tulburarea.

Deși știa bine că tocmai ăsta era obiectivul zilei și că fusese de acord să vină, toată povestea îi părea de o cruzime fără margini.

Aris a întins puiul spre ea.

— Am auzit că unora le place să le poarte. Cineva ar putea s-o transforme într-o etolă.

Blythe a pălit.

— N-ai îndrăzni așa ceva!

Aris a luat puiul înapoi la pieptul lui, cuibărindu-l acolo de parcă ar fi fost un copil nou-născut.

— Bineînțeles că nu aș face-o. Arăt eu a barbar? a mai zis și și-a trecut o mână prin blana întunecată a puiului, atingându-l cu mare grijă. Nu putem să-l lăsăm liber așa, pur și simplu. Câinii de vânătoare au să dea de el cât ai zice pește dacă are să continue să facă tot zgomotul ăla teribil. În plus, nu cred că e destul de mare ca să vâneze singur.

Blythe a trecut și ea o mână moale pe spatele puiului, având grijă să nu-l atingă pe prinț.

— Face zgomot doar pentru că este speriat. Nu se poate abține.

— Speriat sau nu – Aris s-a oprit brusc și a întins din nou puiul, cercetându-i jumătatea inferioară –, scuză-mă, speriată sau nu, *ea* e ca și moartă dacă o lăsăm aici.

Blythe și-a ridicat privirea înspre el, căutând vreun semn că ar fi glumit. Cu toate astea, ochii lui strălucitori erau la fel de serioși ca întotdeauna și deja pornise înapoi spre calul său. Blythe a suspinat și și-a ridicat fustele ca să-l urmeze.

— Vrei să duci acasă o vulpe sălbatică? l-a întrebat ea.

— Aș putea să presupun că ai o trăsură care te așteaptă la conacul Wakefield? a întrebat-o Aris și a făcut o grimasă, pentru că vulpița începuse să se zbată în strânsoarea lui. Stai potolită și nu te mai agita, bestie ce ești!

În ciuda cuvintelor aspre, vocea lui Aris era incredibil de blândă.

Blythe a trebuit să-și revină din uluire înainte de-a-i răspunde:

— Bineînțeles! Deși nu ai vrea mai degrabă s-o folosești pe-a ta?

— Și s-o murdăresc cu un animal sălbatic?

Prințul s-a uitat la Blythe de parcă i-ar fi crescut un corn în frunte.

— Mai bine nu! Are să fie bine cu a ta.

Blythe și-a păstrat cumpătul, spunându-i doar că era îngrozitor de nepoliticos pentru un prinț, iar el a acceptat asta ca pe-un compliment. A pornit apoi călare, iar Blythe l-a urmat. Totuși, cu cât se gândea mai mult la cuvintele lui, cu atât își dădea seama mai clar că, atunci când ajunsese, nu văzuse nicio trăsură suficient de elegantă pentru a aparține unui prinț.

Iar asta a făcut-o să-și pună o grămadă de întrebări – unde era restul familiei regale? Și de ce nu auzise niciodată până acum de prințul Aris sau de-o țară numită Verena? A încercat să-și amintească dacă îi văzuse pe ceilalți membri ai familiei regale în noaptea balului lui Aris, deși cea mai mare parte a acelei nopți de la Wisteria părea acoperită de-o ceață în amintirile ei. Își amintea că intrase în palat. Își amintea că vorbise cu prințul și că dansase cu el… Și apoi își amintea că ajunsese înapoi în trăsură cu Signa, în drum spre casă.

Erau goluri în memoria ei pe care nu le băgase de seamă până în clipa aceea. Goluri imense, evidente, care o umpleau de neliniște.

— Putem folosi trăsura mea! a spus ea în cele din urmă, forțându-se să pronunțe cuvintele.

Nu era suficient timp să mediteze la lapsusuri ciudate și la posibilități încă și mai ciudate. Și mai ales nu atunci când el ar fi putut observa asta.

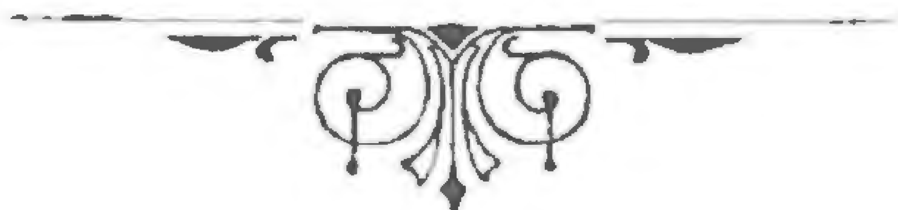
— O să lăsăm caii la un grăjdar și…

S-a întrerupt când l-a văzut pe unul dintre băieții de la grajduri ducând calul Elizei într-o boxă. Se părea deci că Eliza se simțea prea rău ca să-și mai continue plimbarea.

Poate că era din cauza suferinței prin care trecuse în ultimul an sau poate pentru că știa că nu era imposibil ca Eliza să trăiască sub același acoperiș cu un ucigaș… Orice ar fi fost, ceva în legătură cu situația asta o agresa pe Blythe cu o ferocitate pe care nu o putea ignora. A apucat frâiele strâns și s-a repezit spre conac, fără să mai aștepte răspunsul lui Aris după ce i-a strigat:

— Așteaptă-mă în trăsură! Am să vin chiar în urma ta!

TREIZECI

Blythe

Conacul Wakefield nu era genul de loc pe care cineva să fi fost tentat să-l numească „acasă". Era o clădire impunătoare, bine întreținută și încălzită de culorile sale bogate, precum și de profunzimea lemnului de mahon. Blythe îl vizitase de mai multe ori de-a lungul anilor și fusese întotdeauna dezamăgită de simplitatea lui. Nu avea nici ciudățeniile de la Thorn Grove, nici frumusețea extravagantă de la Wisteria Gardens. Nu existau opere de artă, nici decoruri fascinante – de fapt, absolut nimic care să o fi făcut să iasă în evidență sau să dea senzația că ar fi fost locuită. Cu excepția mărimii, conacul era, pur și simplu, o casă dureros de obișnuită.

Blythe se ținea aproape de pereți în timp ce se strecura înăuntru, mergând pe vârfuri pentru ca tocurile cizmelor să nu facă zgomot lovindu-se de podea. Mare parte din personal se pregătea pentru întoarcerea bărbaților de la vânătoare. Majordomul a lătrat niște ordine și două servitoare tinere, pe care Blythe nu le cunoștea, au ieșit în fugă din salon cu niște perne în mână.

— Ai grijă! l-a mustrat o voce feminină. Vrem să le îndoctrinăm pe bietele fete, nu să le facem s-o rupă la fugă speriate.

Blythe s-a ascuns la auzul vocii, iar o femeie scundă, cu obrajii rozalii, a ieșit în mare viteză din cameră, ducând o tavă de servire. Trecuse ceva vreme de când Blythe n-o mai văzuse, dar a recunoscut-o imediat pe Sorcha Lemonds, menajera Elizei.

Blythe era pe cale să-și plănuiască următorul pas, când Sorcha a zărit-o și-a fost gata-gata să scape tava din mâini.

— Doamne, domnișoară Hawthorne! Ai să faci o biată bătrână să-și dea sufletul de spaimă, furișându-te pe la colțuri în felul ăsta. Ce cauți aici?

Vocea menajerei era ascuțită și repezită, iar cuvintele se împleteau cu un accent nordic unic, pe care Blythe îl ascultase întotdeauna cu

deliciu.

— Domnișoara Wakefield și cu mine călăream împreună când i s-a făcut rău, a spus Blythe, îndepărtându-se de perete. Am venit să văd ce face.

— Nu trebuie să-ți faci griji! Se odihnește în camera ei. Criza asta a venit și are să plece la fel ca toate celelalte.

— Celelalte?

Blythe era cu un cap mai înaltă decât femeia și totuși abia reușea să țină pasul cu ea în timp ce servitoarea urca treptele fără să verse nici măcar o picătură din ceaiul de pe tavă.

— Durerile ei de cap, draga mea! Sunt din ce în ce mai frecvente. Îi tot spun să încerce să se odihnească, dar nu face decât să pălăvrăgească despre faptul că trebuie să-și asigure o partidă bună încă din primul an. E ridicol, dacă mă întrebi pe mine! Dar ascultă? Bineînțeles că nu!

Abia când cuvintele astea au fost rostite cu voce tare, Blythe și-a dat seama că, în ultima vreme, de fiecare dată când o văzuse pe Eliza, tânăra fusese de-un verde bolnăvicios sau atât de cenușie, încât părea fantomatică, și se plânsese mereu de acreală la stomac. Ochii lui Blythe au sărit imediat la aburul care ieșea în volute din ceainic.

Persoana care o otrăvise nu fusese găsită niciodată. Personalul fusese sacrificat și, în cele din urmă, Blythe reușise să-și revină complet, dar... dacă făptașul se mutase la Eliza?

— Încă mai are durerile alea?

Blythe pășea pe teren necunoscut, nefiind obișnuită cu asemenea extrageri delicate de informații. Ar fi vrut s-o ia pe Sorcha de după umeri și să-i ceară răspunsuri, dar familia Wakefield fusese întotdeauna atât de protocolară! O singură mișcare greșită, și era sigură că ar fi pus în aplicare cine știe ce protocol politicos ca s-o alunge de la conac.

— De cât timp are durerile astea de cap? Pare să fie o veșnicie.

— Au început chiar înainte ca unchiul ei să moară, deși jur pe mormântul răposatei mele mame că au fost mai rele din acea noapte.

Femeia și-a făcut cruce.

— Cred că e din cauza stresului. N-am mai văzut-o niciodată într-o asemenea stare.

Blythe și-a strâns pe lângă corp mâinile care-i tremurau, ca să nu se bage de seamă.

— Ce-ar fi să-i duc eu ceaiul? Dacă Eliza se simte atât de abătută precum spui, sunt sigură că i-ar prinde bine puțină companie.

Sorcha a strâns și mai tare tava când Blythe a dat să i-o ia din mâini. Deși era clar că voia să refuze avansul lui Blythe, din bucătărie s-a auzit brusc un zgomot de vase sparte. Servitoarea a închis ochii,

murmurând ca pentru sine câteva cuvinte într-o limbă pe care Blythe n-a recunoscut-o, înainte de-a-i preda tava.

— Bine, domnișoară Hawthorne! Îți amintești unde e camera ei?

— La capătul holului, a treia ușă pe dreapta.

Blythe a schițat un zâmbet pe care-l spera suficient de fermecător pentru a o ține pe Sorcha la distanță, înainte de-a se grăbi să urce scările. Abia când a fost sigură că e singură, s-a prăbușit în cel mai apropiat colț, respirând șuierat. Mâinile îi tremurau atât de violent, încât ceainicul a început să zăngănească, așa că a trebuit să se sprijine de perete și să-l așeze cu grijă pe jos înainte ca zgomotul să fi alertat pe careva.

Blythe simțea că nu are de ales și că trebuie să guste ceaiul. Însă de fiecare dată când a încercat să ia cana, inima ei înnebunită a făcut-o s-o așeze la loc.

— Întotdeauna te ascunzi la întâmplare pe holurile caselor care nu sunt ale tale, domnișoară Hawthorne?

Blythe a tresărit la auzul vocii lui Aris, sărind în picioare atât de repede, încât aproape că a răsturnat ceainicul și a trebuit să-l apuce rapid de cioc, tresărind când acesta i-a ars palmele.

— Ce cauți aici? Unde este vulpița?

— A adormit în trăsură. Vizitiul nu a vrut să plece fără tine, așa că am așteptat zece minute înainte de-a veni să te iau. Ce faci?

Blythe își dădea seama cât de tare tremura și știa că nu avea niciun rost să mintă. Dacă Aris avea o calitate, aceea era faptul că nu fusese în Celadon când ea se îmbolnăvise, ceea ce însemna că nu putea fi cel care o otrăvise. Dacă avea să se confeseze în deplină siguranță cuiva, atunci de ce să nu fi fost el?

— Nu cu mult timp în urmă, am fost otrăvită fără s-o știu.

S-a strâns în ea însăși, căci simplul gând la otravă readusese la suprafață o traumă pe care o crezuse uitată și îngropată adânc.

— Sunt îngrijorată că același lucru i se întâmplă și Elizei.

Aris și-a strâns buzele.

— La o adică, ai fi în stare să recunoști gustul? Sau poate chiar mirosul?

Chiar și gândul la mirosul beladonei i-a întors stomacul pe dos. Și-a lipit o mână de el, luptându-se cu greața.

— Nu pot nici măcar să ridic ceainicul ca să torn.

— Ai fi în stare s-o recunoști, totuși, dacă ai gusta-o?

În orice alt moment, ar fi râs de ridicolul unei asemenea întrebări.

— Nu cred că aș putea s-o uit vreodată.

În loc de răspuns, sunetul lichidului turnat a făcut-o pe Blythe să se dezmeticească suficient de mult timp ca să-l privească pe Aris

vărsând o înghițitură de ceai în ceașcă. A avut grijă să o țină la distanță de Blythe în timp ce o învârtea.

— Vrei să încerci, nu-i așa? i-a șoptit el.

Avea nevoie să încerce ar fi fost mai potrivit. Pentru că, dacă *era* otravă, Blythe nu voia ca Eliza să sufere așa cum suferise ea. A încercat din nou să ajungă la ceașcă, dar mâinile ei refuzau în continuare să se miște. Observându-i zbuciumul, Aris a întrebat-o:

— Dacă nu ar trebui să o bei dintr-o ceașcă, crezi că ai putea s-o faci?

A înghițit în sec, rumegând ideea. Cum mintea ei n-a respins-o imediat, s-a dezmeticit puțin.

— Poate că da? Nu sunt sigură.

Aris a învârtit din nou cana, cu buzele strânse.

— Dacă ți-aș spune că am o idee care te-ar putea ajuta, ai vrea s-o încerci?

Nu a avut nevoie să se gândească înainte de a răspunde:

— Da, aș vrea!

Abia îi ieșiseră cuvintele din gură când Aris să dus ceașca la buze și-a luat o înghițitură. Blythe s-a ridicat brusc în picioare, pe punctul de-a-i cere s-o scuipe, când Aris i-a cuprins chipul în palmă și a tras-o înspre el. Blythe și-a dat seama ce se întâmplă cu o secundă înainte ca prințul s-o sărute.

Trupul i s-a cufundat în căldura lui și mici curenți electrici au pornit să-i zvâcnească pe șira spinării în timp ce limba prințului i s-a strecurat printre buze.

Aris nu avea gust de beladonă, ci de ghimbir cald și miere. Și, Doamne, cât de bun putea să fie! S-a străduit din răsputeri să nu-și lase limba să se lipească de-a lui și să nu uite că nu era vorba de-un sărut. El o *ajuta* doar. Și totuși, deși nu ar fi trebuit să se întâmple una ca asta, a suspinat de plăcere, lipită de buzele lui. Când și-a dat seama de scăpare, Blythe s-a tras înapoi, umilită.

A luat imediat ceașca de ceai și ibricul, așezându-le înapoi pe tavă, acolo unde le era locul.

— Mulțumesc!

Vocea ei se străduia să fie vioaie în timp ce se ridica, luând tava.

— E... e doar ghimbir.

Deși Blythe făcea tot posibilul să nu-l privească pe Aris, era imposibil să nu vadă îngâmfarea din rânjetul lui.

— Mă bucur să aud asta!

— Bine, a continuat Blythe, fără alt motiv decât acela că nu se putea abține. Și ar trebui să știi și că a trecut mult timp de când nu m-a mai sărutat nimeni. M-ai luat prin surprindere, asta e tot.

Aris nu avea niciun drept să fie atât de amuzat, și totuși strălucea tot.

— Nu a fost un sărut, domnișoară Hawthorne!

A trebuit să se întoarcă, refuzând să-l lase să vadă că era roșie toată de la piept în sus.

— Bineînțeles că nu! Am mai fost sărutată, Înălțimea Ta. Știu că, de obicei, săruturile stârnesc un răspuns mai entuziast.

Râsul lui Aris a încetat.

— Bineînțeles! i-a răspuns, intrând în defensivă. Asta pentru că nu a fost un sărut.

Blythe a ridicat din umeri, sperând doar că nu părea să transpire atât pe cât o făcea.

— Dacă nu te superi, trebuie să îi duc asta Elizei!

— În niciun caz să nu mă lași să te opresc!

Nici n-avea de gând. Înainte de-a se lăsa iar distrasă, a trecut ca vântul pe lângă el și s-a grăbit înspre camera Elizei, ciocănind la ușă o dată, apoi încă o dată, când n-a primit niciun răspuns.

— Deschide, mătușică! a strigat, ciocănind iar.

Niciun răspuns – inima i-a luat-o la goană și i s-a pus un nod în gât în timp ce deschidea ușa și se pregătea pentru ce e mai rău.

Din fericire, Eliza nu se sufocase și nici nu murise în propria vomă, așa cum fusese gata-gata să se întâmple cu Blythe. În loc de asta, dormea liniștită pe patul ei, deasupra cearșafurilor și încă îmbrăcată complet. Pe noptieră se afla un borcănel de laudanum.

Blythe s-a lăsat în voia senzației pe care i-o dădea acea greutate enormă care îi părăsea pieptul odată cu expirația. Eliza nu era moartă, nici otrăvită; laudanumul o adormise doar. Poate că era într-adevăr o boală trecătoare, ceva care nu avea nicio legătură cu otrava. Blythe a așezat ceaiul pe o masă, când ceva i-a dat de gândit.

Strânsă în mâna Elizei, abia vizibilă, se afla o sticluță cu niște ierburi pe jumătate consumate. Nu din cele prescrise de doctori, ci din cele care se găseau tocmai în farmaciile pe care Eliza pretinsese dintotdeauna că le urăște. Blythe a întins mâna spre ea, încercând să se uite mai bine. Însă în clipa în care mâna ei a atins-o pe cea a Elizei, Blythe s-a simțit de parcă ar fi fost împinsă cu câteva săptămâni în urmă, când văzuse reflexia scheletică a lui Elaine în oglindă.

Eliza din fața ei era aproape un cadavru cu pielea uscată și întinsă pe oasele ascuțite. Blythe a privit împietrită, cu ochii măriți de groază, cum un vierme s-a încolăcit peste una dintre orbitele goale ale Elizei, apoi i s-a strecurat prin nas, dispărând înapoi în cadavrul cu obrajii scobiți și cu gâtul răsucit într-o poziție imposibilă. Ceva se

agita în adâncimile trupului ei – o prezență grețoasă care o consuma și asupra căreia Blythe a preferat să închidă ochii.

Era o halucinație. Asta trebuia să fie. Eliza dormea, respirând mulțumită cu doar câteva clipe înainte...

— Domnișoară Hawthorne?

Vocea prințului i-a întrerupt gândurile, iar ochii i s-au deschis.

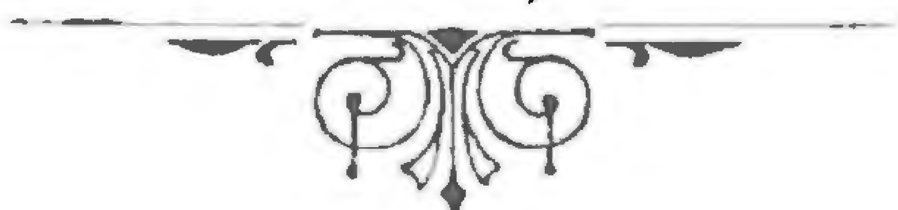
— Domnișoară Hawthorne, te simți bine?

Blythe s-a silit să se uite înspre pat, unde stătea ghemuită Eliza, odihnindu-se liniștită. Nici urmă de oase. Nici găvane goale, nici vreo prezență întunecată. Doar o femeie tânără într-un somn adânc de invidiat.

Blythe a mai stat preț de câteva secunde ca să memoreze cum arăta exact conținutul sticluței, apoi s-a îndepărtat de Eliza și l-a luat pe prinț de încheietura mâinii.

— Vino! i-a șoptit, fără să mai îndrăznească să-i arunce Elizei nici măcar o singură privire înainte de a ieși grăbită din cameră. Să plecăm de aici!

TREIZECI ȘI UNU

Chiar și cu un cer atât de sumbru deasupra capului, Fiore, orașul de la baza stâncilor din Foxglove, era mai animat decât fusese vreodată Celadon.

Bărbații care se plimbau pe străzi aveau fețe mai puțin severe decât cele cu care Signa se obișnuise și păreau netulburați de afacerile care îi așteptau la întoarcerea în oraș. Ieșite la o plimbare pe malul mării, perechi de îndrăgostiți cu voci vesele se opreau ca să se bucure de fâșiile de soare care decupau ici și colo norii cenușii.

Cu toate că sosirea Signei fusese atât de sumbră și de plină de tristețe, Fiore era cu adevărat încântător. Nici măcar marea agitată nu reușea să-i descurajeze pe cei care se grăbeau pe stradă spre debarcader, dornici să profite de fiecare clipă a plimbării. Signa petrecuse și ea zece minute bune stând pe chei și privind oceanul, dar fără să îndrăznească să se aventureze pe nisip, de teamă că un val ar fi putut s-o ia cu el. Poate că avea să intre în apă în calmul verii; deocamdată însă, nu era atât de nebună încât să se aventureze în apropiere.

Niște pescari tocmai se întorceau de la docuri, cu capetele plecate și vorbind în șoaptă unul cu altul. Signa a prins câteva vorbe din discuția lor.

— Ea e din nou acolo, pe plajă...

— ...nu înțelege că el nu are să se mai întoarcă.

— Bietul de el! Fiul meu îl cunoștea. Nu mi-am putut imagina...

Signa și-a mutat atenția de la conversație, deoarece curiozitatea începea să-i dea târcoale. Nu avea nevoie să-și tulbure mintea cu ceva mai mult decât ceea ce se întâmpla deja. Așa că și-a concentrat gândurile pe cât de frumoasă urma să fie această plajă când avea să vină iarna și să fie atât de rece, încât până și clădirile ar fi tremurat de frig. Un freamăt plăcut i-a străbătut pielea în timp ce-și imagina nopțile petrecute lângă șemineu cu o carte și un cidru fiert.

Părinții ei fuseseră înțelepți să se stabilească într-un astfel de loc – douăzeci de ani mai târziu, orașul era magnific. Signa nu mai fusese niciodată pe malul mării – și exista un farmec de nedescris în a-ți vedea părul zburlit de briză și orice sunet înăbușit de vuietul valurilor și de vântul din urechi. Cu fiecare clipă pe care o petrecea aici, se simțea tot mai mult acasă. Pe ziua de azi, reușise chiar ca, preț de-o oră întreagă, să nu se gândească deloc la Thorn Grove și să nu se întrebe cum se descurca Blythe.

De la debarcader, Signa a trebuit doar să traverseze strada ca să ajungă la destinație – o tipografie minusculă dintr-o clădire verde-închis, unde, în spatele unei ferestre, se vedea un bărbat lucrând din greu. În aer plutea fumul de la un trabuc pe care bărbatul îl ținea neglijent în colțul gurii, iar Signa s-a străduit să nu tușească în timp ce pășea înăuntru.

Bărbatul abia și-a ridicat privirea.

— Nu mai avem ziare pe azi, reveniți mâine! a rostit cu o voce vioaie, în timp ce întindea cerneală proaspătă peste blocurile de litere.

Signa nu se putea abține să nu tragă cu ochiul la lucrul lui.

— Nu am nevoie de un ziar, a început ea, întinzându-i anunțul. Locuiesc în conacul din vârful dealului. Aș dori să pun un anunț ca să angajez personal.

Bărbatul a ridicat o sprânceană și a luat foaia de la Signa, aruncându-și ochii asupra ei.

— Foxglove?

Înconjurat tot timpul de cuvinte, așa cum era, pe bărbat nu părea să-l mai intereseze să rostească prea multe vorbe.

— Sunt Signa Farrow, a rostit ea drept răspuns, încercând să nu se lase descurajată de felul în care a pufnit el în barbă.

— Trei bănuți și are să fie în ziarul de săptămâna viitoare.

Signa a înghețat. Ar fi trebuit să îndure prea mult timp fără alte suflete vii la Foxglove.

— Cât costă pentru mâine?

Bărbatul s-a oprit preț de-o clipă, căutând cu privirea vreun inel pe mâna ei stângă, și a mormăit când n-a văzut niciunul.

— O jumătate de coroană.

Zicând acestea, s-a întors la munca lui, iar Signa a încercat să nu se enerveze din pricina refuzului lui evident. O jumătate de coroană era o escrocherie mare și lată, și totuși Signa și-a vârât mâna în pungă și a așezat moneda pe masă.

Bărbatul nu s-a întins imediat după ea, trăgând din țigară în timp ce lăsa în jos o pârghie metalică, o ridica la loc, ungea literele cu cerneală și repeta procesul.

— Ceea ce s-a întâmplat acolo sus a schimbat acest oraș pentru totdeauna. Ne-am pierdut părinți. Bunici. Fiice și fii. E un nenorocit de miracol că cineva nu a ars locul acela până la temelii. Nu e menit să fie locuit, fato. Se spune că doar fantomele locuiesc acolo acum.

Signa nu se așteptase să fie lovită de-un asemenea val de resentimente și nici de-o asemenea pornire de-a apăra, cu ferocitate, un loc pe care abia începea să îl numească „acasă". Și totuși, amândouă se umflau în ea, făcându-i sângele să clocotească și înnegurându-i căutătura. Oricât de bine reușise să se stăpânească, tot îi trecuse prin cap gândul să-i arate acestui om cum erau cu adevărat spiritele. Din fericire, avusese istețimea să-și îndrepte atenția în altă parte, așteptând să se calmeze puțin.

Peste drum, doi copii certăreți își strângeau dulciurile în mâinile lor mici, mergând în urma unei femei frumoase, îmbrăcate într-o rochie de culoarea fildeșului și cu o pălărie cu boruri largi, împodobită cu o panglică albastră. Toți trei păreau să-l ignore complet pe băiatul care se ținea după ei și care i-a atras imediat atenția Signei. Nu putea avea mai mult de zece-unsprezece ani și era ud până la piele. Părul îi era lipit de obrajii rotunzi, prea umflați. Pielea îi era cenușie, iar buzele violet îi tremurau în timp ce urmărea familia.

Signa a simțit cum îi înțepenește șira spinării când băiatul s-a oprit. Ca și cum ar fi simțit că este privit, s-a întors cu fața spre ea. Corpul i-a dispărut de îndată ce ochii li s-au întâlnit, apoi el a apărut și-a dispărut de mai multe ori, până când s-a ivit brusc pe trotuarul opus vitrinei magazinului. Fără să-și desprindă o clipă ochii lui goi de ochii Signei, băiatul i-a făcut cu mâna.

Signa nu mai văzuse niciodată un spirit înecat. Nu mai văzuse niciodată piele așa de umflată sau apă scurgându-se de pe buze încrustate cu scoici – și totul i se părea cu atât mai dureros cu cât era vorba de un *copil*. Și-a strâns geanta cu putere în timp ce băiatul se trăgea înapoi, făcându-i semn să vină lângă el.

— Vă mulțumesc pentru grijă! s-a grăbit Signa să-i spună bărbatului. Nu am nevoie să-mi spună cineva ce tragedie a fost. Și eu i-am pierdut pe ai mei în acea noapte. Acum am să vă rog să mă scuzați!

Signa știa foarte bine cât de ciudat trebuia să fi părut pentru oricine o privea felul în care a deschis ușa și a luat-o la fugă pe dig, urmându-l pe băiat. În tot acest timp, cuvintele de mai devreme ale pescarilor îi răsunau în minte – o femeie care se uita la maree și un băiat care nu se mai întorcea. Nu un marinar, așa cum crezuse atunci, ci un copil.

Atât de aproape de mare, vântul arunca apa sărată peste ea, lipindu-i părul de gât. Abia a reușit să-și țină echilibrul pe scândurile alunecoase, prinzându-se de-o balustradă scorojită. Spiritul și-a continuat drumul din ce în ce mai departe, iar Signa, ignorând toate privirile curioase, l-a urmat până la capăt, până în locul unde stătea singură o femeie, cu picioarele goale atârnând peste marginea cheiului, privind drept în față și fără să observe că Signa se apropia.

— *Mă poți vedea, dar nu ești ca mine, nu-i așa?*

Signa s-a liniștit la auzul vocii băiatului. Nu *suna* înecată de apă. Nu suna amară sau înfricoșătoare, sau ceva asemănător felului în care arăta. Signa s-a silit să se uite la el, să vadă dincolo de oroare și să se ghemuiască pentru a ajunge la nivelul lui în timp ce-i șoptea:

— Nu, nu sunt ca tine!

Spiritul a răsuflat ușurat.

— *Atunci, poți să-i spui ceva din partea mea? Vreau ca ea să știe că nu trebuie să continue să vină aici. Nu a fost vina ei și, de fiecare dată când o văd aici... Nu vreau... nu vreau ca ea să fie tristă.*

Era ceva în cererea băiatului care i-a amintit Signei de noaptea în care Lillian plecase din această lume. Prin intermediul Signei, ea reușise să comunice cu Elijah, să-i spună că îl iubește și că era timpul ca ei toți să meargă mai departe.

Nu fusese ușor, dar amândoi avuseseră nevoie de un astfel de rămas-bun. Numai după aceea putuse Lillian să treacă dincolo, iar Elijah începuse în sfârșit să-și adune la un loc bucățile vieții lui distruse. Iar dacă era un dar pe care Signa l-ar mai fi putut face cuiva, cum ar fi putut să refuze?

Îndreptându-și umerii, a mers până la marginea pontonului și s-a așezat lângă femeie.

— Știu că ceea ce urmează să spun poate suna ciudat, dar am un mesaj pentru tine.

În ochii femeii se citea o tristețe imensă. Părea să nu-și fi dat seama că Signa îi vorbea.

Signa a simțit cum i se face pielea ca de găină și și-a spus că ar fi fost cazul să plece înainte de-a înrăutăți situația. Totuși, în momentul în care s-a gândit că senzația aceea neplăcută avea s-o învingă, o briză răcoroasă s-a așternut peste ea. Sosirea Îngerului morții a fost ca un sărut al vântului pe obrazul ei și a întărit-o. A încercat să se liniștească știind că el era cu ea, făcându-și curaj să-i spună femeii:

— Fiul tău nu mai vrea să vii aici. Vrea să știi că nu a fost vina ta și că îl doare să te vadă atât de tristă!

— *Spune-i că a fost un curent puternic,* a zis spiritul în timp ce Signa transmitea. *Știu că nu ar fi trebuit să fiu afară. Îmi pare rău!*

La jumătatea ultimului cuvânt, Signa s-a tras înapoi, căci femeia i-a dat o palmă usturătoare. Marea se zbătea în jurul lor, iar vântul urla cu furie. Signa s-a îndoit de durere, ținându-și în palme obrazul lovit, în timp ce femeia și-a strâns cizmele și s-a ridicat.

Signa și-a coborât mâna de pe față, recunoscătoare că Îngerul morții îi răcorea pielea îndurerată. Avea lacrimi în ochi, dar o privire la expresia presantă de pe fața băiatului a făcut-o pe Signa să insiste:

— Fiul tău poartă o cămașă albă și pantaloni de culoare închisă. Nu are niciun fel de încălțări și are o cicatrice la vârful piciorului stâng...

— *De când George și cu mine am încercat să ne cățărăm pe stânci!*

— ...de când a încercat să se cațăre pe stânci cu George.

Signa și-a încleștat mâna pe balustradă și s-a ridicat în picioare. În fața ei, femeia tremura, iar cizmele i-au alunecat din mâini. Una dintre ele s-a lovit de balustradă înainte de-a aluneca în mare.

— Crezi că asta e o glumă?

— Te asigur că nu! i-a răspuns Signa, privind cum lacrimi negre se rostogoleau pe fața îmbibată de apă a lui Henry, iar acesta zâmbea și i se încrețea pielea în jurul scoicilor lipite de obraji.

— *Spune-i că mi-e dor de ea!*

Signa a făcut întocmai ceea ce i-a cerut spiritul. Nu mai era conștientă de ceea ce se întâmpla în jur, ținând-o de mână pe femeie, transmițându-i fiecare mesaj și lăsând-o să plângă până când cuvintele au dispărut, iar pielea de pe fața lui Henry a început să se netezească, în timp ce scoicile cădeau pe doc cu un zgomot liniștit.

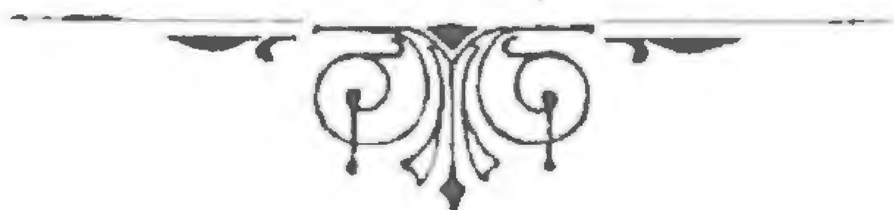
— Este pregătit acum, i-a spus Signa femeii, în timp ce cerul se întuneca în jurul lor. E timpul să vă luați rămas-bun.

Odată cu aceste cuvinte, a venit și-un sentiment de ușurare. Ușurarea că Henry nu avea să petreacă ani întregi bântuind plaja asta și privindu-și mama îmbătrânind și trecând dincolo înaintea lui. Nu fusese prins încă într-o buclă a morții sale, precum bietele spirite de la Foxglove, pierdute într-un tărâm de mijloc între viață și moarte, unde, în cele din urmă, și-ar fi pierdut orice simț al sinelui. Avusese doar nevoie de cineva care să-l poată ajuta, iar acum și el, și mama lui puteau să se elibereze în sfârșit.

Signa a ținut-o strâns pe femeie când Îngerul morții s-a rotit pe lângă ele. Și, deși nu-l putea vedea, a știut că era acolo când copilul a privit în sus, zâmbind și întinzându-și mâna.

Peste câteva clipe, Henry plecase și, în ciuda frigului nopții și-a femeii care hohotea de plâns în brațele ei, Signa nu se simțise niciodată atât de caldă.

TREIZECI ȘI DOI

Blythe

Dacă s-ar fi aflat cum își petrecuse Blythe dimineața pronunțării sentinței tatălui său, Byron ar fi închis-o în măruntaiele conacului Thorn Grove pentru eternitate.

— Poate că nu sunt un gentleman, a spus William Crepsley în timp ce deschidea ușa trăsurii, dar știu că o doamnă ca tine nu ar trebui să fie aici singură.

— Dar nu sunt deloc singură, domnule Crepsley. Te am pe tine.

Deși nu i se permisese să asiste la procesul de dimineață, Blythe refuzase să petreacă ore întregi ascunsă în camera ei și așteptând ca Byron să se întoarcă acasă cu verdictul. Nu îi făcea bine să fie singură zilele astea; avea mintea prea plină pentru a se simți în largul ei.

Everett avea un motiv, dar lui Blythe îi trebuiau mai multe elemente pentru a dovedi că fusese implicat. Eliza era suficient de bolnavă, încât să ia ceva de la un farmacist pe care odinioară îl condamnase zgomotos. Signa îl suspecta pe Byron și, înainte de-a pleca, se asigurase că Blythe știa asta. Și Blythe avea din nou vedenii. Nu avea timp să lămurească nimic.

Blythe petrecuse deja săptămâna asta ore întregi în bibliotecă, încercând să afle ce ierburi lua Eliza. Reușise să identifice doar pelinul negru, folosit de obicei ca să ușureze durerile din timpul ciclului femeilor, și vetricea, folosită pentru o grămadă de lucruri, printre care și calmarea durerilor de cap. Tânăra încercase să caute mai mult noaptea trecută, dar ori de câte ori apropia paginile de lumina lumânării ca să citească, flacăra se stingea. A fost nevoie de mai multe încercări de a o reaprinde pentru ca Blythe să înțeleagă că lumânarea stinsă nu putea fi o coincidență și să abandoneze totul, fugind din bibliotecă.

Ceea ce o condusese la situația în care se afla acum: avea o nevoie disperată de un plan de rezervă.

Conacul Wisteria Gardens se înălța în fața ei, masiv și splendid. Arăta chiar mai elegant în lumina soarelui decât prima dată când îl văzuse și părea mult mai mare fără nenumăratele persoane care își croiau drum înăuntru.

Blythe nu-și permisese să se gândească prea mult la planul ei, de teamă că s-ar fi putut să se convingă singură să nu-l urmeze. Când Byron plecase la audiere, se spălase, se schimbase într-o rochie drăguță de-un trandafiriu prăfuit și se strecurase afară din Thorn Grove. William nu protestase deloc – chiar dacă destinația ei i se păruse ciudată, nu-și spusese părerea când fata îi pusese trei monede de argint în palmă. Nu protestase până acum, când se părea că își dădea în sfârșit seama în ce se băgase.

Blythe l-a înfruntat, spunându-i fără cea mai mică urmă de glumă:

— Dacă unchiul meu află unde m-ai dus, o să te expedieze de la Thorn Grove chiar mâine-dimineață. Așa că hai să ne jucăm fiecare rolul și să păstrăm această aventură pentru noi doi, bine?

William era un om bun, deși bunătatea lui nu-i era de mare ajutor lui Blythe zilele astea. S-a întors fără să-i mai aștepte răspunsul, asigurându-se că rochia și mănușile ei erau fără de cusur înainte de-a se îndrepta spre palat.

Blythe nu fusese în prea multe palate ca să știe cum merg lucrurile, dar i se părea că ar fi trebuit să existe cel puțin un valet sau cineva pregătit să o întâmpine. Până una-alta, nu s-a apropiat nimeni în timp ce urca scările până la ușile ornamentate cu aur.

A bătut la ele.

A trecut un minut, apoi încă unul. Blythe a încercat să-și înghită frustrarea. Nu-și petrecuse tot acel timp pregătindu-se – și făcând-o singură, având în vedere că nu mai avea o cameristă și era prea încăpățânată să ceară ajutorul altcuiva – și nici nu-l plătise pe Crepsley, forțându-l să-și riște poziția, doar pentru ca prințul Aris să nu fie acasă.

S-a încruntat și a bătut din nou, de data asta mai tare și mai mult timp. Atât de mult, încât a renunțat cu totul la ciocănaș și a lovit în ușă până când au durut-o buricele degetelor. Tocmai era pe punctul de-a-și retrage biata mână când s-a deschis ușa.

Prințul Aris nu părea nici pe departe la fel de surprins să o vadă pe Blythe pe cât părea ea să-l vadă pe el. S-a tras înapoi când silueta lui impresionantă a apărut în prag.

— Pot să te ajut?

Răspunsul i s-a oprit în gât, așa că în schimb l-a întrebat:

— De ce îți deschizi singur ușa?

Prințul Aris s-a sprijinit de cadru și și-a încrucișat brațele.

— Oare un bărbat nu are voie să răspundă la ușa propriei case?

— Nu! a spus Blythe în grabă, apoi a făcut o grimasă. Vreau să spun că da, sigur că da. Doar că tu ești un *prinț*. Tatăl meu nu răspunde niciodată la ușa de la Thorn Grove.

— Chiar așa?

Blythe a fost izbită din nou de ciudățenia ochilor lui, o nuanță de aur atât de imposibilă! Erau la fel de tulburători ca ai Signei.

— Am trimis personalul înapoi la Verena. Nu e nevoie de atât de mulți oameni ca să aibă grijă de un singur om.

— I-ai trimis pe toți? a insistat ea.

Nu auzise niciodată ceva atât de absurd.

Când prințul Aris a înclinat capul, Blythe s-a temut că avea să-i închidă ușa în nas. Nu era tocmai o conversație plăcută, căci îl insulta încontinuu, dar nu o mai țineau nervii. Spre surprinderea ei, i s-a părut că prințul a zâmbit din colțul buzelor. Apoi, ca și cum ar fi hotărât că nu-l interesa, Aris a renunțat la expresie.

Arăta cu adevărat ca un prinț așa cum o cerceta – ca un prădător în fața prăzii sale. O cizmă gata să strivească o insectă sub ea. Blythe își putea imagina câți oameni fugiseră din fața acelor ochi; preț de-o secundă, chiar și ea a simțit nevoia s-o facă. Dar să fie ea a naibii dacă vreun prinț avea să o facă vreodată să se simtă mai prejos, așa că și-a îndreptat umerii și s-a uitat fix la el.

Aris și-a trecut o mână peste maxilarul încordat, descleștându-și dinții.

— Am păstrat un bucătar, majordomul și pe cineva care să aibă grijă de cai.

Deși Blythe nu-și putea da seama de ce, se simțea de parcă ar fi câștigat o bătălie în miniatură care se dădea între ei, iar victoria a făcut-o să-și umfle pieptul, în timp ce prințul Aris întindea o mână, invitând-o să intre.

— N-ar trebui să răspundă majordomul la ușă?

— Ai venit până aici ca să mă jignești sau ai de gând să vii înăuntru? a întrebat-o el.

Dintr-odată, Blythe și-a simțit inima în gât. Oricâte scenarii își imaginase pentru ziua de astăzi, niciunul dintre ele nu-i înfățișase Wisteria Gardens atât de gol, nici pe ei doi atât de *singuri*. Un majordom, un bucătar și un grăjdar, pe care probabil că nu avea să-i vadă într-un palat atât de mare, nu însemnau nimic. Oricine ar fi descoperit unde se afla ar fi presupus, cu siguranță, că vizita lui Blythe nu putea însemna decât un singur lucru. Dar nu se putea lăsa influențată de asta. Nu în condițiile în care miza era cea care era.

Aris era *prinț*. Blythe văzuse cu ochii ei puterea pe care o avea asupra celorlalți și felul în care oamenii se agățau de fiecare cuvânt al său. Le făcuse rost de o vizită la tatăl ei, ei și lui Byron, fără niciun

preaviz. Dacă putea face asta, atunci își putea doar imagina ce altceva ar fi fost în stare să facă.

— Ce s-a întâmplat, iubire?

Aris i-a aruncat o privire peste umăr, cu ochii strălucitori.

— Ți-e teamă că am să-ți compromit reputația?

Nu-i era teamă. Nu de el, cel puțin. Așa că și-a încleștat pumnii, i-a aruncat lui William o privire fermă pentru a-i spune să rămână exact unde se afla și l-a urmat pe prințul Aris înăuntru, într-un salon încălzit de cel mai mare șemineu pe care-l văzuse vreodată și care avea de câteva ori înălțimea ei. I-a făcut semn să ia loc pe o canapea din piele fină și s-a așezat în fața ei.

Pe masa dintre ei se afla deja o tavă cu ceai, plină cu sendvișuri ușoare și produse de patiserie și, spre surprinderea ei, o a doua ceașcă de ceai din porțelan.

I s-a făcut pielea ca de găină când Aris a turnat ceaiul aburind în ceașcă, pe care i-a întins-o. Blythe nu a băut imediat, ci a făcut un întreg spectacol, adăugând mai întâi un strop de lapte în ceașcă, apoi ținând ochii pe Aris tot timpul și așteptând până când el a luat prima înghițitură, înainte de-a încerca și ea.

Ceai negru. Simplu și fără nicio urmă de beladonă. A respirat ușurată, în timp ce aburii ceaiului îi atingeau pielea. Nu că s-ar fi așteptat ca prințul să încerce s-o otrăvească, dar nu puteai fi niciodată suficient de atent cu cei în care aveai oarecare încredere.

Aris i-a aruncat cea mai ciudată privire cu putință înainte de-a se lăsa pe spate pe canapea, picior peste picior. I se întrezărea o fărâmă din gleznă, iar Blythe a făcut tot ce i-a stat în putință ca să nu-i dea atenție. Era ciudat cât de scandaloasă putea să pară o bucățică atât de mică de piele atunci când erau doar ei doi.

Ceaiul îi încălzea mâinile, iar ea s-a folosit de căldura asta pentru a-și face curaj, îndreptându-și spatele și începând:

— Îți cer iertare pentru vizita neanunțată! Speram că aș putea să-ți vorbesc despre...

— Despre tatăl tău.

Blythe a tresărit când prințul Aris a bătut cu lingurița în marginea cănii, căci zgomotul era prea puternic pentru un spațiu atât de liniștit.

— Nu sunt prost, domnișoară Hawthorne. Nu poate fi o coincidență faptul că te-ai hotărât să-mi faci o vizită chiar în ziua sentinței sale.

Blythe și-a strâns buzele, așezându-și ceașca pe farfurie.

— Știu că nu ai avut niciodată ocazia să-l cunoști pe tatăl meu, dar cred că ți-ar plăcea destul de mult. A avut un an greu, dar te asigur că este nevinovat. Are nevoie doar de un avocat.

— Mă asiguri, spui?

Prințul Aris a vorbit cu atâta amuzament, încât Blythe a trebuit să-și înfigă unghiile în palmă ca să-și amintească să nu reacționeze.

— Fără supărare, domnișoară Hawthorne, dar abia dacă vă cunosc pe vreunul dintre voi. Chiar dacă tatăl tău este omul minunat care pretinzi că este, sunt sigur că îți dai seama ce ar putea păți reputația mea în cazul în care m-aș implica în această situație, iar *asigurările* tale s-ar dovedi false.

Se așteptase la asta. Ce motiv ar putea avea un prinț să ajute doi străini? Fusese o prostie să vină aici, dar trebuise să încerce.

Îl văzuse pe Aris luând doar o înghițitură sau două, și totuși își turnase din nou ceai și mai amestecase un cub de zahăr. Lumea lui Blythe se prăbușea în jurul ei, fărâmițându-se și arzând pe margini, iar el își lua ceaiul fără nicio grijă.

— Te rog, reconsideră asta! a spus ea, nu ca pe-o întrebare, ci ca pe-o rugăminte. Știu că tata nu înseamnă nimic pentru Înălțimea Ta, dar pentru mine înseamnă totul. Te implor să te răzgândești!

Venele din brațul prințului pulsau cu putere în timp ce acesta mai lua o înghițitură din ceașca de ceai ridicol de mică din mâinile lui, fără să se mai sinchisească de aromă. Aris a deschis gura ca să-i răspundă. Să-i spună nu, cu siguranță. Dar Blythe nu i-a dat ocazia. S-a ridicat în picioare, dând naibii orice jenă sau urmă de decență, și a pus tot ce avea la bătaie.

— Ai venit aici în căutarea unei soții.

Nu a îndrăznit să-și lase vocea să se frângă, în ciuda emoției care făcea ravagii în ea. Avea să aibă timp pentru asta mai târziu, singură, în camera ei, și după ce ar fi epuizat toate opțiunile.

— În schimbul ajutorului acordat tatălui meu, ia-mă pe mine!

Părea că până și focul se liniștise, în timp ce palatul devenea tot mai tăcut. Trosnetul lemnelor a fost redus la tăcere preț de-o clipă, atât cât i-a trebuit prințului Aris ca să-și arunce capul pe spate și să izbucnească în râs. Nu era nicidecum un sunet crud, ci mai degrabă surprins, însă, cu toate acestea, Blythe s-a simțit cuprinsă de-o rușine clocotitoare.

— Sunt perfect eligibilă, și-a pledat ea cauza. Familia mea are bani și-un statut, iar eu știu cum să întrețin o gospodărie. Sunt sigură că aș putea învăța să întrețin și-un palat. Nu sunt cea mai bună la cusut, recunosc, dar știu să cânt la pian și la harpă, și nu mă descurc deloc rău cu pensula. Sunt, de asemenea, o companie excelentă pentru ieșiri și pot fi infinit mai fermecătoare decât ți-am dat șansa să vezi.

Prințul Aris a lăsat-o să vorbească până când s-a învinețit la față, fiind nevoită să-și tragă sufletul de câteva ori în timp ce continua să-

și enumere meritele. Și-a sprijinit bărbia în palmă, fără a face vreo mișcare pentru ca ea să nu cumva să se oprească.

— Sunt una dintre cele mai eligibile din acest sezon. Poți citi despre asta și în ziare. Tot ce ar trebui să faci ar fi să mă ajuți la reabilitarea numelui tatălui meu, a spus Blythe după ce-a epuizat toate calitățile la care se putea gândi.

Cele mai multe dintre ele, trebuia s-o recunoască, erau o exagerare a adevărului. Marjorie o învățase, într-adevăr, toate detaliile trebuincioase ca să devină o femeie pe măsura statutului ei, însă Blythe crezuse întotdeauna că ar fi fost o soție foarte slabă. Totuși, prințul nu trebuia să știe asta neapărat.

— Sună absolut impresionant!

Aris și-a dres vocea și, odată cu ea, și orice urmă de amuzament din ton.

— Poate că toate astea erau adevărate atunci când au fost scrise acele documente, dar după scandalul cu lordul Wakefield, eligibilitatea ta este cel puțin îndoielnică.

Ochii prințului s-au plimbat pe trupul ei din cap până-n picioare, nu atât cu senzualitate, cât prețăluind-o. Totuși, când a vorbit din nou, vocea lui semăna cu torsul unei pisici.

— Oricât de flatat aș fi, iubire, nu mă pot căsători cu tine. Deși aș putea fi dispus să te ajut, dar cu un preț.

Lui Blythe i s-a răcit sângele în vine și nu a putut să-și ascundă disperarea care o cuprinsese în timp ce rostea:

— Spune-mi!

Și așa a și făcut:

— Nu mă pot căsători cu *tine*, dar m-aș putea căsători cu verișoara ta.

A simțit cum groaza își înfige toate ghearele în ea.

— Signa nu este o opțiune.

— Înțeleg că ții la ea...

— Te înșeli!

Blythe nu avusese de gând ca vorbele ei să fie atât de dure, însă nu s-a ferit să le spună.

— Nu-mi pasă câtuși de puțin de Signa Farrow.

Aris s-a aplecat înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Voi două erați prietene la cataramă ultima dată când v-am văzut împreună.

Blythe știa că nu trebuia să-i dea satisfacția unui răspuns. Știa că, dacă ar fi încercat să spună cuiva adevărul, nu ar fi crezut-o niciodată. Pe lângă asta, ar fi voit să păstreze acest lucru bine ascuns în adâncul ei până când își va fi pus în ordine propriile sentimente și ar fi știut ce să facă cu ele. Avea de gând să procedeze astfel, așa că a

încercat să-și desprindă privirea de la Aris. Cu toate astea, gâtul a început s-o doară în momentul în care își întorcea privirea, iar mișcările i-au devenit lente și rigide.

Și-a dus o mână la gât, masându-l, dar rigiditatea a refuzat să cedeze până când nu s-a uitat înapoi la el. Se simțea de parcă privirea i-ar fi fost fixată drept înainte, ca și cum ceva ar fi obligat-o să rămână atentă la prinț.

— Ce s-a schimbat, domnișoară Hawthorne?

Cuvintele lui aveau un soi de ecou, de parcă ei doi ar fi fost așezați la mare distanță unul de celălalt. Ochii ei s-au ațintit asupra alor lui, hipnotizați de profunzimea culorii lor aurii. Blythe a clipit, și întreaga cameră s-a umplut de auriu, aruncându-l pe Aris într-o strălucire încețoșată.

— Nu m-ai crede niciodată dacă ți-aș spune!

Blythe a vorbit fără să simtă că-și mișcă buzele.

Nu se putea controla, incapabilă să-și întoarcă privirea în timp ce Aris șoptea:

— Nu ai idee ce imposibilități cred eu!

N-a putut spune nu. Stătea înțepenită pe scaun, cu mintea amorțită și având doar o vagă înțelegere a faptului că această conversație chiar avea loc. Era coerentă. Era *acolo*. Dar nu avea niciun control asupra propriei persoane în timp ce cuvintele îi ieșeau de pe buze.

— Am văzut-o cum a ucis un mânz... și apoi am văzut cum l-a readus la viață. A făcut același lucru cu fratele meu, deși pe el l-a lăsat să moară.

Abia atunci Blythe și-a revenit, iar ceața i-a dispărut din minte. Transpira abundent și a luat un șervețel de pe masă. Încet, cu grijă, și-a permis să ridice privirea pentru a vedea că puiul de vulpe pe care îl salvaseră la începutul săptămânii sărise pe scaunul de lângă Aris și că mâna bărbatului se odihnea pe spatele lui. Nu părea să mai respire.

Probabil că era chinuită de febră. Numai așa ar fi putut explica ceața ciudată care-i acoperea gândurile sau de ce fusese atât de nebună, încât să lase să scape măcar un cuvânt, darămite întregul adevăr, despre Signa. Mâinile i s-au încleștat în poală, în timp ce-și balansa un picior pe sub fuste, iar mintea ei se străduia să deslușească ce avea de făcut în continuare. Ce să spună.

— Ești sigură că ai văzut-o făcând asta?

Niciodată nu-l mai auzise pe Aris vorbind atât de încet ca acum și nici nu-i văzuse ochii atât de blânzi.

— Glumeam doar, a încercat Blythe, sperând ca vocea ei să sune măcar pe jumătate la fel de amuzată pe cât încerca să o facă. Nu a

fost nimic atât de grav, era doar timpul ca ea să plece…

Întregul lui corp devenise rigid, iar Blythe și-a dat seama cu un fior de groază că prințul știa adevărul. A încercat să se facă mai mică sub greutatea unei priviri care o speria până în măduva oaselor. În jurul lui Aris, ceața aurie pâlpâia din nou, dispărând o clipă doar pentru a reapărea de câte ori clipea ea.

— Mă crezi…

Blythe a șoptit cuvintele cu voce tare de câteva ori înainte de-a se putea convinge de realitatea asta.

— Mă crezi… pentru că ești ca ea, nu-i așa?

Doamne, ce proastă fusese că nu-și dăduse seama mai devreme! În timp ce Signa fusese urmărită de umbre și de întuneric, Aris radia lumină. Nu era surprins, pentru că se *așteptase* la asta. Blythe nu i-ar fi oferit niciodată toate adevărurile ei de bunăvoie. El scosese cuvintele din ea. O forțase să le aducă la viață, rostindu-le.

— Atinge-mă și-am să te ucid!

Era o amenințare slabă, căci nu avea nici măcar o singură armă asupra ei, dar Blythe a turnat în acele cuvinte cât de multă hotărâre a putut. Și-ar fi luat acele din păr și i le-ar fi înfipt în gât dacă ar fi fost nevoie.

— Ce mi-ai făcut?

Aris a dat să se aplece și mai mult, doar că Blythe l-a lovit peste genunchi, trezind-o pe vulpișoară din somn. Prințul a șuierat, îndoindu-se de durere, în timp ce Blythe a sărit de pe scaun și-a trecut în spatele lui, plănuindu-și următorii pași.

— Rămâi unde ești!

Blythe a cercetat împrejurimile, căutând orice lucru pe care l-ar fi putut folosi împotriva lui. Un vătrai de lângă șemineu. Ciobul unei cești de ceai sparte pe care ar fi putut să i-l zdrobească de craniu.

— Ce este Signa și ce ești tu? Și ar fi bine să-mi explici de ce naiba *strălucești!*

— Poți să vezi asta?

Aris părea suficient de surprins, iar Blythe s-a încordat, întrebându-se dacă nu cumva punea ceva la cale.

— Nu este o strălucire! Sunt fire, domnișoară Hawthorne. Uită-te mai aproape!

Nu voia să-și desprindă din nou ochii dintr-ai lui, iar fiecare parte din ea era încordată și gata să sară dacă el ar fi încercat ceva. Dar Aris, spre cinstea lui, a rămas absolut nemișcat. A durat cel puțin un minut până când Blythe l-a ascultat, întorcându-și atenția către strălucire și privind-o cu atenție. Clipind. Uitându-se iar. Vederea ei se tulbura dacă se uita prea mult timp la vreuna dintre petele din

jurul lui; totuși, și-a ținut ochii deschiși până s-au uscat, abia reușind să vadă unul dintre fire, apoi două, apoi totul s-a încețoșat din nou.

— De trei ori ai bătut la ușa morții.

Răceala șoaptelor lui i-a trimis lui Blythe un fior pe șira spinării.

— De trei ori ți-ai sfidat soarta. S-ar părea că niciuna dintre aceste trei dăți n-a rămas fără efect în timp.

— Nu mă interesează ghicitorile!

A hotărât că, în momentul în care el avea să își întoarcă privirea, să apuce vătraiul.

— Răspunde-mi la întrebare! Cine ești tu?

Felul în care Aris o privea ar fi făcut pe cineva să creadă că nu mai văzuse niciodată o femeie. I-a scrutat fața. Părul. Felul în care se ascunsese în spatele scaunului, creând o barieră între ei. Era ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

— Nu sunt atât de mult un cine, cât un *ce*, a recunoscut el.

Blythe s-a strâmbat, nevenindu-i să creadă că dăduse voie ca buzele acestui bărbat s-o atingă vreodată.

— Dacă ar fi să ghicesc, se pare că, după ce ai murit de atâtea ori, ai dobândit abilitatea de-a întrezări imagini din spatele vălului.

— Mai multe ghicitori!

Nu s-a mai obosit să aștepte ca el să se întoarcă și-a apucat vătraiul. L-a ținut în flăcări, încălzind metalul fără să întrerupă o clipă contactul vizual.

— Ce văl? Și *ce* ești tu, atunci?

Era o măreție în felul în care o privea, ca un lord care își evalua oamenii. Privirea i s-a plimbat pe pielea ei, iar în acel moment Aris s-a simțit mult, mult mai mare și mai sever.

— Vălul este ceea ce separă lumea celor vii de tot ceea ce se află dincolo.

Răspunsul său tăios nu era ceea ce aștepta Blythe. Stomacul i s-a încleștat, în timp ce mintea ei se lupta să găsească vorbele potrivite.

— Ce vrei să spui prin *dincolo*? Vrei să-mi spui că văd morții?

— Deloc! Vreau să spun că vezi lucruri pe care oamenii vii nu le pot vedea.

Blythe a simțit nevoia să-l lovească din nou pentru prostiile sale, deși de data asta a reușit să se abțină.

— Dacă ai putea vedea morții, ai ști deja. Verișoara ta este urmărită de umbre pentru că este o Secerătoare. Când vrea, atingerea ei este letală.

Blythe știa deja acest lucru, căci văzuse puterea Signei în acțiune. Faptul că Aris era cel care îi oferea răspunsurile a făcut ca inima să i se tulbure, accelerându-i respirația și umplând-o de spaimă.

— Uneori văd mai mult decât umbre lângă Signa. O surprindeam vorbind cu ele și credeam că sunt ridicolă sau că-mi imaginez lucruri. Dar mai este cineva, nu-i așa? Cineva pe care nu-l pot vedea.

Maxilarul lui Aris s-a încleștat când vulpișoara s-a ridicat din poala lui și s-a cuibărit lângă el.

— Da, mai este! Dar ești sigură că vrei să știi despre cine este vorba?

Avea bănuielile ei și, deși nu era sigură că voia să audă cuvintele cu voce tare, Blythe s-a silit să dea totuși din cap.

— L-ai văzut pe însuși Îngerul morții, a spus Aris, iar fata a simțit că i se taie respirația.

Signa îi vorbise cu atâta tandrețe acelei figuri. Cu atâta *dragoste*.

— Sunt împreună, nu-i așa?

Blythe era atât de amețită, încât a trebuit să se țină tare.

— El este motivul pentru care ea este așa? El este motivul pentru care ea l-a ucis pe fratele meu?

Aris a sărit în picioare atât de repede, încât Blythe abia a avut timp să ridice vătraiul, iar vârful lui încălzit la roșu s-a oprit la câțiva centimetri de gâtul lui. A privit cu ură în jos, înspre ea, nemișcat ca piatra.

— Cu Îngerul morții, verișoara ta este o Secerătoare. Cu el, va răpi tocmai viețile pe care ar fi trebuit să le creeze. Dar cu mine, ar putea să fie mult mai mult! De aceea încerc s-o salvez, domnișoară Hawthorne.

Aris și-a ridicat mâinile, domolind-o pe Blythe, care s-a tras înapoi.

— Tot ce trebuie să facem este s-o convingem de adevărul ăsta.

Cu o voce crispată, pe care, într-un efort de voință, a reușit s-o facă să nu sune strident, Blythe l-a întrebat:

— Spune-mi, poți să faci aceleași lucruri pe care le poate face ea? De aceea vrei să o iei de nevastă?

— Prefer puterile care au dat viață mânzului. Dar nu, nu pot face aceleași lucruri pe care le poate face ea. Pot controla soarta. Din momentul în care o persoană se naște, îi țes soarta pe o tapiserie. Pot să o și modific, da.

Signa știuse adevărul. De aceea încercase să o țină pe Blythe departe de Wisteria Gardens și de aceea avusese o reacție atât de dură când Blythe se apropiase de Aris. Signa știuse, dar nu-i spusese niciodată.

— Deci tu *ești* responsabil pentru ceea ce i s-a întâmplat tatălui meu?

Vorbele i s-au frânt în gât, iar Aris s-a încruntat la auzul unui sunet atât de jalnic.

— Este ca și cum m-ai întreba dacă sunt responsabil de fiecare dată când se cutremură pământul sau când o persoană răcește. Poate că într-o anumită măsură sunt, dar nu am forțat acest lucru să se întâmple și nu am nicio răfuială cu tine sau cu familia ta. Nu mă amestec în treburile oamenilor atunci când pot evita acest lucru.

— Dar știi ce are să i se întâmple tatălui meu, nu-i așa?

Niciodată nu privise cu atâta atenție la cineva, de parcă ar fi încercat să-i citească în adâncul sufletului ca să-și confirme bănuiala. Deși nu i-a dat niciun răspuns, mila din ochii lui i-a spus îndeajuns.

Blythe a lăsat vătraiul să cadă pe podea și s-a cuprins cât a putut de strâns cu brațele, luptându-se să se păstreze întreagă în timp ce lumea se spulbera în jurul ei.

— Vei avea nevoie de ajutorul meu, domnișoară Hawthorne.

Blythe ura cu câtă disperare se agăța de fiecare cuvânt al lui Aris și știa în acel moment că, dacă Aris i-ar fi cerut soarele de pe cer, ar fi găsit o cale să i-l dea. Pentru tatăl ei, Blythe ar fi dat totul.

— Astăzi, tatăl tău are să fie condamnat la spânzurătoare. Va mai avea două săptămâni de trăit până când vor veni după el – două săptămâni pentru ca tu să obții pentru mine mâna domnișoarei Farrow. Dacă o faci, îți promit că Elijah Hawthorne are să fie cruțat!

Aris a scos de nicăieri o bucată mică din ceea ce părea a fi o tapiserie de aur, pe care i-a înmânat-o. Era ciudată într-un mod neplăcut – caldă la atingere, de parcă ar fi fost aproape vie –, așa încât Blythe a fost nevoită să se lupte cu dorința de-a o scăpa din mână. Cu cât se uita mai mult la ea, cu atât firele deveneau mai strălucitoare, iar un haloul de aur le înconjuta atunci când își mijea ochii.

— Ce e asta?

Și-a trecut degetul mare peste fire – încordându-se când a observat că Aris s-a înfiorat și s-a întins înspre ea ca să-i atingă mâna înmănușată, oprindu-i mișcarea pe tapiserie.

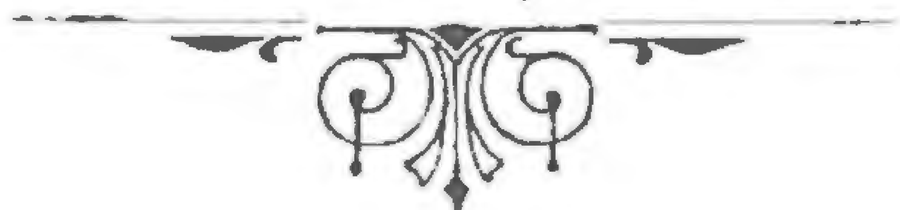
— Înțelegerea va fi respectată atunci când domnișoara Farrow va pune o picătură din sângele ei pe aceste fire. Asta o va lega drept soție a mea, deși oferta trebuie făcută de bunăvoie.

Blythe și-ar fi dorit din suflet s-o urască pe Signa pentru tot ce-i făcuse familiei ei, și totuși… poate nimic din toate astea nu se întâmplase din pricina Signei. Poate că nu avusese de ales când îl luase pe Percy, iar vinovatul era Îngerul morții.

Blythe își pierduse fratele, dar nu avea să-și piardă și tatăl. Și poate… poate că nu trebuia să-și piardă nici verișoara.

Ascunzând tapiseria la piept, Blythe a respirat ușurată pentru prima dată după luni întregi. Și, odată cu această respirație a ei, Blythe a făcut un târg cu Destinul.

TREIZECI ȘI TREI

TRECUSERĂ DOUĂ ZILE DE CÂND SIGNA ÎL AJUTASE PE HENRY SĂ SE mute în lumea de dincolo.

Se întorsese la Foxglove incapabilă să se concentreze asupra a altceva în afară de căldura reconfortantă care se răspândise în ea, în ciuda faptului că o bătuse un vânt necruțător, care îi înroșise obrajii.

Cu toate acestea, cu cât se simțea mai fericită și mai la locul ei în casa cea nouă, cu atât era mai încercată de vinovăție, pe măsură ce zilele continuau să treacă fără grațierea lui Elijah. Cum de putea să fie liniștită când unchiul ei era încă închis într-o celulă, ghemuit pe podeaua rece de piatră și singur în întuneric? Îngerul morții veghease asupra lui, asigurându-se că nu mai existau abuzuri și că Elijah își primea măcar mesele, dar nu era suficient. Cu fiecare zi care trecea, se simțea mai departe ca niciodată de loialitate.

Trebuia să *facă* ceva, motiv pentru care acum stătea în grădină, cu vârfurile degetelor odihnindu-se pe crenguța unui tufiș de ienupăr.

— *Ești sigură că nu ți-ai imaginat doar că ai avea și alte puteri?* a întrebat-o Amity din locul în care stătea întinsă pe un pat de maci, cu părul răsfirat printre flori. *Tot încerci de o bucată de vreme teribil de lungă.*

Având în vedere că soarele se îndrepta acum spre apus, iar Signa se afla acolo încă din zori, era puțin spus. Se ghemuise în fața ienupărului uscat, luându-i în mână crengile goale și își dorise ca puterile Vieții să o umple. Și totuși, de fiecare dată când încercase, sângele din venele ei fremătase de dorul puterilor sale de Secerător. Corpul Signei era mult prea conștient de toate sufletele care o așteptau înăuntru, atras spre ele acum mai mult ca oricând după acea noapte cu Henry. Încercase însă să le ignore chemările, pentru că avea nevoie de puterile Vieții, nu de cele ale Secerătorului.

Verdictul lui Elijah urma să fie citit din clipă în clipă, iar dacă s-ar fi întâmplat ce era mai rău, ea ar fi fost acolo. Nu se mai punea problema găsirii criminalului – Signa ar fi făcut ca să fie complet irelevant cine fusese. În cazul în care Elijah Hawthorne ar fi fost

condamnat la spânzurătoare, Signa ar fi folosit puterile Vieții pentru a se asigura că nu avea să rămână mort multă vreme.

Era o speranță tainică, făcută doar din tăciuni muribunzi. Dar măcar atât putea să facă pentru Elijah Hawthorne.

— Hai, crești! a îndemnat Signa tufa fragilă de ienupăr. Crești, prostuțule!

Ochii ei s-au ațintit asupra ramurilor preț de o clipă. Două. La a treia, a gemut și s-a lăsat pe pătură, dorindu-și să se înfășoare în ea ca într-un cocon și să moțăie chiar în acel loc.

Amity s-a sprijinit pe coate, privind-o.

— *Ești la fel de dramatică ca și mama ta.*

— Cum? Ai văzut-o vreodată pe mama mea încercând să readucă morții la viață?

Amity și-a țuguiat buzele ei în formă de inimă, răsucindu-și un inel pe deget.

— *N-aș putea să spun chiar asta.*

— Atunci nu vreau să aud nimic!

Signa și-a încleștat degetele în pătură, doar ca să nu înceapă să-și smulgă părul din cap.

— Trebuie să fie ceva ce-mi scapă! Există condiții pe care trebuie să le îndeplinesc mai întâi dacă vreau să-mi folosesc puterile de Secerător. Poate că există condiții și pentru puterile Vieții.

Sau poate că pur și simplu îi era prea frică de durere pentru a-și da voie să le acceseze, căci de fiecare dată când își convingea mintea să creadă că este aproape de-a le debloca, se închidea în sine în așteptarea durerii care urma să vină.

— *Dar când le-ai folosit în trecut?* a întrebat-o Amity, în timp ce șuvițe din corpul ei dispăreau și apoi reapăreau odată cu briza care trecea pe lângă ea. *A existat vreo constantă?*

Era un fir bun, iar Signa a tras de el, triindu-și amintirile. De ambele dăți când își folosise puterile, fusese căldură. Căldură sufocantă și toridă, de parcă ar fi căzut într-un cuptor.

Signa s-a ridicat imediat în picioare. Și-a adunat pătura și a băgat-o sub braț, întrebându-se cât de aproape putea să ajungă de vatra din Foxglove fără să se topească. Merita să încerce orice în acest moment.

— *Ai vreo idee nouă?*

Amity a sărit în picioare, deplasându-se atât de aproape de Signa, încât, dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, apropierea ar fi fost enervantă. Cu toate acestea, Amity devenise compania ei favorită în ultimele zile. Și, deși Signa încerca să se țină la distanță și să-și amintească cât de imprudent era să se apropie de un spirit, Foxglove ar fi fost mult prea gol fără pălăvrăgeala veselă a lui Amity.

— Da! Vino cu mine.

Signa a rupt două crenguțe din tufa de ienupăr înainte de-a se grăbi să intre în conacul Foxglove, ușurată să constate că servitoarea se ocupase deja de vatră și că Gundry era ghemuit lângă ea. Tânăra s-a uitat peste umăr dacă nu cumva era cineva în spatele ei înainte de a se așeza, apropiindu-se atât de mult de flăcări, încât acestea aproape că-i lingeau vârful cizmelor. Amity a rămas puțin în urmă, plutind cu câțiva centimetri mai sus decât în mod obișnuit, ca să aibă o vedere mai bună. Signa s-a aplecat înspre foc, chinuită de frisoane, în timp ce căldura devora și ultimul firicel de frig din ea. A cuprins una dintre crengile rupte în palme, a închis ochii și s-a concentrat cu toată puterea asupra ei.

— Crești!

Atât de des repetase acest cuvânt în ultimele două zile, încât aproape că devenise un descântec.

— Crești, crești, crești, crești, crești, crești…

— *Sunt nițel confuză… Încerci să le arzi?*

— Încerc să mă ard *pe mine,* la drept vorbind.

Signa a trebuit să-și liniștească supărarea, slăbindu-și strânsoarea ca să nu rupă cumva crenguța în două.

— Nu ai nimic mai bun de făcut decât să mă privești cum sufăr? În ritmul ăsta o să stau aici toată noaptea.

Signa nu voise să spună asta cu cruzime. Totuși, colțurile buzelor lui Amity s-au lăsat în jos.

— *Nu!* a șoptit ea cu vocea frântă. *Nu am nimic mai bun de făcut.*

Imediat, Signa a regretat din tot sufletul că deschisese gura. Având în vedere că spiritele funcționau pe baza unor emoții foarte puternice, ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte să spună ceva. Amity fusese singură la fel de mulți ani ca și Signa. Cu siguranță, tânjea după companie, și ce altceva mai avea de făcut pe-acolo?

În timp ce-n ochii lui Amity s-au adunat lacrimi pline de sânge, Signa a lăsat crenguța de ienupăr deoparte și și-a făcut vocea la fel de blândă și liniștitoare precum cea a Îngerului morții.

— Nu am vrut să spun asta! Mă bucur de compania ta, Amity, cu adevărat!

Amity s-a smiorcăit, evitându-i privirea.

— Cine altcineva m-ar fi așteptat preț de douăzeci de ani numai și numai ca să se asigure că sunt în siguranță? a insistat Signa.

Încerca să nu se gândească la faptul că se străduia atât de mult să liniștească un spirit pe care jurase să nu-l lase să se apropie de ea.

— Apreciez că m-ai așteptat, sincer! Dar ce ai fi făcut dacă nu aș fi ajuns aici niciodată?

„Și ce vei face acum, că sunt aici?" era, de fapt, întrebarea pe care Signa nu îndrăznea să o pună cu voce tare.

Oricât de mult începuse Signa să se bazeze pe compania spiritului, douăzeci de ani însemna mult timp. Cu siguranță, Amity trebuia să fie curioasă în legătură cu ceea ce urma să se întâmple.

— *Nu credeam că aveam să ajung să vorbesc cu tine vreodată.*

Amity s-a așezat lângă Signa, pe marginea șemineului.

— *Plănuiam să plec după ce te-aș fi văzut instalată... deși nu numai pentru tine am rămas. Am tot sperat că, până acum, ceilalți vor fi ieșit din buclele lor îngrozitoare.*

Ochii lui Amity s-au ridicat înspre scări și-apoi spre sala de bal.

Signa i-a urmărit privirea.

— Îți faci griji pentru femeia aceea, nu-i așa? Pentru Briar?

— *Mai mult decât ar putea să spună vorbele vreodată.*

Zâmbetul lui Amity i-a amintit Signei de crenguța pe care o ținea între vârfurile degetelor, gata să se rupă la cea mai mică apăsare.

— *Totuși, ea nu știe asta. Nu pot să plec de aici fără ea!*

Signa nu avea nicio îndoială că, dacă ar fi fost în locul lui Amity, și ea ar fi rătăcit pe coridoare o eternitate înainte de-a-l lăsa de bunăvoie pe Îngerul morții în urmă. Ce tortură trebuie să fi fost asta – în timp ce Briar habar n-avea ce se întâmpla în afara buclei ei, Amity își petrecea zilele conștientă de fiecare clipă! Signa a simțit cum i se frânge inima la gândul ăsta și, deși știa că nu e înțelept să se implice, nu se putea abține să nu se gândească din nou la Henry!

A dat să deschidă gura și era gata-gata să-i facă lui Amity o promisiune pe care nu era sigură că avea să fie în stare s-o țină, când peste salon s-a lăsat frigul tăios al Îngerului morții, înăbușind flăcările din vatră.

Prezența lui nu semăna cu cele cu care era obișnuită. Nu era o invitație la vreun dans, nici nu se bucura de compania celuilalt. Era frigul unui trup îngropat la doi metri sub pământ – frigul unui Înger al morții pe care îl mai întâlnise o singură dată, în noaptea în care încercase să o ia pe Blythe.

Deși nu-l putea vedea, Signa știa că se întâmplase ceva îngrozitor, o simțea până în măduva oaselor.

— Ce este?

Întrebarea abia și-a croit drum printre buzele ei, pentru că știa deja răspunsul. Își dăduse seama chiar înainte ca Gundry să se lipească de șoldul ei cu un scâncet și ca ochii lui Amity să se transforme în niște găvane goale, fără viață.

— *Elijah a fost găsit vinovat de uciderea lordului Julius Wakefield.*

Vocea lui Amity suna la fel de puternic ca un clopot de biserică, iar fiecare cuvânt era o lovitură care o făcea pe Signa să se clatine.

— *Va fi spânzurat peste două săptămâni.*

Spiritul și-a aruncat ochii spre locul unde frigul Îngerului morții se infiltrase în pământ. Podeaua de sub ea înghețase și devenise alunecoasă.

Încă din ziua în care fusese izgonită la Foxglove, Signa știuse că asta avea să se întâmple. Totuși, s-a agățat de ultima veste a Îngerului Morții ca de-un colac de salvare – cele două săptămâni. Poate că nu făcuse încă progrese în invocarea puterilor Vieții, dar mai avea încă două săptămâni.

Trebuia doar să se asigure că aveau să fie cheltuite cu folos.

Signa a fost gata-gata să scape din vedere biletul prins în zgarda lui Gundry, însă câinele a început să-l zgârie, agățându-se cu ghearele de pergament. Fata l-a desprins cu grijă. Biletul nu era scris cu obișnuita caligrafie elegantă a Îngerului morții, ci cu litere mâzgălite în grabă.

Blythe îi supraveghează pe cei din familia Wakefield.

Charlotte și Everett flirtează de luni întregi – lordul Wakefield nu a fost de acord cu o logodnă.

Eliza s-a îmbolnăvit. Am stat cu ea peste noapte, dar nu pare că cineva i-ar face rău.

Byron nu și-a părăsit biroul. S-a încuiat acolo după citirea verdictului și a plâns.

Era o ușurare că scrisoarea Îngerului morții era scurtă și precisă, căci fiecare dintre faptele sale o lovea ca un pumn în stomac. Mai era un ultim rând pe pergament, scris mai curat și mai îngrijit.

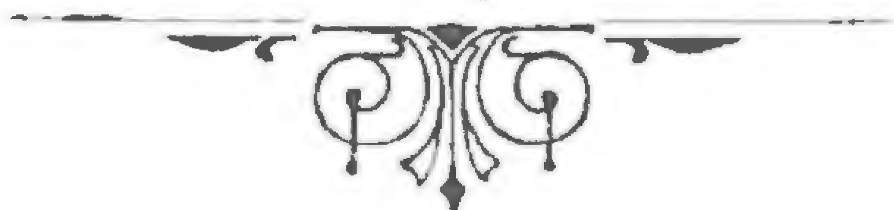
Te iubesc, Micuță Pasăre! O să-l salvăm.

Aveau s-o facă. *Trebuiau* s-o facă. Din păcate, nu mai puteau s-o facă singuri.

Signa știa că nu avea cum să evite ceea ce avea să urmeze. Știa că nu există altă cale, așa că i-a spus Îngerului Morții:

— Găsește-l pe Destin și adu-l la mine!

TREIZECI ȘI PATRU

Niciodată nu arătase Foxglove atât de strălucitor ca acum, în prezența Destinului.

Cerul era vopsit într-un azuriu strălucitor, în timp ce soarele cobora fără ca vreun nor să-i umbrească drumul. Dispăruseră ciorile croncănitoare, înlocuite de pescăruși, iar Signa se străduia să nu tresară la țipătul lor ascuțit care se auzea prin ferestrele deschise, în timp ce îl privea pe Destin plimbându-se prin salon, aplecându-se, ghemuindu-se sau ridicându-se pe vârfuri pentru a cerceta fiecare operă de artă pe care o vedea.

— Ce stil ciudat!

Nu era o critică, dar Signa s-a enervat totuși. Nu-i scăpase din vedere că Destinul era la fel de dichisit ca în ziua în care îl cunoscuse, arătând întrutotul ca un prinț. Era proaspăt bărbierit, hainele îi erau călcate și cizmele atât de lucioase, încât tânăra se aștepta să-și poată vedea reflexia în ele.

Foxglove nu semănase niciodată mai mult cu conacul de vară de pe malul mării pe care și-l imaginase Signa – acum, cu el cutreierând holurile și făcând lumea atât de luminoasă, încât tâmplele fetei pulsau. Se obișnuise cu zilele mohorâte în care focul ardea continuu și găsise în ele o tihnă familiară, o pace care îi odihnea oasele și o făcea să se simtă ca acasă. Ar fi trebuit să știe că sosirea Destinului avea să distrugă pacea asta.

— Ai de gând să faci un tur complet?

Nu reușea să-și stăpânească ostilitatea. Signa ura felul în care el se uita la Foxglove; ura cum îi inspecta bunurile familiei, la fel cum ura faptul că, de fiecare dată când îl privea, chipul Destinului îi declanșa amintirea unui cântec pe care abia de curând reușise să și-l șteargă din minte.

— *Se obișnuiește* să-mi arăți locul, deși cred că mă pot lipsi de asta.

Nu părea conștient de prezența Îngerului morții, al cărui fior înghețat s-a lăsat pe pielea Signei, liniștindu-i paranoia, în timp ce

Destinul s-a așezat picior peste picior pe o canapea de catifea verde, părând mult mai relaxat decât i-ar fi păsat fetei.

— Chiar mă întrebam când aveai să mă cauți. Mă gândeam să te vizitez eu însumi, dar știam că e doar o chestiune de timp până când te vei fi hotărât să respecți înțelegerea pe care am încheiat-o.

Signa sperase întotdeauna că persoana de care urma să se îndrăgostească avea să aibă și o familie pe care s-o poată numi a ei. Însă când venea vorba de fratele Îngerului morții, ar fi preferat să n-aibă de-a face cu asta.

— Știai că am fost la Foxglove în tot acest timp?

— Nu!

Signa nu-i oferise nici măcar un ceai, iar atenția Destinului, vizibil ofensat, se tot îndrepta spre masă.

— Domnișoara Hawthorne m-a informat destul de recent despre asta. Mi-a mai povestit și alte secrete, cum ar fi despre mânz.

Signa s-a străduit cu adevărat să-și păstreze expresia neatinsă de surpriza care îi tăiase respirația. Era sigură că Blythe nu i-ar fi spus astfel de lucruri; abia îl cunoștea pe Aris.

— Atunci presupun că acest lucru ne ușurează conversația.

Și-a strâns rochia în pumn când s-a surprins zgândărindu-și pielițele de la degete.

— Nu te-am invitat aici în legătură cu târgul nostru. Te-am chemat aici pentru că am nevoie de o favoare.

Doamne, cât de mult ura cuvintele astea! Ura strălucirea din ochii lui în timp ce-și înclina bărbia ca s-o cerceteze.

— Știi bine că nu dau nimic pe degeaba, domnișoară Farrow! a zis Destinul și s-a lăsat pe spate, sprijinindu-și cotul de-o pernă, în timp ce Signa a ieșit din răcoarea reconfortantă a Îngerului morții și s-a apropiat de el.

— Te asigur că e o afacere care o să-ți placă!

A aruncat o privire în spatele ei, dorindu-și mai mult ca oricând să vadă chipul Îngerului morții în umbră, căci avea nevoie de încurajarea lui. Faptul că-l invitase pe Destin la Foxglove o făcea să simtă că alunecă tot mai departe de raza de acțiune a Îngerului morții, dar ce alternativă ar fi avut? Pentru Elijah – pentru Blythe – trebuia să încerce.

— Vreau să mă înveți cum să folosesc puterile Vieții!

Signa se așteptase ca pe chipul lui să se citească îngâmfarea. Ca rânjetul să i se întindă pe toată fața sau ca el să se uite înspre fratele său și să spună ceva care să înghețe podeaua toată. În loc de asta, a văzut un bărbat care s-a îndreptat din spate când l-a privit și care i-a spus fără nici cea mai mică urmă de trufie:

— Nimic nu m-ar face mai fericit!

De furie, Signei și-a ținut respirația în timp ce-i privea pantalonii croiți pe măsură și bluza albă, ciudată, amândouă veșmintele părându-i nepotrivite pentru epoca asta. A luat aminte și la seriozitatea de pe fața lui. *Voia* ca el să fie îngâmfat. Voia un *motiv* ca să-l disprețuiască chiar și atunci când o ajuta. Era un ticălos pentru că nu-i oferea nimic de felul ăsta.

— Se prea poate să am puterile Vieții, l-a avertizat ea, dar nimic altceva nu s-a schimbat. Nu mă voi transforma într-una dintre jucăriile tale, Destinule! Ai înțeles?

Nu a urmat nicio încuviințare din cap. Nicio discuție. Destinul a făcut doar un semn către perna de lângă el și a spus:

— Așază-te, domnișoară Farrow!

Au trecut câteva clipe până când Signa i-a făcut pe plac, așezându-se complet lipită de capătul opus al canapelei, cu mâinile strânse în poală.

— Nu pot să-ți garantez că știu totul despre cum funcționează.

Vocea Destinului era mai lină ca niciodată și mult mai sinceră decât se așteptase Signa, iar fiecare cuvânt își găsea ecoul în ritmul muzicii pe care ea tot încercase să și-o scoată din minte.

— Știu doar ceea ce-mi spuneai…

— *Eu* nu-ți spuneam nimic niciodată, i-a tăiat-o ea.

Dacă Destinul căuta s-o facă să se clatine sau să vadă ce ar putea să obțină, nu avea să-i permită să găsească atât de ușor.

— *Viața* îmi spunea.

Destinul a luat un trandafir ofilit dintr-o vază de pe masa de ceai.

— Dacă nu ai de gând să te certi cu mine toată seara, închide ochii și imaginează-ți în ce vrei să se transforme această floare! Cultivă viziunea ca pe o sămânță în mintea ta și apoi pune mâna pe tulpină!

Signa a închis ochii, a deschis unul ca să se asigure că Destinul nu încearcă ceva scandalos, apoi l-a închis din nou și și-a umplut mintea cu imaginea unui trandafir, cu petalele lui roșii, pline, și cu spinii suficient de puternici ca să înțepe până la sânge. Și-a închipuit frunze verzi și sănătoase, precum și o tulpină puternică. Odată ce a fost sigură că viziunea pe care și-o dorea era în prim-planul minții ei, a întins mâna și a lăsat Destinul să-i așeze trandafirul în palmă. Un spin i s-a înfipt în piele, dar s-a îndoit și s-a desprins fără nici cea mai mică înțepătură și fără o picătură de sânge măcar.

Destinul a inspirat atât de puternic la atingerea lor, încât, pentru o clipă, viziunea Signei s-a spulberat, deși s-a concentrat din nou și și-a strâns degetele pe trandafir. A așteptat. Și așteptat. Și a așteptat până când nu a mai putut și-a întredeschis un ochi.

— Nu s-a întâmplat nimic, a spus Destinul, scărpinându-și obrazul cu o mână, iar cu cealaltă ridicând trandafirul ca să-l privească. Nu a crescut niciun strop.

— Îl văd la fel de bine ca și tine, i-a replicat Signa, deschizând complet ochii. Dacă nu erai atât de zgomotos, poate că mi-aș fi putut păstra concentrarea.

— *Zgomotos?* Explică-mi cum aș fi putut fi zgomotos când tot ce am făcut a fost să-ți înmânez trandafirul ăsta ofilit. Chiar, cum se face că ai flori moarte în casă?

— Vai, te rog să mă ierți! Îți cer scuze că mintea mea a fost preocupată de moartea iminentă a unchiului meu, când ar fi trebuit, în schimb, să tai flori proaspete ca să mă pregătesc pentru sosirea ta.

Pufnitura lui s-a răspândit cu forță în toată camera. Chiar și flăcările căminului s-au cutremurat de furia lui.

— Nu e de mirare că tu și domnișoara Hawthorne erați apropiate. Două barbare. Nu-mi pot controla *respirația*, domnișoară Farrow, dacă asta te-a enervat. Poate că sunt nemuritor, dar corpul meu este totuși cel al unui om viu. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu sunt ca prețiosul tău Înger al morții!

Fiecare dintre cuvintele Signei a fost o lovitură dură, pe care știa că avea s-o regrete chiar înainte de-a-i fi ieșit din gură.

— Asta chiar *este* o dezamăgire! Noaptea mea ar fi decurs într-adevăr mult mai bine dacă ai fi fost el.

— Da? Atunci, de ce nu-l pui să vină să te ajute? Pare atât de util, îmbufnat în colțul lui!

Signa s-a zbârlit. Ar fi trebuit să știe că n-avea rost să-i ceară ajutor Destinului.

— Dacă ar ști, atunci sunt sigură că m-ar învăța. Presupunând, desigur, că nu ne-ai luat abilitatea de-a vorbi.

Destinul a scos un hohot de râs la fel de tăios ca secera Îngerului morții, dând din cap la batjocura ei.

— Ah, da, eu sunt ticălosul! Spune-mi, domnișoară Farrow, nu ți se pare ciudat că îl poți vedea doar atunci când ești aproape moartă? Nu ți se pare ceva inuman în asta? Corpul tău e suficient de inteligent ca să cunoască pericolul, având în vedere că ți se face rău de fiecare dată când îl atingi. Părul tău devine *argintiu*, pentru numele lui Dumnezeu!

— Doar pentru că ai decis să te implici în viața mea amoroasă! i-a răspuns Signa, ignorând impulsul de-a-și ascunde șuvițele argintii. Cât de proastă am fost să cred că ai să mă ajuți! Numai cineva cu adevărat oribil putea crea o asemenea soartă pentru mine și Îngerul morții. Atâta timp cât poți hotărî dacă putem vorbi unul cu celălalt, atunci cu siguranță poți hotărî și dacă el și cu mine ne vedem. Dacă

ți-ar păsa cu adevărat de fericirea mea, atunci m-ai lăsa să fiu cu el. Dar ești doar un bărbat egoist…

Signa nu a rostit cu furie ultima parte, ci cu resemnare, în timp ce i-a smuls din mână tulpina trandafirului, pe care și l-a adus în poală. În liniștea care se așternuse între ei, Destinul a rămas așezat, respirând adânc, până când s-a liniștit suficient de mult ca să poată vorbi:

— N-am să neg afirmațiile astea, a recunoscut el, și nici nu mi-e rușine cu ele. Am așteptat mult prea mult timp pentru lucrurile pe care le doresc; n-am să mă prefac că-mi pare rău când am să le iau.

Părea să se fisureze precum cel mai fin porțelan, iar Signa nu știa dacă să se teamă sau să compătimească focul din cuvintele lui.

— Știi de ce te-am chemat aici?

S-a uitat la mâinile lui – cum le strângea și le desfăcea în poală, căutând ceva de făcut.

— Nu vreau să învăț puterile astea pentru *mine*. Aș fi fericită să-mi trăiesc tot restul vieții fără să le folosesc vreodată, pentru că durerea pe care mi-o provoacă este îngrozitoare. Te-am adus însă aici pentru că nu am avut de ales. Vreau să îl ajut pe Elijah, dar nu pot să ajung la Thorn Glove acum ca să-l găsesc pe ucigașul lordului Wakefield. Cel mai bun lucru pe care-l pot face este să fiu acolo dacă Elijah este spânzurat și să învăț cum să-l aduc înapoi din mormânt.

Destinul n-a fost singurul care s-a înspăimântat de-un asemenea plan. Foxglove s-a răcit atât de tare, încât vatra s-a stins cu totul, iar Gundry, care stătea ghemuit lângă ea, a început să scheaune. Destinul a aruncat o privire spre colțul în care se afla Îngerul morții și, pentru prima dată, părea să nu aibă de gând să se certe cu el.

— Așa cum nu poți înșela Destinul, nu poți nici fura de la Îngerul morții, domnișoară Farrow, a spus el. Mai ales nu pe cei pe care i-a revendicat deja.

— Dar o voi face.

Nu era atât o amenințare, cât o promisiune.

— Dacă Elijah are să fie luat de lângă mine, nu-mi pasă ce trebuie să fac. Am mai folosit puterile Vieții și-am să găsesc cum s-o fac din nou. Dacă nu pot să fiu la Thorn Grove…

— Ce contează dacă nu poți să *fii* la Thorn Grove?

Destinul a fluturat o mână în timp ce se ridica, iar flăcările căminului s-au aprins, măcar ca să reducă la tăcere protestele lui Gundry.

— Ți-a fost interzis accesul într-un *loc*, nu și la oamenii lui. Dacă acesta este singurul obstacol pe care trebuie să-l depășești pentru a te împiedica să faci ceva atât de extraordinar de prostesc, atunci adu-i

pe acei oameni la tine! Un mânz este una, dar vor exista repercusiuni dincolo de imaginația ta cea mai sălbatică dacă vei aduce o viață umană înapoi din mormânt.

— Nici nu ai idee cât de dezlănțuită poate fi imaginația mea!

Râsul Destinului nu era deloc plin de veselie, ci unul care l-a făcut să-și arunce mâinile în aer și să se întoarcă din nou înspre locul unde se afla Îngerul morții. Numai că acum, când Signa i-a urmărit privirea, a văzut niște umbre încolăcindu-se pe podea. Mai palide la început, apoi tot mai întunecate, până când tânăra și-a putut ridica ochii până la buzele încordate ale Îngerului morții și la privirea lui plină de severitate.

— Vorbește-i! l-a avertizat Destinul înainte de-a se întoarce către Signa. Nu am să te învăț cum să-ți folosești darurile dacă ai de gând să le folosești pentru asta, fată nătângă! Dacă nu vrei să aduci Haosul peste noi toți, atunci învață regulile! Acestea există cu un motiv. Nu am nicio dorință să-l văd murind pe Elijah Hawthorne, dar, dacă plănuiești să-l salvezi, atunci va trebui să găsești o altă cale.

— Dacă nu vrei ca el să moară, atunci dovedește-o! l-a provocat Signa, iar Destinul a rămas nemișcat preț de-o clipă, de parcă ar fi cugetat la vorbele ei. Dacă pleci de aici acum, îți garantez că te voi urî pentru totdeauna. Ai spus că ții la mine, iar dacă este adevărat, atunci *ajută-mă*! Nu pot să-l pierd pe Elijah!

Bărbatul părea să se lupte cu el însuși și i se vedeau venele pulsându-i în antebrațe în timp ce-și încleșta pumnii. În cele din urmă, s-a întors spre Signa.

— Dacă vrei ajutorul meu, atunci organizează o petrecere!

Nu era nici pe departe răspunsul la care se aștepta, iar Signa s-a tras înapoi când Destinul s-a apropiat atât de mult de ea, încât i-a simțit căldura trupului atingându-i pielea.

— Fă cum îți spun: adună-i pe toți în aceeași cameră, domnișoară Farrow, și vei primi răspunsurile pe care le cauți. Numai să nu te superi pe mine dacă nu sunt cele pe care ți le-ai dorit.

Destinul nu i-a dat timp Signei să-i pună miile de întrebări care îi ardeau buzele, ci s-a întors brusc și-a dispărut.

— Crezi că este sincer? l-a întrebat în schimb pe Îngerul morții, apucându-l de braț când s-a apropiat.

Și-a încleștat degetele în umbrele lui ca să se liniștească, băgând de seamă că respira deja mai ușor doar pentru că el era acolo, lângă ea.

Îngerul morții nu și-a întors fața dinspre holul unde dispăruse Destinul, deși umbrele sale se micșorau odată cu amenințarea care se retrăgea.

— Cred că, indiferent de ce spune fratele meu, e mai sănătos să presupunem că întotdeauna pune ceva la cale.

Lucrul ăsta era destul de clar. Dacă Destinul ar fi vrut, i-ar fi putut da răspunsurile pe care le căuta. În loc de asta, avea senzația că se afunda tot mai adânc într-o pânză iscusit țesută, unde el o aștepta să se înfrupte din ea.

— Ar fi cu adevărat atât de rău pentru mine să îl reînvii pe Elijah?

S-a agățat cu putere de el, neștiind cât timp mai aveau să fie împreună.

— Nu ar putea fi mai rău decât să am de-a face cu fratele tău.

Umbrele Îngerului Morții s-au îndreptat către Signa. A tras-o către el cu o grabă neașteptată și, ah, cât de mult și-ar fi dorit să-l sărute! Cu toate acestea, Îngerul morții și-a ținut fața la distanță, atent la pielea ei goală.

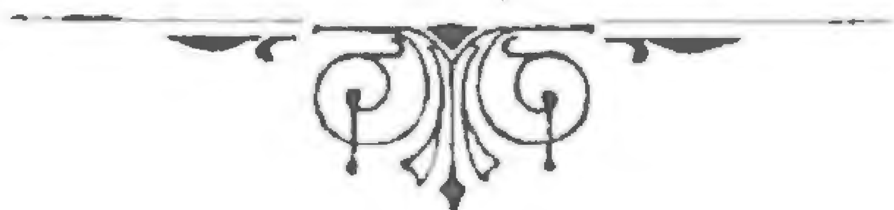
— Oricât de nebun ar fi fratele meu, de data asta sunt de acord cu el. Ai văzut pe propria piele cât costă să ții pe cineva în viață, Micuță Pasăre! Imaginează-ți care ar putea fi costul pentru a aduce pe cineva înapoi dintre morți.

Sincer, Signa nu voise niciodată să afle asta. Și totuși, era înnebunită de frustrare și se simțea toată ca un pachet de nervi.

— Și-atunci? Continuăm să jucăm jocul lui?

— Continuăm să jucăm jocul lui, a reluat Îngerul morții, ascunzându-i șuvițele argintii după ureche și cuprinzându-i fața cu mâinile înmănușate. Doar că, de data asta, jucăm până la capăt!

TREIZECI ȘI CINCI

Blythe

La câteva zile după ce tatăl său a fost condamnat la spânzurătoare, Blythe a primit o invitație.

A ținut-o strâns, citind cuvintele o dată, de două ori, apoi de încă trei ori înainte ca realitatea lor să-și croiască drum către mintea ei.

Signa Farrow o invitase la un bal. Femeia care îi omorâse fratele – dar care, așa cum înțelesese Blythe, fusese influențată de însuși Îngerul morții – îi invitase atât pe ea, cât și pe Byron să participe la o serată la Foxglove cu puțin mai mult de-o săptămână înainte ca tatăl ei să fie spânzurat.

În prima jumătate de oră pe care Blythe a petrecut-o privind invitația, a tunat și-a fulgerat în sinea ei din pricina tupeului Signei. În următoarea jumătate de oră, s-a gândit la ce motive ascunse ar fi putut să fie în joc. În cele din urmă, a lăsat invitația pe masă și s-a apucat să se plimbe de colo-colo prin salon. Cu fiecare pas, era tot mai conștientă de mica tapiserie ascunsă sub corset.

În timpul săptămânilor de când plecase Signa, Blythe își petrecuse fiecare zi umplându-și jurnalul cu teorii, în timp ce se obișnuia cu gândul că nu aveau să mai existe invitații mondene pentru ea. Abia își mai putea arăta fața în ceainării de la verdictul dat în cazul tatălui ei, iar urmărirea bârfelor devenise aproape imposibilă. Oricât de mult timp și-ar fi petrecut plănuind căi de-a face cunoscut potențialul mobil al lui Everett și de-a arunca o lumină îndoielnică asupra lui, nu era deloc convinsă că ar fi existat fie și-o singură persoană în viață care să o creadă. Ceea ce însemna că, după tot ce făcuse, Blythe nu avea nimic de pus în contul activității ei de detectiv în afară de-o halucinație scheletică îngrozitoare a Elizei Wakefield, care îi chinuia mintea și de-o tapiserie care i-ar fi putut schimba soarta.

O simțea caldă pe piele, iar firele din jurul ei erau din ce în ce mai vizibile pe zi ce trece. Blythe ar fi trebuit să fie surprinsă de tot ceea

ce aflase sau de ușurința cu care Aris o controlase. Totuși, de ce să fi fost surprinsă când ea însăși văzuse umbrele care se târau în urma verișoarei ei și cum atât camerista ei, cât și Eliza păruseră bolnăvicioase și scheletice într-o clipă, pentru ca în clipa următoarea să fie perfect sănătoase? Blythe văzuse fire de aur care străbăteau aerul însuși și mâini care puteau lua o viață la fel de ușor cum puteau da una. Credea deci tot ce-i spusese Aris.

Era un om ciudat și, deși nu avea încredere în el nici cât negru sub unghie, Blythe nu putea să nu-și amintească de hotărârea lui când mărșăluise prin pădure ca să salveze o vulpe pe care o cuibărise apoi în brațe. Nu putea fi *atât* de rău! Era puternic, da, dar la fel era și Signa. În plus, se mai făcuseră căsătorii mult mai puțin favorabile. Chiar dacă Signa ar fi fost furioasă – chiar dacă stăpânirea Îngerului morții asupra ei ar fi fost atât de puternică, încât să se răzbune –, Blythe i-ar fi făcut totuși o favoare. La sfârșitul acestui haos, poate că Signa avea să-și dea seama de asta. Poate că lucrurile între ele ar fi putut într-o zi să revină la normal, iar Blythe nu avea să fie nevoită să o piardă și pe ea.

Fata a mai strâns tapiseria la piept încă o clipă înainte de-a se îndrepta spre birou, încrezătoare în ceea ce avea de făcut, luând un stilou și un pergament și scriindu-i o scrisoare lui Aris.

La 1 iunie, domnișoara Farrow va organiza un bal la Foxglove.
Voi fi acolo cu tapiseria și sper că mă vei însoți.

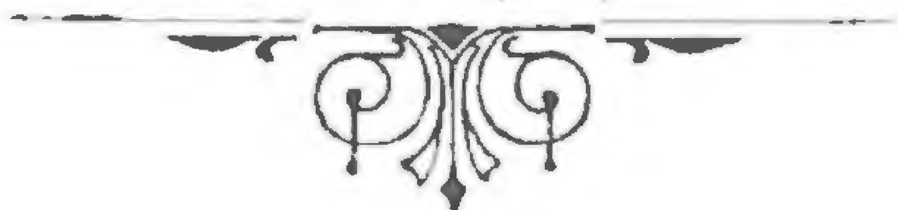
A copiat detaliile, apoi a băgat scrisoarea într-un plic pe care l-a sigilat cu ceară și l-a trimis pe William să-l ducă imediat la Wisteria Gardens.

S-a întors trei ore mai târziu cu răspunsul lui Aris.

Nu l-aș rata pentru nimic în lume.

PARTEA A TREIA

TREIZECI ȘI ȘASE

Rapiditatea cu care a renăscut Foxglove, renunțând la tristețea sa prăfuită în favoarea unui aer de conac calm și elegant de la malul mării, era de-a dreptul remarcabilă. Signa angajase mai multe ajutoare decât știa ce să facă cu ele, iar acestea munciseră neostenit ca să frece fiecare perete și fiecare bucățică de podea până când apa din găleata rămânea curată. Perdelele odinioară mohorâte fuseseră scuturate, căpătând o culoare mai luminoasă decât își închipuise ea vreodată că ar fi putut avea. Mobilierul fusese șters de praf, iar pianul fusese acordat și lustruit. Dispăruseră orice urme de pânze de păianjen sau de rămășițe scheletice de șobolani, iar când Signa și-a trecut un deget înmănușat cu alb de-a lungul unei biblioteci din salon, nici măcar un fir de praf n-a atins țesătura.

Fusese nevoie de mai mult frecuș decât anticipase, dar conacul în care stătea acum era o casă cu care se putea mândri, o casă pe care ar fi respectat-o toți cei i-ar fi trecut pragul. O terminaseră taman la timp – cu doar câteva ore înainte de începerea balului.

— Totul arată fabulos! le-a spus Signa servitorilor aliniați la raport în timp ce trecea în viteză din salon la holul de la intrare, verificând că totul este la locul potrivit. Ați făcut cu toții o treabă mai bună decât aș fi putut spera!

În grup s-a auzit un suspin ușor – și colectiv – de ușurare. Signa a căutat de îndată ochii lui Elaine, iar tânăra femeie i-a aruncat o privire prin care își cerea scuze. Personalul fusese într-o agitație nebună încă din noaptea vizitei Destinului, probabil pentru că nu și-ar fi imaginat vreodată că noua lor stăpână ar fi putut primi vizita unui personaj atât de prestigios cum era prințul, mai ales într-o casă care fusese – până acum – un dezastru. Signa nu se îndoia că i se dusese vestea că refuzase să-i ofere prințului fie și-un ceai și auzise șoapte despre cât de ciudat era faptul că nu voise să renunțe la arta macabră și atât de bizară în favoarea a ceva mai viu.

Tânăra a așteptat ca personalul să dispară – destul de grăbit – ca să poată da o ultimă tură înainte de-a-și îndrepta atenția spre trioul de spirite care o privea de pe canapea. Le învățase numele în aceste ultime săptămâni – Tilly era fiica, Victoria, mama, iar Oliver, tatăl cu ochelari, care observa totul cu un ochi ager. Signa aflase și că el lucrase ani de zile cu tatăl ei în domeniul arhitecturii.

— *Ce rochie ai să porți diseară? Are să fie minunată?* a întrebat Tilly cu o notă de nostalgie în glas. *Ar trebui să alegi cu grijă, cine știe, în caz că ai să mori! Imaginează-ți cum e să fii prinsă într-un corset în fiecare clipă din tot restul vieții tale!*

— Sunt lucruri mult mai importante de care trebuie să mă îngrijesc în seara asta. Deși, dacă vrei să știi, da, rochia mea chiar va fi minunată.

Deși Signa recunoștea în sinea ei că nu se gândise la potențiala tragedie de-a muri în ea, acum cu siguranță cugeta la această variantă.

— Iar dacă voi muri, nu va conta aproape deloc, pentru că nu aș rămâne niciodată aici, cu voi. Viața de apoi nu este atât de rea, să știți.

— *Ai văzut-o?*

Ochii lui Tilly s-au făcut cât cepele, iar Signa s-a temut că îi vor ieși din țeastă și chiar nu voia să afle dacă asta se putea întâmpla în lumea spiritelor.

— Doar intrarea, dar e tare frumoasă. Signa se obișnuise să-și coboare vocea când vorbea cu spiritele, dar a aruncat totuși o privire precaută în jur înainte de-a adăuga: Și dacă nu vreți s-o vedeți în seara asta, vă cer să vă comportați cât mai bine.

Cei trei și-au dat ochii peste cap. Dacă nu ar fi fost faptul că aceasta era probabil a douăzecea oară când Signa îi avertiza să se poarte frumos – precum și faptul că încă mai trebuia să se îmbrace pentru seară –, ar fi putut să mai zăbovească ca să se asigure că aveau de gând să asculte.

Oricum, Amity o aștepta, așa că Signa a urcat în grabă scările. Spiritul a plutit deasupra patului Signei, pe care era întinsă o rochie aurită. Fata și-a trecut mâna de-a lungul țesăturii aurii, iar vârful degetelor îi bâzâia.

La Thorn Grove purtase o rochie purpurie, la fel de îndrăzneață ca sângele, pentru a-l cuceri pe Îngerul morții. Iar acum, la Foxglove, pentru a cuceri Destinul și a pune capăt odată pentru totdeauna acestui necaz cu Elijah, era logic să poarte o strălucitoare rochie de aur, potrivită cu farsa regalității pe care o pusese el la cale.

Elaine nu a zăbovit după ce i-a legat rochia, plecând în schimb să verifice dacă totul este pregătit pentru sosirea oaspeților, ceea ce i-a dat Signei timp să-și cerceteze ținuta. Rochia îi îmbrățișa strâns

trupul, apoi îi înconjura gâtul cu cel mai luxos guler imaginabil. Era mai grea decât cele cu care era obișnuită, brodată cu detalii florale superbe de-a lungul corsetului și al bustului. Părul îi era tras pe spate, pentru a scoate în evidență cât mai mult din rochie, și lăsat să cadă în valuri libere.

Deși Signa îi spusese lui Tilly că nu conta prea mult cu ce se îmbrăca, era totuși o minciună. În această rochie se simțea suficient de puternică pentru a învinge Destinul. Astfel încât i-a zâmbit reflexiei sale din oglindă, simțindu-se cuprinsă de un calm cald.

— *Ești frumoasă!*

Amity nici măcar nu clipise în timp ce Signa se pregătea, deși își acoperise gura în momentul în care tânăra și-a tras rochia pe ea.

— *Zici că tu și mama ta erați gemene.*

Signa și-a potrivit gulerul. Era obișnuită să audă astfel de lucruri de la puținii oameni care o cunoscuseră pe mama ei, deși încă sa-vura cuvintele, punându-le deoparte la păstrare. Se gândise mult la părinții ei zilele astea și nu s-a putut abține să nu-i scape întrebarea:

— Amity… Știu că poliția nu a descoperit niciodată cine i-a ucis, dar tu ai fost acolo. Știi ce s-a întâmplat cu ei în noaptea în care au murit?

Valuri de umbre i-au întunecat chipul lui Amity și, pentru prima dată de la întâlnirea lor, Signa a simțit cum frica începe să-i vibreze adânc în piept. Se simțea atât de confortabil cu Amity, încât devenise neglijentă cu vorbele, dar, oricât de vioaie ar fi fost Amity, era totuși doar un spirit. Și dacă exista un lucru pe care spiritele îl urau, acela era să li se amintească de propria moarte.

În acel moment, Amity era întocmai ca una dintre marionetele Destinului, cocoșată și fără viață în ochi. Signa n-a putut decât să urmărească uimită, cu o mână pe clanța ușii, cum treceau prin ea emoții diverse, în rafale rapide, înainte de-a îngheța pe o furie adâncă, purulentă, care a durat doar câteva secunde înainte ca fața lui Amity să se netezească brusc. S-a încruntat.

— *Unele lucruri e mai bine să rămână nespuse, Signa,* a rostit spiritul cu o voce la fel de suavă ca un fulg de nea, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. *Și uneori e mai bine să lași unele mistere nedezlegate. Ar trebui să plecăm acum! Invitații tăi trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.*

— Sigur!

Temându-se că o mișcare greșită ar fi putut să o distrugă pe Amity, Signa a schimbat subiectul.

— Deși mai este un lucru pe care aș avea nevoie să-l fac înainte de-a îndrăzni să cobor să-i întâmpin. Ai putea să-mi arăți unde este camera părinților mei?

Abia atunci s-a șters brazda adâncă dintre sprâncenele spiritului, iar trăsăturile i s-au înmuiat.

— *Cu mare plăcere!*

Când a intrat în camera cuplului Rima și Edward Farrow, s-a simțit de parcă ar fi alunecat în trecut. În timp ce restul conacului Foxglove fusese curățat și lustruit la perfecție, dormitorul acesta rămăsese neatins, straturile de praf care acopereau podeaua și restul lucrurilor fiind singurul semn că trecuse ceva timp de când cei doi puseseră piciorul înăuntru pentru ultima dată.

— *Te aștept afară,* a șoptit Amity înainte de a se strecura din cameră, lăsându-i Signei intimitatea acestui moment – ultima încăpere pe care nu o explorase încă.

Signa interzisese accesul personalului în odaie până când nu reușea s-o vadă exact așa cum fusese în noaptea în care soții Farrow părăsiseră acest pământ. Dacă fata ar fi avut tot timpul din lume la dispoziție, poate că nu ar fi intrat niciodată aici. Dar, cum refuza să-i permită oricui altcuiva să pună piciorul în această cameră înaintea ei, iar acum Foxglove se umplea de oameni, Signa nu îndrăznea să-și asume un astfel de risc.

A făcut primul pas dincolo de prag cu greutatea a o mie de întrebări în piept, străduindu-se să înainteze. Patul părinților ei era făcut, iar fiecare colț era aranjat și netezit. Încă era cenușă în vatră, iar pe o măsuță de toaletă se vedeau câteva sticluțe de parfum. Signa s-a îndreptat către ele și-a dus la nas unul dintre recipientele elegante. Mirosul era atât de respingător, încât a făcut-o să îndepărteze sticluța la primul iz de ambră acrită și note de ceva care ar fi trebuit probabil să fie floral, dar pe care nu l-a putut identifica. S-a întrebat cum o fi mirosit cu douăzeci de ani în urmă, când era nou. Ar fi dat orice să știe cum mirosea mama ei și să se stropească cu același parfum, pentru a se așeza în fantoma unei amintiri imaginare.

A fost un efort să se desprindă de acolo și-apoi să se îndrepte spre garderobă, scotocind printre țesături de mătase și rochii de tafta înfrumusețate cu mare gust. Signa și-a lăsat vârful degetelor să alunece peste ele, dorindu-și să fi avut timp să le probeze. Erau culorile care-i plăceau – violet ca de prună, un bleumarin bogat precum cerneala proaspăt turnată și chiar și un strălucitor verde de salvie – și toate fără nicio umbră de volan. A ridicat rochia din satin verde, îndepărtând cadavrul unei molii. Alte câteva insecte zăceau pe jos în dulap. Făcuseră găuri în câteva dintre rochii, deși se părea că

majoritatea mai puteau fi salvate. A închis garderoba, apoi și-a îndreptat atenția spre o casetă de bijuterii din fildeș bogat ornamentată, așezată pe o comodă. Conținutul a lăsat-o pe Signa cu gura căscată – pietre prețioase grele prinse în inele și coliere de diamante atât de orbitoare, încât nu a avut de ales decât să își prindă unul la gât. Mai era și un colier mai mic – un lanț subțire de aur cu un ametist.

Un colier de copil, și-a dat seama Signa. Colierul *ei*. Era o minune că nu fuseseră furate – iar Signa a presupus că trebuia să le mulțumească spiritelor pentru asta.

— Ai avut un gust impecabil, mamă! a șoptit Signa către cameră, trecându-și un deget peste unul dintre coliere, înainte de-a-l pune la loc în siguranța casetei de bijuterii.

Mai erau multe de cercetat, dar a închis capacul cutiei, iar ochii i-au căzut pe o cutiuța de tutun de prizat din apropiere. Înăuntru nu avea decât o încrustație de sidef și nu părea să fi fost folosită mult. Era făcută din corn de animal și avea inițialele tatălui ei gravate în partea de jos. A zâmbit în timp ce o examina, dându-și seama că pasiunea tatălui ei pentru lucrurile frumoase și curioase se întindea mult dincolo de arhitectură.

Din câte se părea, moștenise simțul estetic de la mama sa și gustul tatălui său pentru lucruri obscure. A ținut cutiuța la piept, simțindu-se pentru prima dată aproape de ei. Dacă închidea ochii și se lăsa în voia imaginației, vedea cum mama ei venea s-o certe pentru că îi purta bijuteriile fără să-i fi dat voie, în timp ce tatăl ei îi explica toate detaliile pe care ea nu se gândise niciodată să le afle despre o simplă tabacheră.

Avea să-i revadă într-o zi. Avea să afle ce fel de oameni erau cu adevărat. Până atunci, avea conacul Foxglove ca să umple golurile. Deși fusese dificil – căci lucrurile erau noi, ciudate și departe de a fi perfecte –, Signa nu avea nici cea mai mică îndoială că aici era locul unde îi era menit să-și petreacă restul vieții.

A pus jos tabachera și s-a îndreptat spre salon. Acesta era plin de mape care, așa cum îi povestise Amity, conțineau desenele tatălui ei. A răsfoit schițele originale pentru conac, apoi pentru grădină. Unele erau făcute într-un stil ciudat, ascuțit, care amintea de cel al portretelor răspândite prin tot conacul, iar pieptul i s-a încălzit când și-a dat seama că toate fuseseră făcute chiar de mâna lui. Existau și portrete ale Rimei, unul dintre ele cu Signa bebeluș, ghemuit în brațele mamei sale.

S-a uitat lung la el, convinsă că i se oprise inima. Nu văzuse niciodată nimic cu ei împreună. Probabil că existau mai multe portrete pe undeva. Poate unul cu toți trei.

S-a sprijinit de birou, continuând să răsfoiască schițele, până când a auzit răsunând muzică din sala de bal de sus. Erau și voci. Oaspeți care intrau, probabil în căutarea unei gazde care nu se afla acolo pentru a-i întâmpina.

Era atât de pierdută în propriile gânduri, încât nu a băgat de seamă frigul pătrunzător din încăpere. S-a întors abia când a simțit mișcare și-a văzut că Îngerul morții stătea în spatele ei în forma sa umană. Degetele i-au alunecat de pe caietul de schițe, iar când s-a întors complet spre el, avea lacrimi în ochi.

— Te simți bine?

Vocea Îngerului nu era în capul ei doar. Era rostită cu voce tare, iar asta a fost suficient pentru ca lacrimile Signei să țâșnească cu și mai mare putere. O ardea trupul de dorul de-a alerga la el, iar de data asta nu a ezitat să cedeze în fața dorinței. Îngerul morții a rămas nemișcat în timp ce ea și-a încleștat brațele în jurul taliei lui și s-a lipit strâns de el.

— Signa…

— M-am săturat să-ți tot spun rămas-bun.

Signa și-a îngropat fața în pieptul lui.

— N-am să mai spun încă unul. Trebuie să punem capăt acestui lucru! Trebuie să ne oprim…

Și-a închis gura când brusc și-a dat seama de un lucru.

Apariția Îngerului morții nu era ceva neobișnuit. Mulțimile mari îi ofereau unele dintre cele mai bune șanse de a-l vedea, iar în seara asta invitase nu doar întregul oraș, ci și oaspeți din Celadon.

În noaptea asta le invitase pe aproape toate persoanele din lume care însemnau ceva pentru ea.

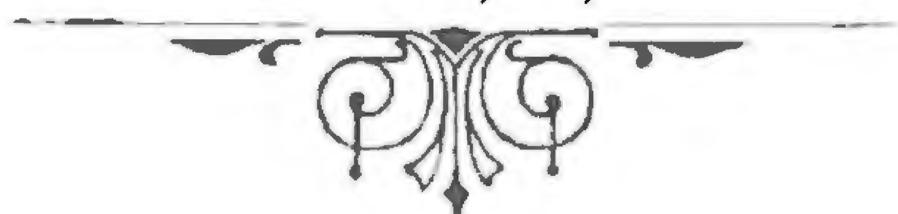
Signa s-a tras înapoi, simțind cum îi îngheață sângele în vine. S-a ținut de marginea noptierei, cu un nod în stomac.

— Cine e? Pentru cine ai venit?

Îngerul morții i-a strâns puternic mâna înmănușată. Nu cu dragoste, și-a dat seama Signa, ci ca s-o liniștească atunci când i-a răspuns:

— Am venit pentru Eliza Wakefield.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Blythe

FOXGLOVE ERA UN LABIRINT DE CAMERE, IAR FIECARE PĂREA SĂ-ȘI AIBĂ propria poveste.

Parterul era al unei case modeste de la malul mării, văruite într-un albastru blând și cu simple ornamente cu zăbrele, dar, pe măsură ce urcai, se trecea la teme de floră și faună, cu un tapet întunecat, care devenea tot mai sălbatic cu cât te apropiai mai mult de marea sală de bal.

Byron nu a scos niciun cuvânt în privința părerilor sale despre conac. Abia dacă îi adresase două vorbe lui Blythe de la verdictul lui Elijah, iar tristețea de pe chipul său devenea tot mai întunecată pe zi ce trece.

Fata se depărtase de el în momentul în care ajunseseră la Foxglove, iar Byron păruse ușurat de asta. Lăsată de capul ei, Blythe a început să caute umbrele în timp ce străbătea parterul conacului, având grijă să rămână tot timpul sub lumina strălucitoare a candelabrului. Arunca priviri paranoice peste umăr, așteptându-se ca Îngerul morții să o aștepte pe undeva.

De câte ori îi scăpase până acum? Oare era furios din pricina asta? Ar fi încercat s-o înșface de cum ar fi avut ocazia?

Blythe și-a reamintit ghearele lui reci în jurul gâtului și felul în care răceala își făcuse loc prin pielea ei, ajungând până în măduva oaselor și tăindu-i respirația pentru care se luptase cu atâta îndârjire. Și-a reamintit-o pe Signa stând în fața lui și implorându-l să o cruțe pe Blythe.

Dacă Signa ar fi fost o criminală, de ce s-ar fi luptat atât de mult să o salveze? Dacă ar fi vrut să pună mâna pe familia Hawthorne, l-ar fi putut lăsa pe Îngerul morții de mai multe ori să o ia pe Blythe. În schimb, ea și Percy îi aduseseră lui Blythe fasolea Calabar care o vindecase. Nu avea niciun sens ca Signa să-i facă rău lui Percy; trebuie să fi fost mâna Îngerului morții cea care trăgea sforile.

Deși Blythe nu știa nimic despre Secerător și despre puterile lui, se simțea mai în siguranță sub strălucirea caldă a luminii. Când cineva i-a oferit un pahar de șampanie, l-a luat cu un zâmbet, doar pentru a-l lăsa pe o masă în momentul în care s-a îndepărtat servitorul, nefiind dispusă să sfârșească la fel ca răposatul lord Wakefield. Reușise să ajungă până aici fără să-l lase pe Îngerul morții să pună stăpânire pe ea și nu avea nicio intenție ca acest lucru să se schimbe în seara asta.

— De ce arăți așa?

Vocea a venit din spatele ei, iar Blythe s-a întors și l-a văzut pe Aris luând șampania lăsată de ea și sorbind îndelung din pahar. A înghețat când prințul a înghițit-o, socotind în tăcere secundele pentru a vedea dacă are să se prăbușească și să moară. Nu ar fi fost fără precedent, la urma urmei. Blythe cercetase suficient de mult istoria conacului pentru a ști că o epidemie de decese nu ar fi reprezentat o noutate pentru Foxglove. Totuși, s-a relaxat când Aris a rămas în picioare.

— Așa, cum? a întrebat ea.

Aris și-a învârtit șampania în pahar, fără să se grăbească să răspundă.

— Ca o căprioară care se pregătește să fugă.

A mai luat încă două înghițituri și a pus jos paharul gol.

— Este greu să nu observi. Rochia pe care o porți nu e tocmai discretă.

Blythe s-a înroșit. Își făcuse bagajele la repezeală, alegând rochii care, crezuse ea, aveau să se potrivească cu ambianța de la malul mării. Nu se așteptase ca Foxglove să fie atât de mohorât, deși i se părea nimerit ca Signa să trăiască într-un loc atât de frumos și de sumbru. Blythe purta acum o rochie de bal care bătea în roz. Avea volane plisate în partea de jos și mâneci căzute cu șireturi de culoarea fildeșului. Crinolina pe care o purta pe sub fustă era atât de plină, încât îi era dificil s-o târâie după ea. Nici măcar nu se gândise la așa o problemă.

— *Îl* căutam.

Ochii lui Blythe au fugit din nou spre colțurile camerei. Aris i-a urmat privirea încruntându-se.

— Nu cred că ai să-l găsești pe tavan, iubire. Și nici nu se va năpusti să te răpească. Relaxează-te, căprioaro, și spune-mi... Ai luat tapiseria?

Blythe n-a fost deloc convinsă de Aris. Cu toate acestea, a răspuns:

— Da, am luat-o!

Aris și-a mijit ochii.

— Unde e?

— Nu-ți face griji pentru asta!

Blythe i-a aruncat o privire neîncrezătoare. Îi era jenă să-i spună că era ascunsă în corset, așa că s-a prefăcut pierdută în admirația conacului Foxglove.

Deși Blythe nu era străină de locuințele cu o estetică neobișnuită, Foxglove avea ceva neliniștitor. Interiorul său era aproape *prea* luminos și vesel față de norii de ploaie care se apropiau. Era un conac ciudat. Bizar și frumos, dar mai mult înalt decât larg și plin de coridoare întortocheate, pe unde privea cum dispar oamenii. Majoritatea oaspeților se îndreptau către sala de bal, iar ochii lui Blythe treceau de la o față la alta – și niciuna nu-i era familiară. Se simțea de parcă se dăduse jos din tren într-o lume care nu era a ei și într-o casă care o făcea să fie atât de paranoică, încât se tot uita la portretele ciudate de pe pereți, așteptându-se să le vadă clipind din clipă în clipă. Niciodată nu se simțise atât de dezorientată!

Era pe cale să se întoarcă și să se îndrepte spre peluză ca să respire niște aer proaspăt, deloc convinsă că luase decizia corectă venind aici, când a surprins cu coada ochiului o pală de întuneric. Blythe s-a oprit.

— El este? a întrebat ea, ascunzându-se după un zâmbet prefăcut și nevrând ca Îngerul morții să își dea seama că îl putea vedea.

Dacă Aris mima doar surpriza, atunci era un actor mai bun decât îl crezuse ea.

— Deci chiar îl poți vedea!

— Credeai că am mințit?

Blythe se lupta cu dorința de-a se uita exact unde erau umbrele.

— Dacă n-aș fi putut, atunci cum aș fi crezut povestea ta ridicolă?

Aris și-a strâns buzele, gândind cu voce tare:

— Nu ar trebui să-l poți vedea atât de ușor. M-am gândit că este posibil să fi auzit șoapte undeva pe drum, deși presupun că faptul că ai fost la un pas de moarte de câteva ori te-a afectat mai mult decât aș fi crezut.

— Nu este *ușor*! a insistat Blythe.

În orice caz, era o frustrare permanentă și crescândă. Nu știa dacă el avea un chip sau era doar un mănunchi de umbre. Blythe îl putea vedea doar ca pe o ceață umbroasă și nu putea înțelege cum Signa ar fi putut să se îndrăgostească de o asemenea ființă. Nici măcar nu era cu adevărat un bărbat, nu-i așa?

A simțit că roșește de cum a început să-și pună întrebarea asta, așa că a hotărât că era mai bine să nu se gândească prea mult la ea.

— Ce face?

Blythe stătea mai aproape de prinț decât s-ar fi cuvenit, iar dacă cineva i-ar fi văzut, ar fi considerat fără îndoială că serata Signei era dintre cele mai scandaloase.

— Ne urmărește, i-a șoptit Aris. Grăbește-te și poartă-te ca și cum te-aș seduce!

I-a dat mâna la o parte când el și-a trecut degetele peste ale ei, urând faptul că simțea cum căldura i se urcă în obraji.

— Oare ți-am spus vreodată că nuanța de roșu pe care o capeți în obraji când ești emoționată este tocmai culoarea mea preferată?

Era atât de aproape, încât Blythe îi simțea respirația pe obraji și s-a gândit imediat la momentul intim pe care îl împărtășiseră la conacul Wakefield.

— Ai de gând să te căsătorești cu verișoara mea, l-a avertizat ea. Ar trebui să-ți ții gura.

Când a trecut o tavă pe lângă ei, Aris a mai luat un pahar de șampanie și, dacă ar fi trebuit să ghicească, Blythe ar fi spus că nu era al doilea.

— Nu mă interesezi deloc, domnișoară Hawthorne, deși nu e lipsit de farmec să te scot din sărite. Ar trebui să vezi fața fratelui meu chiar acum.

Blythe a oftat și și-a aranjat rochia, scuturând puțin crinolina. Abia când a fost sigură că nu avea să se înroșească din nou, s-a întors spre el, cu replica gata pregătită. Dar, dintr-odată, Aris era din nou un prinț, cu o ținută plină de atâta încredere și mândrie, încât părea cel mai înalt bărbat din încăpere. Blythe și-a dat seama de ce o clipă mai târziu, când i-a văzut pe Eliza și pe Everett Wakefield intrând în Foxglove. I-a luat o clipă să observe că Charlotte era la brațul lui. Pe mâna stângă a lui Charlotte strălucea un inel cu safir, iar Blythe a simțit că amețește văzându-l.

Era oficial, deci! Erau logodiți!

Zâmbetul lui Charlotte era la fel de strălucitor ca luna. Everett a zâmbit la fel de radios când s-a aplecat să-i șoptească ceva ce a făcut-o să chicotească. Părea cel mai fericit bărbat în viață pentru că meritase un asemenea sunet și, deși Blythe ar fi voit să se lase umplută de bucurie și să-și sărbătorească prietena, se întreba totuși dacă nu cumva acel inel venise odată cu moartea unui duce și dacă tatăl ei avea să fie cel care să plătească prețul.

Eliza, spre deosebire de ceilalți doi, arăta de parcă ar fi fost surprinsă în largul mării de o furtună. Era trasă la față și obosită și, deși era la modă într-o rochie într-o nuanță plăcută de albastru, părea prea amețită ca să se afle aici. Avea părul prea lung, prins meticulos la ceafă, dar la fel de lipicios ca algele pe care Blythe le văzuse în timp ce privea peste faleza precară pe care stătea Foxglove.

Nicio crampă nu putea să fie atât de puternică pentru atât de mult timp; ceva era cu adevărat în neregulă.

Abia atunci l-a observat Blythe pe unchiul ei stând în spatele familiei Wakefield. Era atât de încruntat, încât fata a simțit că o ia razna când s-a gândit la biletul pe care i-l lăsase Signa. În timp ce Byron se îndrepta spre Eliza, la fel a făcut și ea. Byron s-a oprit când a zărit-o, apoi s-a întors și-a plecat. Orice ar fi avut să-i spună Elizei, se părea că nu merita să o facă atât timp cât Blythe se afla prin preajmă.

Eliza nu părea să-l fi observat pe Byron. Era prea concentrată asupra distanței dintre Blythe și Aris.

— Voi doi ați ajuns împreună? a întrebat Eliza, fără un salut măcar.

Oricât de bolnavă ar fi părut, era totuși o ușurare faptul că încă se purta ca de obicei. A încercat o reverență șovăielnică în fața prințului și s-a dovedit că Blythe nu era singura care își făcea griji din pricina stării ei de sănătate, căci Aris a luat-o de braț și a ajutat-o să se îndrepte.

— Nu arăți bine deloc!

Blythe nu și-a menajat cuvintele, căci vanitatea nu i-ar fi făcut Elizei niciun bine.

— Ar trebui să-ți găsim o cameră în care să te întinzi.

Eliza s-a îndreptat de spate cât a putut.

— Te asigur că sunt bine, domnișoară Hawthorne! Să nu îndrăznești să-mi răpești ocazia asta când sezonul este aproape de sfârșit.

Blythe nu se așteptase la ciuda din tonul ei și era pe punctul de-a o mustra pe Eliza pentru prostia de care dădea dovadă, când umbra care mergea în urma lor a țâșnit într-o parte. Blythe a urmărit-o, observând cum se strecoară în sus, pe scări, exact când cobora Signa.

Genunchii lui Blythe s-au îndoit de parcă cineva i-ar fi tras covorul de sub picioare. I-a trecut vag prin cap să fugă în spatele lui Aris și să se ascundă în mulțime, dar, având în vedere că Signa a ratat o treaptă și a trebuit să se prindă de balustradă când ochii ei i-au surprins pe cei ai lui Blythe, se părea că pierduse ocazia de a se face nevăzută.

Cu Byron care se purta suspect și Eliza care părea gata să se prăbușească în orice moment, Blythe știa că nu are de ales decât să-i facă față Signei, având nevoie de orice ajutor pe care l-ar fi putut primi. De dragul tatălui ei, a plecat capul, gest suficient ca pieptul verișoarei sale să se coboare cu o ușurare vizibilă, în timp ce se grăbea să coboare scările rămase.

— Blythe!

Vocea Signei era puțin gâtuită, iar ochii i-au zburat o clipă în spatele grupului, aruncând o privire furtivă spre umbră – spre *Îngerul morții*. Blythe a încercat să nu tremure văzând cât de distrasă părea Signa.

— Nu mă așteptam să te văd aici!

— Nu mă așteptam să vin. Totuși, având în vedere poziția tatălui meu, nu am avut de ales decât să văd ce-ai dorit.

În timp ce se apropia de ei, Signa a salutat mulțimea din jurul lor înclinându-și capul și rotunjindu-și buzele într-un surâs cam fals.

— Îți înțeleg lipsa de încredere în mine, dar mă bucur că ai venit! Fii sigură că în seara asta îl vom salva pe Elijah!

Cel puțin acest lucru era sigur. Deși Blythe, care își privea verișoara îndepărtându-se pentru a-i saluta pe Everett și pe Eliza, în timp ce o umbră îi urmărea fiecare pas, a sperat că Elijah nu avea să fie singurul suflet pe care urma să-l salveze în seara asta.

Signa le-a mulțumit celorlalți că veniseră până aici, însă ochii ei nu o părăseau nicio clipă pe Eliza, în timp ce Blythe stătea acolo, amorțită. Tapiseria îi încălzea pielea, iar Blythe, absentă, a pus o mână peste ea, în timp ce ochii ei i-au întâlnit pe cei ai lui Aris. Acesta o privea pe Signa cu o strălucire de prădător, evaluându-i fiecare mișcare ca și cum ar fi decis când să lovească. Umbra din colț stătea vizavi de el. Blythe a încercat să nu se uite atât de insistent la Îngerul morții, deși începea să distingă un chip în acele umbre.

— Ce-ar fi să mergem în sala de bal? a spus Blythe, străduindu-se să-și îndepătteze atenția de la ceilalți. Signa, ai putea să ne arăți drumul?

Signa a zâmbit șovăielnic, luând-o pe Eliza la braț.

Blythe a încercat să nu lase acest lucru să o tulbure. A încercat să nu se uite prea insistent, spunându-și că nu era vorba de modul în care Signa îi sugera că îi găsise deja un înlocuitor, ci numai de faptul că Eliza părea gata-gata să se prăbușească. Totuși, Blythe tânjea după zilele în care ea ar fi fost cea de lângă Signa, bârfind și discutând despre cea mai recentă carte pe care o citiseră.

Blythe s-a lipit de Charlotte și Everett și i-a întrebat cu voce joasă, ca să n-o audă ceilalți:

— E vreo problemă cu Eliza? E extraordinar de palidă!

— Sunt sigur că este, dar nu vrea să ne spună despre ce e vorba.

Everett nu s-a obosit să-și ascundă disprețul în timp ce se uita la Blythe, trăgându-se mai departe de ea. Tânăra a fost atât de surprinsă de ferocitatea lui, încât, pentru o secundă, s-a oprit din mers. Everett pe care îl cunoscuse fusese întotdeauna atât de *politicos*! Îi plăcea un pic mai mult acum, cu încruntarea lui, deși ar fi preferat ca aceasta să nu fie îndreptată spre ea.

— Pot să înțeleg că nu ești cel mai mare admirator al familiei mele, a început Blythe, dar tatăl meu este nevinovat. Va fi spânzurat un om care n-o merită.

La fiecare cuvânt, Blythe îl cerceta pe Everett pentru vreun semn, cât de mic, de neliniște. Vreun semn că ar fi fost îngrijorat că Blythe îl suspecta de implicare. Și totuși, el i-a aruncat doar o privire tăioasă, cu maxilarul încleștat.

— Habar n-am cum să mă comport în preajma ta, domnișoară Hawthorne, pentru că nu doresc nimănui să sufere așa cum am suferit eu. Îmi pare rău că îți vei pierde tatăl, dar nu pot fi supărat că are să se facă dreptate.

Everett s-a întors apoi, grăbindu-se să urce restul scărilor, fără să mai țină cont de Blythe.

Charlotte s-a uită după el, cu buzele strânse a încruntare.

— Nu putem schimba verdictul, Blythe! Tatăl tău a fost găsit vinovat.

Respirația lui Blythe era atât de neregulată, încât începuse să tremure. Și-a încrucișat mâinile, strângându-le pe lângă corp și și-a mușcat limba până când a simțit gust de sânge. Ar fi vrut să-i spună lui Charlotte cât de mult îi suspecta pe fiecare dintre ei, dar, în loc de asta, s-a concentrat asupra căldurii tapiseriei care îi pulsa pe piele.

Nu avea să le ofere timp să inventeze scuze ingenioase, dându-și de gol suspiciunile. Nu încă.

Blythe nu observase că ajunseseră în sala de bal până când Charlotte nu s-a grăbit să plece, lăsând-o înconjurată de străini în veșminte pline de viață și de servitori care treceau printre ei cu tăvi aurite, pline de dulciuri delicate și băuturi spumoase. În spatele ei, Eliza vorbea cu Signa pe un ton scăzut, înăbușit, deși verișoara ei nu părea să o bage în seamă. Signa avea fălcile încleștate, iar Blythe i-a urmărit privirea până la un colț al sălii de bal, unde umbrele Îngerului morții se mișcau dezordonat, îndreptându-se spre Signa și înapoi, mai repede decât le-ar fi putut urmări ea din ochi.

A simțit că i se oprește inima în gât când o cupă de șampanie a căzut de pe masa de lângă ea și s-a spart pe podea. Îngerul morții nu fusese suficient de aproape ca s-o fi lovit el.

Mâinile Signei au apucat-o brusc de umeri.

— Fii cu ochii pe Eliza! i-a spus în grabă. Promite-mi că nu ai s-o pierzi din ochi.

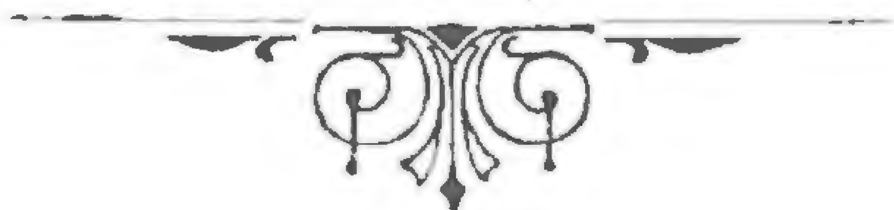
— Ce se întâmplă?

Blythe s-a smucit din strânsoarea ei, uitându-se încă la paharul spart care era măturat în grabă. De îndată ce personalul a terminat, a căzut un alt pahar.

— Trebuie neapărat să mă ocup de ceva. Stai aproape de ea!

Înainte ca Blythe să poată forma vreun gând coerent, Signa și-a suflecat fustele și-a traversat în grabă sala de bal.

TREIZECI ȘI OPT

DOAMNE, CÂT DE PROASTĂ FUSESE! DOAR SIGNA ȘTIA BINE CĂ spiritele sunt ființe capricioase, așa cum știa ce se întâmplă când li se amintește de moartea lor. Poate că acesta era motivul pentru care Destinul sugerase o petrecere; nu pentru a o ajuta, ci pentru a o nenoroci și mai mult. Ar fi trebuit să anticipeze ce avea să însemne să aducă atâția oameni în conacul Foxglove, umplându-l cu crinoline și carnete de bal.

Nu făcuse decât să recreeze noaptea morții acestor spirite, iar acum conacul avea să plătească prețul.

Oriunde se uita, spiritele se trezeau din amețeală. Unul dintre gemeni, care rămăsese blocat în buclă privind un grup de doamne, traversa acum încăperea pentru a-i oferi mâna uneia dintre ele. Aceasta a acceptat-o, iar cei doi au pornit într-un vals alături de cei vii. Gâtul celuilalt geamăn s-a răsucit într-o parte, tresărind, în timp ce fratele său ieșea din buclă. Palmele Signei s-au umezit în timp ce privea. Dacă omul nu ar fi fost deja mort, ar fi fost gata-gata să-și rupă singur gâtul.

În spatele lui, o femeie a trecut direct prin Briar, care s-a prelins spre cea mai apropiată masă, trimițând un val de aer rece prin încăpere și răsturnând mai multe pahare de șampanie goale, ceea ce i-a făcut pe invitați să chițăie în timp ce se îndepărtau în fugă. O femeie mai în vârstă a mers până într-acolo, încât și-a strigat surpriza, iar Signei i s-a făcut pielea de găină din pricina sunetului.

— *Briar?*

Ochii lui Amity au strălucit în roșu în timp ce alerga spre spirit, doar pentru ca Briar să se uite prin ea.

— Amity! a șoptit Signa când a văzut cum se întuneca chipul spiritului.

Signa era nevoită să se oprească la fiecare câțiva pași pentru a le zâmbi oaspeților care murmurau alarmați.

— Amity, controlează-te!

Era inutil însă. Amity se învârtea în jurul lui Briar, încercând să smulgă spiritul neliniștit din amăgirile lui. Drept răspuns, corpul lui Briar se zvârcolea spasmodic, în timp ce lacrimi negre ca smoala se rostogoleau pe obrajii lui Amity.

Signa și-a amintit cum Lillian își pierduse controlul în grădină; cum broaștele stricaseră copacii, iar sângele lor se vărsase pe pământ. Odată ce un spirit își pierdea controlul, nu mai exista cale de întoarcere. Și cu cât mai multe trupuri vii umpleau sala de bal de la Foxglove, cu atât mai mare devenea acea amenințare.

Signa a trebuit să se strecoare în jurul celui de-al doilea geamăn, care se îndepărtase de la masa lui, urmând o tavă de argint cu mici fursecuri. Băiatul a clipit când mâna i-a trecut direct prin tavă, apoi a încercat din nou, cu mai multă concentrare, până când a reușit să apuce o prăjitură. Marginile i s-au întunecat din pricina efortului, iar când a încercat să devoreze desertul, acesta a căzut prin el și a aterizat pe podea, moment în care ochii spiritului s-au înroșit. În spatele lui, Amity a țipat la Îngerul morții, trăgându-se înapoi în timp ce acesta îi oferea mâna. Lui Amity îi păsa doar de Briar, care își smulgea părul din cap într-un acces de suferință.

Trebuia făcut ceva – și încă repede. Nu doar de dragul spiritelor – a căror durere Signa o simțea de parcă ar fi fost a ei, mâncând-o de vie –, ci și pentru Elijah. Trebuia să ajute spiritele înainte ca acestea să îi expedieze pe invitații ei în goană de la petrecere și pe cei din familia Wakefield odată cu ei. Însă oaspeții se înghesuiau deja prin colțuri, flămânzi de apariții paranormale. Signa era acum sigură că de aceea veniseră până la urmă. Nu ca s-o întâlnească pe ea, ci ca să cerceteze faimosul conac Foxglove și să vadă dacă zvonurile despre el sunt adevărate.

Pentru prima dată însă, nu-i păsa. Dacă asta îi oferea o modalitate de a-i aduna pe Hawthorne și Wakefield în casa ei și de a-i forța pe toți să recunoască vina falsă pe care o aruncau pe umerii lui Elijah, atunci locuitorii acestui oraș puteau să creadă tot ce voiau. Și totuși, în momentul în care Signa a pornit înspre Amity, o femeie i-a blocat calea.

— Se pare că nu mi te-am imaginat doar.

Signei i-a trebuit un moment ca s-o recunoască în femeia îmbrăcată în haine frumoase și cu părul împletit și fixat cu agrafe pe cea pe care o întâlnise pe chei – mama lui Henry. Acum arăta precum o cu totul altă persoană, cu pielea proaspătă și cu ochi care nu mai erau furioși sau injectați de sânge.

— Când am primit invitația, am sperat că tu ești noua proprietăreasă de la Foxglove, a continuat femeia. E adevărat ce se spune despre acest loc?

— Că e bântuit? a întrebat Signa doar pe jumătate atentă, căci în același timp o privea pe Amity implorând-o pe Briar să iasă din ceața ei.

În cealaltă parte a încăperii, mâna oferită de Îngerul morții a fost din nou refuzată, de data aceasta de un spirit al cărui trup trosnea ca o furtună care se apropia.

Foxglove era într-adevăr bântuit, și, în timp ce farfurii și pahare cădeau de pe mese, iar aerul se răcise într-atât, încât Signei îi ieșeau aburi din gură, se părea că tot mai mulți oameni băgau de seamă ce se întâmplă.

— Ei bine, da, a spus femeia, coborându-și vocea. Poți să îi vezi, nu-i așa? Să nu îți faci griji, nu am să spun nimănui! După tot ce ai făcut pentru Henry, îți datorez lumea toată, domnișoară Farrow. De-asta ai venit aici, la Foxglove, nu-i așa? Ca să-i ajuți și pe ceilalți?

Întrebarea a fost una nevinovată, rostită cu dezinvoltura prietenilor. Și totuși, Signei i s-a oprit răspunsul în gâtlej. Atât șoaptele insistente ale oaspeților ei, cât și râsetele spiritelor s-au șters, în timp ce propria lume a început să prindă formă. S-a uitat încă o dată la Amity, care începuse să-și smulgă părul din cap la fel ca Briar, trăgând de șuvițele pe care și le înfășurase strâns în pumni.

Timp de douăzeci de ani, aceste spirite nu fuseseră capabile să-și continue viața. Asta a făcut-o să se gândească la Henry și la zâmbetul pe care îl avusese când luase mâna Îngerului morții. S-a gândit și la Lillian, și la felul în care corpul ei otrăvit se refăcuse înainte de a lăsa în urmă lumea vie.

Se prea poate ca Îngerul morții să fi preferat să nu ia niciodată un suflet până nu era pregătit, dar cum putea ști dacă cineva era pregătit când spiritele nu se puteau scoate singure dintr-o buclă? Signa nu putea secera suflete și nici nu știa dacă urma să aibă vreodată capacitatea de-a le conduce spre viața de apoi, așa cum putea face Îngerul morții. Dar *putea* măcar să se asigure că niciunul dintre aceste spirite nu avea să mai petreacă încă o zi prins în Foxglove.

— De aceea sunt aici, a confirmat Signa, iar cuvintele aveau gustul celei mai voluptuoase, calde și bogate ciocolate, în timp ce îi alunecau pe buze.

Se simțea puțin amețită, iar pieptul i se umpluse de o căldură care i se răspândea acum în tot trupul.

— Da, *bineînțeles* că de asta sunt aici!

Nicio bucățică din corpul Signei nu mai putea aștepta fie și-o clipă.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, deși dacă ai vrea să mă scuzi…

S-a grăbit să plece nu în căutarea Îngerului morții sau a spiritelor, ci a unui bărbat cu lumina soarelui pe piele. Destinul era ca un far pe

podeaua sălii de bal, orbitor sub lumina care îi încălzea fața în timp ce se răsucea din brațele unei femei frumoase către un bărbat care a început să râdă când Destinul l-a atras într-un vals, ținând un pahar de șampanie în echilibru între două degete agile.

Corpul Signei știa ce avea de făcut înainte ca mintea să-l poată prinde din urmă. O știa în adâncul adâncului lui și cu atâta ferocitate, încât Signa nu mai avea nici măcar răbdare să traverseze sala de bal ca să-l fure pe Destin de la bărbatul cu care dansa. Ochii lui aurii au alunecat spre ea și i-a întins o mână.

— Bună seara, domnișoară Farrow! Ți-ai da osteneala să dansezi?

Signa i-a smuls paharul dintre degete, așezându-l pe cea mai apropiată masă, înainte de a-și strecura mâna în mâna lui. Nu s-a tras înapoi când cealaltă mână a lui i s-a așezat pe spate și nici nu i-a păsat câtuși de puțin de privirile curioase care zăboveau asupra lor, alarmate de cât de aproape o strângea Destinul. Pieptul lui era fierbinte ca un foc dogoritor lipit de pieptul ei.

— Arăți la fel de strălucitoare ca soarele în rochia asta! i-a spus Destinul.

A zâmbit, amintindu-și de cuvintele pe care i le spusese Îngerul morții în urmă cu atâtea luni: „Ești mai îndrăzneață decât soarele, Signa Farrow. Și e timpul să strălucești."

Hrănită de ele, și-a înclinat capul spre Destin.

— Am nevoie de ajutorul tău!

Undeva, în cealaltă parte a sălii de bal, s-a auzit un oftat, în timp ce un spirit rătăcitor încerca să ia mâna unei femei mai în vârstă. Femeia și-a pierdut pe loc răsuflarea din cauza surprizei, a tremurat o dată și-apoi a leșinat pe loc. Plutind deasupra trupului ei căzut, spiritul a început să țipe.

— *Se întâmplă din nou!* a strigat el, fugind în toate părțile pe ringul de dans, în timp ce striga aceste cuvinte la nesfârșit.

Noaptea nu decurgea nici pe departe așa cum sperase Signa. S-a concentrat pe căldura atingerii Destinului, care îi ardea pielea chiar și prin țesătura rochiei.

— Se pare că, în ultima vreme, ai nevoie cam des de ajutorul meu. Spune-mi, acum ți-ai adus aminte de mine?

Odată cu întrebarea a venit și o amintire nechemată a unui râs nebun, care o făcuse cândva să se simtă atât de vie! Pulsul unei inimi care bătuse cândva doar pentru ea, așa cum inima ei bătuse doar pentru el. Signa a ratat un pas, aproape împiedicându-se în propriile picioare când cântecul pe care îi ceruse el să și-l amintească i-a inundat din nou gândurile.

— Nu! a silit ea minciuna să iasă, aruncând gândurile cât de departe a putut. Nu-mi amintesc nimic!

Destinul a suspinat atât de aproape de ea, încât respirația lui i-a mângâiat obrazul.

— Știu că îți cer să iei în considerare posibilități în care nu vrei să crezi, dar te-ai fi așteptat acum un an să fii unde ești acum? Te așteptai să fii o Secerătoare sau iubita Îngerului morții însuși?

După cum o privea, știa deja răspunsul, dar tot aștepta ca Signa să o recunoască:

— Bineînțeles că nu mă așteptam!

Gâturile celor din sală se răsuceau ca să o urmărească dansând cu Destinul. Signa a simțit atingerea fiecărei priviri curioase pe piele când el s-a aplecat și i-a șoptit:

— Dacă ai veni să locuiești cu mine, cred că asta te-ar putea ajuta să-ți amintești cine ești cu adevărat.

Pentru o clipă, Signa și-a pierdut respirația. Poate din cauza spiritului care trecuse prea aproape în spatele ei sau poate din pricina propunerii pe care i-o făcuse Destinul.

— Știi că nu pot face asta.

— „Nu pot"? a repetat el. Sau „nu vreau"? Când te uiți la mine, chiar nu simți nimic?

Era o întrebare făcută să frângă o persoană, iar Signa a simțit cum toată greutatea ei i se așază pe umeri. Răspunsul îi era atât de clar întipărit pe chip, încât a simțit resentimentul Destinului înainte de-a-l vedea schimonosindu-i buzele. Pas cu pas, dansul lor s-a făcut tot mai iute, până când muzicienii s-au înroșit la față, iar invitații gâfâiau în încercarea de-a ține pasul. Dacă nu ar fi fost strânsă ca în menghină de Destin, Signa s-ar fi eliberat cu siguranță de sub controlul lui.

— Dacă nu ți-ai amintit, atunci nu am niciun motiv să te ajut!

Deși își ținea bărbia în vânt, Destinul era țeapăn ca un lemn sub atingerea ei. Se întreba tot mai des cât de mult din bravura lui era doar un spectacol. Un scut. Se întreba cum ar putea fi el cel adevărat, odată ce straturile ar fi fost îndepărtate.

— Cu siguranță există o parte din tine căreia trebuie să-i pese, indiferent cât de insensibil încerci să pari.

Râsul lui era egal și la fel de amenințător ca o ploaie într-o noapte fără nori.

— Mă crezi oare atât de nătâng, încât să mă atașez de o viață atât de fragilă cum e cea a unui om? De ce să plâng pentru destinele pe care le țes, când Îngerul morții mi le va lua chiar și pe cele mai magnifice dintre ele?

Abia în acel moment Signa l-a văzut pe Destin așa cum era cu adevărat – un om la fel de obosit de oamenii care mureau în jurul lui

cum fusese și Signa cândva. Un om care era dispus să facă orice pentru viața pe care și-o dorea, la fel ca ea.

— Atunci să-ți pese de ei pentru că îmi pasă mie.

Signa nu s-a îndepărtat de Destin, ci, dimpotrivă, s-a apropiat și mai mult. I-a strâns mâna cu putere, încercând să ignore felul în care o ardea atingerea lui, de parcă ar fi însemnat-o cu fierul roșu.

— Ai grijă de ei pentru că tot ce iubesc este în joc în seara asta și pentru că îți cer un ajutor pe care numai tu mi-l poți oferi. Tu îi controlezi pe cei vii. Îngheață-i, așa cum ai făcut la Wisteria Gardens, ca să mă pot ocupa eu de spirite! Dă-mi o șansă să aflu adevărul despre moartea lordului Wakefield și, măcar o dată, nu-mi cere nimic în schimb! Dacă nu ești tu răufăcătorul, dovedește-mi-o!

Valsul era deja pe sfârșite și, cu cât muzica devenea mai liniștită, cu atât privirea Destinului devenea mai intensă, până când aurul din ochii lui a ajuns tot o strălucire. S-a desprins de Signa în clipa în care cântecul s-a terminat, de parcă ar fi fost ciuma însăși.

— Nu te juca așa cu mine! a scuipat el vorbele. Nu-mi spune cuvinte blânde în speranța că voi ceda. Vei afla adevărul pe care-l cauți, domnișoară Farrow – ți-am promis deja acest lucru. Am să-ți acord douăzeci de minute pentru a potoli spiritele. După aceea, restul depinde de tine.

Părea la fel de supărat pe ea ca și pe el însuși, ca și cum ar fi urât faptul că ea îi smulsese asta fără vreun cost. Fără vreo recompensă ori vreo înțelegere. Era o ocazie pe care Signa nu avea s-o irosească, căci cronometrul pornise deja – corpurile înghețaseră în jurul ei, fețele încremeniseră în mijlocul râsului, iar cuplurile se opriseră la jumătatea pasului de vals.

— Mulțumesc! i-a spus Signa, deși Destinul se întorsese deja să caute alinare într-un alt pahar de șampanie.

L-a lăsat să plece, observând atunci cât de nemișcat stătea Îngerul morții într-un colț, privind întreaga scenă. Își putea imagina la ce se putea gândi acesta. Deși o durea inima, nu avea timp să îl consoleze acum.

— Mai târziu! i-a șoptit ea, dorindu-și doar să fi putut să se întindă și să-i ia mâna. Ajută-mă acum să-i scot de aici!

Signa a traversat sala de bal în direcția nașei sale, aproape făcând un pas înapoi când spiritul a șuierat la ea.

— Amity!

Signa nu a îndrăznit să lase să i se strecoare în voce nici măcar o urmă de teamă, chiar dacă Amity se apropia tot mai mult. Capul ei s-a înclinat ca s-o cerceteze pe Signa, concentrată să respire profund ca să-și liniștească inima înnebunită. Însă în momentul în care a pornit spre Briar, Amity a părut să explodeze. Strălucea mai tare decât

văzuse Signa vreodată, mai mult monstru decât spirit, în timp ce-și arăta colții. Signa s-a tras repede înapoi, sprijinindu-se de marginea celei mai apropiate mese ca să nu cadă.

Dar Signa nu voia să se întoarcă. Erau prea multe în joc în noaptea aceea, iar Amity merita mai mult. Cu toții meritau.

— Amity!

Signa ar fi vrut să aibă boabele ei de beladonă, ca să-și poată aduna umbrele în jurul ei, fie și numai pentru a se liniști în îmbrățișarea lor protectoare.

— Vreau să vă *ajut*! M-ai așteptat în tot acest timp. M-ai ajutat să mă stabilesc la Foxglove când nu mai credeam că voi putea numi acest loc acasă. *Te rog*, lasă-mă să o ajut pe Briar! Lasă-măsă *te* ajut!

Cuvintele au părut că rup ceva în Amity, al cărei trup s-a cutremură cu un hohot de plâns. În acel moment, Signa s-a simțit atrasă de spirite în același mod în care fusese atrasă de Henry.

Întotdeauna fusese atrasă de ele. Și poate că, în sfârșit, înțelegea și de ce.

Abia când Amity s-a dat la o parte, cu ochii plini de lacrimi la fel de negre ca sângele uscat, Signa s-a apropiat cât a putut de mult de Briar. Fața ei arăta chiar mai rău decât își dăduse seama Signa de la distanță – partea stângă era atât de umflată, încât unul dintre ochi părea gata să iasă din orbită. O rană deschisă de pe tâmpla dreaptă avea încă așchii de lemn rămase înăuntru. Așa se explica deci pata de pe balustradă.

— Briar?

Signa a rămas nemișcată și păstrându-și calmul, iar când Îngerul morții a înaintat, a întins o mână ca să-l oprească, nevrând să-l sperie pe spiritul care a clipit înspre ea, cu fruntea încruntată.

Oricât de înfiorător ar fi fost să fi câștigat atenția spiritului, era un semn bun că, în sfârșit, acesta își căpătase o conștiință de sine. Numai că Signa nu era sigură cum să se simtă ea însăși pentru că dobândise și atenția celorlalte spirite.

Într-adevăr, mai multe dintre acestea se răsuciseră ca să observe singurul corp viu aflat în mișcare dintr-o sală de bal întreagă care rămăsese nemișcată. Cu coada ochiului, vedea cum Îngerul morții stătea gata să lovească.

Sunt prea mulți, a avertizat-o el. *Ai grijă, Signa! O mișcare greșită și ai putea declanșa o avalanșă!*

Signa nu avea nevoie de niciun avertisment. Oasele o dureau încă de amintirea posedării, făcând ca fiecare mișcare a ei să fie mai precaută decât cea dinainte. Nu exista niciun ghid pentru asta. Toată viața ei, Signa se bazase pe instrucțiuni. Memorase din scoarță-n scoarță *Ghidul de frumusețe și etichetă pentru doamne*. Își întipărise în minte

fiecare regulă a societății și a bunelor maniere, și fusese excesiv de conștientă de ceea ce se aștepta de la ea. Acum nu mai avea decât propriile instincte care să o conducă.

— Există un motiv pentru care nimeni de aici nu-ți pare cunoscut.

Deși stătea față în față cu Briar, cuvintele erau pentru toate spiritele care o ascultau.

— Acum 20 de ani, ai murit aici, la Foxglove.

Signa s-a încordat când Îngerul morții și-a aruncat umbrele înspre ea, dar nu a fost nevoie. Spiritele s-au mișcat, dar nu au atacat.

— Sunt aici ca să te ajut.

Signa a expirat abia auzit prin buzele întredeschise, întinzându-i o mână lui Briar.

— Ai retrăit noaptea morții voastre iar și iar. Dar nu mai trebuie să-ți petreci zilele cutreierând iar și iar aceste săli. Te așteaptă mult mai multe și, dacă mă lași, îți voi arăta că acesta este doar începutul poveștii tale.

Deși Briar a rămas nemișcată, Signa s-a îndreptat surprinsă când unul dintre gemeni a făcut un pas înainte în locul ei. Ochii i-au zburat de la Signa la Îngerul morții, înainte de-a se uita la locul unde stătea fratele său. Nu se putea confunda recunoașterea care i-a luminat ochii și, cu o voce obosită și răgușită de-atâta nefolosință, l-a întrebat simplu:

— *Alexander?*

Tânărul de vizavi de el a dispărut, cu trupul zvâcnind, apoi a reapărut alături de fratele său. Avea buzele uscate și descuamate și și-a deschis gura o dată, de două ori, apoi a închis-o prompt când nu a reușit să scoată niciun sunet. Ochii îi deveniseră deja de un alb lăptos ciudat, din nou goi, în timp ce concentrarea lui începea să scadă.

Ai să reușești. Cuvintele Îngerului morții au răsunat prin mintea Signei exact încurajarea de care avea nevoie ca să se apropie de Alexander.

— Uită-te la pielea mea!

Și-a întins brațul spre el.

— Uită-te la a mea, apoi compar-o cu a ta! Îți mai amintești să fi văzut vreodată o asemenea strălucire pe tine?

Signa nu putea să facă altceva decât să aștepte, cu inima în gât, în timp ce spiritul își cobora privirea. Și-a întors mâna în toate direcțiile, cu buzele lăsate în jos.

— Nu mai ești făcut pentru acest loc, l-a îmboldit ea. Te chinui pentru că te agăți de lumea celor vii, când tu ai murit deja.

— *Am… murit*, a repetat Alexander, lăsându-se în jos în timp ce se uita la fratele său. *Noi… am murit?*

Signa a schimbat o privire cu Îngerul morții, dându-și curaj.

— Da, ați murit! Dar asta nu înseamnă că ați ajuns la sfârșit. Mai sunt multe de făcut… Ați vrea să le vedeți?

Spiritul a privit la mâna oferită de Signa, încordându-se când geamănul său s-a apropiat și l-a strâns pe umăr. Au trecut câteva clipe până când s-a relaxat sub acea atingere, iar asupra lui s-a revărsat ușurarea când s-a întors în sfârșit înspre fratele său.

— *Destul cu locul ăsta!* a spus primul, în timp ce culoarea cadaverică a pielii sale începea să se estompeze. *Să ne luăm rămas-bun.*

Culoarea înflorea pe pielea lor translucidă de acum câteva momente, iar Signa aproape că a plâns de ușurare când buzele descuamate ale lui Alexander și rănile din jurul lor s-au vindecat.

O singură privire aruncată la Îngerul morții a fost tot ce i-a trebuit acestuia ca să se avânte. Îi spusese Signei că înfățișarea lui se schimba adesea pentru a le oferi spiritelor chipul celor de care aveau cea mai mare nevoie în ultimele clipe. Deși Signa nu a putut vedea ceea ce vedeau frații, niciunul dintre spitite nu s-a dat înapoi când Îngerul morții s-a apropiat. Mai degrabă, s-au înmuiat în timp ce i-au apucat mâinile, declanșând o reacție în lanț a încă două spirite, care s-au apropiat de el de parcă ar fi fost un far pe o mare furtunoasă, ridicând ceața care le acoperea vederea.

— Întoarce-te repede! i-a șoptit ea, căldura care se răspândea în corpul ei fiind singura confirmare de care avea nevoie pentru a ști că avusese dreptate.

Asta era *exact* ceea ce îi era menit să facă.

În mijlocul spiritelor, Îngerul Morții a aruncat o privire de la Signa la Briar. Maxilarul i s-a încleștat o dată înainte de-a da din cap.

— Așa voi face.

A adunat spiritele care se îngrămădeau înspre el și a plecat. Câteva au rămas totuși pe dinafară, curioase, dar temându-se să se angajeze încă. Briar se număra printre ei.

Secundă după secundă, realitatea morții ei părea să-și facă loc în ea, deși, spre deosebire de ceilalți, nu avea nicio dorință s-o accepte. Buza de jos îi tremura, iar Signa a știut, cu o clipă înainte ca un țipăt să izbucnească din gâtul femeii, că Briar nu avea să plece atât de ușor. Abia a avut timp să-și astupe urechile când a țâșnit sunetul atât de pătrunzător, încât toate paharele de cristal din apropierea lor s-a spulberat. Vântul a deschis ferestrele, iar cioburile de sticlă au zburat de pe mese, înfigându-se în pielea oaspeților care se trezeau încet-încet la realitate, încleștându-și fălcile și crispându-și degetele pe partenerii lor.

Douăzeci de minute trecuseră cât ai clipi din ochi. Aproape că nu mai aveau timp.

Amity și-a dat și ea seama de asta și s-a tras mai aproape de Briar.

— Nu mai avem de ales! a avertizat-o Signa pe Amity, ai cărei ochi s-au înroșit în semn de avertizare, în timp ce frigul din încăpere marca întoarcerea Îngerului morții. O să rănească pe cineva.

— *Îi e frică!*

Niciodată vocea lui Amity nu avusese atâta venin în ea, iar Signa și-a dat seama, fără ezitare, că, dacă ar fi încercat ceva, Amity ar fi devenit cel mai terifiant spirit pe care îl întâlnise vreodată. Amity a trecut prin Signa, ignorându-l complet pe Îngerul morții, în timp ce o apuca de mâna pe Briar. Când spiritul a mârâit și a încercat să se retragă, Amity strâns și mai tare.

— *Întoarce-te la mine!*

Amity o ținea în brațe, în timp ce lacrimi negre însângerate se rostogoleau pe obrajii și pe gâtul lui Briar.

— *Întoarce-te la mine!* a spus ea din nou, ridicându-se pe vârfurile picioarelor pentru a așeza cel mai delicat sărut pe tâmpla lui Briar, chiar sub rană. *Am așteptat prea mult timp să mă auzi spunându-ți că te iubesc. Întoarce-te la mine, Briar, ca să ți-o pot spune cum se cuvine!*

Briar s-a liniștit sub sărut, lăsând să cadă ultimele lacrimi pentru a se concentra asupra lui Amity, ale cărei degete le strângeau pe cele ale lui Briar în timp ce o ținea în brațe. Deși nu a spus nimic vreme îndelungată, vântul cel tăios s-a potolit, iar ea a pus o mână tremurândă pe cea a lui Amity.

— *Ești chiar tu?*

Vocea lui Briar era atât de blândă, încât Signa a crezut că și-o imaginase doar, până când râsul lui Amity a fost întrerupt de cel mai fericit hohot de plâns pe care îl auzise vreodată. Amity și-a înfășurat brațele în jurul spiritului, degetele netezindu-i părul lui Briar în timp ce o săruta încă o dată.

— *Eu sunt. Și nu mai plec nicăieri!*

Amity și-a aplecat capul, lipindu-l de cel al lui Briar și șoptindu-i cuvinte pe care Signa nu le-a ascultat, știind că nu erau destinate urechilor ei. Și-ar fi dorit să le poată oferi tot timpul din lume. Și-ar fi dorit să nu fie atât de îngrijorată că Briar avea să-și piardă din nou controlul în momentul în care trupurile aveau să se dezghețe.

— E timpul să plecați! le-a șoptit Signa.

Amity și-a ridicat capul, urmă de zâmbet desenându-i-se pe buze în formă de inimă.

— *Cred că ai dreptate.*

Signa nu anticipase cât de tare aveau s-o doară acele cuvinte, deși, chiar și în mijlocul atâtor tristeți, s-a simțit ușurată pentru prietena ei. În sfârșit, Amity avea să aibă ceea ce-și dorea.

— *Părinții tăi au să fie atât de mândri când am să le povestesc despre femeia care a devenit fiica lor! Acești douăzeci de ani au meritat așteptarea. Sunt fericită că te-am cunoscut, Signa, chiar dacă numai pentru o clipă.*

Signa nu putea spune când îi dăduseră lacrimile, ci doar că acestea curgeau de la sine.

— Și eu mă bucur că te-am cunoscut! Spune-le părinților mei că abia aștept să-i cunosc într-o zi, vrei? Va fi cea mai frumoasă reuniune.

— *Așa va fi!*

Pe măsură ce Îngerul morții se apropia, bucăți din Amity se împrăștiau odată cu briza care se strecura prin ferestrele încă deschise.

— *Deși sper că ne vei face să așteptăm mult timp. Bucură-te de viața asta, Signa! Bucură-te de ea în toată libertatea și nu lăsa pe nimeni să te îndepărteze de cine sau de ceea ce iubești! Când am să te revăd, sper să ai cele mai nemaipomenite povești de împărtășit.*

Rănile lui Briar se vindecau repede, iar Signa știa că nu mai era timp pentru alte vorbe. Și-a înghițit lacrimile, în timp ce Briar și Amity au urmat chemarea Îngerului morții mână în mână, nerăbdătoare să exploreze tot ceea ce le aștepta.

Signa abia a avut timp să-și șteargă ochii, căci sala de bal s-a pus din nou în mișcare.

Mai erau și alte spirite, unele dintre ele rătăcind probabil prin încăperi ale conacului pe care Signa nu le explorase încă. Trioul pe care îl întâlnise în prima ei noapte la Foxglove își vârâse capetele înăuntru și privea în timp ce alte câteva intraseră în panică din cauza valului de corpuri care se repusese în mișcare când firele aurii începuseră din nou să se învârtească în jurul sălii de bal.

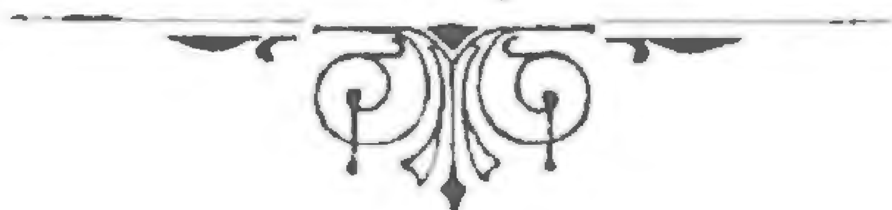
Signa le-a ignorat, deoarece ce fusese mai rău se liniștise și, pentru moment, totul părea să fie sub control. Muzica se reluase la mijlocul cântecului, dar râsetele se schimbaseră rapid în șoapte, pe măsură ce oamenii observau tăieturile subțiri de pe trupurile lor și cioburile de sticlă pe care mai multe servitoare se grăbeau să le curețe deja. Signa l-a zărit pe Byron și i-a urmărit privirea prin sala de bal, până la locul unde Eliza Wakefield își sufleca fustele. Fusese suficient de departe de mese pentru a evita rănile, deși părea mai bolnavă ca niciodată, cu o piele cenușie și ochi la fel de scobiți ca cei ai unui spirit – și tocmai dădea să se repeadă către uși.

În spatele ei, Destinul arbora o expresie gravă, iar Signa a înțeles că, în momentul în care Îngerul morții avea să se întoarcă, ar fi urmat să mai revendice pe cineva.

Aflată în cealaltă parte a sălii de bal, Blythe a întâlnit privirea Signei și, fără să schimbe vreun cuvânt între ele, fetele și-au croit

drum prin mulțime și au urmat-o pe Eliza pe scări, afară din Foxglove și-apoi în noapte.

TREIZECI ȘI NOUĂ

CÂND AU GĂSIT-O, ELIZA ERA ÎN GENUNCHI ÎN GRĂDINĂ, VOMÂND peste maci. Se ținea de abdomen și strângea în pumn o sticluță cu ierburi plutind într-un ulei.

Signa s-a ghemuit lângă ea, în timp ce Blythe a apucat-o de mână pe Eliza.

— Dă-mi aia! i-a cerut Blythe cu răceala unei furtuni de iarnă. Deschide-ți mâna și dă-mi-o acum! Cât ai luat?

Deși Eliza părea la un pas de moarte, nu și-a slăbit strânsoarea pe sticluță, încercând s-o ascundă de ochii lor.

— Lasă-mă în pace! a șuierat, ucigătoare cum o știa Signa că poate să fie.

La ce nu se așteptase Signa însă era urma de teamă din vocea Elizei, care și-a închis ochii și s-a ghemuit pe pământ.

— Asta e o răzbunare. O să mă întorc înăuntru după ce...

S-a întrerupt, înecându-se, în timp ce se îndoia din nou, cu bila curgându-i de pe buze.

— Delirează! a rostit Blythe, trecând în spatele Elizei și desfăcându-i corsetul, la care Eliza a strigat de ușurare.

— *Moare,* a clarificat Signa, care n-a avut nevoie să ridice ochii ca să știe că Îngerul morții sosise în cele din urmă.

Noroiul îi înghețase sub degete, iar Eliza s-a făcut ghem, nefiind în stare să se oprească din tremurat. Când umbrele s-au îngrămădit în jurul ei, Signa și-a arătat colții.

Nu am să fac aceeași alegere pe care am făcut-o în cazul lui Blythe, i-a spus ea în gând. *Nu am să-ți cer același sacrificiu. Totuși, nu am să te las s-o iei. Nu înainte de-a fi încercat totul.*

Ceasul ticăie, Micuță Pasăre, a avertizat-o Îngerul morții. *Sunt bătălii pe care nici măcar tu nu le poți câștiga.*

Poate, deși nu ar fi din lipsă de efort. Signa și-a scos mănușile și a apucat mâna Elizei, desfăcându-i degetele de pe sticluță, unul câte unul.

— Am nevoie de ea! a strigat Eliza, luptându-se cu Signa pentru fiolă. Tu nu înțelegi...

— Pelin negru.

Blythe s-a îndreptat din poziția ghemuită, încolăcindu-și degetele pe scoarța copacului de care se sprijinea.

— Ai pelin negru și vetrice în chestia aia. Poți să o ajuți, nu-i așa?

— Vetrice?

Era o plantă destul de comună, folosită adesea pentru a ajuta la dureri de stomac sau de cap. Dar Signa a trebuit să-și pună mintea la contribuție în privința pelinului negru, pelinarița, gândindu-se la tot ce auzise vreodată despre ea. Tot ce citise vreodată. Utilizările ei, pericolele ei...

A încremenit, cu fața crispată, în timp ce privea în jos, la Eliza, care continua să se țină de burtă. De fapt, de undeva mai jos, chiar pe umflătura pântecelui. Blythe trebuie să-și fi dat seama de același lucru odată cu Signa, pentru că s-a aplecat mai aproape când verișoara ei i-a ridicat rochia Elizei peste genunchi și a văzut exact ceea ce se temea – sânge. Prea mult, îmbibându-i lenjeria de corp.

— Ești însărcinată!

Signa avea respirația tăiată. Cum de nu-și dăduse seama până atunci? Obsesia ei de-a găsi un soț. Greața... Eliza fusese însărcinată în tot acest timp. Deși nici ea și nici copilul nu ar fi supraviețuit dacă Signa nu ar fi făcut ceva cât mai repede.

S-a uitat la Blythe, care își aruncase deja mănușile la o parte și își suflecase mânecile. Nu era nicio întrebare în privirea pe care i-a aruncat-o Signei, ci doar o cerere – *rezolvă asta.*

— Dacă ai de gând s-o faci, atunci trebuie să fie acum.

Vocea Îngerului morții nu era deloc blândă. Era la fel de puternică precum el, în timp ce răzbătea prin noapte, trezind în Signa o fervoare plină de hotărâre.

— Trebuie să fie înainte ca fata să moară, altfel nu-ți pot permite să o revendici.

Avertismentul Destinului de acum câteva zile i-a răsunat în minte, făcând-o pe Signa să ezite înainte de a-și pune mâinile goale pe Eliza. Trebuia să vindece nu o viață, ci două, și habar n-avea de unde să înceapă.

A închis ochii, concentrându-se cu tot ce avea în ea ca să-i ajute pe cei doi. Ca să-i facă bine și sănătoși. Și-a imaginat asta cu ochii minții, așa cum o instruise Destinul. Și-a imaginat-o pe Eliza cu obrajii plini și strălucitori, și un copil care avea să trăiască pentru a vedea această lume. Cu toate astea, în timp ce-și lipea palmele pe Eliza, Signa nu putea scăpa de gândurile nedorite care o avertizau în privința arsurii care urma să vină.

Era prea dureros! Nu putea s-o facă. Nu putea…

— Să nu îndrăznești să renunți!

Blythe a apucat mâna Signei și a strâns-o puternic.

— Ajută-i, Signa!

De data asta, când căldura a pătruns în ea, Signa i-a deschis larg porțile și a lăsat-o s-o consume. Nu s-a oprit nici atunci când a simțit-o ca pe un foc care îi lingea pielea. Nu s-a mișcat nici atunci când a fost convinsă că vraja asta avea s-a ardă de vie și nici când ochii au înțepat-o atât de tare, încât s-a îngrijorat că nu avea să mai vadă vreodată.

A lăsat căldura s-o consume până când a văzut doar un abis de un alb pur. Nu era nimic altceva decât un spațiu nesfârșit în față, până când a auzit un râs blând și jovial. Un chip a prins contur atunci – chipul Destinului, deși mai relaxat în timp ce râdea, ținând pe cineva în brațe. Ținând-o *pe ea* în brațe, după cum și-a dat seama.

Numai că Signa nu era ea însăși, ci o cu totul altă femeie. O femeie cu părul alb și pur ca zăpada, care râdea în timp ce se ridica pe vârfuri ca să-l sărute.

A înțeles ca prin ceață că vede o altă amintire, a unei vremi cu mult mai îndepărtate, în care femeia din mintea ei arsese după atingerea Destinului și doar sărutul lui îi putea face inima să-și ia zborul. O vreme în care îl văzuse pe Îngerul morții stând singur, privind din umbra unui arbust de glicină, și nu simțise nimic pentru el.

La fel de repede cum venise, amintirea s-a șters, în timp ce Signa s-a desprins de lângă Eliza. Și-a luat capul în mâini, chinuită de o durere atât de mistuitoare, încât și-ar fi dorit să leșine. Totuși, mintea nu-i permitea o astfel de scăpare, nu după tot ce tocmai văzuse. Amintirea era scurtă și vagă, nimic mai mult decât niște imagini trecătoare. Dar ea nu mai putea s-o considere o simplă coincidență. Amintirile Vieții erau reale și, în timp ce Îngerul morții îi șoptea cuvinte pe care nu se putea concentra suficient de mult ca să le audă, Signa s-a ghemuit parcă în ea însăși.

În ciuda puterilor Vieții și a tuturor dovezilor pe care le avusese până atunci, se agățase de speranța că Destinul se înșală. Că tot ce făcuse ea până atunci fusese doar o întâmplare și că într-o zi aveau s-o afle pe adevărata reîncarnare a soției sale și aveau să termine cu mizeria asta. Signa putea ignora un cântec, dar nu putea nega aceste amintiri.

— Respiră, Micuță Pasăre! i-a șoptit Îngerul morții în timp ce se apleca lângă ea.

Signa făcea tot posibilul ca să salveze aparențele, deși era cât pe ce să se piardă la acele cuvinte, pentru că *acesta* era bărbatul pe care îl

iubea. *Acesta* era bărbatul pe care voia să-l sărute și a cărui simplă prezență îi liniștea trupul. Totuși, Signa simțea că aveau să vină și mai multe amintiri, așteptând momentul să iasă la suprafață atunci când fata și-ar fi dorit cel mai puțin.

Eliza și-a revenit câteva secunde mai târziu. Pielea transpirată începuse să i se usuce, iar sângerarea se oprise. Dar, cum Signa încă îl mai putea vedea pe Îngerul morții plutind prin apropiere, Eliza nu era cu totul ieșită la liman.

Blythe nu se mișcase nici măcar c-un centimetru, atentă doar când Eliza a încercat să-și desprindă rochia de pe coapse, căci sângele uscat i se lipea de piele.

— Ai grijă! i-a șoptit Blythe, cu o voce amețită. Ar trebui să te miști încet.

Eliza și-a încruntat sprâncenele subțiri. A privit de la maci la copacii din jurul ei, în timp ce se desprindea cu greu de pământ.

— Ce naiba s-a-ntâmplat?

Blythe abia și-a putut stăpâni pufnitura.

— Asta ar trebui să ne spui tu!

— Ești însărcinată, a mai adăugat Signa la rușinea evidentă a Elizei.

De data asta, când a spus-o, Eliza era suficient de conștientă cât s-o privească în ochi. Signa a trebuit să încerce să mai blocheze puțin amintirile Vieții, adunând în schimb piesele de puzzle împrăștiate ale acestui mister și spunându-și gândurile cu voce tare pe măsură ce le punea cap la cap.

— În noaptea în care a murit unchiul tău, Everett mi-a spus că ducele a încercat să te căsătorească...

— Cu un bărbat cu un picior în groapă.

Blythe, se pare, se îndrepta spre aceeași concluzie ca Signa.

— Și unul care nu ar pune întrebări, a remarcat Signa, cu dinții clănțănindu-i încă la fiecare câteva cuvinte. Răposatul duce știa despre sarcină, nu-i așa?

Acum nu mai avea nicio scăpare din fața adevărului situației, iar Eliza își dădea seama de lucrul ăsta. Gura i s-a deschis și s-a închis de câteva ori, înainte ca să se declare învinsă și să scape de tensiunea din corp.

— Tot ce a discutat vreodată sir Bennet a fost câtă nevoie are de un moștenitor. Poate că era o partidă bună pe hârtie, dar îți poți imagina să lași pe cineva suficient de bătrân pentru a-ți fi bunic să pună mâna pe tine?

Eliza a fost scuturată de-un frison – la fel ca prietenele ei.

O singură privire aruncată la flaconul de ierburi aruncat pe jos i-a spus Signei tot ce trebuia să știe despre următoarea piesă din puzzle,

așa că a rostit răspicat:

— Nu ai vrut să te căsătorești cu el. Te-ai dus atunci la farmacie pentru o soluție.

Signa și-a amintit de propria vizită acolo cu câteva luni înainte, când negustorul bănuia că Percy punea ceva la cale și îi oferise Signei mijloacele de a avea grijă de el. Poate că și aceea fusese tot cianură.

Răspunsul Elizei a venit în cuvinte atât de tăioase, încât fiecare dintre ele părea rostit ca o propoziție separată.

— Niciodată, *absolut* niciodată nu am vrut să-i fac unchiului meu vreun rău.

Și-a strâns pumnul în fuste, oprindu-se o clipă pentru a-și potoli tremurul buzei de jos.

— Am citit despre cianură în ziare. Erau cazuri de otrăviri în care bărbații nu muriseră, ci doar se îmbolnăviseră pentru scurt timp. Trebuia doar să-l fac pe unchiul meu să creadă că sir Bennet nu mai e o opțiune viabilă. Am vrut ca el să găsească pe altcineva, așa că am strecurat niște cianură într-o băutură pe care un servitor trebuia să i-o ducă lui sir Bennet. Dar domnul Hawthorne l-a oprit pe drum și a luat paharul cu amestecul.

Pe cât de mult timp își ținuse Eliza tăinuite secretele, pe-atât acestea îi curgeau acum de pe buze ca un râu învolburat.

— Cred că am verificat doza de o sută de ori. Nimeni nu ar fi trebuit să moară în acea noapte, jur.

Eliza și-a tras genunchii la piept, îmbrățișându-i strâns.

— Niciodată… Doamne, niciodată nu am vrut ca unchiul meu să moară! Îl iubeam!

Blythe a simțit cum se prăbușește în fața mărturisirii. Signa, de asemenea, își dorea să îi poată coase gura Elizei și să o târască până la poliție pentru a-l elibera pe Elijah înainte ca aceasta să mai spună vreun cuvânt. Totuși, atât ea, cât și Blythe și-au ținut limba pentru că, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, exista un adevăr care atârna între ele – în locul Elizei, oricare dintre ele ar fi fost la fel de disperată.

Nu era de mirare că Eliza se dusese la balul Destinului la o săptămână doar după moartea lordului Wakefield; era disperată să își găsească un soț. Dacă fata știuse de sarcina ei înainte de moartea ducelui, asta însemna că era însărcinată în cel puțin câteva luni. Signa a aruncat o privire spre burta Elizei; reușise s-o ascundă extraordinar de bine. Totuși, nu avea să o mai poată face pentru mult timp.

Signa a luat flaconul cu ierburi și l-a examinat mai atent.

— Cine ți-a dat asta?

Eliza a înțepenit la concizia Signei.

— Camerista mea, Sorcha. Am fost bolnavă de la începutul sarcinii și este imposibil să o ascunzi de cea care te ajută să te îmbraci. Odată ce-a aflat, a început să-mi aducă ierburi pentru a-mi ușura durerile și crampele.

Fusese probabil o greșeală nevinovată, dar Signa nu putea totuși să excludă un joc necurat fără să spună:

— În cantități mici, aceste plante sunt sigure. Dar mai au și o altă întrebuințare, Eliza. Știai că acestea sunt populare printre femeile cu sarcini nedorite?

Erau puternice, periculoase și puteau aduce la fel de mult rău mamei, dar și copilului. Totuși, asta rareori oprea o femeie disperată să le folosească.

De prea multe ori, lumea nu considera femeile a fi persoane, ci doar niște trepte pentru bărbați. O femeie era ostracizată în momentul în care se abătea de la calea prescrisă, fiind lăsată să se descurce singură într-o lume cu prea puține oportunități. Signa și-ar fi dorit să existe o opțiune mai sigură decât aceste ierburi, dar nu o putea învinovăți pe Eliza pentru alegerea ei.

— Am luat ierburi doar pentru a-mi calma durerea.

Convingerea Elizei era atât de mare, încât Blythe a dat semne de agitație.

— Știam ce pot face totuși și am vrut să am această opțiune. Nu am dorit niciodată ca unchiul meu să moară, dar nu puteam să mă căsătoresc cu bărbatul pe care îl alesese pentru mine. Doamne, nu am vrut niciodată să se întâmple așa.

— Ce ai făcut cu cianura după aceea? a insistat Signa. Te-a văzut cineva cu ea?

— Nimeni! a jurat Eliza. Am intrat în panică și am aruncat-o.

Cât timp Blythe păstrase tăcerea, tristețea i se împletise în liniile fine ale frunții. Fata a întrebat în șoaptă:

— Ce rol are unchiul meu în asta? Byron este tatăl?

Acest lucru i-a adus Elizei o roșeață atât de puternică, încât, în orice alt moment, Signa ar fi putut s-o tachineze pe biata femeie.

— Byron știe de starea mea, dar tatăl copilului nu este implicat. Nici măcar nu știe că sunt însărcinată.

— Și nu crezi că ar fi o idee bună să-i spui? a insistat Blythe. Poate că ar fi dispus să ajute.

— Ce idee *genială*! aproape a scuipat Eliza. Nu crezi că i-aș fi spus dacă aș fi putut? Credeam că eu și el vom fi căsătoriți până acum, și totuși nu am reușit să iau legătura cu el. Byron m-a ajutat să-l caut și s-a oferit să se căsătorească el însuși cu mine, dacă aș avea nevoie de soluția asta. Este un om bun!

Cu un nod în stomac, Signa s-a gândit la hârtiile din biroul lui Byron; la hărțile cu orașe tăiate și note mâzgălite. Cu câteva luni în urmă, Eliza se gudurase pe lângă Percy, iar el fusese mai mult decât receptiv la interesul ei.

Cu cinci luni în urmă... Datele se lipeau, iar când Signa s-a întors s-o privească pe Blythe, a fost clar din strălucirea ochilor ei că și ea își dăduse seama de asta.

— Percy este tatăl, a șoptit ea. De aceea Byron s-a oferit să se însoare cu ea.

Cuvintele au reușit să spulbere tăria Elizei. S-a îndoit din mijloc și s-a agățat de mâna lui Blythe, în timp ce suspinele îi zguduiau trupul.

— De ce nu știe nimeni unde este? De ce să fi fugit dacănu din cauză că nu voia să aibă nimic de-a face cu mine sau cu acest copil?

Signa a privit în jos, la fiola răsturnată între ele. S-a gândit la mândria și la corectitudinea lui Percy și s-a întrebat ce ar fi crezut el despre această situație, dacă ar fi știut. I-ar fi amintit prea mult de Marjorie pentru a o suporta? Sau s-ar fi căsătorit cu Eliza și ar fi așteptat nașterea copilului său?

Oricare ar fi fost răspunsul, nu avea să-l afle niciodată. Eliza nu avea să-l găsească niciodată pe Percy, iar el nu avea să fie niciodată tatăl acestui copil. Totul din cauza ei.

— *Signa!*

Și-a întors fața de la Îngerul morții, în timp ce umbrele lui i se strecurau în spate.

— Nu tu ești vinovata! Nu te mai gândi la Percy sau la viața pe care ai luat-o, a îndemnat-o Îngerul morții. Privește-o în schimb pe cea căreia i-ai dat viață. Dacă nu ai fi făcut nimic, el ar fi ucis-o pe Blythe.

Preț de-o secundă, Signa ar fi putut jura că atenția lui Blythe s-a îndreptat spre Îngerul morții. I s-a părut că vede ochii fetei lărgindu-se, dar destul de repede aceasta s-a aplecat înspre Eliza, strângându-i mâna.

Signa se simțea de parcă i s-ar fi răsucit un fier înroșit în inimă. Fuseseră gata-gata să aibă un alibi pentru a-și salva unchiul. Totuși, nu puteau s-o denunțe pe Eliza; nu când aceasta era mama copilului lui Percy și ultima parte din el care mai exista în această lume. Signa nu putea să le ia și asta celor din familia Hawthorne.

— Are să fie bine! a zis, încercând să imite tonul familiar pe care Îngerul morții îl folosea pentru a liniști spiritele neliniștite, deși nu făcea o treabă prea grozavă cu vocea ei șovăitoare. Dacă te hotărăști să păstrezi copilul, spune-i lui Everett. Este un om bun. Dar dacă, din anumite motive, alege să nu se poarte bine, tu și copilul tău aveți oricând un cămin aici, la Foxglove, dacă aveți nevoie de el. Iar dacă

alegi să nu păstrezi copilul, atunci o să găsim o cale mai sigură de-a te ajuta fără acele plante.

Signa s-a sculat în picioare, apucând-o pe Eliza de încheietura mâinii și ajutând-o pe fată să se ridice și ea. Trupul Elizei era ușor ca o pană și, deși părea mult mai bine, încă se clătina la fiecare pas.

— O să ne asigurăm că Everett știe să nu-și facă griji în privința ta, a promis Signa în timp ce ștergea o parte din murdăria de pe fruntea Elizei, gândindu-se la o modalitate discretă de-a o duce în siguranță într-o cameră de oaspeți. Fii sigură că ai să fii bine, Eliza – și la fel și copilul tău! Nu ai să fii lăsată singură.

— De ce m-ai proteja? a întrebat Eliza, și era mai mult o rugăminte decât o întrebare, cu fiecare cuvânt plin de tensiune și greutate. Nu am putea spune că suntem cu adevărat prietene. În plus, sunt motivul pentru care unchiul tău este în închisoare.

Era corect ce întrebase, deși Signa nu avea niciun răspuns de dat. Dacă tatăl acestui copil ar fi fost altcineva, ar mai fi protejat-o pe Eliza? Blythe ar fi aruncat-o probabil în ghearele lupilor pentru a-și salva tatăl – și nu ar fi fost și asta corect?

— Ai făcut totul pentru a te proteja pe tine și pe copilul tău. Nu pot să te condamn pentru asta.

Nu exista vreo cale adevărată și corectă pe care să o vadă, dar aceasta i se părea cea mai dreaptă.

Eliza a privit-o îndelung, iar în cele din urmă s-a întins ca s-o strângă pe Signa de mână.

— Mulțumesc! a șoptit ea, părând că era pe punctul de-a spune mai mult, când în spatele lor s-a auzit un zgomot puternic.

Signa a recunoscut pașii lui Byron înainte de a-l vedea. Își strângea bastonul în mână în timp ce se uita la Eliza cu o asemenea îngrijorare, încât Signa a crezut o clipă că îl confundase cu altcineva. Se grăbea prin grădină, strivind macii sub cizme în timp ce o apuca de umeri. Byron nu era vreun prost; o singură privire la sângele și noroiul de pe rochia ei a fost suficientă pentru ca ochii să i se umezească. Buzele îi tremurau, deschizându-se pentru a încerca să găsească cuvinte, când Eliza și-a pus mâna peste mâna lui încleștată pe baston.

— Suntem bine, a șoptit ea, mutându-și mâna liberă pe burtă. Amândoi.

Din fericire, nu erau departe de-un copac, căci Byron a avut nevoie să se sprijine de el, clătinându-se de ușurare.

— Au aflat? a întrebat-o cu calm, la care Eliza a dat din cap.

— Da! Și datorită lor sunt bine, așa că ai grijă cum vorbești, Byron!

Blythe și Signa au schimbat o privire, deși Blythe s-a întors repede. Byron își scotea deja haina de pe umeri pentru a o înfășura în jurul Elizei.

— O să aduc o cameristă să te ajute să te cureți, a promis el, cu vocea scăzută și plină de sinceritate. Nimeni nu va ști nimic despre asta.

Se părea că până și un om atât de sever ca Byron putea fi descumpănit de un copil.

— Găsiți-o pe domnișoara Bartley! a spus Signa. Nu are să spună nimănui ce a văzut.

Byron a dat din cap, așteptând ca Eliza să-și revină suficient ca să-l ia de braț, apoi au pornit spre Foxglove. Ceața i-a înghițit ca o gură lacomă, iar orice speranță pe care Signa o mai avea s-a estompat odată cu siluetele celor doi.

Așadar, acesta era cu adevărat sfârșitul. În lipsa adevăratului vinovat, Elijah avea să fie spânzurat.

Blythe părea să se gândească la același lucru, pentru că a făcut un pas înainte.

— Tatăl meu nu poate fi forțat să ia vina asupra lui.

Orice urmă de emoție îi dispăruse sub o mască de piatră. Și-a băgat mâna în corset și a scos o mică fâșie de țesătură aurie, pe care i-a întins-o Signei cu un aer imperios.

— Nu avem decât o singură cale de-a rezolva asta.

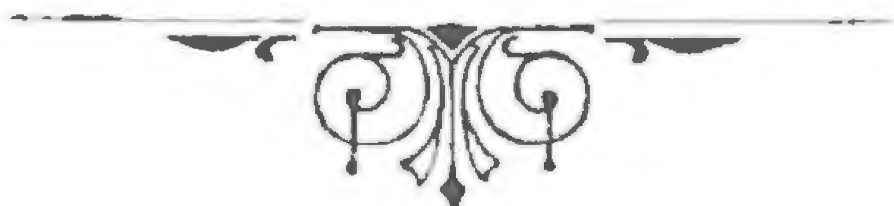
În timp ce Blythe o țintuia pe Signa cu privirea, Îngerul morții a înghețat totul împrejurul lor.

Nu putea să fie ceea ce credea ea… și totuși, când Signa a luat bucata de material, căldura ei a înțepat-o atât de puternic, încât a scăpat-o pe jos și și-a dus mâna la piept ca să-și liniștească o rană invizibilă.

Blythe a tras aer în piept și, odată cu expirația, a părut să se transforme în cu totul altcineva. Cineva atât de rece și de lipsit de sentimente, încât, atunci când ochii ei s-au mijit, țintuind-o pe Signa, Blythe aproape că nu mai părea umană.

— Așa ai să-ți repari mizeria! i-a spus Blythe. Ai să te căsătorești cu Aris.

PATRUZECI

SIGNA NU-ȘI SIMȚISE NICIODATĂ INIMA ATÂT DE GREA CA ACUM, CÂND avea în față bucățica de tapiserie cu mâna lui Blythe deasupra. În ochii verișoarei sale se citea o provocare. Una pe care Signa nu o putea nicidecum ignora, în ciuda oboselii care pusese stăpânire pe ea.

— De cât timp știi ce este? a șoptit fata.

— Nu chiar de atât de mult timp de cât știu ce ești *tu*.

Blythe și-a tras mâna înapoi, cu chipul grav și sever. Nu a clipit deloc, înfigându-și ochii în ochii Signei, așteptând următoarea mișcare a acesteia ca și cum ar fi fost un joc de șah.

În spatele lui Blythe, Îngerul morții se agita suficient de tare, încât să cutremure copacii, iar Signa a trebuit să riște și să-i arunce o privire înainte ca o furtună să se dezlănțuie deasupra capului lor.

— Nu asta e calea! s-a înfuriat el, iar cuvintele au lovit ca o lance. Vom găsi o alta.

Poate, deși cu avertismentul Destinului despre aducerea unui suflet înapoi din morți, Signa nu putea să vadă această cale, și nici nu aveau timpul s-o găsească. Blythe avea dreptate să numească povestea asta „mizeria" Signei, iar Signa avea într-adevăr responsabilitatea să protejeze familia asta.

Du-te! i-a spus Signa Îngerului morții, căci nu-i făcea nimănui niciun bine ca el să rămână aici în timpul conversației care avea să urmeze. Signa și-a îndreptat umerii, fără să se clintească sub privirea verișoarei ei. *Trebuie să vorbesc singură cu ea.*

Signa...

Du-te! Te rog!

Îngerul morții părea să ducă o luptă în sinea lui, în timp ce în jurul lor tuna și fulgera, iar umbrele nopții pâlpâiau, mânioase. Tensiunea din aer s-a mai domolit abia când atenția lui s-a îndreptat spre Foxglove.

Să nu faci vreo prostie! a fost tot ce-a mai spus înainte de a dispărea înspre conac, iar Signa a știut, fără vreo urmă de îndoială, că el și

fratele său urmau să aibă și ei o discuție a lor.

Singure acum, Blythe a păstrat o distanță precaută, pe care Signa o simțea ca pe-un cuțit în coaste. Dispăruse fata cu care râsese în zăpadă și cu care petrecuse nopți târzii bârfind la un ceai. Dispăruse prietena pe care o privise ca pe-o soră, iar în locul ei se afla o femeie pe care n-o recunoștea.

— Nu știu ce ți-a spus Aris despre mine, a început Signa, rugându-se să găsească cuvintele potrivite. Nu știu ce ți-a spus despre el însuși, dar nu este deloc sigur să ai încredere în el.

— Nu-mi pasă dacă este *sigur*.

Blythe și-a sprijinit de abdomen mâinile cu bucățica de tapiserie. Vocea îi era surprinzător de calmă, lipsită de mușcătura la care se așteptase Signa.

— Nici tu nu ești sigură, Signa. Te-am văzut cum ai luat o viață cu o singură atingere. Ai luat-o și pe cea a fratelui meu. Urma să aibă un copil! Acum, acel copil nu are tată, noi nu avem niciun alibi, iar tatăl meu se usucă într-o celulă și urmează să fie spânzurat peste o săptămână. Nu-l voi lăsa să moară pentru asta.

Căldura tapiseriei a radiat înspre Signa în timp ce Blythe i-o întindea. A avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu se tragă înapoi.

— Știu că Aris nu este prinț, a continuat Blythe. Dar orice ar fi, are putere. În schimbul căsătoriei tale cu el, a fost de acord să-l elibereze pe tatăl meu.

Căldura pătrundea acum în pielea Signei și, centimetru cu centimetru, se simțea de parcă i s-ar fi dat foc. Respirația îi era la fel de slabă ca amintirile de mai devreme care îi răsăriseră în minte.

— Nu găsești că e ciudat?

Signa abia putea să formeze cuvintele în timp ce privea în jos la ceața aurie care înconjura tapiseria și era atât de strălucitoare, încât era dureroasă.

— Apare de nicăieri și vrea să se căsătorească cu *mine*? Și nu ne va ajuta decât dacă suntem de acord cu asta?

— Știe despre umbrele care te urmăresc. Nu vrea să te apropii de ele.

Abia atunci Signa s-a întins înainte ca să smulgă tapiseria din mâinile lui Blythe. A fost nevoie să-și adune puterile ca să nu cadă în genunchi în timp ce arsura o sfâșia toată.

— Sunt sigură că nu vrea, a șuierat Signa, verificând de două ori că mâna nu i se transformase în cărbune. Știi măcar ce sunt umbrele alea?

Preț de-o clipă, Signa ar fi putut jura că fața lui Blythe s-a înmuiat, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Tandrețea însă a fost

trecătoare – era acolo și-apoi a dispărut în doar câteva secunde.

— Chiar și numele lui este primejdios, a spus Blythe. Nu îndrăznesc să-l rostesc cu voce tare.

Signa nu se așteptase ca verișoara ei să știe adevărul. Nu se așteptase să-l creadă. Avea buzele amorțite și se lupta deja ca să formeze cuvintele, darmite să mai și vorbească.

— Ți-a salvat viața! a fost tot ce a reușit să spună. Te-a protejat de nenumărate ori. M-a lăsat să te *salvez.*

Blythe și-a încrețit fruntea. Orice îi va fi spus Destinul, cu siguranță fusese cu totul altceva.

— Nu-mi pasă!

Blythe s-a tras înapoi, furioasă și plângând, iar în acel moment semăna bucățică ruptă cu mama ei.

— Nu se poate să-mi pese, Signa. Asta e singura opțiune. E singura cale pe care o avem pentru a-l salva și tu știi asta.

Signa a lăsat tapiseria să i se infiltreze în piele, știind, în fiecare fibră a ei, că Blythe avea dreptate. Poate că ar fi putut folosi puterile Vieții, dar oare faptul de-a se baza pe ele merita să-i riște viața lui Elijah? Merita oare riscul haosului pe care Destinul îi promisese că avea să-l aducă asupra lor?

Spusese că avea să facă tot ce era necesar pentru a o îndepărta pe Signa de Îngerul morții, iar acum, în sfârșit, își ținea promisiunea. Pentru că, pentru a-l salva pe Elijah, nu era nimic altceva de făcut decât ca Signa să accepte târgul Destinului.

Destinul zăbovea lângă ringul de dans, ospătându-se cu o prăjiturică sclipitoare pe care o ținea într-o mână, în vreme ce în cealaltă avea o cupă de șampanie, când fereastra balconului s-a făcut țăndări, iar Îngerul morții a coborât într-o vârtej de umbre. Era la jumătatea îmbucăturii și abia își zărise fratele când luminile din Foxglove s-au stins și a simțit mâini în jurul gâtului.

Îngerul morții i-a smuls paharul de șampanie din mână, izbindu-l de zid. Destinul s-a înecat cu prăjitura, străduindu-se să se agațe de ceva când fratele său l-a îmbrâncit într-un colț și și-a apăsat antebrațul pe traheea lui.

— Poate că tu începi războaiele, frate, dar eu sunt *întotdeauna* cel care le termină.

Mâna Îngerului morții s-a întins pentru a-și chema secera. Cu toate acestea, nu a *putut* sau nu a *vrut* s-o ridice împotriva fratelui său, pentru că, în cele din urmă, acea mână a rămas goală.

— Dă-te de pe mine! a scuipat vorbele Destinul, eliberându-se din strânsoarea Îngerului morții, în timp ce Signa și Blythe au intrat în fugă în sala de bal. Doamne, ești plin de noroi! Asta e o petrecere, frate! Arată puțină decență!

S-a scuturat și abia atunci Signa a observat că trupurile din jurul lor înghețaseră din nou, unele dintre ele cu gurile deschise în mijlocul unui țipăt. Lângă ea, Blythe și-a pus o palmă peste gură în timp ce Îngerul morții își lua fratele de guler.

— Nu poți forța pe cineva să fie cu tine! a răcnit el, în timp ce Destinul gâfâia, lipsit de aer și învinețindu-se la față. Te va urî pentru totdeauna, și la fel și eu.

— Nu *forțez* pe nimeni! abia a reușit să șuiere Destinul, în timp ce firele de aur sclipeau în toată sala de bal din ce în ce mai strălucitoare, până când Îngerul morții și-a slăbit strânsoarea suficient de mult pentru ca fratele său să tragă o gură de aer.

Destinul nu avea nevoie de cuvinte pentru a-și face clară amenințarea; firele lui erau atașate la orice, iar Signa văzuse deja cât de ușor le putea manipula.

— Oricare va fi legământul pe care îl vom încheia, acesta va fi unul pe care Signa îl va face de bunăvoie.

— De asta mi-ai spus să dau o petrecere?

Signa a traversat sala de bal ca să ajungă în fața celor doi bărbați.

— Nu ca să mă ajuți, ci ca să descopăr că nu am altă cale să-l salvez pe Elijah decât să mă bazez pe tine?

— Eu doar am pus piesele ca să urmăresc cum are să se desfășoare povestea.

Expresia Destinului s-a întunecat în timp ce-și folosea ghearele ca să scape din strânsoarea Îngerului morții.

— Oare nu m-am exprimat clar când am spus că sunt dispus să fac orice este nevoie? Nu ți-am dat răspunsurile pe care ți le-am promis?

Știuse de la bun început cât de lipsit de înțelepciune era să aibă încredere în Destin, deși nu existaseră alte opțiuni. Era liberă să-i accepte sau nu oferta, dar când a aruncat o privire la Blythe și a văzut cât de cenușie arăta și cât de tare își strângea brațele în jurul ei, Signa a știut că nu există altă soluție. Cel puțin nu una care să o protejeze și pe Eliza, și familia Hawthorne.

Îngerul morții promisese odată că avea să ardă lumea asta pentru Signa. Și totuși, se părea că ea nu putea face același lucru pentru el, pentru că familia Hawthorne revendicase deja o bucată din inima ei, iar ea avea să facă tot ce putea ca să-i protejeze. Când Signa avea să moară, urma să petreacă oricât de mult timp ar fi vrut cu Îngerul

morții alături de ea. Dar, deocamdată, a privit Destinul drept în ochi și a spus singurul lucru pe care îl putea spune:

— Am s-o fac!

În clipa în care cuvintele i-au ieșit de pe buze, s-a simțit de parcă lumea ei s-ar fi sfârșit.

— Nu are să fie nicidecum o uniune fericită, Destinule, te asigur. În fiecare zi, pentru tot restul vieții mele, am să mă lupt să scap de tine. Dar dacă promiți să-l eliberezi pe Elijah și să le permiți celor din familia Hawthorne să-și trăiască viața în pace, am să fac acest târg de bunăvoie.

— Signa...

Îngerul morții i-a căutat privirea, dar ea a refuzat să-i răspundă, de teamă să nu o facă să se răzgândească. Nu putea să se uite decât la Blythe, fixând cu privirea motivul acestei promisiuni. Motivul pentru care Signa era pregătită să renunțe la tot ceea ce iubea, ca să protejeze familia care o primise în sânul ei și o iubise când nimeni altcineva nu o făcuse.

— Te rog să nu faci asta! Mi-ai promis că nu mai faci târguri! a șoptit Îngerul morții, și ah, cât de mult și-ar fi dorit să nu fie nevoită s-o facă!

Cât de mult și-ar fi dorit să se poată ghemui în brațele lui și să pretindă că sunetul inimii lui frânte nu îi despica și ei inima în două. În fiecare zi, pentru toți anii care îi mai rămâneau de trăit, decizia asta avea s-o distrugă.

— Vreau încă o noapte cu el, i-a spus ea Destinului, care a avut măcar decența de-a se arăta nesigur în timp ce fata se apropia, de parcă și el s-ar fi temut că Signa i-ar fi putut scăpa din mână în orice moment. Mai dă-mi încă o noapte! Nu pentru a complota sau pentru a găsi o cale de ieșire din asta, ci pentru a-mi lua rămas-bun. Vino mâine dimineață, când îmi voi turna sângele pe acea tapiserie și mă voi lega de tine. Dar, mai întâi, dă-mi o noapte fără boală! Fără o limită de timp!

Falca Destinului s-a încleștat.

— Nu te voi împărți...

— Nu sunt a ta!

Nu-i păsa de amintiri. Nu-i păsa de ceea ce ar fi putut sau nu să însemne el pentru ea într-o altă viață. Acum însă, Destinul era personajul negativ care jurase să nu fie niciodată.

— Tu și cu mine nu suntem legați și nu vom fi niciodată, dacă nu ești de acord cu condițiile mele. Vreau încă o noapte!

De la expresie până la atitudine, totul la Destin era agitație. Cu toate acestea, trebuie să fi simțit că Signa vorbise serios în toate privințele.

— Este mai mult decât merită el, dar îți voi oferi noaptea ta. Doar una, ca să-ți iei rămas- bun.

Nu era suficient. *Niciodată* nu avea să fie suficient. Cu toate acestea, s-a ghemuit ca să ridice un ciob de sticlă și l-a apăsat pe degetul ei mare, așteptând să-i dea sângele înainte de-a i-l întinde.

— Până în momentul în care am să mă leg de tine, trebuie să fii de acord că îmi vei permite nu numai să-l văd Îngerul morții oricând, ci și să-l ating fără să-mi fac rău. Jură-mi acest lucru și că îl vei elibera pe Elijah în momentul în care se va face un jurământ – și vei avea o mireasă a ta!

— Signa…

Îngerul morții s-a întins spre ea, iar inima fetei aproape că s-a frânt când l-a ocolit.

Destinul nu a zâmbit, ci a privit-o drept în față în timp ce scotea un ac din buzunarul vestei, înțepându-se cu el în degetul mare și lipindu-l de-al ei pentru a pecetlui jurământul de sânge.

— Sunt de acord cu condițiile tale.

Destinul era un prost de crezuse cumva că așa avea să câștige. Nu știa cât timp urma să treacă, dar în cele din urmă tot avea să scape de el. În cele din urmă, tot avea să-l regăsească pe Îngerul morții, fie în această viață, fie în următoarea.

Signa s-a întors spre Îngerul morții, fără să-i pese că Destinul și Blythe îi priveau. Nu-i păsa nici că se aflau în mijlocul unei săli de bal întunecate, înconjurați de spirite curioase și de marionetele Destinului, așa că a luat fața Îngerului morții în mâini și l-a sărutat pe buze.

Ura faptul că primul ei gând nu a fost la sărutul în sine, ci la faptul că ar fi trebuit să memoreze felul în care buzele lui se lipeau de-ale ei. Că ar fi trebuit să memoreze fiecare bucățică, fiecare adâncitură și curbură a pielii lui goale sub vârful degetelor, ca și valul de răcoare care se așezase peste ea. Tensiunea din trup i s-a relaxat când Îngerul morții a tras-o la pieptul lui, înfășurându-și brațele în jurul ei.

— Vino! a șoptit Signa, strângându-și degetele în jurul degetelor lui.

Signa s-a ridicat pe vârfurile picioarelor, sărutându-l încă o dată.

— Hai să plecăm de aici!

Muzica s-a reluat în momentul în care Signa a ieșit din sala de bal, de mână cu Îngerul morții. Vocile s-au ridicat din nou din interior, iar râsetele au răsunat, în timp ce balul a revenit la viață. Nimeni nu părea să-și amintească faptul că luminile se stinseseră, în timp ce doi nemuritori se luptaseră chiar acolo, lângă ei.

Signa n-a mai dat nicio atenție oaspeților din casa ei; i-a lăsat pe Destin și pe Blythe să se ocupe de ei. Ce mai conta oricum, când avea să plece în curând de la Foxglove – la fel de repede cum se și instalase?

Exista o tristețe copleșitoare în astfel de gânduri; una care ar fi mistuit-o dacă i-ar fi dat voie. Așa că nu a avut de ales decât să și le alunge din minte, în timp ce aluneca pe scări cu Îngerul morții după ea. Nu a avut de ales decât să își alunge *toate* gândurile din minte, având în vedere emoția care amenința să o copleșească în orice clipă. Dacă aceasta avea să fie ultima ei noapte de viață cu Îngerul morții, refuza să și-o petreacă plângând.

Îngerul morții i-a șoptit numele, chemând-o, dar ea nu s-a oprit. S-a grăbit însă spre etajul de dedesubt și spre camera pe care și-o făcuse a ei.

— *Signa!* a strigat-o din nou Îngerul morții, de data asta presant. Încetează cu prostia asta și *vorbește-mi!*

A strâns-o și mai puternic de mână și a tras-o la el, în timp ce se sprijinea de peretele unui hol. Oricât de pustiu ar fi părut holul, Signa a simțit totuși că erau acolo niște ochi ațintiți asupra ei. Dar ce mai conta asta acum? Dacă oamenii o vedeau vorbind cu umbrele, ce urmări ar mai fi putut exista? Începând din ziua următoare, Foxglove nu avea să mai fie casa ei, iar vecinii curioși nu aveau să o mai preocupe.

— Nu mai e timp! a șoptit Signa, dorindu-și ca el să se grăbească și s-o urmeze.

Dorindu-și ca el să nu mai lupte. Îngerul morții a ținut-o însă strâns, în timp ce se apleca să-și sprijine fruntea de-a ei. Era sub înfățișarea lui umană, iar ochii întunecați îi ardeau. Signa și-a închis ochii la atingerea pielii lui reci, căci a ei era încă înfierbântată de bătăile inimii.

— Am putea să avem tot timpul din lume, Micuță Pasăre, i-a șoptit. Nu trebuie să faci asta!

Signa nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să fie adevărat. Și-ar fi petrecut o eternitate cu Îngerul morții, dacă împrejurările le-ar fi dat voie. Și cât de fericită ar fi fost! Și-a ridicat fața, depunând din nou un sărut pe buzele care fuseseră făcute să se potrivească cu ale ei.

— Știi că trebuie, a șoptit, luându-i buza de jos între buzele ei și sărutându-l din nou.

Îngerul Morții o ținea cu amândouă brațele, lipindu-i strâns trupul de-al lui, fără să dea niciun semn că i-ar fi dat drumul.

— Atunci, odată ce Elijah va fi liber, vom găsi o cale de a rupe jurământul odată.

Signa i-a cuprins fața în palme, fără să-și poată opri lacrimile. Odată ce sângele ei avea să se afle pe acea tapiserie, nu se știa cât timp mai dura până să rupă înțelegerea cu Destinul sau cum s-ar fi putut răzbuna el.

— Ascultă-mă!

Signa i-a cuprins fața în palme.

— Te iubesc! M-ai făcut mai fericită și mai eu însămi decât am fost vreodată. Dacă vom mai avea doar o singură noapte, atunci vreau să fie ceva la care să ne putem gândi mereu.

Mâinile i-au alunecat pe trupul lui, iar degetele i s-au împletit printre ale lui. Și-a dus una dintre mâinile Îngerului Morții la buze, sărutându-i degetele unul câte unul. El stătea nemișcat și tăcut, și nu a dat să vorbească nici când a lăsat-o să se desprindă de el și să-și urmeze drumul spre apartamentul pe care spera să-l împartă cu el într-o zi.

Era doar ceva cu puțin mai mult decât o fantezie de copil, de fapt. Cu ceva atât de mare precum viața și moartea între ei, ar fi trebuit să știe că așa ceva nu avea să devină niciodată realitatea.

Nu i-a lăsat mâna nici când au intrat, iar ea a zăvorât ușile în spatele lui. Se temea că, dacă i-ar fi dat drumul, ar fi dispărut cu totul, și ăsta ar fi fost sfârșitul poveștii lor. Așa că l-a ținut aproape, privindu-l, în timp ce se îndrepta cu spatele către pat.

Nu era veselie în ochii lui. Niciuna dintre răcelile fumurii la care ajunsese să se aștepte. Doar tristețea îi umplea privirea în timp ce se așeza pe pat, trăgând-o în poala lui.

— Tu ești lumea mea, Signa Farrow!

Tandrețea din vocea lui amenința să-i frângă hotărârea. Signa a fost nevoită să se abată de la el, închizând ochii în timp ce el îi presăra pe gât sărutări ușoare ca un fulg.

— Orice s-ar întâmpla mâine, să știi că asta nu are să fie ultima noastră noapte împreună. Îți jur că nimic nu mă va putea opri vreodată să lupt pentru tine.

— Știu asta...

Cuvintele lui erau cel mai frumos cântec, iar ea s-a agățat de ele ca de-o promisiune. Să lase Destinul să creadă că învinsese; nici ea, nici Îngerul Morții nu aveau să se oprească vreodată din luptă.

Signa și-a strecurat picioarele de o parte și de alta a lui și i s-a agățat de gât în timp ce el o săruta, plimbându-și buzele încet de la gât înspre gură și coborând apoi înspre pieptul ei. Și-a închis ochii, dar corpul i se sufoca sub straturile rochiei, chiar și în ciuda frigului etern al Îngerului morții. A tremurat când mâinile lui i-au găsit șireturile, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Întotdeauna avusese felul

ăsta de a fi, această abilitate stranie de a ști ce gândea sau ce își dorea Signa.

Doamne, avea să-i lipsească asta!

Signa și-a dat jos rochia, ajutându-l s-o lase să alunece pe podea. Îngerul morții nu s-a grăbit să-și treacă mâna pe formele ei, trasându-i arabescuri cu degetul mare pe șolduri. Signa și-a dat capul pe spate, savurând fiecare atingere. L-a ajutat să se elibereze de cămașă, apoi de pantaloni, în timp ce umbrele pe care el le chemase i-au urmat mâna pe pielea ei, scrijelind o cărare de gheață care a ars-o în adânc.

Îngerul morții o gusta fără grabă, buzele rostogolindu-i-se încet peste sânii ei, peste buric și călătorind apoi până la partea cea mai delicată, în timp ce o întindea pe spate.

Numele lui avea gust de vin cu miere cum îl șoptea ea în noapte. Șoldurile i se legănau, lovindu-se de el, dar când și-a închis ochii ca să savureze tensiunea care se ridica în ea, umbrele i s-au strecurat la ceafă, înclinându-i capul înapoi înspre el.

— Uită-te la mine!

Vocea lui nu era o șoaptă, ci un ordin care i-a atras atenția.

— Vreau să te uiți la mine când te ating.

Era un privilegiu, își dădea seama, să se poată uita la el după atâta timp și să-l vadă cum o ține în brațe. Cum o consumă. Mâinile i s-au încleștat în așternuturi, iar foamea din ochii lui a fost cea care a lovit-o în miezul său, iar trupul i s-a cutremurat de eliberarea care s-a revărsat peste ea.

Îngerul morții s-a aplecat pe spate atunci, iar Signa s-a umplut de vederea lui, gol, în fața ei, cu șoldurile pierdute în așternuturi și privirea niciodată îndepărtându-se de-a ei. Ar fi dat orice ca să-și petreacă restul vieții cu el aici, în felul acesta. Cu ochii într-ai lui, Signa i s-a urcat în poală, dorind să guste și să simtă fiecare centimetru din el în seara asta – cât încă mai putea.

Îngerul morții a gemut de dorință, care a venit ca un val peste ea. Signa ar fi vrut să adune în sine acel sunet. Să-l scoată de pe buzele lui iar și iar. Și-a înfășurat brațele în jurul gâtului lui, ținându-se în timp ce trupurile lor se uneau, iar ea își rostogolea șoldurile înspre el. Îngerul morții i-a pus o mână în jurul gâtului, lipind-o de el, în timp ce cealaltă i s-a oprit pe coapsă, cu degetele înfipte în carnea.

— Ești a mea!

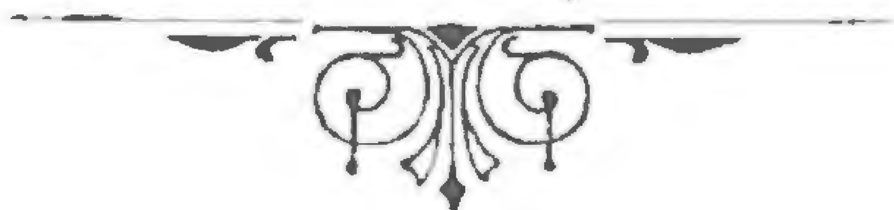
Nu era vorba despre posesiune – era o promisiune.

— Căci atât timp cât mă vei avea, *ești a mea*, Signa Farrow. Am să transform lumea asta în cenușă înainte de-a lăsa pe cineva să te ia de lângă mine.

Când soarele urma să răsară, timpul petrecut împreună avea să se sfârșească. Dar în această seară își puteau lua rămas-bun. Ea avea să

se bucure de tot ce era el și spera că, atunci când zorii zilei aveau să vină, lăsându-i doar cu amintirile lor, aveau să se gândească la această noapte pentru totdeauna.

PATRUZECI ȘI UNU

Blythe

Blythe s-a întors în sala de bal cu respirația tăiată, roșie toată și strângându-și pieptul cu mâinile.

N-ar fi putut spune ce-o împinsese s-o urmeze pe Signa sau ce-ar fi făcut dacă verișoara ei ar fi observat-o în hol, privind cum Signa vorbea cu ceața tulbure care devenea din ce în ce mai vizibilă.

Poate că Blythe se dusese să vorbească cu ea. Poate că se dusese să încerce să potolească sentimentul de vinovăție care clocotea în ea și-o otrăvea.

Sau poate că se dusese după răspunsuri.

El ar fi ucis-o. El ar fi ucis-o...

Îl auzise pe Îngerul morții când îi spusese acele cuvinte Signei, acolo în grădină, cu vocea lui ca fumul și mierea. Blythe nu părea să fie în stare să-și șteargă acel sunet din minte.

El ar fi ucis-o.

Cu siguranță că Îngerul morții nu se referea la cine credea ea că este. Nu era posibil! Și totuși... Blythe nu plânsese încă. Trecuseră săptămâni întregi de când știa că fratele ei murise, și totuși nu se putea hotărî să îl plângă încă.

Nu era atât de diferit de momentul în care aflase despre Signa. Adevărul fusese chiar sub ochii ei încă de la început; fusese doar o chestiune de-a crede în el.

Îi era dor de Percy mai mult decât ar fi putut spune, și totuși, dintr-un motiv ridicol, simțea doar vinovăția zgâriindu-i gâtul, dând s-o sufoce. Nu pentru că își pierduse fratele sau pentru lipsa ei de lacrimi, ci pentru că nu era în stare să șteargă amintirea inimii frânte a Signei și a tandreții atingerii ei când îl ținea în brațe pe Îngerul morții.

Signa Farrow era îndrăgostită de Secerător. Era *îndrăgostită,* și totuși era dispusă să renunțe la propria fericire doar pentru că Blythe

i-o ceruse.

Signa o merita totuși, nu-i așa? Pentru tot răul pe care-l adusese familiei Hawthorne? În plus, femeile se căsătoreau tot timpul cu necunoscuți – și cu siguranță Aris era mai bun decât moartea întruchipată, nu-i așa?

În sala de bal era prea caldă, cu zeci de trupuri care dansau, ignorând tot ceea ce se întâmpla în jurul lor. De ce se aflau încă aici, învârtindu-se în rochiile lor ridicole și râzând în timp ce lumea lui Blythe se prăbușea?

Tatăl ei urma să fie spânzurat. Fratele ei mort lăsase în urmă un copil nenăscut. Signa, verișoara pe care voia cu disperare să o urască, dar nu putea, oricât de mult ar fi încercat, urma să se mărite cu un bărbat în care Blythe nu putea să aibă încredere. Iar dacă nenorocitul ei de cap nu avea să înceteze curând cu zvâcniturile, mai că-i venea să și-l smulgă de pe gât.

La fiecare respirație, Blythe avea impresia că cineva o zgâria cu unghiile pe gâtlej. Tot ce-și dorea era ca petrecerea să se termine și ca oamenii să plece. Byron îi adunase pe Charlotte și pe Everett ca să aibă grijă de Eliza, iar singura persoană pe care Blythe o mai cunoștea în sală era Aris. Chiar și felul în care își sorbea șampania era prea îngâmfat pentru gustul ei și, înainte chiar de-a-și da seama ce face, s-a și năpustit asupra lui.

— Ești sigur că are intenții murdare?

Blythe nu bănuise măcar că întrebarea era în mintea ei până când aceasta nu s-a revărsat din ea, câștigând imediat o privire scrutătoare din partea lui Aris, în timp ce acesta își punea jos băutura. Nu a avut nevoie să o întrebe despre cine vorbea.

— Vorbim despre Îngerul Morții, domnișoară Hawthorne. Sunt sigur că îți poți răspunde singură la această întrebare.

Tocmai asta era problema – nu putea. Signa păruse întotdeauna să judece sănătos caracterul oamenilor, iar dragostea ei pentru el era de netăgăduit. Pretindea că Îngerul morții o salvase și pe Blythe. Dacă toate astea erau adevărate și dacă atât ea, cât și Îngerul Morții erau într-adevăr de partea lui Blythe…

A luat paharul pe jumătate plin pe care îl lăsase Aris și l-a terminat dintr-o înghițitură, făcând o grimasă.

— Vei avea grijă de ea, nu-i așa?

Doamne, ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi putut să și-o scoată pe Signa din minte și să se gândească la ea doar ca la ucigașul care despărțise familia lui Blythe.

— Bineînțeles că da!

Aris i-a întins mâna, iar Blythe a luat-o din reflex. El a condus-o spre ringul de dans, o mână alunecându-i spre talia ei.

— Nu-i va lipsi nimic, te asigur! Măcar poți sta liniștită știind că verișoara ta nu va mai fi în fiecare clipă înconjurată de moarte.

Tocmai asta o supăra. Fie că Blythe o înțelegea, fie că nu, îi era greu să ignore faptul că verișoara ei își dorea *doar* să fie cu Îngerul morții în fiecare clipă. Blythe n-o văzuse niciodată pe Signa cu atâta tandrețe sau adorație pe chip. Nu era o pasiune adolescentină sau vreo curiozitate morbidă, ci dragoste adevărată – pe care Blythe avea să i-o smulgă. Totul din cauza lui Aris. Totul din cauza *Destinului*.

— Știu ce ești!

Cuvintele erau prea moi, prea timide, iar Blythe s-a disprețuit pentru asta.

— Și știu că ai cunoștință de lucruri pe care nimeni nu ar trebui să le cunoască. Vreau să-mi spui adevărul – știi ce s-a întâmplat cu fratele meu?

Severitatea lui a fost ca un pumn în gât în timp ce îi strângea mâna lui Blythe.

— Verișoara ta l-a ucis...

— Cunosc partea asta.

Trecuse ceva timp de când nu mai dansase, și totuși corpul i se mișca fără efort odată cu al lui, la fel ca în seara balului de la Wisteria Gardens – avea dansul în sânge.

— Vreau să știu *de ce*. Adevărul, Aris. Te rog!

Când ochii lui s-au ridicat să se uite peste ea, de parcă ar fi căutat o scăpare, Blythe ar fi vrut să se facă ghem și să nu se mai desfacă niciodată. Pentru că în acel moment a știut de ce nu plânsese, de ce Signa îl luase pe Percy și că ceea ce spusese Îngerul morții în grădină era adevărul.

Percy fusese cel care încercase să o ucidă. Ceea ce însemna că Percy le ucisese mama.

Blythe s-a îndepărtat, în timp ce muzica mergea crescendo către un final fulminant. Capul îi pulsa mai tare, iar lumea continua să se învârtă, chiar dacă ea nu se mai mișca. Aris a privit-o cu prea puțin interes în timp ce se îndepărta, clătinându-se, de ringul de dans.

Făcuse o greșeală. O greșeală îngrozitoare, oribilă.

— Domnișoară Hawthorne?

Aris s-a apropiat de ea, prinzând-o de încheietură.

— Domnișoară Hawthorne, ce se întâmplă?

A străbătut-o un val de căldură la atingerea lui și și-a smuls brațul din strânsoare. Trebuia să iasă de aici. Să-și lase mintea să respire, să gândească, și... Doamne, ce făcuse?

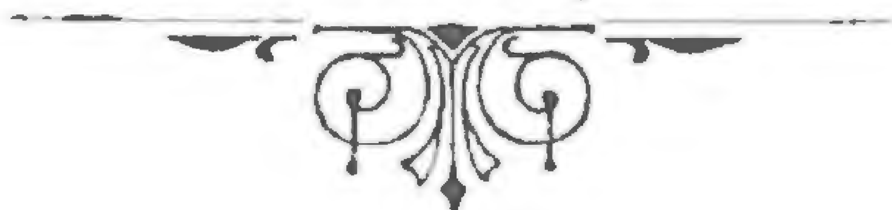
— Scoate-i de aici! a spus ea gâfâind.

Cuvintele sunau ca un ecou îndepărtat, de parcă nici măcar nu i-ar fi ieșit de pe buze.

— Scoate-i pe toți afară!

Și, înainte ca Aris să se poată împotrivi, Blythe a fugit din sala de bal.

PATRUZECI ȘI DOI

Dimineața a venit prea devreme. Signa a privit zorile strecurându-se prin perdele, întinzând fâșii de-un portocaliu întunecat prin încăpere.

Era înfășurată în brațele Îngerului morții, cu capul lipit de pieptul lui, și se simțea complet acasă în coconul de cearșafuri pe care îl trăseseră peste ei. Tăceau amândoi, niciunul dintre ei neîndrăznind să sfărâme minciuna liniștită pe care o construiseră în jurul lor. Totuși, chiar dacă păsările cântau, iar lumina soarelui îi făcea să se afunde mai adânc în așternuturi ca să-și protejeze ochii, Signa știa că nu există altă soluție. Dacă nu se ridicau, Destinul avea să-i găsească destul de curând. A presărat sărutări pe gâtul și pe pieptul Îngerului morții, înainte de-a se forța să se desprindă de el ca să se îmbrace.

Poate că era o prostie din partea ei, dar rochia pe care a luat-o din dulap era o ținută de doliu de un negru intens și nici ea, nici Îngerul morții nu au făcut vreun comentariu despre asta în timp ce-o îmbrăca.

Umbrele au alunecat pe gâtul Îngerului morții în timp ce se ridica, învăluindu-l într-o mantie de întuneric. Și-a trecut un deget peste gâtul Signei când ea și-a ridicat părul în agrafe, apoi și-a lăsat mâna să-i alunece către talie.

— Mai este o opțiune!

Vocea lui era divină, dulce ca ambrozia, iar Signa a simțit că nu-și dorește nimic altceva decât să se piardă în ea. Nu voia să-și facă vreo speranță, temându-se că avea să fie dezamăgită. Totuși, a privit în sus la el, rugându-se pentru cuvintele care i-ar putea salva.

Îngerul morții și-a încolăcit mâna în jurul mijlocului ei și a tras-o mai aproape, lipindu-și șoldurile de spatele ei.

— Am putea găsi o cale de-a-l ucide pe fratele meu.

Ar fi trebuit să știe că era vreo speranță nebună.

— Și cum rămâne cu Elijah? a întrebat ea, fără răutate. Îl lăsăm să fie spânzurat?

— Putem găsi pe altcineva ca să înscenaeze...
— Și să condamni un altul?
Ar fi fost o minciună să spună că nu se gândise la asta, dar... Nu! Exista o cale de ieșire din asta care nu ar fi afectat pe nimeni în afară de ea și de Îngerul morții. Trăsese deja destui oameni în mizeria ei.
— Tu și cu mine nu suntem constrânși de regulile timpului, Secerătorule, iar Destinul este un prea vanitos pentru a fi legat de cineva care îl disprețuiește.
Nu conta ce amintiri îi reveneau; Destinul avea să fie întotdeauna ticălosul care îi forțase mâna.
— Oare Blythe merită cu adevărat un asemenea sacrificiu? a replicat Îngerul morții. Destinul este pe cât de încăpățânat, pe atât de vanitos. Ar fi în stare de orice ca să-mi facă în ciudă, Signa. Nu te poți baza pe el că va pune capăt atât de ușor târgului pe care l-a făcut cu tine.
În ciuda franchetții sale, întrebarea era cinstită. În linii mari, Signa nu-i cunoștea de mult timp pe cei din familia Hawthorne. Și totuși, se simțea legată de ei, împletită pentru totdeauna în țesătura acestei familii care o primise pe ea drept moștenire. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-și petreacă anii văzând-o pe Blythe topindu-se pe picioare sau știind că ar fi putut împiedica moartea lui Elijah când acesta abia începea să trăiască cu adevărat.
Cei din familia Hawthorne erau familia ei, iar Signa îi iubea din tot sufletul. Așa că a luat mâna Îngerului morții în mâna ei, trecându-și degetul mare pe pielea lui în timp ce răspundea:
— Aș fi vrut să nu fie așa. Cu adevărat, pentru că știu ce pierd și că îmi voi petrece fiecare clipă departe de tine dorindu-mi să nu fie așa. Dar va veni timpul nostru, iar când se va întâmpla, jur că nu voi mai pleca niciodată de lângă tine.
— Iubirea mea pentru tine nu se limitează la timp și nici la destin, a continuat Signa. Este o iubire pe care o voi păstra cu mine pentru eternitate, motiv pentru care nu mă tem. Îți jur că voi fi mereu a ta, chiar și atunci când nu sunt.
Reflexia Îngerului morții pe oglindă s-a încețoșat, șuvițe de umbre pătând sticla.
— Ești o prostuță de crezi că te-aș putea lăsa să pleci atât de ușor!
Și-a încleștat puternic maxilarul, încolăcindu-și un deget în jurul câtorva firișoare de păr de pe gâtul ei. Același deget i-a alunecat apoi pe brațul ei până când degetele li s-au împletit. Expresia Îngerului morții se înăsprise, o nouă hotărâre părând să-și fi făcut loc în el în timp ce o conducea spre ușă.
— Vino, Micuță Pasăre! E timpul să-l vizităm pe fratele meu pentru ultima oară!

Deși știa că nu putea ieși nimic bun din asta, nu avea de ales decât să-l lase pe Îngerul morții să deschidă drumul.

Foxglove era încă în dezordine după balul din seara precedentă, cu pahare de șampanie abandonate pe balustrada de mahon și covoare împrăștiate, cu marginile îndoite. Ea și personalul ei investiseră atât de mult în Foxglove în ultima lună, și pentru ce? Pentru ca niște străini să nu-i respecte casa, iar ea să o piardă? Signa a strâns din dinți la acest gând.

Tot ce era în ea a împietrit la vederea Destinului, care o aștepta la capătul scărilor. Nu a dat nicio atenție prezenței fratelui său, chiar dacă furia Îngerului morții transforma podeaua în gheață.

— E trecut de zorii zilei, a fost tot ce a spus Destinul, încruntându-se în timp ce-i privea rochia aleasă. Ai întârziat!

Îngerul morții s-a grăbit să-i răspundă:

— Am fost ocupați!

Signa l-a strâns de mână în semn de reproș, dar să-l înfrânezi în vreun fel pe Îngerul morții nu era mai ușor decât să te lupți cu o furtună. Norii se întunecau cu fiecare pas pe care îl făceau înspre salon, iar când s-au apropiat suficient de mult, încât să vadă tapiseria așezată pe masă, Signa a știut că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să-i dea drumul Secerătorului.

Destinul era pregătit, din piele răzbătându-i o lumină aurie când Îngerul morții a dat cu el de perete. Lumina a despicat umbrele Îngerului morții, timp în care Destinul nu s-a lăsat mai prejos și l-a apucat de gât pe fratele său.

— Ți-am dat noaptea ta!

Deși Destinul vorbea cu un calm remarcabil, fiecare cuvânt era letal.

— Signa și cu mine am făcut un jurământ de sânge, frate, iar tu ai primit de la el mai mult decât meriți.

Scările au scârțâit în spatele lor, iar Signa a înghețat când a văzut-o pe Blythe, care se uita de după colț, încă îmbrăcată în rochia de bal din seara precedentă. I s-a pus un nod în gât. Signa era pe punctul de-a se întoarce cu spatele în speranța că verișoara ei se va îndrepta spre camera ei, când a observat că ochii fetei erau injectați de sânge. Blythe s-a grăbit să coboare scările înainte ca Signa să o poată opri și a apucat-o de mâini pe verișoara sa.

— Îmi pare atât de rău! a șoptit imediat Blythe, atentă la unchiul ei și la familia Wakefield, care încă dormeau cu un etaj mai sus. N-ar fi trebuit să-ți pun asta în cârcă! N-ar fi trebuit să-l las pe Aris să-mi dea tapiseria aia.

S-a întors să se uite la obiectul de pe masă, respirând atât de greu, încât Signa i-a strâns mâinile ca s-o liniștească.

— E în regulă! i-a șoptit.

Și vorbea serios. Era un sacrificiu care merita făcut pentru familia Hawthorne.

Destinul avusese mare grijă de tapiserie, așezând hârtie-pergament sub fire pentru a-i colecta sângele. Signa a înțepenit, văzând un briceag mic care se odihnea lângă ea, și-a simțit mirosul alcoolului pe care îl folosise pentru a-l curăța.

Îngerul morții și Destinul încă se mai țineau unul pe altul de gât, iar Signa știa că nu mai era timp de pierdut. Dacă se grăbea, Îngerul morții nu ar fi putut să o oprească. Nu avea să fie nevoit să privească.

— Vreau să știi că am vrut doar ce e mai bine pentru fami-lia ta.

Signa a împins cu greu cuvintele afară, străduindu-se să-i atragă atenția lui Blythe.

— Nu am vrut niciodată să-i fac rău lui Percy. L-am iubit, Blythe, l-am iubit cu adevărat. Aș fi vrut să-mi fie și el rudă.

Blythe a strâns-o și mai tare pe Signa în timp ce o întreba:

— Atunci, de ce ai făcut-o?

Signa s-a silit să zâmbească, lăsând mâna lui Blythe să alunece dintr-a ei.

— Pentru că meritai să trăiești. Meriți lumea toată, Blythe, și sper că vei avea parte de asta!

Pur și simplu, acesta era adevărul. Signa s-a întors înainte de-a vedea ochii lui Blythe umplându-se de lacrimi și s-a îndreptat spre masă ca să ia briceagul. Era neted și rece la atingere, iar ea l-a deschis cu un fior, amintindu-și de noaptea morții lui Percy și de faptul că băiatul încercase să o atace cu o lamă exact ca asta.

A strâns cuțitul în mâini, scuturând amintirea din mintea ei. De undeva din spatele ei, bărbații păreau să o fi observat. Îngerul morții a strigat ceva inaudibil în timp ce se grăbea spre ea, cuvintele lui fiind însă înecate de iureșul sângelui ei în urechi. Signa a ridicat vârful ascuțit al lamei înspre degetul ei și și-a înțepat pielea.

Lumea a amuțit odată ce-a țâșnit sângele, iar ea nu se putea gândi decât la cât de ciudat era faptul că o singură picătură putea schimba totul. O singură picătură, și viața sa avea să se schimbe pentru totdeauna.

Cu toate acestea, schimbarea părea să nu fie în cărți în acea zi.

Signa a căzut pe podea, cu răsuflarea tăiată, iar sângele a murdărit lemnul. Cineva o împinsese. Blythe stătea deasupra ei, cu ochi nebuni, dar nu se uita la Signa, ci la tapiseria din fața ei. A smuls-o de pe masă, strângând-o la piept.

— Domnișoara Hawthorne!

Destinul nu a vorbit tare, ci cu o severitate de o mie de ori mai amenințătoare, făcând un pas înainte și spunându-i lui Blythe:

— Vreau să pui aia *jos*!

Signa nu și-ar fi putut imagina niciodată că Blythe ar fi fost atât de neînfricată, încât să-și întoarcă privirea arzătoare către Destin:

— Nu! s-a auzit răspunsul verișoarei sale.

Signa a strâns bine briceagul, ținându-l pregătit în cazul în care Destinul ar fi îndrăznit să facă o mișcare împotriva lui Blythe. Spre deosebire de Îngerul morții, Destinul nu era alcătuit din umbre, ci avea un corp uman care avea nevoie să mănânce și să respire. Poate că nu ar fi fost atât de imun la o lamă cum era Îngerul morții.

— Pune aia *jos*! a repetat Destinul, scuipând cuvintele printre dinți. Există un jurământ în vigoare.

— Nu e nevoie să-mi amintești jurământul, Aris! Am fost acolo când l-ați făcut.

Blythe nu și-a abătut privirea de la el nicio clipă, în timp ce-și trecea degetul de-a lungul firelor tapiseriei. Destinul a înghețat pe loc.

— Până în momentul în care Signa își va vărsa sângele pe tapiserie și se va lega de bunăvoie de tine, îi vei permite nu doar să-l vadă pe Îngerul morții, ci și să îl atingă fără să pățească nimic, a rostit Blythe încet, în timp ce ridica tapiseria la nivelul ochilor. Ai promis, de asemenea, că-l vei elibera pe tatăl meu în clipa în care se va face un jurământ și vei avea tu însuți o mireasă. Am înțeles totul bine?

— Da, ai înțeles! a fost el de acord. Acum lasă tapiseria jos, iar înțelegerea noastră are să rămână în picioare!

Signa știa că trebuie să se miște. Știa că ar fi trebuit să smulgă tapiseria din mâinile lui Blythe și să o scutească pe verișoara ei de alte amenințări ale Destinului. Cu toate acestea, în aer plutea o electricitate care o ținea pe Signa lipită de podea, strângând cuțitul în mână. Și-a întors capul spre Îngerul morții, doar pentru a descoperi că acesta se îndrepta spre ea, atent să nu-i atragă atenția fratelui său.

Nu te mișca, șoptea el cuvintele în mintea ei.

Chiar și Destinul era ezitant cu pașii pe care îi făcea spre Blythe. Pentru fiecare pas pe care îl făcea el înainte, ea făcea un pas înapoi, înspre flăcările care trosneau în vatră.

— Te-ai folosit de mine! a început Blythe. M-ai făcut să cred ce e mai rău despre verișoara mea. Dar acum știu adevărul, Aris, și n-aș putea trăi vreodată cu mine însămi dacă aș lăsa-o să facă înțelegerea asta.

— Domnișoară Hawthorne, a răbufnit Destinul, dacă mai faci încă un pas...

— Atunci, ce?

Blythe a întins tapiseria, lăsând-o aproape să fie linsă de flăcări.

— Ce-mi vei face, Aris? Oricât de isteț ai fi, mă așteptam la mai mult de la tine.

Pieptul Destinului se umfla cu respirații lente, măsurate, în timp ce privea de la ea la foc. Era clar că se gândea să se arunce spre tapiserie. Însă de fiecare dată când se apropia, fie și cât un pas, Blythe cobora bucata de material înspre flăcări până când Destinul se dădea înapoi, trecându-și mâinile prin păr de frustrare.

— Hai, hai! l-a îndemnat ea, nemiloasă, așa cum Signa n-o mai văzuse niciodată. Nu ai de gând să mă întrebi de ce mă așteptam la mai mult?

Oricât de exasperat ar fi fost, Destinul n-a avut de ales decât să intre în joc.

— De ce, domnișoară Hawthorne?

Dacă cuvintele ar fi putut să ucidă, ale lui ar fi ucis-o de cinci ori deja.

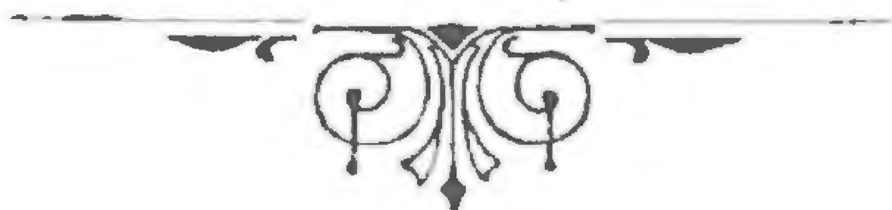
— De ce te așteptai la mai mult de la mine?

Blythe nu i-a dat niciun avertisment când și-a trecut palma peste vătraiul de fier de lângă vatră și s-a întors să-l privească pe Destin drept în ochi.

— Pentru că nu ai precizat niciodată cine trebuie să fie mireasa ta.

Blythe a zâmbit în timp ce-și vărsa sângele pe firele de aur ale tapiseriei.

PATRUZECI ȘI TREI

Blythe Hawthorne înfrânsese Destinul de patru ori.

Signa i-a permis Îngerului morții s-o apuce, trăgând-o în partea opusă a camerei, în timp ce Destinul își strângea la piept mâna stângă pe al cărei inelar i se aprinsese o bandă luminoasă. Blythe purta una asortată, căreia nu-i dădea prea multă atenție, în timp ce un fir strălucea între ele, legându-le.

— Trebuie s-o ajutăm! a șoptit Signa, în timp ce Destinul făcea trei pași uriași în direcția fetei, părând gata-gata să-și strângă mâinile în jurul gâtului ei.

Și totuși, Îngerul morții a ținut-o strâns pe Signa.

A făcut un jurământ cu tine.

Vocea Îngerului morții era mai veselă decât o auzise de-așa de mult timp!

Atât timp cât trăiește, nu-i poate face rău lui Blythe Hawthorne!

Abia atunci trupul Signei s-a liniștit și lacrimi de ușurare i-au țâșnit din ochi chiar în clipa în care Destinul a ajuns lângă Blythe.

— Habar n-ai ce-ai făcut! a răcnit el, gata s-o ucidă.

Blythe nu s-a tras înapoi – dimpotrivă, s-a lipit de pieptul lui, dându-și capul pe spate ca să rânjească la el:

— Dimpotrivă, cred că tocmai am îndeplinit un jurământ. Nu ești mândru de deșteptăciunea soției tale?

Nările Destinului s-au umflat de furie.

— Tu *nu* ești soția mea!

— Cred că asta spune altceva, l-a înfruntat Blythe și și-a ridicat degetul, mișcându-l jucăuș în fața lui.

Destinul s-a uitat de parcă ar fi văzut roșu înaintea ochilor. S-a împins de lângă ea și s-a întors înspre Îngerul morții și Signa. Îngerul morții și-a tras umbrele în jurul ei într-o secundă, protejând-o, dar nu a fost nevoie. Nu la Signa se uita Destinul cu o privire ucigașă, ci la propriul său frate. Ochii aurii ai Destinului scânteiau, iar firele abia vizibile din jurul lui se tot schimbau. Orice va fi încercat, nu a

funcționat însă. Banda de lumină aurie de pe degetul său rămânea la fel de strălucitoare, iar Destinul a gemut, îndoindu-se de spate, și vena de pe gât i s-a umflat în timp ce-și strângea mâna cu putere.

Blythe s-a apropiat iar de el, cu pași ușori ca de dansatoare, și și-a înfășurat degetele prin părul lui blond. S-a aplecat spre urechea lui, rostind cuvintele la fel de dulce ca o amantă:

— Vreau ca tatăl meu să fie eliberat în această după-amiază.

Destinul a râs – un sunet maniacal.

— O să regreți asta!

Nu-și putea masca furia. Părerea de rău. Cu toate astea, Signa nu-l putea compătimi. El întinsese această capcană; nu ar fi trebuit să fie surprins că a sfârșit prins în ea.

La fel ca în timpul jocului lor de crochet, ar fi trebuit să știe că nu era bine s-o subestimeze pe Blythe. Cu toții ar fi trebuit să știe asta.

— Nu-ți face griji, dragule!

Blythe a depus un sărut pe obrazul lui, lăsând o urmă de ruj.

— Vei avea tot restul vieții să te revanșezi față de mine.

Signa nu văzuse niciodată atâta furie. O asemenea promisiune de distrugere în ochii cuiva așa cum a văzut când Destinul s-a întors, năpustindu-se în firele de lumină în care i-a dispărut corpul în doar câteva clipe. Încotro, Signa nu voia să știe.

Când au rămas doar ei trei, în salon s-a făcut liniște. Signa n-ar fi putut spune dacă au trecut secunde sau minute până când Blythe a suspinat și s-a așezat pe marginea unui scaun din piele, cercetându-și banda aurie din jurul degetului.

— Se vede groaznic?

Signa a respirat pentru prima dată după cine știe cât timp. Nu-și dăduse seama cât de încordat îi fusese corpul și nici ce presiune îi chinuise pieptul, așa încât se simțea pe punctul de-a se prăbuși. Desprinzându-se din strânsoarea Îngerului morții, s-a îndreptat spre Blythe pentru o cercetare mai atentă.

— Nu, chiar nu!

Cuvintele Signei au fost primite cu un oftat de ușurare. Banda de pe degetul lui Blythe era inteligent mascată – doar cu puțin mai mult decât o strălucire slabă pe care trebuia să-ți mijești ochi ca s-o vezi, cam ca o cerneală albă pe-o piele albă. Îi amintea vag de o cicatrice, iar Signa și-a strâns pieptul cu o mână când vinovăția a apăsat-o și mai tare.

— Aveam de gând să mă ocup eu de asta, Blythe. N-ar fi trebuit să te implici niciodată.

Blythe și-a lăsat mâna jos, cercetând-o pe Signa.

— Și totuși am făcut-o.

Și totuși o făcuse.

Signa rămăsese cu ochii căscați la verișoara ei, neștiind dacă trebuia s-o scuture, s-o îmbrățișeze sau să îi spună cât de proastă fusese să facă un târg cu cineva atât de puternic ca Destinul. Deși Blythe trebuie să fi avut o oarecare idee despre puterea pe care o avea acesta, nici măcar Signa nu știa exact cât de mare îi era întinderea.

— El este Destinul.

Signa și-a păstrat vocea cât mai blândă, căci voia să se asigure că verișoara ei înțelege gravitatea situației.

— Nu poți rupe legământul pe care l-ai făcut cu el.

— Și de ce nu?

Blythe s-a îndreptat din spate, privind calmă spre Signa.

— Nu l-am mai învins până acum?

Îngerul Morții și Signa au schimbat o privire, în timp ce Signa se întreba dacă Blythe avea idee cât de adevărat era acest lucru.

— Oricum, nu sunt sigură că aș vrea să-l rup.

Blythe a sărit de pe scaun și, înainte ca Signa s-o întrebe ce voia să zică cu asta, a spus:

— Nu există minciuni între noi. Pot să-mi trăiesc viața așa cum vreau, iar orice presiune a curtării are să dispară. În plus, toată lumea are să creadă că sunt cu adevărat prințesă.

Se prea poate ca Blythe să-i fi orbit cu zâmbetul ei, dar colțurile buzelor îi tremurau. Totuși, s-a întins să apuce mâna Signei cu aceeași blândețe de care dăduse dovadă mai devreme.

— Nu vă faceți griji pentru mine! Îți sunt profund recunoscătoare că vrei să-mi salvezi tatăl, dar de-aici încolo mă ocup eu.

Pieptul Signei aproape că s-a frânt când Blythe i-a așezat un sărut blând pe mână.

— După tot ce am făcut, a șoptit Signa, de ce m-ai ajuta?

— Pentru că și tu ai vrut să mă ajuți pe mine.

Răspunsul a venit prea ușor, cu o voce prea ușoară.

— Și tu meriți să trăiești, Signa. Poate că nu înțeleg totul, dar știu că Percy a fost motivul pentru care eu eram pe moarte. Știu că m-ai salvat de el.

Cuvintele neașteptate au adus pe dată lacrimi în ochii Signei și i-au strâns stomacul atât de puternic, încât fata s-a îndoit de la mijloc. Și-a strâns cu putere brațele în jurul corpului, încercând să-și păstreze cumpătul.

— N-ar fi trebuit să afli niciodată.

— Știu, a șoptit Blythe. Dar aveam nevoie de asta. Acum, lasă-mă pe mine să am grijă de Byron și de ceilalți. Trebuie să mă duc să împachetez. Nu vreau ca tatăl meu să se întoarcă acasă și să nu găsească pe nimeni.

Elijah, acasă. Niciodată nu auzise vorbe mai frumoase!

— Mâine-dimineață, la prima oră, am să fiu în tren, a spus Signa, numai că s-a întrerupt când și-a dat seama de gafa ei. Adică... dacă este în ordine pentru tine.

Zâmbetul lui Blythe era ca un cântec de pasăre într-o zi caldă de primăvară.

— Este, a șoptit fata, iar inima Signei s-a înmuiat când Blythe i-a strâns mâna încă o dată. Sunt sigură că și tatăl meu ar vrea să fii acolo.

Îngerul morții le lăsase să vorbească în liniște după ce plecase Destinul, dar s-a tras încet-încet înapoi lângă Signa. A sărutat-o ușor pe vârful capului, iar Signa aproape că a plâns de bucurie când asta nu i-a furat respirația sau nu i-a înghețat inima. S-a lăsat ușor în brațele lui în timp ce Blythe se îndrepta spre ușă. În prag însă, Blythe s-a întors să se uite nu la verișoara ei, ci la Îngerul morții, ale cărui umbre plecaseră de lângă el.

La început, Îngerul morții nu și-a dat seama, pentru că era imposibil. O întâmplare. Și totuși, a împietrit când Blythe a continuat să se uite la el, cercetându-i înfățișarea umană cu mare interes.

— Ai grijă de ea!

Cuvintele lui Blythe nu erau o amabilitate, ci o amenințare.

— Verișoara mea pare să vadă binele din tine și am încredere în judecata ei. Dar dacă o faci să scoată fie și o singură lacrimă, am să-ți pun capul pe-o țeapă. M-ai înțeles?

Atât Signa, cât și Îngerul morții rămăseseră fără grai, în timp ce se uitau la Blythe, care se îndepărta. Au ascultat bocănitul ușor al încălțărilor ei pe scări, înainte de a se întoarce unul spre celălalt, iar Signa nu s-a putut abține să nu treacă de la plâns la râs.

Câștigaseră. Învinseseră Destinul. Îl salvaseră pe Elijah, relația ei cu Blythe era pe cale de însănătoșire, iar acum Signa îl putea *vedea* pe Îngerul morții. Putea să-l *țină în brațe*.

— Blythe te poate vedea.

— Poate e un efect secundar al faptului că era cât pe ce să moară, a spus Îngerul morții, deși părea distras în timp ce continua să se uite la ușă.

A fost nevoie ca Signa să râdă din nou și să-i cuprindă fața cu mâinile goale ca să-i atragă atenția – pe care a fost mai mult decât fericit să i-o ofere, aplecându-se la atingerea ei.

— Ești atât de caldă, o pot simți! i-a șoptit el.

Emoția din vocea lui a fost suficientă pentru ca bucuria s-o copleșească din nou. Signa și-a aruncat brațele în jurul lui, sărutându-l printre lacrimi fierbinți și fericite. Și-a înfășurat picioarele în jurul lui, iar Îngerul morții mai c-a lipit-o de pământ, strângând-o cu

putere. Signa savura fiecare clipă, lipindu-se la pieptul lui. Câștigaseră, iar pentru tot restul eternității lor, nu avea să-i mai dea drumul niciodată.

— *Să înțeleg că rămâi, atunci?*

Tilly stătea la marginea salonului, cu capul înăuntru. Dezamăgirea din vocea ei a făcut-o pe Signa să chicotească în timp ce strângea mâna Îngerului morții într-a ei și o ridica spre spirit.

— Da, mă tem că rămânem!

Celelalte două spirite s-au apropiat atunci, timide, privind în jur. În cele din urmă, mama lui Tilly, Victoria, s-a uitat la Signa încrețindu-și buzele a dezaprobare.

— *Am aprecia dacă ai avea măcar o companie mai bună. Bărbatul ăla era mult prea strălucitor pentru gustul meu.*

— *Mai era una care strălucea și ea la fel ca servitoarea doamnei,* a adăugat Tilly, pe un ton conspirativ. *Tare mi-aș dori să nu mai aduci dintr-ăștia! Lumina mă deranjează la ochi.*

Signa a simțit cum i se șterge zâmbetul de pe buze.

— Mai era cineva care strălucea? Cine era?

— *Acum doarme la etaj.*

Oliver se străduia din nou să șteargă pata pe care nu reușea niciodată s-o curețe de pe ochelari.

— *Cea pentru care toată lumea face atâta tam-tam.*

— *Așa cum ar și trebui!* a trâmbițat Victoria. *Este însărcinată și necăsătorită! Au stat treji toată noaptea și au pus la cale planuri ca să ascundă asta. Cât de prost gust este să…*

— Vorbesc despre Eliza, a întrerupt-o Signa, ignorând pufnetul Victoriei în timp ce se întorcea spre Îngerul morții, care nu părea nici pe departe la fel de îngrijorat ca ea.

— Ai vindecat-o, Signa.

I-a dat o șuviță de păr după ureche, o șuviță care nu mai era argintie.

— Poate că strălucirea este un efect secundar al acestui lucru.

— Poate, a repetat, deși ceva nu se potrivea. Dar nu am făcut niciodată nimic pentru Elaine.

Atunci ochii ei au zărit ceva în spatele Îngerului morții. Sau mai degrabă o *lipsă* de ceva. Signa a înlemnit în timp ce privea spre locul unde fusese așezată tapiseria. Blythe își sfâșiase palma în acel loc, și totuși, în ciuda sângelui pe care îl vărsase, nu era nici măcar o picătură pe lemn.

O spaimă rece a cuprins-o pe Signa când s-a gândit la inelul de lumină pe care i-l arătase Blythe pe degetul unei mâini nepătate.

— Secerătorule, i-a rostit Signa numele încet, testând apoi fiecare cuvânt înainte de a-l rosti. Amity m-a întrebat odată dacă există o

constantă a magiei Vieții. Ceva prezent ori de câte ori o foloseam.

De la vrejurile nebune din biroul lui Elijah, la mânzul din grajduri, și-apoi cu Eliza... *Blythe* fusese o constantă.

— Dacă nu eu sunt aceea care a provocat acea strălucire?

A ridicat vătraiul cu care Blythe își tăiase mâna – era extrem de fierbinte, căci stătuse lângă foc –, doar ca să descopere că nu era nicio picătură de sânge pe el.

Îngerul morții i-a luat vătraiul din mână, iar în clipa în care fierul i-a atins degetele, s-a tras înapoi, lăsându-l să-i cadă din mână cu zgomot mare.

Și-a dus mâna la piept, în timp ce pielea îi șuiera și fumega, iar umbrele s-au înfășurat peste ea. Imediat, Îngerul morții s-a ghemuit ca să vadă mai bine vătraiul și, deși preț de câteva clipe bune fața lui nu a avut nicio expresie, în cele din urmă, a izbucnit în cel mai vesel râs pe care Signa îl auzise vreodată, în timp ce lacrimi strălucitoare i se rostogoleau pe față.

— Ai găsit-o!

A mai luat o dată vătraiul, râzând când acesta i-a sfârâit în palmă. Cu mâna liberă, a apucat-o pe Signa, trăgând-o înspre el și îmbrățișând-o. Lacrimile lui reci cădeau pe umărul Signei, în timp ce îi șoptea cu o voce mai moale ca zăpada:

— După toți acești ani, ai găsit-o cu adevărat, Micuță Pasăre! Se pare că Destinul are întotdeauna un mod de-a se împlini singur în cele din urmă.

Trupul Signei a amorțit de neîncredere, iar mintea îi era un vârtej de gânduri. Nu putea fi adevărat... și totuși era singura explicație care avea sens.

Signa văzuse amintirile Vieții, dar de fiecare dată când îi veneau, Blythe era și ea acolo. Când și-a dat seama de asta, a fost atât de ușurată, încât a rămas fără cuvinte.

Acesta era motivul pentru care corpul ei ardea și pentru care avea atâtea dificultăți ca să acceseze puterile. Nu-i aparținuseră niciodată ei, ci lui Blythe.

Blythe era reîncarnarea Vieții.

— Îi spunem? a șoptit Signa privind la vătrai, neștiind prea bine cum să se simtă.

Pe cât putea să-l înțeleagă, Signa îl ura pe Destin pentru ceea ce încercase să facă. Dar dacă Destinul avea să afle cine era Blythe cu adevărat...

— Nu!

Nu era niciun gram de ezitare în cuvintele Îngerului morții. A strâns-o pe Signa lângă el și a sărutat-o pe tâmplă, fără să-i pese de spiritele care se agitau supărător în spatele lor.

— Lasă-i să-și dea seama singuri! Povestea lor este una în care n-ar trebui să ne amestecăm.

Signa nu era sigură că e de acord. Pe de o parte, nu-și dorea nimic mai mult decât să se grăbească să urce scările și să-i spună imediat lui Blythe. Totuși, bucuria Îngerului morții o ținea pe loc, strânsă puternic în brațele lui.

Poate că avea să-i spună curând lui Blythe. Deocamdată însă avea încredere că Îngerul morții știa ce spune.

— S-ar putea să încerce să se omoare între ei, a remarcat Signa, deși vocea nu trăda niciun semn c-ar fi vrut să înceapă o discuție.

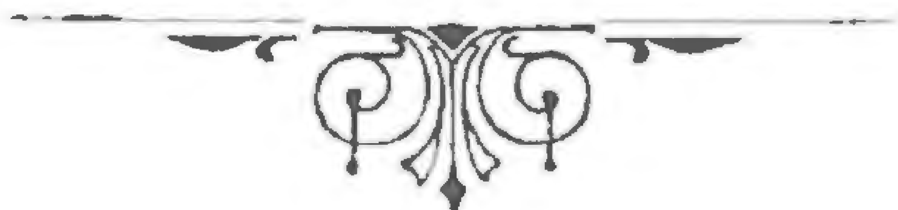
— Odată ai încercat să mă omori și uite unde am ajuns!

Ochii Îngerului morții erau mai strălucitori ca niciodată, în timp ce se ridica în picioare și o trăgea lângă el.

— Acum, Micuță Pasăre, de ce nu-mi arăți casa asta a noastră?

I-a întins mâna și, cu inima atât de plină, încât ar fi putut să explodeze, Signa a luat-o.

EPILOG

Blythe

Everett Wakefield și Charlotte Killinger s-au căsătorit două luni mai târziu, sub lumina soarelui de la jumătatea verii.

Se părea că, zilele astea, fericirea era la tot pasul. Blythe a privit-o înflorind între mire și mireasă, atunci când el a tras-o mai aproape pentru un sărut. Era în tandrețea cu care Eliza și-a pus palma pe burta umflată și în felul în care Elijah a râs când ea a tresărit din cauza loviturilor copilului. Eliza era la câteva săptămâni doar de întâlnirea cu pruncul ei, iar Elijah o primise în familie fără să stea pe gânduri.

Signa, la rândul ei, se deschisese ca o floare, suspinând în timp ce-și împletea degetele cu cele ale Îngerului morții, iar acesta o îmbrățișa.

Blythe presupunea că și ea ar trebui să fie fericită, acum, că își recăpătase tatăl și știa că nici Everett, nici Charlotte nu erau ucigașii ducelui. Dar chiar și așa, oricât de recunoscătoare ar fi fost pentru felul în care decurseseră lucrurile, Blythe nu putea scăpa de-o neliniște profundă care i se încolăcise ca un arc în suflet.

Orice va fi făcut Signa în noaptea aceea în grădină, asta nu-i afectase doar pe Eliza și pe copil. Blythe nu spusese nimănui despre lucrurile pe care le văzuse sau cum, în momentul în care viețile lor fuseseră salvate, căzuse într-o mare de lumină albă. Căldura acesteia o ademenise, ușurându-i grijile și furându-i gândurile preț de câteva secunde care i se păruseră ore. Și în acea mare, visase la un râset de catifea. La un bărbat fără chip care o învârtea în brațele lui, dansând pe o muzică necunoscută pe care ea o recunoștea cumva. O muzică pentru care știa fiecare pas.

Era ridicol, și totuși Blythe nu putea scăpa de amintiri. Acestea nu îi dădeau pace în timp ce îl privea pe Everett cum îi atingea chipul lui Charlotte, gest care o trimitea cu gândul la o vreme când cineva fără chip o ținuse și pe ea așa. O vreme în care căldura sărutului lui îi

străbătuse trupul, iar ea nu-și dorea nimic mai mult decât să se piardă în atingerea lui.

„Amintiri" era un cuvânt greșit pentru ceea ce erau cu adevărat imaginile astea din capul ei, căci nu-i aparțineau. Cu siguranță că Blythe nu ar fi uitat că se îndrăgostise de cineva. Mai ales de cineva ale cărui mâini erau atât de dulci pe obrazul ei sau atât de puternice când alunecau pe șoldurile ei și ridicau...

Și-a scuturat imaginea din minte, sperând că nimeni nu observase că se înroșise. Dacă ar fi putut să ia o lopată și să-și scoată gândurile astea afară din minte, ar fi făcut-o până acum, pentru că nu-i aduceau niciun beneficiu ei și fanteziilor ei nocturne. În schimb, și-a îndreptat atenția asupra fericitului cuplu, aplaudând alături de ceilalți în timp ce tinerii căsătoriți se sărutau.

După tot ce se întâmplase în ultimul an, conacul Wakefield părea mult prea frumos pentru a fi și confortabil. Sticlăria și prăjiturile aurite erau prea strălucitoare, iar musafirii prea extravaganți în costumele și rochiile colorate. Blythe se tot aștepta să se spargă ceva sau poate să plouă cu foc din cer, iar asta nu o ajuta deloc să se concentreze. Acel resort din interiorul ei se încolăcea și mai tare, iar ea ar fi vrut să se întoarcă și să-și urmeze neliniștea. Avea senzația că cineva o urmărește, dar nu putea să-și dea seama de unde veneau acei ochi curioși.

— E o nuntă frumoasă, nu-i așa?

Blythe a tresărit, recunoscând vocea Signei cu o clipă prea târziu. I-a privit rochia bleumarin-închis, în contrast puternic cu a ei, care era într-o nuanță de albastru atât de glacială, încât aproape că părea argintie. Elijah stătea la mică distanță în spatele Signei, vorbind plin de animație cu Eliza, care râdea.

— Are să fie un bunic fantastic, a continuat Signa, căci Blythe nu spunea nimic, privindu-și verișoara cu ochii mijiți.

— Da, are să fie! a fost de acord Blythe, întorcându-și atenția spre miri. Și aș spune că Charlotte nu a arătat niciodată mai fericită.

Pieptul lui Blythe s-a umplut de bucurie privind cum cuplul se ținea în brațe cu tandrețe. Era atât de bine să îl vadă din nou pe Everett cu ochii plini de lumină! Moartea tatălui său fusese catalogată ca fiind „din cauze naturale". Se zvonea că presupusa otrăvire nu fusese altceva decât o greșeală făcută de un medic legist grăbit, derutat de faptul că trupul aparținea unei persoane atât de importante. O minciună, desigur, dar una pe care Blythe știa că ea și Signa o vor duce în mormânt.

Sau cel puțin ea așa avea să facă – însă nu era sigură dacă Signa avea să aibă măcar un mormânt.

— A fost ales un nume pentru copil? a întrebat Signa un pic mai tare, atrăgând atenția celorlalți Hawthorne, inclusiv a Elizei.

Ea și Byron își anunțaseră căsătoria la câteva zile după întoarcerea lui Elijah la Thorn Grove. Pretinseseră că se căsătoriseră cu câteva luni înainte, invocând întemnițarea lui Elijah și moartea lordului Wakefield drept motivele pentru care ținuseră vestea departe de urechile oamenilor. Existaseră șoapte, bineînțeles, având în vedere dimensiunea burții Elizei, dar nu exista nicio modalitate de-a dovedi că lucrurile stăteau altfel. În plus, cei doi plănuiau să facă o călătorie prelungită la țară pentru naștere, astfel încât nimeni nu ar fi știut când avea să vină pe lume copilul.

Poate că nu fusese căsătoria pe care Eliza și-o imaginase, însă fusese una care o salvase. Între ea și Byron nu exista nicio poveste de dragoste și, așa cum Eliza le spusese deja fetelor, bărbatul nu aștepta nimic din ceea ce ea nu era dispusă să-i ofere. Îl iubise pe Percy și tot ce își dorea era să fie alături de copilul lui.

— Cyril, dacă va fi băiat, a spus Eliza cu o tandră nerăbdate, zâmbind în timp ce se uita la Byron. Încă ne decidem în privința numelui dacă e fată.

— Este un nume puternic, a spus Elijah înainte de-a se scuza ca să meargă să-l felicite pe tatăl lui Charlotte.

În tot acest timp, bărbatul zâmbea atât de larg, încât Blythe se temea că fața i s-ar putea despărți în două.

Emoția din ochii lui Byron era și ea de netăgăduit. Signa l-a provocat, tachinându-l:

— Ești pregătit pentru sosirea lui? Îmi imaginez că ai impresia că pruncul e gata să sosească în orice zi.

Byron a pus o mână pe spatele Elizei.

— Va fi o ușurare să-l avem aici!

A încercat să pară dezinvolt, deși dezinvolt pentru Byron însemna că ar fi putut la fel de bine să-și strige bucuria în piața publică.

— Abia aștept să vină ceasul!

Vocea Elizei s-a înmuiat, asigurându-se că nicio ureche curioasă nu le dădea atenție.

— Mă tem că nu voi cunoaște pacea până când acest copil nu va fi adus pe lume în siguranță.

— Va fi.

Postura lui Byron avea o urmă de duritate.

— Nu mai este nimeni care să amenințe viața copilului, Eliza. Poți să dormi liniștită.

Severitatea ochilor întunecați ai Signei a făcut-o pe Blythe să înghețe.

— A vrut cineva să dispară copilul? a întrebat Signa, deloc surprinsă când Eliza și-a încrețit buzele din pricina unei întrebări atât de directe.

Chiar și Byron s-a încordat mai tare.

— Unchiul meu…

Eliza și-a păstrat vocea șoptită, menită doar pentru ei patru.

— Mi-a dat două opțiuni în noaptea dinaintea morții sale – să scap de copil sau să fiu logodită cu sir Bennet până la sfârșitul săptămânii.

Byron nu s-a obosit să încerce să-și ascundă amărăciunea.

— Copilul merită mai mult decât pe cineva care are deja un picior în groapă. Este un *Hawthorne* și trebuie să fie crescut ca atare.

Blythe a simțit ochii Signei alunecând spre ea și i-a înțeles imediat privirea. Byron nu spusese neapărat ceva condamnabil… și totuși nu se putea abține să nu-și pună niște întrebări legate de tonul lui, amintindu-și cât de categorică fusese Eliza în legătură cu doza de cianură. Blythe crezuse că nu fusese nimic mai mult decât divagația unei femei vinovate, și totuși, privind acum posesivitatea atingerii lui Byron în timp ce o ținea pe Eliza, a simțit cum sudoarea îi desena o linie pe spate în jos.

Eliza susținea că scăpase de cianură în acea noapte, în mare panică. Și dacă era adevărat, era posibil ca Eliza să nu fi fost ultima persoană care să se fi atins de otravă sau de băutura care ajunsese la lordul Wakefield.

Byron era unul dintre puținii care știau despre abstinența lui Elijah. De asemenea, era unul dintre puținii care ar fi putut să se asigure că nu Elijah avea să bea otrava, ci lordul Wakefield. Pentru că, dacă lordul Wakefield ar fi trăit, copilul lui Percy ar fi fost pierdut pentru ei, fie că nu s-ar fi născut niciodată, fie că ar fi devenit bastardul secret al unui tată despre care Byron credea că nu este potrivit ca să crească un Hawthorne.

Privind la Byron acum – la mândria din ochii lui și la posesivitatea atingerii lui –, Blythe și-a dat seama de un lucru: Byron nu ar fi permis niciodată ca vreunul dintre aceste scenarii să se întâmple.

Fata și-a dat seama că și verișoara ei ajunsese la aceeași concluzie, în timp ce îi privea pe cei doi cum se retrăgeau spre o masă la umbră, Byron având mare grijă să o ajute pe Eliza să se așeze.

De dragul copilului lui Percy, Byron fusese cel care îl otrăvise pe duce. Și, deși adevărul îi apăsa pieptul ca un bolovan, nu mai era nimic de făcut. Nu ar fi obținut niciodată vreo confirmare de la Byron, și, chiar dacă ar fi obținut-o, la ce ar mai fi servit? Aleseseră s-o protejeze pe Eliza. Acum trebuiau să facă același lucru și pentru el.

Blythe era atât de pierdută în propriile gânduri, încât nu a auzit clinchetul cristalului până când nu a observat că mai multe capete se întorceau înspre ea. Nu a avut nici măcar o clipă să schimbe o impresie cu Signa despre această nouă informație, căci atenția verișoarei sale fusese deja furată de sunet. Abia când Signa a pălit, Blythe i-a urmărit privirea.

Prințul Aris nu se îmbrăcase în negru, așa cum făcuseră ceilalți bărbați, ci purta o redingotă de culoarea mușchiului de toamnă. Arăta ca un adevărat prinț în timp ce zâmbea mulțimii și își ridica paharul de șampanie în aer, așteptând ca toți ceilalți să-i urmeze exemplul.

— Aș vrea să-i felicit pe proaspeții căsătoriți și să propun un toast pentru bucuriile căsătoriei!

Se liniștise mult de când Blythe îl văzuse ultima dată; nu mai era sălbatic, hâd și furios ca un câine turbat. Părul lui auriu era proaspăt tuns, iar pantofii erau lustruiți, deși Blythe se lupta să-și desprindă privirea de la inelul de lumină aurie de pe degetul lui. Se întreba dacă îl mai putea vedea și altcineva.

— V-ați luat angajamentul să onorați o persoană la bine și la rău. În bogăție sau sărăcie. Să o prețuiți și să-i fiți credincioși până când Îngerul morții însuși are să vină după voi.

Și-a păstrat vocea jovială chiar și în timp ce scruta mulțimea, zâmbind din colțul buzelor când privirea i s-a oprit asupra lui Blythe.

— Este un angajament admirabil și nu pot decât să sper că, într-o zi, eu și viitoarea mea mireasă vom fi pe jumătate la fel de fericiți ca voi doi. Nu-i așa, domnișoară Hawthorne?

Mai multe doamne au tresărit și au privit spre Diana, care, fără îndoială, se proclamase iar viitoarea prințesă a imaginarei Verena. În cele din urmă însă, Blythe a fost cea pe care o căutau toate privirile, inclusiv cea a tatălui ei. Elijah pălise ca o fantomă, iar în acel moment, Blythe nu-și dorea nimic altceva decât să traverseze încăperea și să-i scoată ochii lui Aris. Apoi i-ar fi băgat înapoi în orbite doar ca să-i poată smulge din nou.

Nu a făcut-o însă, pentru că un plan mai bun, mai răutăcios, îi încolțise în minte, refuzând să se ferească de provocarea lui. Era o decizie care ar fi justificat o discuție pe care chiar nu dorea să o aibă cu tatăl ei, dar Blythe nu avea cum să îi permită lui Aris să câștige războiul pe care îl purta.

Și-a ridicat propriul pahar de șampanie și a afișat cel mai strălucitor zâmbet în timp ce se învârtea privind peste mulțime.

— Voi doi sunteți o adevărată inspirație pentru noi toți!

Cineva ar fi trebuit să-i dea un premiu pentru bucuria pe care reușise să și-o strecoare în voce.

— Să ridicăm paharul pentru viitorul vostru strălucitor și pentru anii voștri mulți împreună. Sper că Înălțimea Sa și cu mine vom fi în curând la fel de fericiți ca voi.

Și-a ridicat paharul în mijlocul aplauzelor politicoase, înghițind băutura dintr-o singură mișcare.

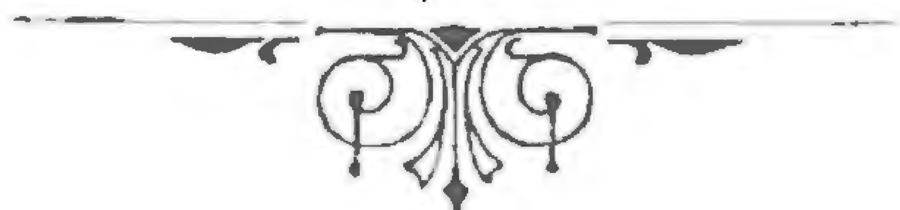
Blythe ar fi putut jura că a auzit râsul Îngerului morții în foșnetul copacilor, deși nu s-a uitat înapoi ca să fie sigură. În schimb, și-a scuturat buclele, aproape râzând cu voce tare în timp ce privea la Aris, care-l zărise pe tatăl ei și al cărui zâmbet îngâmfat i se ștergea de pe buze în timp ce Elijah trecea pe lângă Blythe, îndreptându-se glonț spre prinț. Nici măcar o zeitate nu se putea pune cu un tată disprețuit, iar când Aris s-a așezat pe poziții, Blythe și-a prezentat condoleanțele cu un gest dulce al mâinii.

Dacă acest bărbat crezuse că urma s-o distrugă, ea avea să-i arate cât de mult se înșela. Nu exista nimic pe lumea asta care să o facă pe Blythe mai fericită decât să-și petreacă restul vieții făcându-l pe *prințul* Aris Dryden să-și regrete până și simpla existență.

A răsunat din nou foșnetul râsului, iar de data aceasta Blythe a văzut cum umbrele Îngerului morții o cuprind pe Signa în timp ce el îi șoptea:

— Și acum începe spectacolul!

MULȚUMIRI

SCRIEREA UNEI CĂRȚI POATE FI UN EFORT SOLITAR, DAR ACTUL DE-A o lansa în lume necesită un sat întreg. Din fericire, am ocazia să lucrez cu cel mai bun sat pe care mi-l pot imagina.

Mulțumesc echipei fantastice de la Hachette Book Group pentru că le-a oferit acestor cărți o casă perfectă la Little, Brown Books for Young Readers. O mențiune specială pentru:

Deirdre Jones, pentru că a fost cea mai minunată editoare și cea mai bună parteneră pe care aș fi putut-o cere pentru a pune umărul la lansarea acestei serii în lume. Sunt foarte norocoasă să lucrez cu așa o minte fabuloasă!

Shivani Annirood, pentru abilitățile tale în materie de publicitate și pentru că ai ajutat la atragerea atâtor priviri asupra acestor cărți.

Jenny Kimura, pentru designurile tale uimitoare și pentru că ai făcut ca fiecare ediție a acestei cărți să fie absolut uluitoare.

Robin Cruise, Chandra Wohleber și Logan Hill, pentru că ați căutat fiecare greșeală de tipar și fiecare rând ciudat care nu avea sens, asigurându-vă că povestea se citește cât mai lin cu putință.

Stefanie Hoffman, Emilie Polster, Savannah Kennelly, Christie Michel, Victoria Stapleton, Shawn Foster, Danielle Cantarella, Sasha Illingworth, Jessica Levine, Alvina Ling, Megan Tingley, Jackie Engel, Marisa Finkelstein și Virginia Lawther. Cu toții aveți recunoștința mea nesfârșită pentru ceea ce ați făcut pentru această serie. Vă mulțumesc foarte mult pentru că ați fost o echipă minunată și atât de solidară! Mă simt foarte norocoasă să lucrez cu voi!

Dincolo de ocean, la Hodderscape, îi mulțumesc lui Molly Powell, pentru ochiul editorial și pentru că a oferit acestei serii o casă atât de strălucită în Marea Britanie.

Kate Keehan, Sophie Judge, Callie Robertson și Matthew Everett, pentru tot sprijinul și munca depusă pentru această carte.

Lydia Blagden, pentru cel mai uimitor design de copertă din Marea Britanie pe care l-aș fi putut cere vreodată. Mi se face pielea

de găină de fiecare dată când mă uit la ea.

Ellie Wheeldon, pentru că a creat un audiobook de care nu aș putea fi mai mulțumită.

Kristin Atherton, pentru că ai dat viață personajelor prin vocea și interpretarea ta incredibilă. Ești naratoarea de audiobook perfectă pentru acest proiect și ai surprins minunat această poveste și personajele sale!

Toate mulțumirile mele se îndreaptă către incredibila echipă de la Park & Fine Literary and Media:

Peter Knapp, pentru că a fost agentul meu de vis. Îți mulțumesc, ca întotdeauna, pentru că ai fost cel mai extraordinar suporter și partener de afaceri! Continui să fiu mai mult decât încântată să lucrez cu tine și cu această echipă de vedete.

Emily Sweet și Andrea Mai, pentru sprijinul extraordinar acordat atât mie, cât și acestei serii.

Kathryn Toolan, pentru că îmi faci ziua mai frumoasă de fiecare dată când îmi trimiți un e-mail. Îți mulțumesc foarte mult pentru că ești fenomenală și pentru că ai făcut ca această serie să ajungă în mâinile cititorilor de pe tot globul!

Stuti Telidevara, pentru că m-a ajutat atât de mult să mențin totul pe drumul cel bun și pentru că m-a sprijinit enorm.

La APA, îi mulțumesc lui Debbie Deuble-Hill pentru că s-a străduit fără încetare să se asigure că această serie are parte de casa perfectă pe ecran și pentru că mi-a prezentat noul meu local preferat din Los Angeles când am poftă de cannoli.

Elena Masci și Teagan White, vă mulțumesc pentru cele mai frumoase coperte pe care le-am văzut vreodată, atât în SUA, cât și în Marea Britanie! Amândouă v-ați depășit cu adevărat pentru *Foxglove*, iar eu sunt cum nu se poate mai îndrăgostită de arta voastră spectaculoasă.

Prietenilor mei, cavaleri ai Mesei Rotunde, pentru că s-au descurcat cu numeroasele mele planuri și pentru că sunt cel mai bun sistem de sprijin în această industrie cu adevărat sălbatică. Sunt recunoscătoare că vă am! O urare specială pentru lady Lancelot însăși, Rachel Griffin. Fie ca editorii noștri să ne aibă în continuare în același program de publicare, altfel mă tem că vom pieri!

Bri Renae, pentru că ai fost unul dintre primii cititori și pentru că l-ai iubit pe Îngerul morții mai mult decât oricine altcineva.

Josh, pentru că m-ai sprijinit întotdeauna, chiar și atunci când mă transform dintr-odată într-un gremlin zombi cu o nevoie spontană de a călători undeva sau de a mă ascunde într-o temniță.

Mama și tata, pentru că m-ați susținut toată viața și pentru că ați crezut că sunt mult mai tare și mai impresionantă decât în realitate,

și pentru că i-ați lăsat pe toți ceilalți s-o afle.

Cea mai incredibilă echipă de teren, pentru că ați făcut ca procesul de a aduce această serie în lume să fie mult mai plăcut decât mi-am imaginat vreodată că ar putea să fie. Sunt atât de norocoasă și de recunoscătoare că am întâlnit un grup atât de uimitor și de plin de sprijin!

Haley Marshall, pentru că, desigur, această carte îți este dedicată. Îți mulțumesc pentru mai bine de un deceniu de prietenie, râsete și pentru că ai fost întotdeauna prima persoană care mi-a citit poveștile și m-a anunțat că lucrurile (de obicei) nu sunt atât de nasoale pe cât cred eu că sunt.

Doamne, pentru că m-ai adus aici!

Și, în final, pentru fiecare cititor care a ajuns până aici. Vă mulțumesc pentru fiecare mesaj amabil, recenzie și pentru fiecare costum, fanart, tatuaj sau alte meșteșuguri uimitoare pe care le-ați împărtășit și care au legătură cu această serie. Sunteți cu toții atât de talentați și pur și simplu incredibili, iar eu sunt atât de fericită să vă am cititori! Vă mulțumesc că iubiți această carte la fel de mult ca mine!

Datorită sprijinului vostru, al tuturor, este posibilă următoarea pagină.